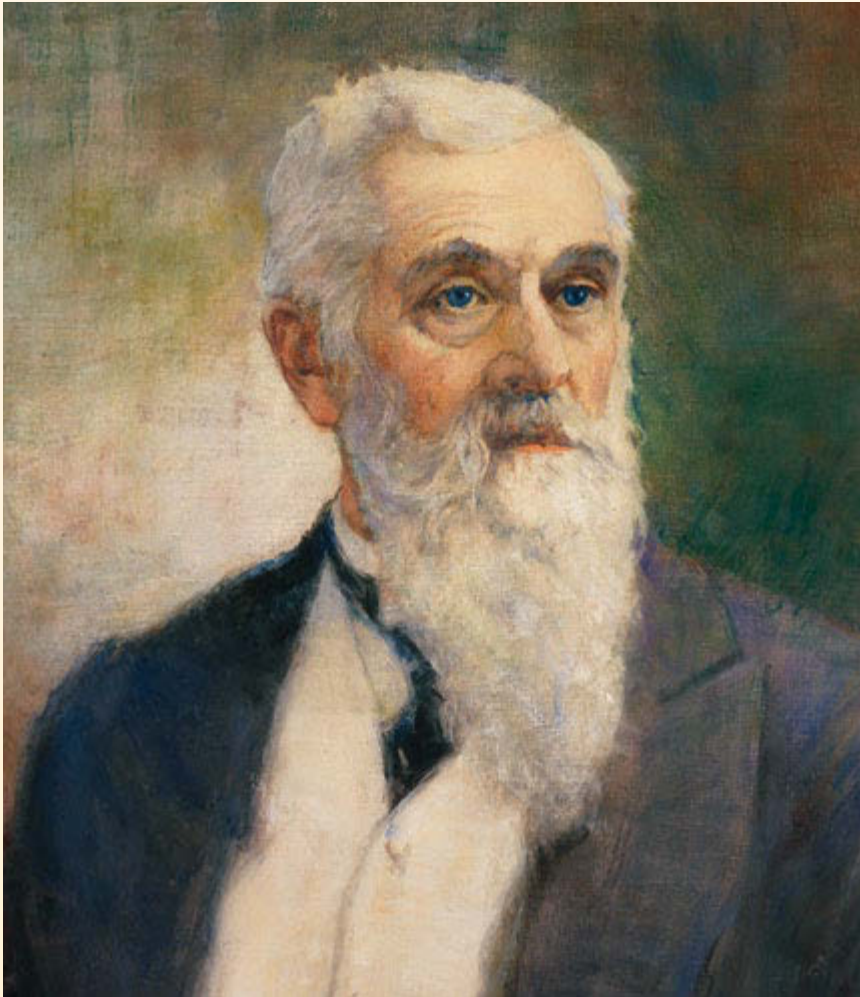

ÎNVĂȚĂTURI ALE
PREȘEDINȚILOR BISERICII

LORENZO SNOW

ÎNVĂȚĂTURI ALE PREȘEDINȚILOR BISERICII
LORENZO SNOW

Publicat de
Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă
Orașul Salt Lake, Utah

Cărți din colecția *Învățăături ale președinților Bisericii*

Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith (numărul articolului 36481)

Învățăături ale președinților Bisericii: Brigham Young (35554)

Învățăături ale președinților Bisericii: John Taylor (35969)

Învățăături ale președinților Bisericii: Wilford Woodruff (36315)

Învățăături ale președinților Bisericii: Lorenzo Snow (36787)

Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph F. Smith (35744)

Învățăături ale președinților Bisericii: Heber J. Grant (35970)

Învățăături ale președinților Bisericii: George Albert Smith (36786)

Învățăături ale președinților Bisericii: David O. McKay (36492)

Învățăături ale președinților Bisericii: Harold B. Lee (35892)

Învățăături ale președinților Bisericii: Spencer W. Kimball (36500)

Pentru a comanda aceste cărți, mergeți la centrul local de distribuire sau accesați store.lds.org. Cărțile sunt, de asemenea, disponibile în format electronic la LDS.org.

Comentariile și sugestiile dumneavoastră cu privire la acest manual vor fi binevenite. Vă rugăm să le trimiteți la Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Room 2404, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

E-mail: cur-development@ldschurch.org

Vă rugăm să menționați numele dumneavoastră, adresa, episcopia și țara. Nu uitați să indicați titlul cărții. Apoi, consemnați comentariile și sugestiile dumneavoastră cu privire la părțile bune ale cărții și la cele cărora ar fi necesar să li se aducă îmbunătățiri.

© 2012 Intellectual Reserve, Inc.

Toate drepturile rezervate

Tipărit în Statele Unite ale Americii.

Aprobarea versiunii în limba engleză: 8/02

Aprobarea traducerii: 8/02

Titlul original: *Teachings of Presidents of the Church: Lorenzo Snow*

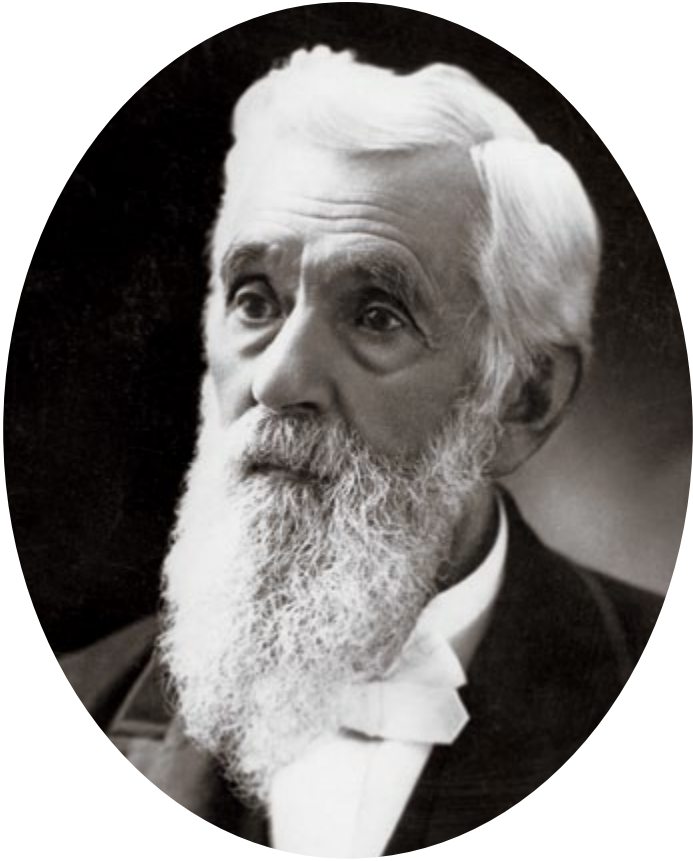
Romanian

36787 171

Cuprins

Introducere	V
Scurt istoric	IX
Viața și slujirea lui Lorenzo Snow	1
1 Să învățăm prin credință	39
2 Botezul și darul Duhului Sfânt	49
3 Convertirea durează întreaga viață: să continuăm să progresăm în principiile adevărului	61
4 Întăriți prin puterea Duhului Sfânt	73
5 Destinul măreț al celor credincioși	85
6 Să devenim desăvârșiți înaintea Domnului – „puțin mai buni în fiecare zi”	97
7 Credință în momente de încercare – „Din întuneric la lumina strălucitoare a soarelui”	111
8 „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima!”	123
9 Sacrele relații de familie	133
10 „Intrați în templu”	143
11 „Nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui”	153
12 Zeciuiala, o lege dată pentru protecția și progresul nostru . .	163
13 Societatea de Alinare: caritate adevărată și religie pură . . .	175
14 „La Dumnezeu toate lucrurile sunt cu puțință”	183
15 Slujire plină de credință și entuziasm în împărăția lui Dumnezeu	193
16 „Pentru ca noi să fim unul”	205
17 Preoția – „pentru salvarea familiei umane”	215
18 Conducerea în Biserică și slujirea altruistă	227
19 Munca misionară: „A ajunge la inima fiecărui om”	235
20 Împărăția lui Dumnezeu își continuă progresul	247
21 Să-L iubim pe Dumnezeu mai mult decât iubim lumea . . .	259
22 Să facem bine altora	269
23 Profetul Joseph Smith	277
24 Reflecții asupra misiunii lui Isus Hristos	287
Lista ilustrațiilor	297
Index	299

Lorenzo Snow,

Introducere

Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece Apostoli au creat colecția *Învățăături ale președinților Bisericii* pentru a vă ajuta să vă aprofundați cunoștințele despre Evanghelia restaurată și să vă apropiați mai mult de Domnul prin intermediul învățăturilor profetilor din zilele din urmă. Pe măsură ce Biserica va publica noi volume în această colecție, dumneavoastră veți crea o colecție de cărți cu referințe despre Evanghelie pentru căminul dumneavoastră. Volumele din această colecție sunt menite să fie folosite atât pentru studiul personal, cât și pentru studiul din cursul zilei de duminică. Ele vă pot ajuta, de asemenea, să pregătiți alte lecții sau cuvântări și să răspundeți la întrebări despre doctrina Bisericii.

Cartea de față prezintă învățăturile președintelui Lorenzo Snow, care a slujit în calitate de președinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă în perioada 13 septembrie 1898 – 10 octombrie 1901.

Studiul personal

În timp ce studiați învățăturile președintelui Lorenzo Snow, căutați, cu ajutorul rugăciunii, inspirația Spiritului. Întrebările de la sfârșitul fiecărui capitol vă vor ajuta să înțelegeți învățăturile președintelui Snow și să le puneți în practică în viața dumneavoastră. În timp ce studiați aceste învățăături, vă puteți gândi la moduri în care le puteți preda membrilor familiei și prietenilor dumneavoastră. Acest lucru vă va întări înțelegerea despre ceea ce ați citit.

Predarea din această carte

Puteți folosi această carte pentru a preda acasă sau la Biserică. Urătoarele sugestii vă pot ajuta.

Pregătiți-vă să predați

Căutați îndrumarea Duhului Sfânt în timp ce vă pregătiți să predați. Cu ajutorul rugăciunii, studiați capitolul pentru a deveni încrezător în faptul că înțelegeți învățăturile președintelui Snow. Veți preda cu mai multă sinceritate și putere când cuvintele lui vă vor influența personal (vezi D&L 11:21).

Dacă predați o lecție în cadrul Preoției lui Melhisedec sau Societății de Alinare, nu trebuie să lăsați deoparte această carte sau s-o pregătiți folosind alte materiale. Cu ajutorul rugăciunii, alegeți din capitolul respectiv acele învățături care simțiți că vor fi cele mai utile celor cărora le predați. Unele capitole cuprind mai mult decât veți putea preda într-o lecție.

Încurajați cursanții să studieze capitolul înainte de lecție și să-și aducă fiecare cartea. Când vor face aceasta, ei vor fi mai bine pregătiți și să participe la discuție și să se edifice unul pe celălalt.

Prezentarea capitolului

Când prezentați capitolul, precum și pe parcursul lecției, încercați să creați o atmosferă în care Spiritul să poată influența inima și mintea celor cărora le predați. Pentru a începe lecția, ajutați-i pe cei cărora le predați să se concentreze asupra învățăturilor din capitolul respectiv. Pentru a face aceasta, puteți:

- citi și discuta secțiunea intitulată „Din viața lui Lorenzo Snow”, de la începutul capitolului;
- discuta despre o ilustrație sau scriptură din capitolul respectiv;
- cânta un imn care să aibă legătură cu subiectul capitolului respectiv;
- împărtăși pe scurt o experiență personală legată de subiectul respectiv.

Conduceți o discuție despre învățăturile președintelui Snow

În timp ce predați din această carte, invitați-i pe ceilalți să-și împărtășească gândurile, să adreseze întrebări și să se învețe unul pe celălalt. Când se implică în mod activ, ei vor fi mai bine pregătiți să învețe și să primească revelație personală. În loc să încercați să parcurgeți toate învățăturile, permiteți discuțiilor bune să continue.

Pentru a încuraja discuția, folosiți întrebările de la sfârșitul fiecărui capitol. Aceste întrebări sunt menționate în diferite locuri din capitol. Puteți, de asemenea, să vă pregătiți propriile întrebări, în special pentru cei cărora le predați.

Următoarele opțiuni vă pot oferi idei suplimentare:

- rugați cursanții să împărtășească ce au învățat ca urmare a studiului lor personal al capitolului. Poate fi util să contactați câțiva cursanți în timpul săptămânii și să-i rugați să vină pregătiți să împărtășească ce au învățat;
- desemnați cursanți care să citească întrebări selectate de la sfârșitul capitolului (fie individual, fie în grupuri mici). Rugați-i să caute în capitol învățăturile care au legătură cu întrebările respective. Apoi, invitați-i să-și împărtășească gândurile și părerile celorlalți membri ai grupului;
- citiți împreună o selecție a declarațiilor președintelui Snow din capitolul respectiv. Rugați cursanții să împărtășească exemple din scripturi și din propria lor experiență care să ilustreze ceea ce a predat președintele Smith;
- rugați cursanții să aleagă o secțiune și s-o citească în liniște. Invitați-i să se adune în grupuri de două sau trei persoane care au ales aceeași secțiune și să discute ceea ce au învățat.

*Încurajați împărtășirea acestor învățături
cu alții și punerea lor în practică*

Învățăturile președintelui Snow vor avea cel mai mult sens pentru participanții care le împărtășesc cu alții și care le pun în practică în viața lor. Luați în considerare ideile următoare:

- întrebați-i pe cursanți cum pot pune în practică învățăturile președintelui Snow în responsabilitățile pe care le au în calitate de părinți sau în calitate de învățători de acasă ori învățătoare vizitatoare;
- încurajați-i pe cursanți să împărtășească unele dintre învățăturile președintelui Snow membrilor familiei și prietenilor;
- invitați-i pe cursanți să pună în practică ceea ce au învățat și să-și împărtășească experiențele avute la începutul lecției următoare.

Încheiați discuția

Rezumați lecția sau rugați unul sau doi cursanți să facă acest lucru. Mărturisiți despre învățăturile pe care le-ați predat. Puteți, de asemenea, să-i invitați pe alții să-și depună mărturiile.

Informații despre sursele citate în acest manual

Învățăturile din această carte sunt citate directe din cuvântările, scrierile publicate, scrisorile și jurnalele președintelui Lorenzo Snow. În toate citatele din scrisorile și jurnalele sale, punctuația, ortografia și împărțirea pe paragrafe au fost standardizate.

De asemenea, președintele Snow a folosit, deseori, termeni ca *bărbați*, *bărbat* sau *omenire* pentru a face referire la toți oamenii, atât bărbați, cât și femei. El a folosit deseori pronumele *el*, *al lui* și *lui*, făcând referire la ambele genuri. Acest lucru era ceva obișnuit în vremea lui. În pofida acestor diferențe dintre aceste reguli lingvistice și regulile mai noi, învățăturile președintelui Snow sunt valabile atât pentru femei, cât și pentru bărbați.

Scurt istoric

Datele cronologice care urmează furnizează un scurt cadru istoric pentru învățăturile președintelui Lorenzo Snow, prezentate în acest manual.

3 aprilie 1814	S-a născut în Mantua, Ohio, în familia lui Rosetta Leonora Pettibone Snow și Oliver Snow
1832	Îl aude pe profetul Joseph Smith predicând în Hiram, Ohio.
1835	Pleacă de acasă pentru a studia la Colegiul Oberlin din Oberlin, Ohio. Pe drum, îl întâlnește pe vârstnicul David W. Patten din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli.
1836	Părăsește Colegiul Oberlin și se mută în Kirtland, Ohio, pentru a studia limba ebraică. Acceptă Evanghelia restaurată și este botezat și confirmat în luna iunie. Ulterior, este rânduit vârstnic. În decembrie, își primește binecuvântarea patriarhală de la Joseph Smith, tatăl.
1837	Predică Evanghelia în Ohio.
octombrie 1838 – mai 1840	Slujește într-o altă misiune, predicând Evanghelia în Ohio, Missouri, Kentucky și Illinois și, în iarna dintre anii 1839–1840, lucrează ca învățător la o școală.
mai 1840	Pleacă din Nauvoo, Illinois, pentru a sluji în misiune în Anglia. Sub îndrumarea Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, prezidează asupra Bisericii din Londra, Anglia, și din împrejurimile acesteia. Publică o broșură intitulată <i>The Only Way to Be Saved</i> .

- 12 aprilie 1843 Sosește în Nauvoo, Illinois, alături de 250 de sfinți din zilele din urmă convertiți în Anglia.
- sfârșitul anului 1843 și începutul anului 1844
1844 Predă la școală în Lima, Illinois.
- Supraveghează în Ohio campania electorală privind candidatura lui Joseph Smith la președinția Statelor Unite. Se întoarce în Nauvoo după ce a aflat de martiriul lui Joseph și Hyrum Smith, care a avut loc pe 27 iunie.
- ianuarie 1845 Este însărcinat de președintele Brigham Young să călătorească prin Ohio și să strângă donațiile pentru construirea templului din Nauvoo.
- 1845 Acceptă căsătoria pluralistă, aceasta fiind practică atunci în cadrul Bisericii, căsătorindu-se cu Charlotte Squires și cu Mary Adaline Goddard.
- februarie 1846 Pleacă din Nauvoo alături de membrii familiei și de alți sfinți din zilele din urmă după ce au fost înzestrați și pečetuiți în templul din Nauvoo.
- 1846 – 1848 Locuiește cu familia lui într-o așezare numită Muntele Pisga, în statul Iowa. Pentru un timp, este conducătorul acelei așezări. În primăvara anului 1848, conduce un grup de sfinți către orașul Salt Lake.
- 12 februarie 1849 Este rânduit apostol în orașul Salt Lake.
1849 Strânge donații pentru Fondul permanent pentru emigrare.
- 1849 – 1852 Slujește în misiune în Italia. Slujește, de asemenea, în Anglia, unde supraveghează publicarea Cărții lui Mormon în limba italiană, precum și în Elveția și Malta. Publică broșura intitulată *The Voice of Joseph (Glasul lui Joseph)*.

- 1852 Este ales în organul legislativ al statului Utah.
- 1853 Este chemat de președintele Brigham Young să conducă o așezare a sfinților din zilele din urmă din ținutul Box Elder, situat în nordul statului Utah. Numește orașul principal din acest ținut Brigham. Slujește timp de mulți ani în calitate de conducător al Bisericii și al comunității.
- martie 1864 – mai 1864 Alături de un grup condus de vârstnicul Ezra T. Benson, din Cvorumul celor Doisprezece, slujește într-o misiune scurtă în Insulele Hawaii.
- octombrie 1872 – iulie 1873 Alături de un grup condus de președintele George A. Smith, primul consilier în Prima Președinție, călătorește în diferite zone din Europa și Orientul Mijlociu, inclusiv în Țara Sfântă. Această călătorie este făcută la cererea președintelui Brigham Young.
- 1882 Congresul Statelor Unite aprobă decretul Edmunds, care trecea căsătoria pluralistă în ilegalitate și le anula poli-gamilor dreptul de a vota, de a deține funcții publice sau de a sluji în calitate de jurați.
- august 1885 – octombrie 1885 Slujește în misiuni printre indienii americani din nord-vestul Statelor Unite și în statul Wyoming.
- 12 martie 1886 – 8 februarie 1887 Este arestat pentru practicarea căsătoriei pluraliste.
- 1887 Congresul Statelor Unite aprobă decretul Edmunds-Tucker, o altă lege împotriva poligamiei, permițându-i guvernului federal să confişte o mare parte a proprietăților Bisericii. Decretul devine lege la data de 3 martie 1887.

- 21–23 mai 1888 Citește rugăciunea de dedicare în sesiunile dedicării templului din Manti, Utah. Președintele Wilford Woodruff a dedicat templul în data de 17 mai.
- 7 aprilie 1889 Este susținut în calitate de președinte al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli.
- 19 mai 1893 – septembrie 1898 Slujește în calitate de primul președinte al templului din Salt Lake.
- 2 septembrie 1898 Devine apostolul cu vechimea cea mai mare în oficiul respectiv și conducătorul care prezidează în momentul morții președintelui Wilford Woodruff. Are o viziune divină în templul din Salt Lake, în care Domnul îl instruieste să reorganizeze Prima Președinție.
- 13 septembrie 1898 Este susținut de Cvorumul celor Doisprezece Apostoli în calitate de președinte al Bisericii. Începe să slujească în calitate de președinte.
- 9 octombrie 1898 Este susținut în calitate de președinte al Bisericii în cadrul conferinței generale.
- 10 octombrie 1898 Este pus deoparte în calitate de președinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.
- mai 1899 Călătorește la St. George, Utah, unde primește revelația de a le predica sfinților legea zeciuiei. Începe să împărtășească acest mesaj în St. George și conduce acțiunea de a-l împărtăși întregii Biserici.
- 1 ianuarie 1901 Publică declarația intitulată „Greeting to the World (Salutări lumii)” pentru a saluta intrarea în secolul XX.
- octombrie 1901 Moare în orașul Salt Lake, Utah, la vârsta de 87 de ani.

Viața și slujirea lui Lorenzo Snow

Când Lorenzo Snow, în vârstă de 21 de ani, a plecat călare pe calul său din casa părinților săi într-una din zilele anului 1835, el se îndrepta spre Colegiul Oberlin din Oberlin, Ohio. El nu știa că, în acea călătorie scurtă, urma să aibă o experiență care avea să-i schimbe viața.

În timp ce străbătea călare drumul din orașul în care locuia, Mantua, Ohio, el a întâlnit un bărbat care era, de asemenea, călare. Acel bărbat, pe care-l chema David W. Patten, fusese rânduit recent apostol al Domnului Isus Hristos. El se întorcea la sfinții din zilele din urmă din Kirtland, Ohio, după ce slujise în misiune. Cei doi bărbați au călătorit împreună aproximativ 30 de mile (50 de kilometri). Lorenzo Snow a relatat mai târziu:

„Conversația noastră s-a îndreptat către religie și filozofie și, fiind tânăr și foarte bine educat, am fost, la început, înclinat să-i tratez opiniile cu superficialitate, mai ales că el nu vorbea întotdeauna corect din punct de vedere gramatical; însă, atunci când el a început să-mi explice, în modul lui sincer și umil, despre planul salvării, nu m-am putut împotrivi cunoașterii că el era un om al lui Dumnezeu și că mărturia lui era adevărată”¹.

Lorenzo Snow nu era membru al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă atunci când l-a întâlnit pe vârstnicul Patten, însă era familiarizat cu unele dintre învățăturile Bisericii. De fapt, profetul Joseph Smith a vizitat casa familiei Snow, iar mama lui Lorenzo și surorile lui, Leonora și Eliza, fuseseră botezate și confirmate membre ale Bisericii. Cu toate acestea, Lorenzo fusese, conform spuselor lui, „ocupat cu alte lucruri” la acea vreme și astfel de lucruri „[îi] ieșiseră complet din minte”². Acest lucru a început să se schimbe atunci când a vorbit cu vârstnicul Patten. Despre această

Tatăl lui Lorenzo Snow, Oliver Snow

experiență, el a spus: „Acesta a fost punctul de cotitură în viața mea”³. El a descris cum s-a simțit în timpul conversației:

„M-am simțit străpuns în inimă. În mod clar, el a observat acest lucru, căci printre ultimele lucruri pe care mi le-a spus, după ce și-a depus mărturia, a fost acela că ar trebui să mă rog Domnului, înainte de a mă culca, pentru a afla singur. Ceea ce am și făcut, rezultatul fiind că, din ziua în care l-am întâlnit pe acest apostol minunat, toate obiectivele mele au devenit incomparabil mai mari și mai bune”.

„Sinceritatea absolută [a vârstnicului Patten], ardoarea și puterea sa spirituală”⁴ au avut o influență durabilă asupra unui tânăr care avea el însuși să slujească, la un moment dat, în calitate de apostol. Și acea conversație liniștită a dus la alte experiențe care aveau să-l pregătească pe Lorenzo Snow să devină președintele Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu pe pământ.

A crescut într-un cămin al credinței și al muncii asidue

Două familii puternice, bogate în credință și tradiții religioase s-au unit când Oliver Snow s-a căsătorit cu Rosetta Leonora Pettibone la data de 6 mai 1800. Mirele și mireasa erau descendenți ai unora dintre primii coloniști europeni în Statele Unite – pelerini englezi care traversaseră Oceanul Atlantic în anii 1600 pentru a scăpa de persecuțiile religioase. Oliver și Rosetta și-au petrecut primii ani ai căsniciei în statul Massachusetts, unde li s-au născut fiicele Leonora Abigail și Eliza Roxcy. Apoi, s-au mutat în Mantua, Ohio, care pe atunci era una dintre cele mai vestice așezări din Statele Unite. Ei erau a unsprezecea familie care s-a mutat în acea zonă. În Mantua, încă două fiice, Amanda Percy și Melissa, s-au născut în familie. Lorenzo, cel de-al cincilea copil și primul fiu al lui Oliver și al Rosettei, s-a născut în Mantua, la data de 3 aprilie 1814. Lui i s-au alăturat, mai târziu, doi frați mai mici: Lucius Augustus și Samuel Pearce.⁵

Bazându-se pe tradițiile familiilor lor, Oliver și Rosetta și-au învățat copiii despre importanța credinței, muncii asidue și educației. Pentru că au împărtășit povestiri despre dificultățile de care au avut parte pentru a-și întemeia căminul, copiii lor au învățat să biruiască

descurajarea și să aprecieze binecuvântările lui Dumnezeu în viețile lor. Eliza a scris: „Noi putem spune cu adevărat despre părinții noștri că integritatea lor a fost ireproșabilă și că au fost demni de încredere în toate relațiile sociale și în aspectele vieții; și i-au învățat cu grijă pe copiii lor obiceiurile muncii asidue, cumpătării și moralității stricte”⁶. Lorenzo a fost recunoscător că ei l-au tratat mereu cu „grijă și blândețe”⁷.

În timp ce creștea, Lorenzo s-a implicat cu sârguință în activități fizice și intelectuale. Tatăl său era deseori plecat de acasă slujind comunitatea „în administrația publică”. În absența lui Oliver, Lorenzo, în calitatea lui de cel mai mare băiat, trebuia să aibă grijă de fermă – responsabilitate pe care a luat-o în serios și pe care a îndeplinit-o cu succes. Când nu lucra, Lorenzo, de regulă, citea. „Cartea lui”, spunea Eliza, „era partenera lui constantă”⁸.

Amintindu-și personalitatea în formare a lui Lorenzo, Eliza a spus: „Încă de mic, [el] a dat dovadă de energie și de capacitatea de a lua decizii bune și de a le urma, lucru vizibil de-a lungul întregii sale vieți”⁹.

Mai presus de ambițiile tinereții

Oliver și Rosetta Snow au încurajat întrebările sincere despre religie. Ei le-au permis copiilor lor să învețe despre diferite biserici, primindu-i în casa lor pe „cei buni și inteligenți din toate cultele”. Chiar și în acest cadru, Lorenzo „a acordat puțină atenție sau chiar nicio atenție religiei, cel puțin nu suficient de multă încât să dorească să se alăture vreunei anumite secte”¹⁰. Visul lui era să fie comandant de armată și acest vis era mai puternic decât celelalte influențe din viața lui, „nu pentru că i-ar fi plăcut războiul”, a scris istoricul Orson F. Whitney, ci pentru că „era fermecat de romantismul și cavalerismul unei cariere militare”¹¹. Însă, la scurt timp, el a înlocuit această ambiție cu alta. El a plecat de acasă și s-a înscris la Colegiul Oberlin, din apropiere, pentru a putea face „studii superioare”¹².

Cât a studiat la Oberlin, Lorenzo a dezvoltat un nou interes în religie. Fiind încă influențat de conversația sa cu vârstnicul Patten, el nu numai că a cugetat la doctrinele Evangheliei restaurate, dar și le-a împărtășit altora la Oberlin – inclusiv celor care studiau pentru

a deveni predicatori. Într-o scrisoare către sora lui, Eliza, care se alăturase sfinților adunați în Kirtland, el a scris: „Printre predicatori și viitori predicatori, eu am un succes destul de mare, te asigur, în apărarea mormonismului. Este adevărat, nu am convins mulți oameni să se alătore Bisericii, cum de altfel nici eu nu m-am alăturat, însă i-am făcut pe unii dintre ei aproape să mărturisească faptul că văd o anumită [înțelepciune] în doctrinele voastre. Să îndepărtezi puternicele idei preconceptuate împotriva mormonismului din mintea unui student la Oberlin nu este un lucru tocmai ușor”.

În aceeași scrisoare, Lorenzo a răspuns unei invitații pe care o primise de la Eliza. Ea aranjase ca el să stea cu ea în Kirtland și să studieze ebraica într-o clasă din care mai făceau parte profetul Joseph Smith și o parte dintre membrii Cvorumului celor Doisprezece Apostoli. El a spus: „Sunt fericit să aflu că ai parte de atât de multă fericire în Kirtland; deși, momentan, nu doresc să mă mut acolo unde ești tu; totuși, dacă ocaziile de a dobândi o educație acolo ar

Lorenzo Snow a fost botezat și confirmat în Kirtland, Ohio, în luna iunie a anului 1836, la două luni după ce templul din Kirtland, prezentat în această fotografie, fusese dedicat.

fi la fel ca cele de aici, cred că aproape mi-aș dori să mă mut acolo. Căci, dacă nu din alt motiv, cel puțin ar fi interesant pentru mine și, probabil util, să aud predicate acele doctrine pe care am încercat de-atât de mult timp să le apăr și să le sprijin aici, în Oberlin”.

Cu toate că Lorenzo a fost impresionat de doctrinele Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, el a ezitat să se alătore Bisericii. Însă era interesat. În scrisoarea lui către Eliza, el a adresat mai multe întrebări despre Biserică. El spunea că studenților de la Oberlin care se pregăteau să devină predicatori li se cerea să se „dedice șapte ani sau mai mulți unui studiu anevoios înainte de a li se permite să le spună păgânilor că există un Dumnezeu în Cer, asemenea unui avocat care trebuie să aibă anumite calificări înainte de a putea avea permisiunea de a vorbi”. Pe de altă parte, el i-a spus surorii lui: „Presupun că oamenii voștri depind mai mult de îndrumarea divină decât de ceea ar putea învăța la colegiu, când vine vorba de predicarea doctrinelor voastre”. El și-a exprimat dorința de a înțelege lucrările Spiritului, întrebând dacă Duhul Sfânt ar putea fi dat oamenilor „în aceste timpuri în care se află lumea”. Dacă oamenii ar putea primi Duhul Sfânt, a întreat el, „Îl conferă Dumnezeu întotdeauna prin intermediul unei a doua persoane?”¹³. Cu alte cuvinte, el dorea să știe dacă autoritatea preoției era necesară pentru a putea primi Duhul Sfânt.

Lorenzo a apreciat prietenia și educația pe care le-a dobândit la Colegiul Oberlin, însă a devenit din ce în ce mai nemulțumit de învățăturile religioase de acolo. În cele din urmă, el a părăsit colegiul și a acceptat invitația surorii lui de a studia ebraica în Kirtland. El a spus că s-a dus la clasa de ebraică doar pentru a se putea pregăti să meargă la un colegiu din estul Statelor Unite.¹⁴ Totuși, Eliza a remarcat că, pe lângă faptul că învăța ebraică, „el a învățat, de asemenea, foarte multe, iar inima lui s-a umplut de credință în Evanghelia nepieritoare”¹⁵. În scurt timp, el a găsit răspunsurile la întrebările pe care le adresase în timp ce se afla la Colegiul Oberlin și, în luna iunie a anului 1836, a fost botezat de către vârstnicul John Boynton, unul dintre primii membri ai Cvorumului celor Doisprezece Apostoli din această dispensație. El a fost, de asemenea, confirmat membru al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.

După aproximativ două săptămâni, un prieten l-a întrebat: „Frate Snow, ai primit Duhul Sfânt de când ai fost botezat?”. El a spus: „Acea întrebare aproape că m-a uimit și m-a dezamăgit. Adevărul era, că deși promisem probabil tot ce aveam nevoie, nu promisem ceea ce-mi doream să primesc” – ceea ce însemna că, deși fusese confirmat, el nu primise o revelație specială de la Duhul Sfânt. „Eram dezamăgit”, a spus el, „nu pentru ce făcusem, ci de mine însumi. Având acel sentiment, m-am retras în acea seară într-un loc unde obișnuiam să mă rog Domnului”. El a îngenuncheat pentru a se ruga și, imediat, a primit răspuns la rugăciunile sale. „Acesta nu va putea fi șters niciodată din memoria mea atâta timp cât voi avea amintiri”, a declarat el mai târziu. „Am primit o cunoaștere perfectă că există un Dumnezeu, că Isus, care a murit pe Căpățâna, este Fiul Său și că Joseph, profetul, a primit autoritatea pe care declara că o avea. Satisfacția și bucuria primirii acelei mărturii nu pot fi exprimate în cuvinte! M-am întors acasă. Puteam acum să mărturisesc întregii lumi că eu știam, cu certitudine, că Evanghelia Fiului lui Dumnezeu a fost restaurată și că Joseph era un profet al lui Dumnezeu autorizat să vorbească în numele Lui”.¹⁶

Întărit de această experiență, Lorenzo s-a pregătit să fie misionar. Așa cum a spus sora lui, Eliza, convertirea lui a dus la o schimbare a ambițiilor lui și „i-a permis să aibă noi perspective”. Ea a spus: „În locul faimei militare pământene, el a intrat acum în arena apărării cauzei oștilor cerului”¹⁷.

Greutățile avute în calitate de misionar cu timp deplin

Lorenzo Snow și-a început slujirea misionară în statul Ohio, în primăvara anului 1837. Asemenea deciziei lui de a se alătura Bisericii, decizia lui de a sluji în calitate de misionar cu timp deplin a necesitat ca el să-și schimbe opiniile și planurile. El a scris în jurnalul său: „În anul 1837, am renunțat total la toate ideile mele preferate”¹⁸. El a renunțat la planul său de a studia „literatura clasică” în greacă și latină la un colegiu din estul Statelor Unite.¹⁹ El a fost, de asemenea, de acord să călătorească fără traistă sau bani – cu alte cuvinte, să se ducă fără bani, bazându-se pe bunătatea altora de a-i oferi hrană și adăpost. Acest lucru a fost deosebit de dificil pentru

Vârstnicul Lorenzo Snow

el, deoarece în tinerețea lui el a crezut mereu că era important să-și plătească cheltuielile folosind banii pe care l-a ajutat pe tatăl său să-i câștige de la ferma familiei. El a spus: „Nu eram obișnuit să depind de cineva pentru a avea hrană sau adăpost. Dacă trebuia să călătoresc, tatăl meu se asigura că porneam la drum cu bani suficienți pentru cheltuielile mele. Iar acum, faptul de a pleca și de a cere ceva de mâncare și un loc unde să-mi pun capul era foarte dificil pentru mine, era atât de diferit de ceea ce făcusem înainte”²⁰. El „a decis s-o facă”, dar doar pentru că primise „o cunoaștere sigură că Dumnezeu i-o ceruse”²¹.

O parte dintre unchii, mătușile, verii și prietenii vârstnicului Snow au participat la primele adunări pe care el le-a condus în calitate de misionar. Amintindu-și de prima oară când a predicat, el a spus: „Pe atunci, eram destul de sfios și... îmi era foarte greu să mă ridic și să le predic rudelor mele și vecinilor care fuseseră invitați. Îmi

amintesc că m-am rugat aproape toată ziua premergătoare serii în care urma să vorbesc. M-am dus de unul singur și L-am rugat pe Domnul să mă îndrume ce să spun. Mătușa mea mi-a spus după aceea că ea aproape a tremurat când a văzut că m-am ridicat să vorbesc, însă mi-am deschis gura și nu știu ce am spus, însă mătușa mea a spus că am vorbit bine timp de aproximativ trei sferturi de oră”²². Plin de recunoștință, el a spus: „Am crezut și am fost sigur că un Spirit de inspirație mă va îndruma și mă va ajuta să mă exprim. Am căutat cu ajutorul rugăciunii și postului – m-am umilit în fața Domnului, implorându-L în rugăciune puternică să-mi dea puterea și inspirația preoției sfinte; și, când am stat în fața congregației, deși nu știam ce urma să spun, imediat ce mi-am deschis gura pentru a vorbi, Duhul Sfânt a fost alături de mine, luminându-mi mintea și transmițându-mi ideile și limbajul corespunzător prin care să le transmit”²³. La momentul când a părăsit zona, el botezase și confirmase un unchi, o mătușă, mai mulți veri și câțiva prieteni.²⁴

După ce a împărtășit Evanghelia familiei și prietenilor săi, vârstnicul Snow și-a continuat eforturile misionare în alte orașe și localități, slujind aproximativ un an. El a raportat: „În timpul acestei misiuni, am călătorit în diferite părți ale statului Ohio și, în această perioadă, am botezat mulți oameni care au rămas credincioși adevărului”²⁵.

Deși nu trecuse mult timp de când Lorenzo Snow se întorsese acasă din această primă misiune, el a simțit dorința de a predica din nou Evanghelia. „Spiritul chemării mele misionare era atât de puternic în mintea mea”, a spus el, „încât am vrut să fac din nou această lucrare”²⁶. De data aceasta, el a predicat Evanghelia restaurată în statele Missouri, Kentucky și Illinois și, din nou, în Ohio.

Unii oameni au fost ostili față de vârstnicul Snow și mesajul pe care el l-a împărtășit. De exemplu, el a relatat despre o experiență avută în Kentucky când un grup de oameni s-au adunat în casa cuiva pentru a-l auzi predicând. După ce a predicat, el a aflat că unii dintre oameni plănuiau să-l atace imediat după ce pleca. El și-a amintit că „în timpul îmbrâncelilor mulțimii” din casă, unul dintre bărbați „a atins din greșeală cu mâna unul dintre buzunarele hainei mele, lucru care l-a panicat dintr-o dată”. Simțind ceva tare în buzunarul vârstnicului Snow, el și-a avertizat imediat prietenii că misionarul era înarmat cu un pistol. Vârstnicul Snow a scris mai

târziu: „Acel lucru a fost suficient – potențialii răufăcători și-au abandonat planurile diabolice”. Amuzându-se puțin, vârstnicul Snow a completat: „Presupusul pistol care a dus la panica lor și la protecția mea, era Biblia mea de buzunar, un dar prețios pe care l-am primit de la preaiubitul meu patriarh, Joseph Smith, tatăl”²⁷.

Alți oameni l-au întâmpinat cu căldură pe vârstnicul Snow și au acceptat mesajul pe care el l-a împărtășit. Într-o așezare din Missouri, el a învățat cinci oameni care au fost botezați în mijlocul iernii. Vârstnicul Snow și alții au trebuit să spargă gheața într-un râu pentru ca el să poată înfăptui rânduiala. În pofida frigului, unii dintre convertiți „au ieșit din apă aplaudând și slăvindu-L pe Dumnezeu”²⁸.

Primele două misiuni ale vârstnicului Snow au acoperit perioada de timp cuprinsă între primăvara anului 1837 și luna mai a anului 1840. Fragmente din scrisorile lui descriu această perioadă în slujba Domnului: „Am petrecut restul iernii [dintre anii 1838–1839] călătorind și predicând... având un oarecare succes și fiind oarecum bine tratat – uneori oamenii m-au primit în cel mai amabil mod, ascultând-mă cu mare interes, iar alteori, oamenii m-au bruscat și insultat; dar niciodată nu m-au tratat mai rău decât a fost tratat Isus pe care declar că-L urmez”²⁹. „Acum, când mă gândesc la lucrurile prin care am trecut... sunt uimit și mă minunez.”³⁰ „Domnul a fost alături de mine și am fost foarte binecuvântat în timp ce-mi îndeplineam lucrările dificile.”³¹

Misiunea în Anglia

La începutul lunii mai a anului 1840, Lorenzo Snow s-a alăturat sfinților din Nauvoo, Illinois, însă nu a rămas acolo mult timp. El a fost chemat să traverseze Oceanul Atlantic și să slujească în misiune în Anglia, prin urmare a plecat din Nauvoo în aceeași lună. Înainte să plece, el și-a făcut timp să viziteze familiile unora dintre cei nouă apostoli care slujeau deja în Anglia.

Când a vizitat familia lui Brigham Young, el a observat că baraca lor din bârne nu era izolată între bârne, ei fiind „expuși vântului și furtunilor”. Sora Young era obosită pentru că tocmai se întorsese dintr-o căutare fără succes a vacii de lapte a familiei. În pofida

circumstanțelor dificile în care se afla, ea i-a spus vârstnicului Snow: „Vezi situația mea, dar spune-i [soțului meu] să nu-și facă deloc griji pentru mine – eu doresc ca el să rămână în câmpul misiunii până când va fi eliberat în mod onorabil”. Impresionat de „nevoile și sărăcia profundă” în care trăia sora Young, vârstnicul Snow a dorit să ajute: „Aveam doar puțini bani – nu-mi ajungeau nici măcar să parcurg o zecime din distanța până în misiunea mea, nu se întrezărea nicio posibilitate de a face rost de restul banilor și eram în seara premergătoare plecării. Am scos din buzunar o sumă mică din puținii mei bani... însă ea a refuzat să-i accepte; în timp ce eu insistam foarte tare ca ea să-i accepte și ea tot continua să-i refuze – mai mult sau mai puțin accidental, banii au picat pe podea și au căzut zgomotos printre crăpăturile dintre scândurile neprinse, lucru care a încheiat discuția și, luându-mi rămas bun de la ea, am lăsat-o să-i strângă atunci când va avea timp”³².

Din Illinois, vârstnicul Snow a călătorit spre New York, unde s-a îmbarcat pe un vapor pentru a traversa Oceanul Atlantic. În timpul voiajului de 42 de zile pe ocean, vaporul a trecut prin trei furtuni foarte puternice. Înconjurat de pasageri speriați care plângeau, vârstnicul Snow a rămas calm având încredere că Dumnezeu îl proteja. Când vaporul a ajuns în Liverpool, Anglia, inima vârstnicului Snow a fost „plină de cea mai mare recunoștință față de Cel care-i protejează și susține pe cei pe care El îi cheamă și trimite ca slujitori ai salvării către națiunile pământului”³³.

După ce a slujit ca misionar în Anglia timp de aproximativ patru luni, vârstnicul Snow a primit o responsabilitate suplimentară. El fusese desemnat să slujească în calitate de președinte al unității Bisericii din Londra, o chemare similară celei de președinte de district din zilele noastre. El a continuat să predice Evanghelia și, de asemenea, a supravegheat lucrarea conducătorilor preoției din zonă, cum ar fi cea a președinților de ramură. În timpul slujirii sale în această chemare de conducere, el i-a raportat deseori vârstnicului Parley P. Pratt, membru al Cvorumului celor Doisprezece și președinte al misiunii. El i-a scris despre mulți oameni care „întrebau cum puteau obține salvarea”, despre o încăpere „plină până la refuz” în timpul unei adunări de duminică, precum și despre „plăcerea de a boteza [convertiți] în turma Domnului și Salvatorului nostru Isus Hristos”.

Fiind entuziasmat și optimist în ceea ce privea lucrarea, el a spus: „Deși înconjurat de o ticăloșie samavolnică din toate punctele de vedere, Sionul începe să se înfiripe și, eu am încredere că, în scurt timp, va deveni un sfeșnic strălucitor în acest oraș”³⁴.

Unitatea Bisericii din Londra a avut parte de o creștere semnificativă avându-l pe vârstnicul Snow drept președinte. Deși vârstnicul Snow se bucura de acest succes, el avea, în același timp, parte de încercări în ceea ce privea responsabilitățile de conducere. Într-o scrisoare adresată vârstnicului Heber C. Kimball, din Cvorumul celor Doisprezece, el a recunoscut că aceste încercări l-au făcut să-și „gestioneze responsabilitățile de conducere într-un mod diferit decât a o făcut vreodată înainte”³⁵. El i-a spus vârstnicului Kimball: „Dumneavoastră și vârstnicul [Wilford] Woodruff ați spus că aceasta ar trebui să fie o experiență din care să învăț, ceea ce s-a și întâmplat... De când am ajuns aici, mereu se întâmplă ceva printre sfinți. Imediat ce un lucru este rezolvat, apare altul”. El a împărtășit un adevăr pe care l-a învățat rapid în noile sale responsabilități: „Nu aș putea să fac față dificultăților [dacă] Dumnezeu nu m-ar ajuta atât de mult”³⁶. El a exprimat un sentiment asemănător într-o scrisoare adresată vârstnicului George A. Smith, din Cvorumul celor Doisprezece: „Puținele lucruri pe care le-am realizat nu au fost făcute de mine, ci de Dumnezeu. Lucrul pe care l-am învățat pe deplin din experiența mea în timp ce mă străduiesc să-mi îndeplinesc cu credință și sârguință oficiul de învățător în Israel este acela că singur nu știu și nu pot să fac nimic: observ, de asemenea, că niciun sfânt nu poate prospera decât dacă se supune instrucțiunilor și sfaturilor celor care sunt chemați să prezideze în Biserică. Eu am încredere că, atâta timp cât țin poruncile Sale, Domnul Dumnezeu mă va susține și ajuta în oficiul meu... Atâta timp cât merg în umilință în fața Lui, El îmi va da putere să ofer și să primesc sfaturi în neprihănire și cu spiritul revelației”³⁷.

Pe lângă predicarea Evangheliei și slujirea în calitate de președinte al unității Bisericii din Londra, vârstnicul Snow a scris o filadă religioasă, sau o broșură, pentru a-i ajuta pe misionari să explice Evanghelia restaurată. Această broșură, intitulată *The Only Way to Be Saved (Singura cale de a fi salvat)*, a fost ulterior tradusă în mai

Mulți dintre primii sfinți au emigrat din Europa pentru a se alătura sfinților în Statele Unite ale Americii.

multe limbi și folosită de-a lungul celei de-a doua jumătăți a secolului al XIX-lea.

Vârstnicul Snow a slujit în Anglia până în luna ianuarie a anului 1843. Înainte să plece, el a îndeplinit o responsabilitate pe care a primit-o din partea președintelui Brigham Young. Pe marginea unei pagini din jurnalul său, el a scris singura sa mențiune despre această responsabilitate: „Am dat două Cărți ale lui Mormon reginei Victoria și prințului Albert ca urmare a cererii președintelui B. Young”³⁸.

Când vârstnicul Snow a plecat din Anglia, el a condus un grup de sfinți din zilele din urmă britanici care emigrau în Nauvoo. El a scris în jurnalul său: „Aveam în grijă un grup de 250 de oameni, dintre care mulți îmi erau prieteni apropiați, care intraseră sub legământ ca urmare a predicării mele. Situația în care mă aflam acum, aceea de a trece înapoi oceanul înconjurat de prieteni, era una de invidiat în comparație cu cea de acum doi ani și jumătate, când eram singur”³⁹. Experiențele avute de vârstnicul Snow pe vaporul *Swanton* au arătat

abilitățile lui de conducere și credința lui în Dumnezeu. Următoarea relatare este luată din jurnalul său:

„I-am adunat [pe sfinți] și, de comun acord, i-am împărțit în grupuri și subgrupuri cărora le-am desemnat conducători potriviți și am stabilit reguli privind modul în care urmau să fie conduși. Am aflat că, printre noi, erau mai mulți înalți preoți și aproximativ treizeci de vârstnici și, cunoscând dorința firească a multor vârstnici de a face ceva care să-i scoată în evidență și că, dacă acel lucru nu poate fi făcut într-un fel va fi făcut într-un altul, am decis că era mai bine ca eu să stabilesc modul în care ei aveau să acționeze; prin urmare, le-am desemnat la cât mai mulți cu puțință anumite responsabilități și i-am făcut pe toți responsabili de îndeplinirea lor. Tot grupul se aduna în fiecare seară din cursul săptămânii pentru rugăciuni. De două ori pe săptămână aveam oameni care predicau; duminica aveam adunări și luam din împărtășanie.

Căpitanul nostru, cu care am dorit să mă împrietenesc, părea foarte distant și rezervat... Am putut ușor să-mi dau seama că avea prejudecăți în ceea ce ne privea. Ne aflam pe ocean de aproximativ două săptămâni, timp în care nu s-a întâmplat nimic ieșit din comun în afara lucrurilor care se întâmplă pe mare, moment în care a avut loc următoarea întâmplare.

Stewardul căpitanului, un tânăr german, a avut un accident care-i periclita viața. Fiind un tânăr foarte virtuos, serios și demn de încredere, care-l însoțise pe căpitan în multe călătorii, a reușit să câștige, în mare măsură, afecțiunea căpitanului, ofițerilor și personalului; sfinții se atașaseră, de asemenea, foarte mult de el. Această posibilitate ca el să-și piardă viața... a provocat o mare tristețe și mâhnire pe vapor.

El sângera pe gură și avea crampe și spasme puternice. În cele din urmă, după ce s-au încercat fără niciun rezultat diverse remedii, s-au pierdut toate speranțele că el va supraviețui. Căpitanul i-a rugat pe marinari ca, înainte să meargă la culcare, să se ducă, pe rând, în cabina lui și să-și ia rămas bun; ceea ce s-a și făcut fără nici cea mai mică speranță ca el să supraviețuiască până a doua zi. Foarte mulți au plâns când au ieșit din cabina lui.

Pa vaporul Swanton, un bărbat grav rănit s-a vindecat imediat după o binecuvântare dată de vârstnicul Lorenzo Snow.

Sora Martin [una dintre sfinții din zilele din urmă care se aflau pe vapor], în timp ce stătea sigură lângă patul lui, i-a spus că și-ar dori ca eu să fiu rugat să-i dau o binecuvântare și poate că, în felul acesta, el va fi vindecat. El a aprobat cu multă bucurie acest lucru. Eu dormeam în patul meu atunci când am primit mesajul; era în jurul miezului nopții. M-am ridicat imediat din pat și am pornit spre cabină și, pe drum, m-am întâlnit cu secundul căpitanului, care tocmai fusese să-l vadă. Imediat ce a trecut de mine, el l-a întâlnit pe fratele Staines căruia i-a spus că domnul Snow se ducea să-și așeze mâinile pe steward. «Dar», a spus el (cu un glas trist), «nu va avea niciun rost; totul s-a terminat acum în ceea ce-l privește pe sărmanul om». «Ei bine», a spus vârstnicul Staines, «Domnul îl poate vindeca prin așezarea mâinilor»... «Credeți?», a răspuns marinarul în inocența inimii sale.

În timp ce mergeam, l-am întâlnit, la ușa cabinei, pe căpitan care părea să fi plâns. «Mă bucur că ați venit, domnule Snow», a spus

el, «deși este degeaba, căci stewardul va muri curând». Am pășit în camera lui și m-am așezat lângă patul lui. Respirația lui era foarte slabă și el părea pe moarte. El nu putea vorbi cu voce tare, însă și-a manifestat dorința ca eu să-i dau o binecuvântare. Se părea că avea o soție și doi copii în Hamburg, Germania, care erau susținuți material de el. Era foarte îngrijorat pentru ei.

Mi-am așezat mâinile pe capul lui și, imediat ce i-am dat binecuvântarea, el s-a ridicat în fund în pat, a bătut din palme slăvind-L pe Domnul pentru că a fost vindecat; la scurt timp după aceea, s-a dat jos din pat, a ieșit din cabină și a mers pe punte.

În dimineața următoare, toată lumea a fost uimită să-l vadă pe steward în viață și oamenii se minunau văzându-l că putea să-și facă treaba ca de obicei. Fiecare marinar în parte a jurat că acela fusese un miracol; sfinții au știut că așa a fost, s-au bucurat și L-au slăvit pe Domnul; căpitanul a crezut cu fermitate în acest lucru și a fost foarte recunoscător, iar inima lui s-a alipit de a noastră din acel moment încolo. El ne-a permis și acordat tot ce i-a stat în putere și se interesa în mod constant de nevoile noastre; a participat la toate adunările noastre, a cumpărat și a citit cărțile noastre. Marinarii au făcut și ei același lucru, iar când eu i-am părăsit în New Orleans [Louisiana], mi-au promis că vor fi botezați. După aproximativ un an, am primit o scrisoare de la secundul căpitanului, în care mă informa că ei... își ținuseră promisiunea. Căpitanul își declarase, de asemenea, intenția de a primi Evanghelia la un moment dat și de a trăi alături de sfinți. Stewardul a fost botezat când am ajuns în New Orleans; iar când ne-am despărțit, el mi-a dăruit o Biblie, pe care o am și acum”⁴⁰.

Vârstnicul Snow a scris: „Mai mulți marinari au plâns când noi am coborât de pe *Swanton*. De fapt, noi toți am avut sentimente foarte solemne”⁴¹. Din New Orleans, vârstnicul Snow și ceilalți sfinți s-au îmbarcat pe un feribot și au călătorit în amonte pe râul Mississippi. Au sosit în Nauvoo la data de 12 aprilie 1843.

Devotament continuu față de lucrarea Domnului

După ce a slujit ca misionar cu timp deplin cea mai mare parte a ultimilor șapte ani, Lorenzo Snow a avut ocazia de a-și schimba

pentru un timp modul de a sluji. În iarna dintre anii 1843–1844, directorii unei școli locale i-au oferit slujba de învățător. El a acceptat oferta, chiar dacă știa că mulți dintre elevi „se mândreau cu abilitatea lor de a-i molesta pe învățători și de a distruge școlile”. El a decis că modalitatea de a câștiga respectul elevilor era aceea de a le arăta respect. Sora lui, Eliza, a consemnat: „El le-a vorbit acelor băieți ca și cum ei ar fi fost cei mai respectabili domni... El a depus eforturi considerabile pentru a-i face să simtă faptul că lui îi păsa de ei” și că dorea „să-i ajute să-și continue studiile... În acest mod, prin bunătate și perseverență, sentimentele lor s-au schimbat – încrederea le-a fost câștigată și, cu răbdare și eforturi continue, duri fără scrupule au fost transformați în elevi respectuoși; și, cu mult înainte de terminarea semestrului, făcând progrese uimitoare, studiul le-a devenit un obicei”⁴².

În anul 1844, el a primit o nouă însărcinare în cadrul Bisericii. A fost desemnat să se ducă în Ohio și să supravegheze campania pentru ca Joseph Smith să fie ales președinte al Statelor Unite. Profetul era dezamăgit de modul în care sfinții din zilele din urmă fuseseră tratați de guvernul Statelor Unite și le scrisese actualilor candidați la președinție pentru a afla atitudinea lor față de Biserică. Nemulțumit de răspunsurile lor, el a decis să candideze la președinție.

Cvorumul celor Doisprezece i-a desemnat pe Lorenzo Snow și pe alții să „formeze o organizație politică în statul Ohio care să-l promoveze pe Joseph pentru președinție”⁴³. Făcând astfel, ei le-au adus oamenilor la cunoștință modurile în care drepturile constituționale ale sfinților fuseseră încălcate. Lorenzo a spus că el a avut „un timp foarte interesant”⁴⁴. Unii oameni s-au opus cu vehemență candidaturii profetului, alții au simțit că Joseph Smith putea conduce națiunea către succes și prosperitate.

„În mijlocul acestor extreme”, a consemnat Lorenzo Snow, „progresul pe care-l făceam a fost oprit în mod subit de raportul confirmat privind masacrarea profetului și a fratelui său, Hyrum”⁴⁵. El s-a întors în Nauvoo „cu inima întristată”⁴⁶.

Chiar și în această perioadă tragică, sfinții au lucrat cu sârguință pentru a clădi împărăția lui Dumnezeu. Lorenzo a spus ulterior: „Sub îndrumarea Celui Atotputernic, împărăția a progresat”⁴⁷. Ei au continuat să predice Evanghelia și să se întărească unul pe altul

Lorenzo Snow a slujit în calitate de căpitan al companiilor de cărucioare care au ajuns în valea Salt Lake în anul 1848.

și au lucrat împreună pentru a finaliza construirea unui templu în orașul lor.

Când Lorenzo Snow s-a alăturat sfinților din Nauvoo, el a decis că nu se va căsători niciodată, alegând în schimb să-și dedice viața predicării Evangheliei. Sora lui, Eliza, a consemnat mai târziu: „Dedicarea timpului, talentelor și a tot ce avea pentru slujire era dorința lui supremă”. El simțea că viața de familie îl făcea să fie „mai puțin util” în lucrarea Domnului.⁴⁸

Viziunea lui Lorenzo despre căsătorie și familie a început să se schimbe în anul 1843, când a vorbit în particular cu profetul Joseph Smith pe malurile râului Mississippi. Profetul a mărturisit despre revelația pe care a primit-o cu privire la căsătoria pluralistă. El i-a spus lui Lorenzo: „Domnul îți va da ocazia de a primi și de a te supune legii căsătoriei celestiale”⁴⁹. Primind acest sfat, Lorenzo a început să înțeleagă că faptul de a te căsători este o poruncă de la Domnul și o parte esențială a planului fericirii întocmit de Tatăl Ceresc.

În anul 1845, Lorenzo Snow a acceptat căsătoria pluralistă, aceasta fiind practică atunci în cadrul Bisericii, căsătorindu-se cu Charlotte Squires și cu Mary Adaline Goddard. Ulterior, el a fost petcutuit și cu alte femei. Devotamentul său față de soțiile și copiii lui au devenit parte a devotamentului său față de lucrarea Domnului.

Sfinții au continuat să clădească împărăția lui Dumnezeu în Nauvoo, însă persecuțiile au continuat și ele. În luna februarie a anului 1846, în frigul iernii, gloatele i-au obligat să-și abandoneze casele și templul. Ei au început o călătorie lungă spre vest, către un cămin nou.

Ajutarea sfinților pentru a se aduna în valea Salt Lake

Deși Lorenzo Snow și familia sa au plecat din Nauvoo împreună cu restul sfinților, ei nu au ajuns în valea Salt Lake decât după mai mult de un an de la sosirea primei companii de pionieri. Asemenea celor mai mulți dintre pionierii sfinți din zilele din urmă, ei au stat în așezări temporare, în timpul călătoriei. Lorenzo și familia sa au stat pentru o scurtă vreme în așezarea din Iowa, numită Garden Grove, unde au construit barăci din bârne pentru sfinții care urmau să vină după ei. De acolo, ei s-au mutat într-o așezare numită Muntele Pisga, situată, de asemenea, în Iowa.

În Muntele Pisga, Lorenzo a muncit alături de familia sa și de ceilalți sfinți, procurând din nou cele necesare pentru nevoile lor și pentru nevoile celor care aveau să vină după ei spre valea Salt Lake. Ei au construit case din bârne și chiar au plantat și cultivat grâne, știind că alții aveau să strângă recolta. O parte din timpul petrecut în Muntele Pisga, Lorenzo a fost chemat să fie conducătorul așezării. Când tristețea, boala și moartea i-a lovit pe oameni, inclusiv pe

membrii familiei sale, el a lucrat cu sârguință să-i ajute pe oameni să aibă speranță, să se întărească unul pe altul și să rămână supuși poruncilor lui Dumnezeu.⁵⁰

În primăvara anului 1848, președintele Brigham Young l-a instruit pe Lorenzo Snow să plece din Muntele Pisga și să meargă în valea Salt Lake. Lui Lorenzo i s-a dat din nou o poziție de conducere, de data aceasta aceea de căpitan al companiilor de pionieri. Companiile au ajuns în valea Salt Lake în luna septembrie a anului 1848.

Slujirea în calitate de membru al Cvorumului celor Doisprezece

În data de 12 februarie 1849, Lorenzo Snow a primit un mesaj prin care i se cerea să participe la o adunare a Cvorumului celor Doisprezece Apostoli. El s-a oprit imediat din ce făcea și s-a dus la adunare, care începuse deja. Pe drum, se întreba de ce fusese chemat în fața Cvorumului celor Doisprezece. Era confuz – era acuzat că făcuse ceva greșit? Știind că fusese credincios în îndeplinirea datoriei sale, el a alungat acel gând. Însă nu-și putea imagina ce-l aștepta. Când a sosit, a fost surprins să afle că fusese chemat să slujească în calitate de membru al acelui cvorum. În cadrul aceleiași adunări, el și alți trei – vârstnicul Charles C. Rich, vârstnicul Franklin D. Richards și vârstnicul Erastus Snow, un văr îndepărtat de-al său – au fost rânduiți apostoli.⁵¹

Rânduirea lui Lorenzo Snow ca apostol a definit restul vieții sale. Chemarea sa ca unul dintre „martorii speciali ai numelui lui Hristos” (D&L 107:23) a avut o influență asupra a tot ceea ce a făcut. El și-a exprimat ulterior sentimentele despre fiecare responsabilitate în parte pe care o are un apostol:

„Prima, un apostol trebuie să aibă o cunoaștere divină, prin revelație de la Dumnezeu, că Isus trăiește – că El este Fiul Dumnezeului cel viu.

A doua, el trebuie să fie autorizat în mod divin pentru a putea promite Duhul Sfânt; un principiu divin care revelează lucrurile lui Dumnezeu, făcând cunoscute voia și scopurile Sale, conducând către tot adevărul și arătând lucruri care urmează să aibă loc, așa cum a spus Salvatorul.

A treia, lui i s-a dat autoritate, prin puterea lui Dumnezeu, să administreze rânduielele sacre ale Evangheliei, care îi sunt confirmate fiecărei persoane printr-o mărturie divină. Mii de oameni care locuiesc acum în văile acestor munți, care au primit aceste rânduieli ca rezultat al predicării mele, sunt martori vii ai adevărului acestei afirmații”⁵².

Pe lângă responsabilitatea specifică chemării sale, vârstnicul Snow avea o convingere puternică despre ceea ce însemna să fie membru al Cvorumului celor Doisprezece: „Noi, Cei Doisprezece, suntem hotărâți să renunțăm la tot ceea ce ne abate atenția de la îndatorirea noastră, ca noi să putem fi una așa cum sunt membrii [Primei] Președinții și să fim uniți prin principiul dragostei care-L unește pe Fiul lui Dumnezeu cu Tatăl”⁵³.

Având această înțelegere privind chemarea lui și misiunea Cvorumului celor Doisprezece, vârstnicul Lorenzo Snow și-a dedicat viața pentru a ajuta la clădirea împărăției lui Dumnezeu pe pământ. El a acceptat chemarea de a sluji în multe feluri diferite și în multe locuri diferite.

Misiunea Italia

În cadrul Conferinței Generale din luna octombrie a anului 1849, vârstnicul Snow a fost chemat să stabilească o misiune în Italia. Deși el nu era familiarizat cu această țară, cu obiceiurile, cultura și dialectele ei, nu a ezitat să accepte chemarea. În mai puțin de două săptămâni după conferință, el era pregătit să plece, făcând tot ce i-a stat în putință pentru ca soțiile lui și copiii lor să primească ajutor în timpul absenței lui.

Pe când el și alți misionari călătoreau spre estul Statelor Unite, unde urmau să se îmbarce pe un vapor pentru a traversa Oceanul Atlantic, gândurile sale s-au îndreptat atât către familia sa, cât și către oamenii cărora avea să le slujească în curând. Într-o scrisoare adresată surorii sale, Eliza, el a scris: „Multe gânduri contradictorii mi-au venit în minte... Ne îndepărtăm repede din ce în ce mai mult de puternicul magnet – ACASĂ! Însă știam că lucrarea în care eram implicați era să le ducem lumină celor care se aflau în întuneric și în Valea umbrei morții, iar inimile noastre s-au umplut de dragoste și lacrimile ne-au dispărut”⁵⁴.

Vârstnicul Snow și colegii săi au ajuns în Genova, Italia, în luna iulie a anului 1850. Ei au putut observa că lucrarea Domnului avea să progreseze încet. Vârstnicul Snow a scris: „Sunt singur și străin în acest oraș mare, la 12.875 de kilometri distanță de familia mea preaiubită, înconjurat de un popor cu ale cărui maniere și particularități nu sunt familiarizat. Am venit să le luminez mintea și să-i învăț principiile neprihănirii; însă nu văd nicio modalitate de a putea realiza acest lucru. Se pare că nu există nicio posibilitate ca acest lucru să se întâmple”. Preocupat de „nesăbuițele... ticăloșia, întunericul spiritual gros și superstițiile” oamenilor cărora a fost chemat să le slujească, el a scris: „L-am rugat pe Tatăl Ceresc să se uite cu milă asupra acestor oameni. O, Doamne, fă ca ei să devină obiectul compasiunii Tale, ca ei să nu piară cu toții! Iartă-le păcatele și fă ca eu să fiu cunoscut printre ei, ca ei să Te poată cunoaște și să știe că Tu m-ai trimis pentru a întemeia împărăția Ta... Nu ai Tu câțiva aleși printre acești oameni la care am fost trimis? Condu-mă la ei și numele Tău va fi slăvit prin intermediul lui Isus, Fiul Tău”⁵⁵.

Vârstnicul Snow i-a găsit pe „cei aleși” în mijlocul unui grup de oameni numiți valdezi. Valdezii trăiau într-o vale din regiunea Piemonte, aflată la sudul graniței dintre Italia și Elveția și la estul graniței dintre Italia și Franța. Strămoșii lor fuseseră persecutați și alungați din loc în loc, deoarece ei credeau în autoritatea apostolilor din vechime și doreau să urmeze învățăturile apostolilor în loc să se alăture bisericilor existente.

Într-o scrisoare adresată președintelui Brigham Young, vârstnicul Snow a scris că valdezii suferiseră de-a lungul perioadelor de „întuneric spiritual și cruzime” și „au rămas neclintiți aproape ca stânca lovită de valuri într-un ocean pe timp de furtună”. Însă chiar înainte ca misionarii sfinți din zilele din urmă să ajungă în Italia, valdezii începuseră să se bucure de „o perioadă de liniște profundă” și păreau să aibă o libertate religioasă mai mare decât alții din Italia. „Astfel”, a spus el, „calea a fost deschisă cu doar puțin timp înainte de începerea misiunii și nicio altă zonă din Italia nu este guvernată de legi atât de favorabile”.

Dorind să învețe mai multe despre acești oameni, vârstnicul Snow s-a dus la o bibliotecă pentru a găsi o carte despre ei. El a spus: „Bibliotecarul căruia m-am adresat mi-a spus că avea o lucrare despre

ceea ce-i solicitasem, însă tocmai fusese luată. Tocmai își terminase fraza, moment în care o doamnă a intrat cu cartea. «O», a spus el, «aceasta este o situație deosebită, acest domn tocmai a solicitat această carte». La scurt timp, știam că acei oameni erau demni să aibă parte de prima predicare a Evangheliei în Italia⁵⁶.

Vârstnicul Snow și colegii săi erau nerăbdători să predice Evanghelia în regiunea Piemonte, însă au simțit că trebuiau să procedeze cu grijă, câștigându-le prietenia și arătându-le că erau demni de încredere. Când au simțit că au stabilit relații bune cu acei oameni, ei s-au urcat pe un munte din apropiere, au cântat „laude Dumnezeului din cer” și au rostit o rugăciune, dedicând pământul Italiei pentru munca misionară. Ei și-au exprimat, de asemenea, dedicarea individuală pentru lucrare, iar vârstnicul Snow le-a dat colegilor săi binecuvântări ale preoției și i-a ajutat în responsabilitățile lor. Inspirat de experiența avută pe munte, vârstnicul Snow a numit locul Muntele Brigham.⁵⁷

Chiar și după această experiență, au trecut aproape două luni înainte ca cineva să-și exprime dorința de a se alătura Bisericii. Pe 27 octombrie 1850, misionarii s-au bucurat, în cele din urmă, să vadă primul botez și prima confirmare în Italia.⁵⁸ Vârstnicul Snow a raportat ulterior: „Lucrarea aici se desfășoară într-un mod lent și anost... Cu toate acestea, Biserica a fost stabilită. Pomul a fost plantat și își răspândește rădăcinile⁵⁹”.

Într-o noapte, vârstnicul Snow a avut un vis care l-a ajutat să înțeleagă natura misiunii sale în Italia. În vis, el pescuia alături de prietenii săi. „Eram fericiți să vedem mulți pești frumoși la suprafața apei, peste tot în jur, pe o distanță mare”, a spus el. „Am văzut mulți oameni aruncându-și năvoadele și pescuind cu undițele; însă păreau cu toții împietriți; pe când noi, eram în continuă mișcare. În timp ce treceam pe lângă unul dintre ei, am văzut un pește care se prinsese în cârligul meu și m-am gândit că i-aș fi putut răni sentimentele aceluia om, căci dacă l-aș fi prins așa cum era putea să pară că i l-aș fi luat din mâini; cu toate acestea, am înaintat și am ajuns la țarm. Apoi, am scos undița și am fost surprins de rușinat de cât de mic era peștele meu. Mi s-a părut foarte ciudat că, dintre toți peștii aceia mari și nobili, eu am prins unul atât de mic. Însă întreaga mea

dezamăgire a dispărut când mi-am dat seama că avea calitățile unui caracter extraordinar”⁶⁰.

Visul vârstnicul Snow a fost unul profetic. El nu a văzut foarte mulți convertiți în Italia și, așa cum a observat ulterior un alt misionar, cei care au acceptat Evanghelia nu erau „cei bogați și nobili”⁶¹. Cu toate acestea, vârstnicul Snow și colegii săi au fost unelte în mâinile Domnului pentru aducerea oamenilor buni și credincioși în împărăția lui Dumnezeu – oameni care și-au exprimat recunoștința că au „început să meargă pe calea unei vieți noi și eterne”⁶². Și, ca o consecință a conducerii vârstnicului Snow, Cartea lui Mormon a fost tradusă în italiană.

După aproximativ un secol și jumătate, un alt apostol, vârstnicul James E. Faust, a vorbit despre bărbații și femeile care s-au alăturat Bisericii datorită lucrării vârstnicul Snow și colegilor săi: „Unii au făcut parte din primele companii de cărucioare care au venit în valea Salt Lake... Mulți dintre descendenții lor au îngrijit viile Bisericii proaspăt restaurată și, astăzi, își aduc o contribuție uriașă în Biserica din întreaga lume, crezând, la fel cum au făcut și strămoșii lor, că apostolii dețin cheile care nu ruginesc niciodată”⁶³.

Clădirea Bisericii

Vârstnicul Snow a slujit, mai târziu, în alte misiuni, îndeplinind cu credință și sârguință chemarea sa, ca membru al Cvorumului celor Doisprezece, de a lucra „sub conducerea [Primei Președinții] a Bisericii... pentru a clădi Biserica și a avea grijă de toate treburile acesteia în toate națiunile lumii” (D&L 107:33).

În anul 1853, președintele Brigham Young l-a chemat pe Lorenzo Snow să conducă un grup de familii la o așezare situată în ținutul nordic din Utah, numit Box Elder. Așezarea existentă era mică, neorganizată și începuse să se destrame. Vârstnicul Snow s-a apucat imediat de treabă, organizându-i pe oameni conform principiilor legii consacării, așa cum a fost predată de profetul Joseph Smith. Oamenii au întemeiat un oraș prosper, pe care vârstnicul Snow l-a numit orașul Brigham în onoarea președintelui Young. Conlucrând și sprijinindu-se unul pe altul, cetățenii au dezvoltat un sistem educațional, au construit fabrici, un sistem de irigații, un sistem comercial și chiar o asociație de teatru. Deși nu au trăit plenitudinea legii

Ghete, pantofi, hamuri și pălării au fost făcute în această clădire din orașul Brigham, Utah.

consacrării, ei trăiau după principiile ei și au arătat ce poate realiza o comunitate prin cooperare și muncă asiduă. „Nu existau leneși în orașul Brigham”, a scris Leslie, fiica președintelui Snow. „A fost o perioadă de activitate și prosperitate care probabil că nu a fost niciodată egalată în istoria vreunei alte așezări din stat.”⁶⁴

Vârstnicul Snow și familia lui au locuit în orașul Brigham timp de mulți ani. El a prezidat asupra sfinților de acolo, plecând ocazional pentru a sluji în misiuni scurte în alte părți. În anul 1864, el a fost plecat aproximativ trei luni, slujind într-o misiune scurtă în Insulele Hawaii. El s-a dus cu vârstnicul Ezra T. Benson, care era, de asemenea, membru al Cvorumului celor Doisprezece și cu vârstnicii Joseph F. Smith, Alma Smith și William W. Cluff.⁶⁵ Între anii 1872–1873, vârstnicul Snow și alții l-au însoțit pe președintele George A. Smith, primul consilier în Prima Președinție, într-un turneu de nouă luni în anumite zone din Europa și Orientul Mijlociu, incluzând o vizită în Țara Sfântă. Ei s-au dus la cererea președintelui Brigham Young, care a sperat că influența lor neprihănită va ajuta alte națiuni să se pregătească să primească Evanghelia restaurată.⁶⁶ În anul 1885, vârstnicul Snow a fost chemat să viziteze mai multe grupuri de

indieni americani în nord-vestul Statelor Unite și în statul Wyoming. Începând în august și terminând în octombrie, el a întemeiat misiuni acolo și a chemat conducători ai Bisericii pentru a-i ajuta pe cei care fuseseră botezați și confirmați.

Munca în templu

Președintele Heber J. Grant, al șaptelea președinte al Bisericii, a observat că președintele Lorenzo Snow „și-a dedicat, de-a lungul mai multor ani, viața muncii în templu”⁶⁷. Această dragoste pentru munca în templu a apărut la începuturile convertirii președintelui Snow și s-a aprofundat în timpul slujirii sale în calitate de apostol. El a participat la adunări în templul din Kirtland la scurt timp după ce a fost botezat și confirmat. Mai târziu, el a acceptat cu entuziasm chemarea de a strânge donațiile pentru construirea templului din Nauvoo. Imediat ce templul din Nauvoo a fost construit, el a slujit acolo în calitate de lucrător în templu ajutându-i pe sfinții din zilele din urmă să primească înzestrarea și rânduieșile de pecetluire înainte de exodul lor spre vest. Responsabilitățile sale în templu au continuat și s-au mărit atunci când a fost chemat să slujească în calitate de apostol. El a vorbit în cadrul adunărilor de dedicare pentru templul din Logan, Utah. După ce președintele Wilford Woodruff a dedicat templul din Manti, Utah, președintele Snow a citit rugăciunea de dedicare în sesiuni desfășurate în zilele care au urmat. Când ultima piatră a fost pusă în cea mai înaltă turlă a templului din Salt Lake, el a condus o congregație mare în Strigătul Osana. După ce templul din Salt Lake a fost dedicat, el a slujit în calitate de primul președinte al templului.

Când președintele Snow a împlinit 80 de ani, un ziar local a inclus următorul omagiu: „Deși se află în ultima parte a vieții sale, [el este] încă implicat și acționează plin de energie în marea cauză în folosul căreia și-a oferit anii tinereții și continuă, în incinta sacră a templului, lucrările glorioase cărora el și cei din jurul lui li s-au consacrat – lucrări de o importanță atât de profundă pentru această lume afectată de păcat și moarte”⁶⁸.

Slujirea oferită persoanelor în mod individual

Atunci când președintele Snow călătorea din loc în loc, învățând grupuri mari de oameni, el își făcea timp să le slujească persoanelor

în mod individual și familiilor. De exemplu, în luna martie a anului 1891, când slujea în calitate de președinte al Cvorumului celor Doisprezece, el vorbea în cadrul unei conferințe desfășurate în orașul Brigham. În mijlocul cuvântării sale, i s-a pus un bilețel pe pupitru. Un martor ocular a spus că el „s-a oprit din rostirea cuvântării, a citit bilețelul și le-a explicat, apoi, sfinților că era o rugămintă de a vizita anumiți oameni care aveau parte de o tristețe profundă”. Și-a cerut scuze și s-a îndepărtat de pupitru.

Bilețelul era de la un locuitor din orașul Brigham, pe nume Jacob Jensen. În el i se spunea că fiica lui Jacob, Ella, murise în acea zi după lungi săptămâni de suferință pricinuită de scarlatină. Frațele Jensen scrisese bilețelul doar pentru a-l anunța pe președintele Snow de moartea ei și pentru a-l ruga să facă aranjamentele pentru funeralii. Însă președintele Snow a dorit să viziteze imediat familia respectivă, chiar dacă acest lucru a însemnat să-și termine mai repede cuvântarea și să părăsească o adunare pe care el o prezida. Înainte ca președintele Snow să părăsească adunarea, el l-a rugat pe Rudger Clawson, care era atunci președintele țărâșului Box Elder, să-l însoțească.

Jacob Jensen a relatat ce s-a întâmplat când președintele Snow și președintele Clawson au sosit la el acasă:

„După ce au stat lângă patul Ellei timp de un minut sau două, președintele Snow a întrebat dacă aveam ulei consacrat în casă. Am fost foarte uimit, dar i-am spus că da și i l-am adus. El i-a înmânat recipientul cu ulei fratelui Clawson și l-a rugat s-o ungă pe Ella. [Președintele Snow] a fost acela care a pecetluit ungerea și care a rostit binecuvântarea.

În timpul binecuvântării, am fost impresionat în mod deosebit de anumite cuvinte pe care el le-a folosit și pe care mi le pot aminti foarte bine acum. El a spus: «Dragă Ella, eu îți poruncesc, în numele Domnului, Isus Hristos, să revii și să trăiești, misiunea ta nu s-a terminat. Încă trebuie să trăiești pentru a împlini o misiune măreață».

El a spus că ea trebuia să trăiască pentru a întemeia o familie mare și pentru a fi o alinare pentru părinții și prietenii ei. Îmi amintesc bine aceste cuvinte...

Membrii Primei Președinții și ai Cvorumului celor Doisprezece Apostoli în anul 1898. Rândul de sus, de la stânga la dreapta: Anihon H. Lund, John W. Taylor, John Henry Smith, Heber J. Grant, Brigham Young jr., George Teasdale, Rudger Clawson, Marriner W. Merrill. Rândul de mijloc: Francis M. Lyman, George Q. Cannon, Lorenzo Snow, Joseph F. Smith, Franklin D. Richards. Rândul de jos: Matthias F. Cowley, Abraham O. Woodruff.

După ce președintele Snow a terminat binecuvântarea, el s-a întors către soția mea și către mine și a spus: «Acum, nu mai plângeți și nu mai jeliți. Totul va fi bine. Fratele Clawson și cu mine suntem ocupați și trebuie să plecăm, nu mai putem rămâne, dar voi trebuie doar să aveți răbdare și să așteptați, să nu mai jeliți, deoarece totul va fi bine»...

Ella a rămas în acea stare timp de mai mult de o oră după ce președintele Snow i-a dat binecuvântarea, ceea ce însemna mai mult de trei ore de când murise. Noi stăteam acolo, veghind lângă patul ei, mama ei și cu mine, când, deodată și-a deschis ochii. Ea s-a uitat prin cameră, ne-a văzut stând acolo, dar mai căuta cu privirea pe cineva, iar primul lucru pe care l-a spus a fost: «Unde este el? Unde este el?». Noi am întreat: «Cine? Unde este cine?». «Fratele Snow», a răspuns ea. «El m-a chemat înapoi»⁶⁹.

Când Ella s-a aflat în lumea spiritelor, ea a simțit o asemenea pace și fericire încât nu a dorit să se întoarcă. Însă s-a supus glasului președintelui Snow. Începând din acea zi, ea i-a alinat pe membrii familiei și pe prieteni ajutându-i să înțeleagă că nu trebuiau să jelească după cei dragi care muriseră.⁷⁰ Mai târziu, ea s-a căsătorit, a avut opt copii și a slujit cu credință în chemările ei din cadrul Bisericii.⁷¹

Conduce Biserica în calitate de profet, văzător și revelator al Domnului

Pe 2 septembrie 1898, președintele Wilford Woodruff a murit după ce a slujit în calitate de președinte al Bisericii timp de peste nouă ani. Președintele Lorenzo Snow, care slujea atunci în calitate de președinte al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, se afla în orașul Brigham când a auzit vestea. A luat imediat ce a putut un tren spre orașul Salt Lake, știind că responsabilitatea conducerii Bisericii aparținea acum Cvorumului celor Doisprezece.

Simțindu-se nepotrivit dar pregătit să facă voia Domnului, președintele Snow s-a dus în templul din Salt Lake și s-a rugat. Ca răspuns la rugăciunea sa, el a fost vizitat de Domnul Însuși. Președintele Snow a mărturisit, mai târziu, că el „L-a văzut cu adevărat pe Salvator... în templu și că a vorbit cu El față în față”. Domnul i-a spus să înceapă imediat reorganizarea Primei Președinții și să nu mai aștepte așa cum s-a făcut înainte, când foștii președinți ai Bisericii au decedat.⁷² Președintele Snow a fost susținut de Cvorumul celor Doisprezece în calitate de președinte al Bisericii la data de 13 septembrie 1898, după care el a început să slujească în calitate de președinte. El a fost susținut de către membrii Bisericii în data de 9 octombrie și a fost pus deoparte în calitate de al cincilea președinte al Bisericii în data de 10 octombrie.

Prin intermediul exemplului președintelui Snow și al revelațiilor pe care el le-a primit, sfinții din zilele din urmă au ajuns să-l cunoască în calitate sa de profet al lor. Cei de alte credințe au ajuns, de asemenea, să-l respecte ca fiind un adevărat om al lui Dumnezeu.

Interacțiunile cu sfinții din zilele din urmă

Președintele Snow a prezidat deseori conferințele de țărură atunci când era președintele Bisericii. Când se întâlnea cu sfinții, el își exprima dragostea și respectul față de ei. Cuvintele și faptele lui au arătat că, deși recunoștea caracterul sacru al chemării sale, el nu s-a crezut superior oamenilor cărora le slujea.

Într-o conferință de țărură, președintele Snow a participat la o sesiune specială adresată copiilor din cadrul țărurului. Copiii au fost invitați să formeze un rând ordonat pentru a se putea apropia de profet pe rând și a da mâna cu el. Înainte ca ei să facă aceasta, el s-a ridicat și a spus: „Când voi da mâna cu voi, doresc ca voi să vă uitați în ochii mei pentru ca să vă amintiți mereu de mine. Acum, eu nu sunt cu nimic mai bun decât mulți alți oameni, însă Domnul mi-a încredințat mari responsabilități. De când Domnul mi s-a făcut cunoscut, în modul perfect în care a făcut-o, eu m-am străduit să îndeplinesc fiecare îndatorire ce mi-a fost încredințată. Motivul pentru care doresc ca voi să vă amintiți de mine este acela al chemării înalte în care slujesc, să vă amintiți că ați dat mâna cu președintele Bisericii lui Isus Hristos. Sper ca voi să nu uitați să vă rugați pentru mine și pentru consilierii mei, președinții Cannon și Smith, precum și pentru apostoli”⁷³.

Fiul președintelui Snow, LeRoi, a împărtășit următoarea întâmplare dintr-o conferință de țărură desfășurată în Richfield, Utah: „Președintele Lorenzo Snow și Francis M. Lyman [din Cvorumul celor Doisprezece] au participat la conferința de țărură desfășurată în Richfield. După imnul de deschidere, președintele de țărură l-a întrebat pe fratele Lyman pe cine să roage să spună rugăciunea de deschidere. Fratele Lyman a spus: «Spune-i președintelui Snow», însemnând să-l întrebe pe președintele Snow cine să spună rugăciunea de deschidere. În schimb, președintele de țărură l-a rugat pe președintele Snow să spună rugăciunea. Președintele Snow a răspuns cu amabilitate și, înainte de a începe rugăciunea, și-a exprimat plăcerea că a fost rugat s-o facă și a spus că trecuse mult timp de când nu i se mai oferise această plăcere. Se spune că a rostit o rugăciune de deschidere minunată”⁷⁴.

Interacțiuni cu cei de alte credințe

Influența președintelui Snow s-a extins dincolo de semenii săi sfinți din zilele din urmă. Când oamenii de alte credințe l-au cunoscut, ei au ajuns să-l respecte pe el și Biserica pe care o reprezenta. Reverendul W. D. Cornell, un predicator dintr-o altă biserică, a vizitat orașul Salt Lake și a avut ocazia de a petrece timp cu președintele Snow. El a scris:

„Am fost dus în prezența sa impunătoare de către secretarul său amabil și experimentat și m-am găsit în situația de a da mâna cu unul dintre cei mai plăcuți și amabili bărbați pe care i-am întâlnit vreodată – un bărbat care are abilitatea particulară de a alunga imediat sentimentul de sfială al unei persoane aflată în prezența sa – un priceput în arta conversației, cu un talent rar, care îi permite să te facă să te simți bine venit în prezența sa.

Președintele Snow este un om cu educație în ceea ce privește mintea, sufletul și trupul. Vocabularul lui este unul ales, politicos, prietenos, competent. Manierele lui indică faptul că a studiat la școli bune. Spiritul său este în esență la fel de tandru ca al unui copil. Îi ești prezentat. Ești mulțumit de el. Discuți cu el, îți place de el. Dacă discuți cu el mai mult timp, ajungi să-l iubești”. Adresându-se cititorilor săi, care păreau să aibă prejudecăți în ceea ce privește Biserica, reverendul Cornell a comentat: „Și totuși, el este «mormon»! Ei bine, dacă «mormonismul» va reuși vreodată să facă un om rău, brutal din președintele Snow, atunci cu siguranță are mult de lucrat. Dacă «mormonismul» a fost forța modelatoare care a dat lumii un om pașnic în spirit, așa disciplinat cum este el și realizat din punct de vedere intelectual, atunci trebuie să fie cu siguranță ceva bun în ceea ce privește «mormonismul»”⁷⁵.

Un alt predicator, reverendul Prentis, a scris, de asemenea, despre o întâlnire cu președintele Snow: „Chipul care arată că Prințul Păcii domnește asupra sufletului său este cea mai bună mărturie a lui. Foarte rar, într-o viață pe care am petrecut-o studiind omul, am găsit o asemenea mărturie. Așa a fost chipul pe care l-am văzut astăzi... Mă așteptam ca pe chipul președintelui Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă să găsesc imaginea inteligenței, bunăvoinței, demnității, calmului și tăriei; însă, când am fost prezentat președintelui Lorenzo Snow, pentru o secundă am fost

uimit... Chipul său era o putere a păcii; prezența sa era o rugăciune pentru pace. În adâncimea pașnică a ochilor săi nu se regăsea doar «căminul rugăciunii liniștite», ci și sălașul tăriei spirituale. În timp ce el vorbea despre «cuvântul prorociei făcut și mai tare» și despre certitudinea speranței pe care o avea, precum și despre credința statornică ce a biruit încercările și dificultățile unei vieți tragice, am urmărit emoțiile transmise de chipul său și am studiat cu o deosebită atenție umbrele subtile ale expresiei care descria atât de clar lucrările sufletului său; și cel mai neobișnuit sentiment a venit asupra mea, acela că «stăteam pe pământ sfânt»: că acest om nu acționa din motive uzuale legate de regulamente, interese sau necesități, ci el «acționa dintr-un motiv cu totul diferit»... Dacă Biserica Mormonă poate produce un asemenea martor, nu va mai fi nevoie de prea mult din partea scriitorului priceput sau de elocvența mărețului predicator⁷⁶.

Revelație despre zeciuială

Președintele Lorenzo Snow este probabil cel mai bine cunoscut pentru o revelație pe care a primit-o privind legea zeciuielii. În luna mai a anului 1899, el a simțit îndemnul de se duce în St. George, Utah, împreună cu alți conducători ai Bisericii. Deși nu știa de ce au trebuit să se ducă, el și ceilalți frați care l-au însoțit au dat repede curs îndemnului și, după aproximativ două săptămâni, ei se aflau în St. George. În data de 17 mai, după ce a sosit în St. George, președintele Snow a primit revelația că trebuia să propovăduiască legea zeciuielii. A doua zi, el a făcut următoarea declarație către sfinți: „Cuvântul Domnului către dumneavoastră nu conține nimic nou; este pur și simplu următorul: A SOSIT TIMPUL CA FIECARE SFÂNT DIN ZILELE DIN URMĂ, CARE DOREȘTE SĂ FIE PREGĂTIT PENTRU VIITOR ȘI CARE DOREȘTE SĂ-ȘI AIBĂ PICIOARELE BINE FIXATE PE O TEMELIE CORESPUNZĂTOARE, SĂ FACĂ VOIA DOMNULUI ȘI SĂ-ȘI PLĂTEASCĂ ZECIUIALA ÎN ÎNTREGIME. Acesta este cuvântul Domnului către dumneavoastră și va fi cuvântul Domnului către fiecare așezare de pe pământul Sionului⁷⁷.”

După transmiterea acestui mesaj în St. George, președintele Snow și colegii săi de călătorie au împărtășit același mesaj în orașele din partea sudică a statului Utah și în alte comunități situate între St. George și orașul Salt Lake. Până în momentul când s-au întors, în data de 27 mai, au ținut 24 de adunări în care președintele Snow

a rostit 26 de cuvântări și a dat mâna cu 4.417 de copii. Ei au călătorit 676 de kilometri cu trenul și 494 kilometri călare și cu trăsură.⁷⁸ Această experiență i-a dat președintelui Snow energie și el era entuziasmat să continue predicarea legii zeciuiei în întreaga Biserică. „Sunt atât de mulțumit de rezultatul acestei vizite”, a spus el, “încât mă gândesc ca, în viitorul apropiat, să mă duc în toți țăruii Sionului”⁷⁹. El a prezidat multe conferințe de țară, în cadrul cărora el le-a promis sfinților că supunerea față de această lege îi va pregăti pe membrii Bisericii să primească binecuvântări materiale și spirituale.⁸⁰ El a promis, de asemenea, că supunerea față de legea zeciuiei le va permite membrilor Bisericii să scape de datorii.⁸¹

În întreaga Biserică, membrii au răspuns sfatului președintelui Snow cu un devotament înnoit. În anul 1904, istoricul Orson F. Whitney, care ulterior avea să slujească în calitate de membru al Cvorumului celor Doisprezece, a scris: „Efectul acestei acțiuni a fost instantaneu. Zeciuiele și donațiile au început să fie plătite cu o promptitudine și o generozitate nemiîntâlnite de ani de zile și, în multe aspecte, situația Bisericii s-a îmbunătățit, iar perspectivele ei au devenit mai bune. Președintele Snow avusese parte înainte de dragostea și încrederea oamenilor săi, iar acum aceste sentimente bune au sporit și s-au intensificat”⁸². Președintele Heber J. Grant, care era membru al Cvorumului celor Doisprezece atunci când președintele Snow a primit revelația despre zeciuială, a declarat mai târziu: „Lorenzo Snow a ajuns în președinția Bisericii la vârsta de 85 de ani și, ceea ce a realizat în următorii trei ani ai vieții sale, este pur și simplu ceva la care merită să cugeți... Doar în trei ani acest om, pe care lumea l-a crezut prea bătrân pentru a mai putea face ceva util, acest om care nu a avut de-a face cu aspecte financiare, care ani de zile și-a dedicat viața lucrării din templu, a preluat controlul finanțelor Bisericii lui Hristos, fiind inspirat de Dumnezeu cel Viu și, în acești trei ani, a schimbat totul, din punct de vedere financiar, de la întuneric la lumină”⁸³.

Depunând mărturie în ultimele zile ale slujirii sale

În data de 1 ianuarie 1901, președintele Snow a participat la o adunare specială în tabernacolul din Salt Lake pentru a întâmpina secolul XX. Oameni de toate religiile au fost invitați să participe. Președintele Snow pregătise un mesaj pentru acel eveniment, însă

nu a putut să-l citească el însuși, din cauza unei răceli puternice. După imnul de deschidere, rugăciunea de deschidere și un imn interpretat de Corul Tabernacolului, fiul președintelui Snow, LeRoi, s-a ridicat și a citit mesajul, intitulat „Salutări lumii, din partea președintelui Lorenzo Snow”⁸⁴. Cuvintele de încheiere ale mesajului au indicat sentimentele președintelui Snow față de lucrarea Domnului:

„În cel de-al optzeci și șaptelea an al vieții mele pe pământ, îmi doresc foarte mult bunăstarea omenirii... Îmi ridic mâinile și invoc binecuvântările cerului asupra locuitorilor pământului. Fie ca soarele din cer să zâmbească asupra dumneavoastră. Fie ca bogățiile pământului și roadele solului să fie din belșug pentru binele dumneavoastră. Fie ca lumina adevărului să alunge întunericul din sufletele dumneavoastră. Fie ca neprihănirea să sporească și ticăloșia să slăbească... Fie ca dreptatea să triumfe și corupția să fie eliminată. Și fie ca virtutea, castitatea și onoarea să domine până când răul va fi biruit și pământul va fi curățat de ticăloșie. Fie ca aceste sentimente, sub forma glasului «mormonilor» din munții Utah-ului, să ajungă în întreaga lume și fie ca toți oamenii să știe că dorința și misiunea noastră sunt binecuvântarea și salvarea întregii rase umane... Fie ca Dumnezeu să fie slăvit în victoria care va avea loc asupra păcatului, tristeții, suferinței și morții. Pacea să fie asupra tuturor!”⁸⁵.

În data de 6 octombrie 1901, președintele Lorenzo Snow s-a ridicat pentru a se adresa semenilor săi sfinți la încheierea sesiunii conferinței generale. El fusese foarte bolnav timp de mai multe zile și, când a ajuns la pupitru, a spus: „Dragii mei frați și dragile mele surori, este surprinzător pentru mine faptul că reușesc să vă vorbesc în această după-amiază”. El a împărtășit un mesaj scurt despre conducerea în cadrul Bisericii. Apoi, a rostit ultimele cuvinte pe care membrii obișnuiți ai Bisericii le-au mai auzit de la el: „Dumnezeu să vă binecuvânteze. Amin”⁸⁶.

Patru zile mai târziu, președintele Snow murea de pneumonie. După un serviciu funerar desfășurat în Tabernacolul din Salt Lake, trupul său a fost înmormântat într-un cimitir din preaiubitul său oraș Brigham.

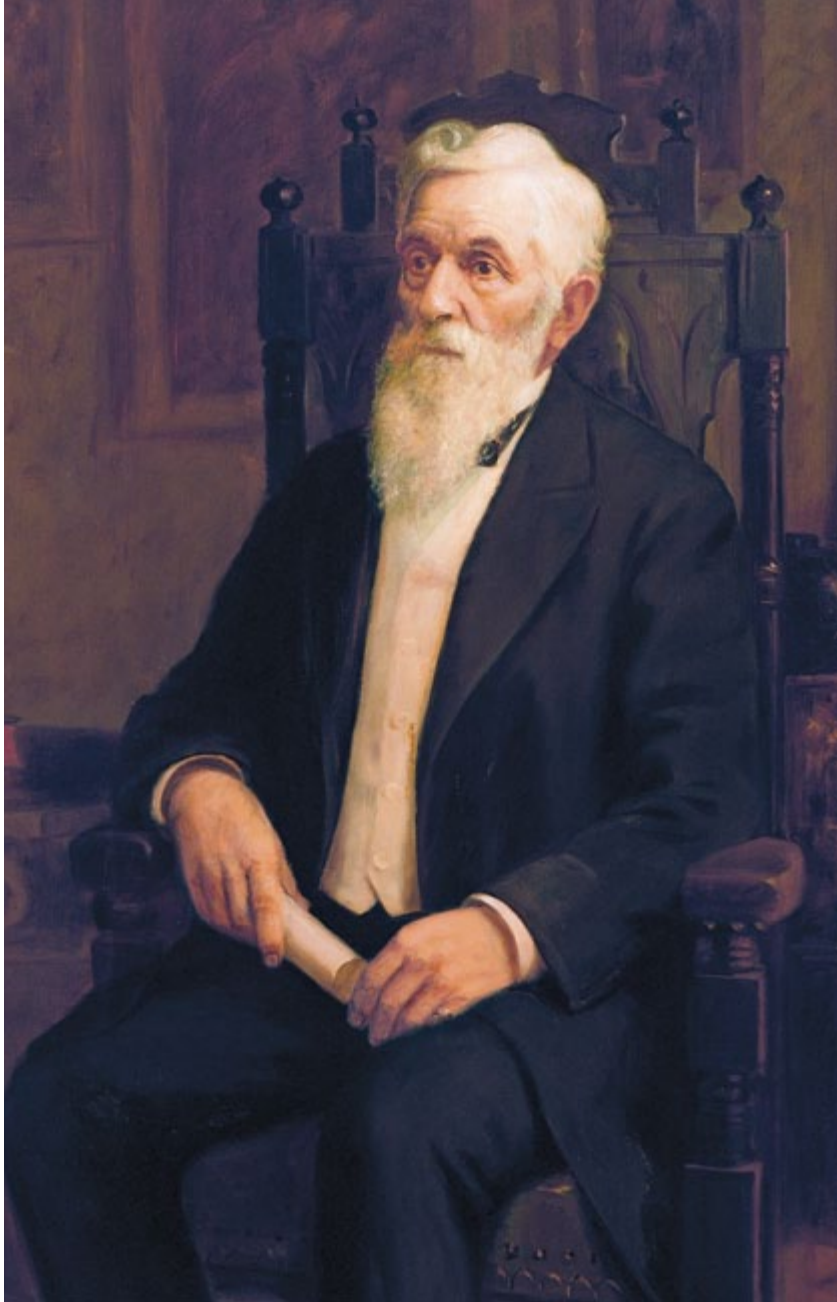
Note

1. Lorenzo Snow, în Lycurgus A. Wilson, *Life of David W. Patten, the First Apostolic Martyr* (1900), p. v.
2. Lorenzo Snow, „The Grand Destiny of Man”, *Deseret Evening News*, 20 iulie 1901, p. 22.
3. Lorenzo Snow, în *Life of David W. Patten, the First Apostolic Martyr*, p. v.
4. Lorenzo Snow, în *Life of David W. Patten, the First Apostolic Martyr*, p. v.
5. Vezi Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), p. 1–2.
6. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 2.
7. Lorenzo Snow, *Journal and Letterbook, 1836–1845*, Biblioteca de Istorie a Bisericii, p. 18.
8. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 2–3.
9. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 3.
10. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 2, 3.
11. Orson F. Whitney, *History of Utah*, 4 volume (1892–1904), 4:223.
12. Vezi *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 4.
13. Lorenzo Snow, *Journal and Letterbook, 1836–1845*, p. 57–62.
14. Vezi Lorenzo Snow, *Journal and Letterbook, 1836–1845*, p. 32.
15. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 6.
16. Lorenzo Snow, „The Grand Destiny of Man”, p. 22. Pentru mai multe informații privind convertirea lui Lorenzo Snow, vezi capitolul 3.
17. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 6.
18. Lorenzo Snow, *Journal and Letterbook, 1836–1845*, p. 33.
19. Lorenzo Snow, *Journal and Letterbook, 1836–1845*, p. 33; vezi, de asemenea, „The Grand Destiny of Man”, p. 22.
20. Lorenzo Snow, „The Grand Destiny of Man”, p. 22.
21. Lorenzo Snow, în *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 15.
22. Lorenzo Snow, „The Grand Destiny of Man”, p. 22.
23. Lorenzo Snow, în *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 16.
24. Vezi *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 16, 19.
25. Lorenzo Snow, în *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 19.
26. Lorenzo Snow, în *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 30.
27. Lorenzo Snow, în *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 37–38.
28. Scrisoare din partea lui Lorenzo Snow către Oliver Snow, citată într-o scrisoare din partea Elizei R. Snow către Isaac Streator, 22 febr. 1839, Biblioteca de Istorie a Bisericii.
29. Lorenzo Snow, în *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 37.
30. Scrisoare din partea lui Lorenzo Snow către Oliver Snow, citată într-o scrisoare din partea Elizei R. Snow către Isaac Streator, 22 febr. 1839.
31. Lorenzo Snow, în *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 19.
32. Lorenzo Snow, în *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 47.
33. Lorenzo Snow, în *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 50–51. Pentru mai multe informații legate de călătoria în Anglia, vezi capitolul 14.
34. Lorenzo Snow, în *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 58–59.
35. Scrisoare din partea lui Lorenzo Snow către Heber C. Kimball, 22 oct. 1841, în Lorenzo Snow, *Letterbook, 1839–1846*, Biblioteca de Istorie a Bisericii.
36. Scrisoare din partea lui Lorenzo Snow către Heber C. Kimball, 22 oct. 1841, în Lorenzo Snow, *Letterbook, 1839–1846*.
37. Scrisoare din partea lui Lorenzo Snow către George A. Smith, 20 ian. 1842, în Lorenzo Snow, *Letterbook, 1839–1846*.
38. Lorenzo Snow, *Journal and Letterbook, 1836–1845*, p. 45.
39. Lorenzo Snow, *Journal and Letterbook, 1836–1845*, p. 65–66.
40. Lorenzo Snow, *Journal and Letterbook, 1836–1845*, p. 72–83.
41. Lorenzo Snow, *Journal and Letterbook, 1836–1845*, p. 91.
42. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 74–75; vezi, de asemenea, pagina 73.
43. Lorenzo Snow, *Journal and Letterbook, 1836–1845*, p. 49.

44. Lorenzo Snow, în *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 79.
45. Lorenzo Snow, în *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 79.
46. Lorenzo Snow, în *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 79, 82.
47. Lorenzo Snow, în „Laid to Rest: The Remains of President John Taylor Consigned to the Grave”, *Millennial Star*, 29 aug. 1887, p. 549. Pentru mai multe amănunte despre comentariile lui Lorenzo Snow despre martiriul lui Joseph Smith, vezi capitolul 23.
48. Vezi Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 84.
49. Joseph Smith, citat de Lorenzo Snow în *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 70.
50. Pentru mai multe informații despre experiența de la Muntele Pisga, vezi capitolul 7.
51. Vezi *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 94–95.
52. Lorenzo Snow, „Address of Apostle Lorenzo Snow”, *Millennial Star*, 15 febr. 1886, p. 110.
53. Lorenzo Snow, *Deseret News*, 14 ian. 1857, p. 355.
54. Scrisoare din partea lui Lorenzo Snow către Eliza R. Snow, în *The Italian Mission* (1851), p. 5.
55. Scrisoare din partea lui Lorenzo Snow către Franklin D. Richards, în *The Italian Mission*, p. 8–10.
56. Scrisoare din partea lui Lorenzo Snow către Brigham Young, în *The Italian Mission*, p. 10–11.
57. Vezi scrisoarea din partea lui Lorenzo Snow către Brigham Young, în *The Italian Mission*, p. 15–17.
58. Vezi scrisoarea din partea lui Lorenzo Snow către Brigham Young, în *The Italian Mission*, p. 17.
59. Scrisoare din partea lui Lorenzo Snow către Franklin D. Richards, în *The Italian Mission*, p. 20.
60. Scrisoare din partea lui Lorenzo Snow către Orson Hyde, în *The Italian Mission*, p. 23.
61. Scrisoare din partea lui Jabez Woodard către Lorenzo Snow, în *The Italian Mission*, p. 26.
62. Citat într-o scrisoare din partea lui Jabez Woodard către Lorenzo Snow, în *The Italian Mission*, p. 26.
63. În Conference Report, oct. 1994, p. 97; sau *Ensign*, nov. 1994, p. 74.
64. Leslie Woodruff Snow, „President Lorenzo Snow, as the Silver Grays of Today Remember Him”, *Young Woman's Journal*, sept. 1903, p. 391.
65. Pentru mai multe informații despre experiența vârstnicului Snow în Insulele Hawaii, vezi capitolul 4.
66. Pentru mai multe informații despre experiența vârstnicului Snow în Țara Sfântă, vezi capitolul 24.
67. Heber J. Grant, în Conference Report, iunie 1919, p. 10.
68. *Deseret Evening News*, 3 apr. 1894, p. 4.
69. Jacob Jensen, citat în LeRoi C. Snow, „Raised from the Dead”, *Improvement Era*, sept. 1929, p. 884–886.
70. Vezi LeRoi C. Snow, „Raised from the Dead”, p. 886; LeRoi C. Snow, „Raised from the Dead (Conclusion)”, *Improvement Era*, oct. 1929, p. 975–979.
71. Vezi LeRoi C. Snow, „Raised from the Dead (Conclusion)”, p. 980.
72. Vezi LeRoi C. Snow, „An Experience of My Father's”, *Improvement Era*, sept. 1933, p. 677; vezi, de asemenea, corespondența dintre vârstnicul John A. Widtsoe și Noah S. Pond, soțul lui Alice Armeda Snow Young Pond, 30 oct. 1945 și 12 nov. 1946, Biblioteca de Istorie a Bisericii. Președintele Brigham Young a așteptat mai mult de trei ani după martiriul profetului Joseph Smith înainte de a reorganiza Prima Președinție; președintele John Taylor a așteptat mai mult de trei ani după moartea președintelui Young; președintele Woodruff a așteptat aproape trei ani după moartea președintelui Taylor. Pentru mai multe informații privind manifestarea divină de care a avut parte președintele Snow în templu, vezi capitolul 20.
73. Lorenzo Snow, în „President Snow in Cache Valley”, *Deseret Evening News*, 7 aug. 1899, p. 1.
74. Biographical Notes on Lorenzo Snow, compilate de către LeRoi C. Snow, Biblioteca de Istorie a Bisericii, p. 2.
75. W. D. Cornell, citat în „Mormonism in Salt Lake”, *Millennial Star*, 14 sept. 1899, p. 579.
76. Reverend Prentis, citat în Nephi Anderson, „Life and Character Sketch of Lorenzo Snow”, *Improvement Era*, iunie 1899, p. 569–570.

77. Lorenzo Snow, *Millennial Star*, 24 aug. 1899, p. 533; vezi, de asemenea, *Deseret Evening News*, 17 mai 1899, p. 2; *Deseret Evening News*, 18 mai 1899, p. 2. Publicația *Millennial Star* afirmă că președintele Snow a rostit această cuvântare în data de 8 mai, însă alte surse contemporane indică faptul că el a rostit-o în data de 18 mai. Președintele Snow a vorbit, de asemenea, despre zeciuială în data de 17 mai. Pentru o relatare mai completă despre revelația despre zeciuială, vezi capitolul 12.
78. Vezi „Pres. Snow Is Home Again”, *Deseret Evening News*, 27 mai 1899, p. 1.
79. Lorenzo Snow, în „Pres. Snow Is Home Again”, p. 1.
80. Vezi, de exemplu, *Deseret Evening News*, 24 iunie 1899, p. 3.
81. Vezi, de exemplu, *Improvement Era*, aug. 1899, p. 793.
82. Orson F. Whitney, *History of Utah*, 4:226.
83. Heber J. Grant, în Conference Report, iunie 1919, p. 10.
84. Vezi „Special New Century Services”, *Deseret Evening News*, 1 ian. 1901, p. 5.
85. Lorenzo Snow, „Greeting to the World by President Lorenzo Snow”, *Deseret Evening News*, 1 ian. 1901, p. 5.
86. Lorenzo Snow, în Conference Report, oct. 1901, p. 60, 62.

De-a lungul vieții sale, președintele Lorenzo Snow a căutat să învețe „prin studiu și, de asemenea, prin credință” (D&L 88:118).

Să învățăm prin credință

„Frați și surori, să continuăm să lucrăm în numele Domnului, Dumnezeului nostru; să dobândim mai multă înțelepciune și cunoaștere zi de zi, astfel încât toate împrejurările în care ne aflăm să contribuie la binele nostru.”

Din viața lui Lorenzo Snow

Când tânărul Lorenzo Snow nu își îndeplinea responsabilitățile la ferma familiei, el citea de obicei – „ascuns cu cartea lui”, așa cum obișnuiau să spună membrii familiei sale. Potrivit spuselor surorii sale, Eliza, lui „i-a plăcut mereu să învețe, atât la școală, cât și acasă”¹. Pasiunea sa de a învăța a sporit pe măsură ce a crescut. De altfel, el a spus că educația a fost „principiul călăuzitor” din tinerețea sa.² După ce a urmat cursurile școlilor de stat, el a studiat la Colegiul Oberlin, o școală privată din statul Ohio, în 1835. În 1836, înainte de a deveni membru al Bisericii, el a acceptat invitația Elizei de a se muta în Kirtland, Ohio, unde a studiat ebraica în cadrul unui curs urmat de profetul Joseph Smith și mulți dintre apostoli.

După ce a fost botezat și confirmat, el a devenit, în cele din urmă, mai interesat de „educația pe care o primim prin intermediul Spiritului”³ decât de „lucrurile care pot fi învățate din cărți”⁴. În acest sens, el nu și-a pierdut niciodată dorința de a învăța. De exemplu, la vârsta de 80 de ani și în timp ce slujea ca președinte al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, el s-a adresat sfinților în cadrul Conferinței Generale din luna octombrie a anului 1894. Vorbind despre discursurile pe care frații săi cu mai puțină experiență le oferiseră în decursul acelei zile, el a spus: „Au fost predate unele idei la care eu nu m-am gândit înainte, iar acestea au fost foarte benefice”⁵. Șase ani mai târziu, în timp ce slujea ca președinte al Bisericii, el a participat la o conferință condusă de organizația Școlii de duminica.

După ce i-a auzit pe alții vorbind, în cele din urmă, s-a ridicat și s-a dus la amvon. Și-a început cuvântarea spunând: „Am fost nespuse de încântat și plăcut surprins de lucrurile pe care le-am văzut și le-am auzit... Pot spune, într-adevăr, că am fost instruit; și, dacă un om de optzeci și șase de ani poate fi instruit, nu văd de ce adulții, în general, nu pot dobândi atât beneficii, cât și satisfacție participând la adunările dumneavoastră”⁶. (Vezi sugestia 1 de la pagina 46.)

Învățăături ale lui Lorenzo Snow

Pentru a învăța e nevoie de credință, efort și perseverență.

În această temelie religioasă pe care dumneavoastră și cu mine am primit-o se află ceva măreț și glorios și, în fiecare zi, este ceva nou de învățat, care este de mare valoare. Și nu este numai privilegiul nostru, dar este și necesar ca noi să acceptăm aceste lucruri și să adunăm aceste idei noi.⁷

Întreaga idee de mormonism înseamnă progres – mintal, fizic, moral și spiritual. Educația parțială nu este suficientă pentru un sfânt din zilele din urmă.⁸

Este bine să trăim mult timp pe pământ și să dobândim experiența și cunoașterea ce rezultă din aceasta. Căci Domnul ne-a spus că oricare ar fi gradul de inteligență pe care-l atingem în această viață, acesta va rămâne cu noi la înviere și, cu cât o persoană va câștiga mai multă cunoaștere și inteligență în această viață, cu atât va fi mai mare avantajul ei în lumea care va veni (vezi D&L 130:18–19).⁹

Sunt unii oameni care nu învață și care nu progresează pe cât de repede ar putea, deoarece ei nu-și îndreaptă privirea și inimile spre Dumnezeu; ei nu gândesc în profunzime, nici nu au acea cunoaștere pe care ar fi putut-o dobândi; ei lasă să le scape multe lucruri pe care le-ar fi putut primi. Trebuie să dobândim cunoaștere înainte de a putea obține fericire permanentă; trebuie să fim foarte receptivi față de lucrurile lui Dumnezeu.

Deși am putea neglija o vreme să ne perfecționăm facultățile intelectuale, vom fi obligați să le îmbunătățim la un moment dat. Avem atât de multe de învățat încât, dacă nu reușim să învățăm azi, vom avea mult mai mult de învățat mâine.¹⁰

„Educația pe care o primim prin intermediul Spiritului merită toată atenția noastră.”

Trebuie să muncim cu mintea, să punem în practică acele talente pe care ni le-a dat Dumnezeu; acestea trebuie puse la lucru. Apoi, iluminați fiind prin darul și puterea Duhului Sfânt, putem obține acele idei, acea inteligență și acele binecuvântări necesare pentru a ne pregăti pentru viitor, pentru evenimentele care vor veni.

Același principiu se va aplica în toate faptele noastre cu privire la lucrurile ce țin de Dumnezeu. Trebuie să depunem efort... Să rămânem leneși în loc să trecem la acțiune nu ne este de niciun folos; dacă rămânem absolut neutri, nu vom realiza nimic. Fiecare principiu revelat din cer este pentru binele nostru, pentru viața noastră, pentru salvarea și fericirea noastră.¹¹

Noi considerăm poate că nu este necesar să depunem efort pentru a afla ce vrea Dumnezeu de la noi; sau, cu alte cuvinte, să căutăm principiile pe care Dumnezeu le-a revelat și prin care putem primi binecuvântări foarte importante. Există principii revelate, simple și clare, principii care sunt menite să îi exalte pe sfinții din zilele din urmă și să îi ferească de neazuri și probleme dar, cu toate acestea, din pricina lipsei noastre de perseverență în a le învăța și

a ne conforma lor, nu reușim să primim binecuvântările ce rezultă din supunerea față de aceste principii.¹²

Frați și surori, să continuăm să lucrăm în numele Domnului, Dumnezeului nostru; să dobândim mai multă înțelepciune și cunoaștere zi de zi, astfel încât toate împrejurările în care ne aflăm să contribuie la binele nostru.¹³ (Vezi sugestia 2 de la pagina 46.)

Educația pe care o primim prin intermediul Spiritului merită toată atenția noastră.

Există un fel de educație care merită toată atenția noastră și pe care trebuie să o urmăm – și anume educația pe care o primim prin intermediul Spiritului.¹⁴

Cunoașterea spirituală, fie ea cât de mică, este mult mai prețioasă decât simplele păreri, noțiuni și idei și chiar decât argumentele foarte elaborate; cunoașterea spirituală, fie ea cât de mică, este foarte importantă și de o însemnătate foarte mare.¹⁵

Nu trebuie să neglijăm progresul nostru spiritual în timp ce căutăm bogățiile lumești. Este datoria noastră să depunem tot efortul necesar în scopul de a cunoaște mai bine principiile luminii și ale cunoașterii, cât și de a mări numărul de binecuvântări temporale și confortul de care beneficiem în această viață.¹⁶

Dacă viziunea noastră este prea îngustă și acordăm prea mare atenție dobândirii de bunuri materiale în detrimentul bogăției spirituale, noi nu suntem administratori înțelepți.¹⁷ (Vezi sugestia 3 de la pagina 46.)

Este benefic să auzim principiile Evangheliei din nou și din nou.

Probabil că ați auzit [unele principii] de sute de ori și, cu toate acestea, pare să fie necesar ca aceste lucruri să ne fie predate din nou și din nou. Acest lucru se întâmplă când citesc cartea Doctrină și legăminte. De fiecare dată când citesc o revelație din acea carte, îmi vine o idee nouă, deși, poate, am mai citit acea revelație de multe ori. Presupun că și dumneavoastră aveți aceeași experiență; dacă nu o aveți, atunci este foarte diferită de a mea.¹⁸

Noi suntem asemenea unui copil care învață alfabetul. Învățătorul îi spune copilului: „Aici este litera *a*; vei încerca să o ții minte”. Copilul răspunde: „Da, voi încerca să o țin minte”. Învățătorul trece la următoarea literă și spune: „Aceasta este litera *b*; vei încerca să o ții minte?”. „O, da”, spune copilul. Apoi, învățătorul revine la litera *a*. „Ce literă este aceasta?” Copilul a uitat-o. Învățătorul îi spune din nou copilului că aceea este litera *a* și trece la litera *b* pentru a descoperi că acel copil a uitat-o și pe aceea și că trebuie să fie învățat, din nou, litera *b*. Acest lucru are loc dimineța. După-amiază, copilul este chemat și întrebat din nou, iar învățătorul descoperă, încă o dată, că acel copil a uitat literele și că trebuie să fie învățat din nou. Așa că lecția trebuie reluată de nenumărate ori, într-atât de mult încât, dacă învățătorul nu ar fi avut experiență și nu ar fi știut la ce să se aștepte, el ar fi fost, cu siguranță, descurajat. La fel este și cu sfinții din zilele din urmă. Deși, poate, ne plictisim să ni se tot repete lucruri, ele trebuie repetate pentru a le învăța pe de-a-ntregul. Trebuie să le învățăm. Știi că sfinții din zilele din urmă vor învăța, în cele din urmă, toate legile și poruncile lui Dumnezeu și vor învăța să le respecte cu strictețe. Dar încă nu am ajuns la acel punct.¹⁹ (Vezi sugestia 4 de la pagina 46.)

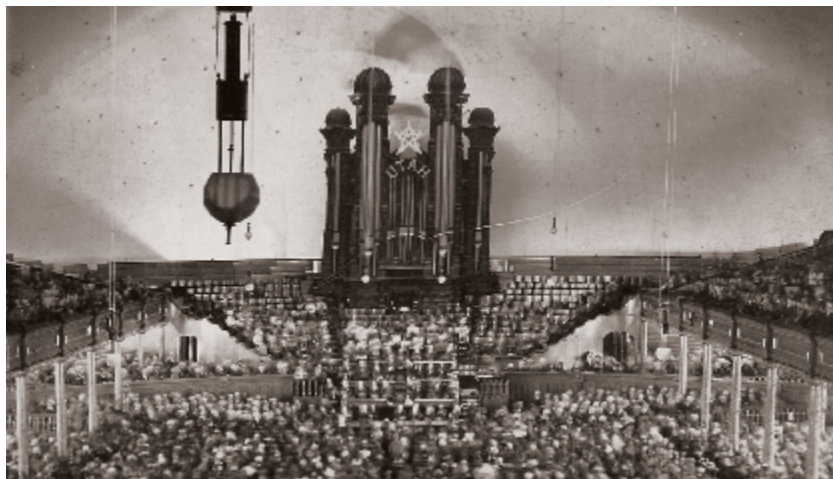

**Atunci când ne adunăm să învățăm din
Evanghelia, atât învățătorul, cât și cursantul
au nevoie de îndrumarea Spiritului.**

Atunci când [un învățător] se află în fața oamenilor, el trebuie să facă acest lucru fiind conștient că stă înaintea lor cu scopul de a le transmite cunoaștere, pentru ca ei să accepte în inimile lor adevărul și să se dezvolte în neprihănire primind mai multă lumină, progresând în educația despre principiile sfințeniei.

Acest lucru poate fi făcut doar prin efort intelectual, cu o infuzie de credință și căutând din toată inima Spiritul Domnului, Dumnezeului nostru. Același lucru trebuie să facă și cei care ascultă; dacă ei nu acordă o atenție deosebită acelor lucruri cărora li se cere să le acorde atenție, din când în când, de către cei care vorbesc oamenilor de la acest pupitru și nu depun un efort intelectual, cu tot sufletul, cugetul și puterea lor, atunci când se roagă Domnului, ei

Trebuie să „ne pregătim inimile pentru a primi și a beneficia de pe urma” mesajelor oferite în cadrul Conferinței Generale și al altor adunări.

nu vor primi acele lucruri bune și beneficii pe care trebuie să le primească.²⁰

Rugămintea mea pentru sfinții din zilele din urmă este ca, în timpul acestei conferințe, atunci când vârstnicii se vor ridica pentru a ne vorbi, să dăm dovadă de credință și să ne rugăm pentru fiecare dintre cei care vor vorbi, ca aceștia să spună lucruri utile nouă, tuturor, și ca noi să avem Spiritul pentru a înțelege și a accepta aceste lucruri. Aceasta reprezintă privilegiul și îndatorirea noastră. Nu am venit la această conferință în mod întâmplător; am venit aici așteptând să primim ceva care va fi spre avantajul nostru.²¹

Ar trebui să-L rugați pe Domnul ca [vorbitoarii] să spună ceva ce vă interesează, ca ei să sugereze ceva care va fi de un oarecare folos. Dacă aveți vreo dorință să cunoașteți anumite lucruri pe care nu le înțelegeți, rugați-vă ca [ei] să spună ceva care să vă lumineze mintea cu privire la lucrurile care vă preocupă și vom avea o conferință măreață și glorioasă, mai bună decât am avut vreodată. Oricât de surprinzător ar părea, conferința precedentă pare mereu cea mai bună; fie ca și aceasta să fie la fel; iar dumneavoastră, dragi frați și surori, îndreptați-vă inimile către Domnul și dați dovadă de credință în timp ce frații vă vor vorbi. Nu vom fi dezamăgiți și nu veți ajunge

acasă, nu veți pleca de la această conferință, fără să simțiți că ați fost binecuvântați din abundență.²²

Presupun că mulți dintre cei prezenți azi au venit de la mare distanță pentru a se întâlni cu noi la această Conferință Generală; și că toți cei prezenți au dorit să se adune aici din motive sincere – din dorința de a progresa și a se perfecționa în aspecte ce țin de contribuția lor la împărăția lui Dumnezeu. Pentru a nu fi dezamăgiți, este necesar să ne pregătim inimile pentru a primi și a beneficia de pe urma sugestiilor care pot veni din partea vorbitorilor în timpul conferinței și care pot fi inspirate de Spiritul Domnului. Am fost de părere și încă sunt de părere că edificarea noastră nu depinde atât de mult de vorbitori, cât depinde de noi.²³

Atunci când ne adunăm... este privilegiul nostru să primim instruire din partea acelor persoane care ne vorbesc și, dacă nu o primim, vina este, în general, a noastră.²⁴

Am observat la unii oameni un lucru pe care eu îl numesc slăbiciune. Aceștia se adună, unii dintre ei, mai mult pentru a fi încântați de talentul de orator al vorbitorului, pentru a admira stilul în care li se adresează sau se adună pentru a-l vedea pe vorbitor ori pentru a face speculații cu privire la caracterul său... și nu cu scopul de a primi îndrumări care să le fie de folos și să îi întărească în dreptate...

Dacă nu vom exercita acele abilități ce ne-au fost date și nu obținem Spiritul Domnului, vom primi foarte puțină informație din partea vorbitorilor, deși ar putea fi transmise idei de mare valoare și însemnătate. Chiar dacă ideile nu sunt transmise într-un stil elocvent, dacă oamenii depun efort... ei vor descoperi în curând că nu vor pleca niciodată de la o adunare fără să beneficieze de pe urma cuvintelor vorbitorilor.²⁵

Nu întotdeauna discursul lung este cel care oferă sfinților din zilele din urmă cele mai profitabile lucruri; dar, din diferitele discursuri oferite, putem înțelege brusc unele idei sau unele principii care vor deveni valoroase mai târziu.²⁶

Ne-am adunat cu scopul de a-L preaslăvi pe Dumnezeu și de a îndeplini treburi necesare pentru progresul cauzei adevărului pe pământ. Caracterul îndrumărilor va depinde, în mare măsură, de

starea noastră de spirit. Ar trebui să înlăturăm din mintea noastră preocupările noastre lumești și să ne concentrăm atenția asupra scopului acestei conferințe.²⁷

Pentru informarea noastră și cunoașterea spirituală depindem în întregime – simțim că depindem atât de mult – de Domnul. Și, într-un mod care este direct proporțional cu credința noastră, primim informații, transmise prin slujitorii Domnului... El ne vorbește prin slujitorii Săi, care ni se adresează cu asemenea prilejuri când ne adunăm împreună pentru a-L preaslăvi pe Dumnezeu.²⁸ (Vezi sugestia 5 de la pagina 47.)

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predați. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile v-vii.

1. Recapitulați paginile 39-40, care descriu câteva dintre eforturile de-o viață ale președintelui Snow de a învăța. Ce determină o persoană să continue să învețe de-a lungul întregii sale vieți? Gândiți-vă la propriul mod de învățare și gândiți-vă la cum puteți continua să învățați de-a lungul întregii dumneavoastră vieți.
2. Studiați sfatul președintelui Snow cu privire la efortul și perseverența necesare învățării Evangheliei (paginile 40-42). În ce fel se schimbă studiul dumneavoastră personal atunci când depuneți, într-adevăr, efort? Cum îi putem ajuta pe copii și pe tineri să depună efort pentru a învăța?
3. Președintele Snow i-a încurajat pe sfinți să fie preocupați de „educația pe care o primim prin intermediul Spiritului” (pagina 42). Ce înseamnă pentru dumneavoastră acest lucru? Ce se poate întâmpla atunci când educația noastră se axează prea mult pe bogățiile lumești?
4. Care este legătura dintre exemplul copilului care învață alfabetul (paginile 42-43) și eforturile noastre de a învăța Evanghelia? Pe măsură ce ați studiat cuvintele profetilor din vechime și din zilele noastre, ce principii ați observat că au fost repetate?

5. În ce feluri ne putem pregăti inimile pentru a învăța în clasele și adunările Bisericii? Cum putem depune efort să învățăm, chiar și atunci când doar ascultăm o cuvântare la o adunare de împărtășanie sau la o conferință? (Pentru unele exemple, vedeți paginile 43–46.)

Scripturi suplimentare: 2 Nefi 9:28–29; 28:30; Mosia 2:9; D&L 50:13–22; 88:118, 122; 136:32–33

Ajutor pentru predare: „Pentru a ne ajuta să predăm din scripturi și din cuvintele profeților din zilele din urmă, Biserica a publicat manuale și alte materiale. Este nevoie doar de câteva comentarii sau de alte materiale de referință” (*Predarea, nu este chemare mai mare: un îndrumar al resurselor pentru predarea Evangheliei* [1999], p. 52).

Note

1. Eliza R. Snow Smith, *and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), p. 3.
2. În *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 28.
3. *Deseret News: Semi-Weekly*, 31 mart. 1868, p. 2.
4. În *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 28.
5. „Glory Awaiting the Saints”, *Deseret Semi-Weekly News*, 30 oct. 1894, p. 1.
6. „Tithing”, *Juvenile Instructor*, apr. 1901, p. 214–215.
7. În Conference Report, apr. 1898, p. 13.
8. „Mormonism» by Its Head”, *The Land of Sunshine*, oct. 1901, p. 257.
9. În „Old Folks Are at Saltair Today”, *Deseret Evening News*, 2 iul. 1901, p. 1; mesaj pregătit de Lorenzo Snow și citit de fiul său, LeRoi.
10. *Deseret News*, 21 oct. 1857, p. 259.
11. *Deseret News*, 28 ian. 1857, p. 371.
12. *Deseret News: Semi-Weekly*, 16 iul. 1878, p. 1.
13. *Deseret News: Semi-Weekly*, 7 dec. 1869, p. 7.
14. *Deseret News: Semi-Weekly*, 31 mart. 1868, p. 2.
15. *Deseret News*, 22 nov. 1882, p. 690.
16. *Deseret News*, 19 iul. 1865, p. 330.
17. *Deseret News*, 19 iul. 1865, p. 330.
18. *Deseret Semi-Weekly News*, 30 mart. 1897, p. 1.
19. *Deseret Semi-Weekly News*, 28 iul., 1899, p. 10; subliniere adăugată.
20. *Deseret News*, 28 ian. 1857, p. 371.
21. În Conference Report, oct. 1899, p. 2.
22. În Conference Report, oct. 1900, p. 5.
23. În Conference Report, oct. 1898, p. 1–2.
24. În Conference Report, apr. 1898, p. 61.
25. *Deseret News*, 28 ian. 1857, p. 371.
26. În Conference Report, apr. 1899, p. 2.
27. *Deseret News*, 11 apr. 1888, p. 200; dintr-o parafrază detaliată a unui discurs pe care Lorenzo Snow l-a rostit în cadrul Conferinței Generale din luna aprilie a anului 1888.
28. *Salt Lake Daily Herald*, 11 oct. 1887, p. 2.

*Isus Hristos a stabilit un exemplu pentru noi
când a fost botezat prin scufundare.*

Botezul și darul Duhului Sfânt

„Aceasta... a fost ordinea lucrurilor în Evanghelie în zilele apostolilor, credința în Isus Hristos, pocăința, botezul prin scufundare pentru iertarea păcatelor și așezarea mâinilor pentru primirea Duhului Sfânt. Când această ordine era înțeleasă și îndeplinită corespunzător, urmau imediat putere, daruri, binecuvântări și privilegii glorioase.”

Din viața lui Lorenzo Snow

Chiar și după ce a obținut o mărturie că Joseph Smith era profet, lui Lorenzo Snow i-a fost greu să ia hotărârea de a deveni membru al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Știa că, dacă devenea membru al Bisericii, el trebuia să abandoneze unele dintre aspirațiile sale lumești. Dar, ca urmare a unei experiențe pe care el a numit-o „cea mai cumplită încercare a inimii și sufletului său”, a hotărât să fie botezat. El a relatat: „Cu ajutorul Domnului – căci sunt sigur că El m-a ajutat – mi-am sacrificat mândria, ambiția și aspirațiile lumești și, umil, asemenea unui copil, am intrat în apele botezului și am primit rânduielele Evangheliei... Am primit botezul și rânduiala așezării mâinilor de la cineva care a declarat că are autoritate divină”¹.

După ce a primit această binecuvântare, el a fost dornic să o împărtășească altora. În timp ce slujea ca misionar în Italia, el a scris într-o scrisoare: „În majoritatea țărilor, deschiderea porții împărăției lui Dumnezeu vine după multă durere și frământare. Noi am trăit o mare parte dintre acestea. De aceea, am intrat cu mare plăcere în apă însoțit de primul candidat la viața veșnică. Niciodată nu ni s-a părut limba italiană atât de dulce ca în acel moment important în

care am administrat acea rânduială sacră și am deschis o ușă pe care *niciun om nu o poate închide*⁷². (Vezi sugestia 1 de la pagina 59.)

Învățăături ale lui Lorenzo Snow

Atunci când urmărm principiile pe care Dumnezeu le-a stabilit, primim binecuvântări de la El.

Există anumite principii stabilite de Dumnezeu, care, dacă sunt înțelese și respectate, îi vor pune pe oameni în posesia cunoașterii spirituale, a darurilor și a binecuvântărilor. Atât în vremurile străvechi, cât și în zilele apostolilor, oamenii au intrat în posesia puterilor spirituale și a diferitelor privilegii prin dobândirea unei înțelegeri a anumitor reguli stabilite de Domnul și respectarea lor cu credință. De exemplu, după ce Abel, unul dintre fiii lui Adam, a obținut informația că oferirea jertfelor era un sistem stabilit de Dumnezeu prin care oamenii puteau primi binecuvântări, s-a pus pe lucru, a urmat sistemul și a înfăptuit jertfa, obținând astfel manifestări glorioase ale Celui Preaînalt (vezi Geneza 4:4; Evrei 11:4).

De asemenea, când antediluvienii (oamenii care au trăit înainte de potop) au devenit corupți și timpul în care urmau să fie distruși se apropia, Domnul a revelat o cale prin care cei dreپți puteau scăpa; prin urmare, toți cei care au înțeles și urmat calea au obținut cu siguranță binecuvântarea promisă (vezi Geneza 6–8).

Înainte să intre în posesia Ierihonului, Iosua a trebuit să urmeze anumiți pași stabiliți de Dumnezeu. După ce pașii au fost făcuți în mod corespunzător, în acord cu porunca dată, orașul a intrat imediat în posesia sa (vezi Iosua 6).

Un alt exemplu: cazul lui Naaman, conducătorul oștirii siriene; suferind de lepră și auzind de profetul Elisei, a trimis un sol pentru a-i cere să-i îndepărteze acel chin. Profetul, având Duhul Sfânt cu el, care [transmite] voința lui Dumnezeu, l-a informat că, dacă s-ar scălda în apele Iordanului de șapte ori, s-ar putea însănătoși. La început, Naaman a considerat această acțiune prea simplă, a fost nemulțumit și a dorit să nu se conformeze – să nu se folosească de un mijloc atât de simplu. Totuși, după ce a meditat mai mult, umilința umplându-i sufletul, el s-a supus regulilor; când, ce să vezi! A primit imediat binecuvântarea (vezi 2 Împărați 5:1–14)...

De fiecare dată când a început o nouă dispensație a Evangheliei, darurile și binecuvântările au fost obținute prin intermediul unor principii asemănătoare; adică prin supunere față de anumite reguli stabilite. Domnul a indicat mereu anumite acțiuni, promițând tuturor acelorora care le împlineau anumite privilegii unice; iar când acele sarcini erau îndeplinite – respectate în fiecare amănunt – binecuvântările promise erau, cu siguranță, obținute.³

Rânduielile vizibile ale botezului și confirmării sunt inseparabil legate de lucrările invizibile ale credinței și pocăinței.

Unii oameni își închipuie în van că, în timpul dispensației Evangheliei, darurile și binecuvântările au fost obținute, nu prin împlinire la vedere, ci doar prin credință și pocăință, prin acțiuni mintale, fără efort fizic. Dar, lăsând deoparte tradițiile, superstițiile și crezurile oamenilor, vom privi spre cuvântul lui Dumnezeu, unde vom descoperi că lucrările înfăptuite la vedere sau rânduielile vizibile, cerute de dispensația Evangheliei, au fost inseparabil legate de lucrările invizibile, de credință și pocăință. În sprijinul acestei afirmații, am să fac următoarea observație –

Salvatorul a spus: „De ce-Mi ziceți: «Doamne, Doamne!» și nu faceți ce spun Eu?” (Luca 6:46). De asemenea, El spune: „De aceea, pe orîșicine aude aceste cuvinte ale Mele, și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit casa pe stîncă”. (Vezi Matei 7:24.) Și: „Cine va crede și se va boteza, va fi mîntuit” (Marcu 16:16). De asemenea, El spune: „Dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:5). Aceste cuvinte ale Salvatorului ne învață că oamenii trebuie să înfăptuiască lucrări care se văd pentru a-și obține salvarea.

În ziua Cincizecimii, Petru a spus mulțimii din jurul său: „Pocăiți-vă... și fiecare din voi să fie botezat... spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh” (vezi Faptele apostolilor 2:38). Din această declarație profetică, învățăm că oamenii trebuie să realizeze o lucrare înfăptuită la vedere, botezul prin apă, pentru a primi iertarea păcatelor și, apoi, darul Duhului Sfânt. Dar, înainte de a îndeplini acea lucrare la vedere, trebuie înfăptuită lucrarea care nu se vede – credința și pocăința. Credința și pocăința

În ziua Cincizecimii, au fost botezați aproximativ 3.000 de oameni.

preced botezul; iar botezul precede iertarea păcatelor și primirea Duhului Sfânt...

Unii oameni consideră că este greșit să includă, în rândul principiilor esențiale rânduite de Dumnezeu, înfăptuirea botezului pentru obținerea iertării păcatelor. În replică, noi declarăm că Salvatorul și apostolii au făcut aceasta înaintea noastră; de aceea, ne simțim obligați să urmăm exemplul lor... Botezul... ne curăță sufletele de păcate și murdărie prin credință în marea ispășire...

Este limpede demonstrat că lucrările care se văd trebuie înfăptuite în aceeași măsură cu credința și pocăința pentru a primi binecuvântările Evangheliei.⁴ (Vezi sugestia 2 de la pagina 59.)

Botezul este înfăptuit prin scufundare, iar darul Duhului Sfânt este conferit prin așezarea mâinilor.

Pentru că botezul în apă este o parte din Evanghelia lui Hristos, observăm că slujitorii lui Dumnezeu din timpurile străvechi acordau multă atenție înfăptuirii lui...

Acum, vom vorbi puțin pentru a încerca să dobândim o viziune corectă a modalității în care era înfăptuit botezul. Este destul de

evident că exista o singură cale sau modalitate în care trebuia să se înfăptuiască această rânduială, iar acea modalitate le-a fost explicată apostolilor și a fost urmată cu strictețe de fiecare dată când era înfăptuită de aceștia. Pentru a putea dobândi o idee corectă despre acest subiect, va fi necesar să ne referim la împrejurările în care se înfăptuia botezul.

Este scris că Ioan [Botezătorul] boteza în Enon pentru că acolo erau multe ape (vezi Ioan 3:23); atunci, dacă stropitul ar fi fost modalitatea de botez, este puțin probabil că s-ar fi dus la Enon pentru că era multă apă în acel loc, deoarece, cu puțină apă, i-ar fi stropit pe toți cei aflați în Iudeea, lucru pe care l-ar fi putut îndeplini fără să fie nevoit să călătorească la Enon. De asemenea, ni se spune că el a botezat în Iordan și că, după ce rânduiala a fost înfăptuită pentru Salvatorul nostru, El a ieșit afară din apă, indicând, în mod clar, că El fusese scufundat în apă pentru ca rânduiala să fie înfăptuită în mod corespunzător (vezi Matei 3:16). De asemenea, se vorbește despre famen, care a coborât în apă cu Filip și, apoi, a ieșit afară din apă (vezi Faptele apostolilor 8:26–38); acum, oricine pretinde că are rațiune și logică trebuie să recunoască faptul că, dacă stropirea unei cantități mici de apă pe frunte ar fi fost suficientă pentru acest scop, atunci, aceste persoane nu ar fi intrat niciodată în apă pentru a fi primit rânduiala. Pavel, scriindu-le sfinților, ne oferă o mărturie simplă care susține ideea scufundării... Acest apostol afirmă, aici, că sfinții fuseseră îngropați împreună cu Hristos prin botez (vezi Romani 6:4; Coloseni 2:12).

Este evident faptul că nu ar fi putut să fie îngropați prin botez fără să fi fost scufundați sau acoperiți în întregime de apă. Nu se poate spune despre un obiect că este îngropat dacă vreo parte a acestuia rămâne descoperită; în același mod, un om nu este îngropat în apă prin botez decât dacă întreaga lui persoană este scufundată în mediul lichid. Această explicație a unui apostol cu privire la modalitatea de înfăptuire a botezului este în armonie, foarte frumoasă, cu cea dată de Salvatorul nostru, dacă nu se naște cineva din apă etc. A se naște dintr-un lucru înseamnă a se afla în acel lucru; și a ieși la lumină sau a ieși din el, a se naște din apă trebuie să însemne, de asemenea, a fi pus în pântecul apei și a fi adus afară din acesta din nou.

Sunt încredințat că s-au spus deja destule pentru a convinge fiecare minte înțeleaptă și fără prejudecăți că scufundarea era modul în care era înfăptuită rânduiala botezului în primele zile ale creștinismului, când Evanghelia era proclamată în puritatea și plenitudinea ei; așadar îmi voi încheia remarcile cu privire la acest subiect.

Învățăm din Evrei, (capitolul) 6, că așezarea mâinilor se număra printre principiile Evanghелиei. Este un fapt cunoscut de toți că această rânduială, ca și botezul pentru iertarea păcatelor, prin scufundare, este neglijată în mare măsură în aceste zile de bisericile creștine; de aceea, sper că vor fi de folos câteva remarci în legătură cu acest subiect. Avem mai multe exemple în care Hristos și-a așezat mâinile pe cei bolnavi și i-a vindecat; iar, atunci când i-a chemat pe apostoli, ultimul capitol din Marcu, El spune: „Iată semnele care îi vor însoți pe cei ce vor crede... își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși” etc. Anania și-a pus mâinile pe Saul, care și-a recăpătat vederea imediat după ce a fost înfăptuită rânduiala (vezi Faptele apostolilor 9:17–18). Pavel, când a naufragiat pe insula Malta, și-a așezat mâinile peste tatăl lui Publius, mai marele insulei, și l-a vindecat de friguri (vezi Faptele apostolilor 28:8). Aceste câteva observații arată clar faptul că așezarea mâinilor a fost desemnată de Dumnezeu să fie un [mod] prin care pot fi obținute binecuvântările cerești.

Deși vindecarea celor bolnavi a fost asociată cu înfăptuirea acestei rânduiei, totuși, când studiem acest subiect în profunzime, descoperim că de această rânduială era legată o binecuvântare mai mare. Ni se spune că, în orașul Samaria, bărbați și femei fuseseră botezați de către Filip, fapt care le-a adus mare bucurie celor care fuseseră botezați. Aceștia se bucurau, probabil, ca urmare a faptului că primiseră iertarea păcatelor, prin credință, pocăință și botez și ca urmare a primirii unei părți din Spiritului Sfânt al lui Dumnezeu, care a urmat în mod firesc după acestea, după ce obținuseră mărturia unui cuget curat prin iertarea păcatelor lor. Prin această parte din Spiritul Sfânt, în posesia căreia intraseră, aceștia au început să vadă împărăția lui Dumnezeu. Căci ne vom aminti că Salvatorul nostru a afirmat că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu iar, în versetul următor, El spune că, dacă nu

Darul Duhului Sfânt îl primim prin așezarea mâinilor.

se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția Lui (vezi Ioan 3:3–5).

Acești oameni din Samaria fuseseră născuți din apă – ei primiseră prima naștere; prin urmare, erau în stare să vadă împărăția lui Dumnezeu, să vadă cu ochiul credinței numeroasele sale binecuvântări, privilegii și glorii; dar, pentru că nu fuseseră născuți a doua oară, adică din Spirit, ei nu intraseră în împărăția lui Dumnezeu – ei nu primiseră plenitudinea privilegiilor Evangheliei. Când apostolii de la Ierusalim au auzit de succesul lui Filip, aceștia i-au trimis pe Petru și Ioan la Samaria, cu scopul de a înfăptui așezarea mâinilor. Așadar, când au ajuns la Samaria, ei și-au așezat mâinile asupra celor care fuseseră botezați, iar aceștia au primit Duhul Sfânt (vezi Faptele apostolilor 8:5–8, 12, 14–17).⁵ (Vezi sugestia numărul 3 de la pagina 59.)

**Binecuvântările botezului și confirmării
vin numai atunci când aceste rânduieli sunt
administrare prin autoritatea corespunzătoare.**

Dacă [rânduielile] nu sunt împlinite de o persoană care este, într-adevăr, trimisă de Dumnezeu, aceste binecuvântări nu vor veni. Apostolii și Cei Șaptezeci au fost rânduiți de Isus Hristos pentru a administra rânduielile Evangheliei, prin care oamenii se pot bucura de darurile și binecuvântările lumilor eterne. Așadar, Hristos le spune apostolilor: „Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și celor ce le veți ține vor fi ținute” (vezi Ioan 20:23), adică fiecărui om care va veni cu umilință, pocăindu-se cu sinceritate de păcatele sale, și va primi botezul de la apostoli îi vor fi iertate păcatele prin sângele ispășitor al lui Isus Hristos iar, prin așezarea mâinilor, vor primi Duhul Sfânt; dar cei care vor refuza să primească această ordine a lucrurilor sunt cei asupra cărora vor rămâne propriile păcate... Această putere și această autoritate de administrare a Evangheliei au fost conferite altora de către apostoli, astfel încât apostolii nu au fost singurii care au deținut acest oficiu de mare răspundere... Până când nu se găsește o persoană care să dețină un astfel de oficiu, o persoană care să aibă autoritatea să boteze și să-și așeze mâinile, nimeni nu are nicio obligație să primească aceste rânduieli, nici nu se poate aștepta să obțină binecuvântările respective, dacă acestea nu au fost administrate corespunzător...

Autoritatea de a împlini rânduielile Evangheliei [a fost] pierdută timp de multe secole... Biserica stabilită de apostoli a intrat, treptat, în declin, a rătăcit în pustiu și și-a pierdut autoritatea, preoția și, îndepărtându-se de ordinea lui Dumnezeu, și-a pierdut, de asemenea, darurile și harurile; aceasta a încălcat legile și a schimbat rânduielile Evangheliei; a schimbat scufundarea în stropire și a neglijat în întregime așezarea mâinilor; a disprețuit profeția și nu a crezut în semne...

Ioan, în Apocalipsa, văzând și vorbind despre rătăcirea în întuneric a Bisericii... scrie în [capitolul 14, versetul 6] despre restaurarea Evangheliei. „Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie vecinică, pentru ca s-o vestească locuitorilor

pământului”; așadar, este evident că profeția urma să se împlinească la ceva timp înainte de cea de-a Doua Venire a Salvatorului...

Acum, depun mărturie, având deplină siguranță, prin revelație de la Dumnezeu, că această profeție a fost deja împlinită, că un înger de la Dumnezeu a vizitat omul în aceste ultime zile și a restaurat ceea ce s-a pierdut, chiar preoția – cheile Împărăției – plenitudinea Evangheliei nepieritoare.⁶ (Vezi sugestia 4 de la pagina 59.)

**Când păstrăm legământul făcut la botez și căutăm
îndrumarea Duhului Sfânt, binecuvântările
promise vor veni cu siguranță.**

Aceasta... a fost ordinea lucrurilor în Evanghelie în zilele apostolilor, credința în Isus Hristos, pocăința, botezul prin scufundare pentru iertarea păcatelor și așezarea mâinilor pentru primirea Duhului Sfânt. Când această ordine era înțeleasă și îndeplinită corespunzător, urmau imediat putere, daruri, binecuvântări și privilegii glorioase; și, în fiecare generație și epocă, atunci când acești pași sunt urmați și înfăptuiți în ordinea lor corespunzătoare, aceleași binecuvântări vor veni cu siguranță; dar, când sunt neglijați parțial sau în întregime, va rezulta fie o absență totală a acelor binecuvântări, fie o scădere a numărului acestora.

În însărcinarea pe care a dat-o apostolilor, Hristos vorbește despre daruri neobișnuite care erau primite de cei care se supuneau acestei ordini a lucrurilor (vezi Marcu 16:15–18). Pavel... oferă o descriere mai completă a diferitelor daruri care însoțeau plinătatea Evangheliei; el menționează nouă dintre ele și ne aduce la cunoștință că acestea sunt rezultatele sau roadele Duhului Sfânt (vezi 1 Corinteni 12:8–10). Duhul Sfânt a fost promis tuturor celor pe care Domnul îi va chema (vezi Faptele apostolilor 2:37–39). Deoarece acest dar este neschimbător în natura și funcțiile sale și inseparabil legat, prin promisiune, cu acest tipar sau această ordine a lucrurilor, este rezonabil, întemeiat și conform scripturii să anticipăm aceleași daruri și binecuvântări; și dacă Noe, după ce a construit arca, a putut cere și obține salvarea sa temporală în acord cu promisiunea făcută (vezi Moise 7:42–43); sau dacă Iosua, după ce a înconjurat Ierihonul de câte ori i s-a spus, s-a pornit asupra zidurilor sale dărâmate și i-a putut lua captivi pe locuitorii orașului

(vezi Iosua 6:12–20); sau dacă israeliții, după ce au oferit jertfele care le fuseseră poruncite, au putut avea păcatele iertate, după cum le fusese promis (vezi Leviticul 4:22–35); sau dacă Naaman, după ce s-a supus poruncii lui Elisei, scăldându-se de șapte ori în apele Iordanului, și-a putut cere și obține vindecarea (vezi 2 Împărați 5:1–14); sau, nu în ultimul rând, dacă orbul (din naștere), după ce s-a spălat în scăldătoarea Siloamului, și-a putut cere și obține răsplata promisă (vezi Ioan 9:1–7), atunci pot spune, cu precizie și în mod ferm, că, ori de câte ori, un om își va da la o parte prejudecata, noțiunile diferitelor secte și tradițiile false și se va conforma întregii ordini a Evangheliei lui Isus Hristos, nu va fi nimic pe acest pământ care-l va putea împiedica să ceară și să obțină darul Duhului Sfânt și toate binecuvântările asociate Evangheliei din vremurile apostolice.

Pentru a obține religia care ne va salva în prezența lui Dumnezeu, trebuie să obținem Duhul Sfânt și, pentru a obține Duhul Sfânt, trebuie să credem în Domnul Isus, apoi să ne pocăim de păcatele noastre, adică, să ne lepădăm de ele, apoi să facem următorul pas și să fim scufundați în apă pentru iertarea păcatelor, apoi să primim așezarea mâinilor.⁷

Atunci când am primit Evanghelia, am făcut legământ înaintea lui Dumnezeu că ne vom lăsa conduși și guvernați de Spiritul Sfânt și că vom urma îndemnurile Sale dătătoare de viață, de cunoaștere, de înțelegere a lucrurilor lui Dumnezeu și care ne transmit voia lui Dumnezeu; că vom munci pentru a îndeplini scopurile lui Dumnezeu cu privire la salvarea oamenilor, alegând drept slogan „Împărăția lui Dumnezeu sau nimic”. Noi înșine trebuie să apreciem cât de bine am respectat aceste legăminte... și am urmat îndemnurile Spiritului Sfânt. În măsura în care am făcut acest lucru, binecuvântările Celui Atotputernic s-au revărsat asupra noastră și mințile noastre au fost luminate, înțelegerea noastră a sporit și noi am înaintat pe cărarea spre sfințenie, pe cărarea spre desăvârșire... În măsura în care nu am fost credincioși... am devenit perdanți în această lucrare în care ne-am angajat pentru a obține viață veșnică, înțelepciune, cunoaștere și inteligență divină, suficiente pentru a depăși relele și ispitele care ne înconjoară. Și, în măsura în care am urmat îndemnurile Spiritului divin, am avut pace și bucurie în inimile noastre, am învins dușmanul, ne-am așternut comori pe care moliile și rugina nu

le pot distruge și am înaintat pe cărarea spre împărăția celestială.⁸ (Vezi sugestia 5 de mai jos.)

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predați. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile 00(v)–00(vii).

1. În timp ce citiți consemnările de la paginile 49–50, gândiți-vă la botezul și confirmarea dumneavoastră sau la momentele în care ați văzut pe altcineva primind aceste rânduieli. Ce legăminte ați făcut când ați primit aceste rânduieli? În ce fel v-au influențat aceste legăminte viața?
2. De ce credința și pocăința nu sunt suficiente fără rânduieli? De ce rânduielile nu sunt suficiente fără credință și pocăință? În timp ce vă gândiți sau discutați despre aceste întrebări, recapitulați învățăturile președintelui Snow despre lucrările ce vin din inimă și despre rânduieli (paginile 51–52).
3. Studiați învățăturile președintelui Snow de la paginile 52–55, acordând atenție scripturilor la care a făcut referire. În cel fel aceste scripturi vă sporesc înțelegerea nevoii de scufundare? De ce credeți că așezarea mâinilor pentru primirea darului Duhului Sfânt este „o binecuvântare mai mare” decât așezarea mâinilor pentru binecuvântarea celor bolnavi?
4. Citiți secțiunea care începe la pagina 56. Ce „daruri și haruri” sunt prezente în viața dumneavoastră datorită preoției restaurate?
5. Studiați ultimele două paragrafe ale capitolului. Ce înseamnă pentru dumneavoastră să fiți conduși și guvernați de „îndemnul Spiritului Sfânt”?
6. În ce fel versetele din Doctrină și legăminte 68:25–28 au legătură cu învățăturile din acest capitol? Ce pot face părinții pentru a-i ajuta pe copii să înțeleagă credința, pocăința, botezul și darul Duhului Sfânt?

Scripturi suplimentare: 2 Nefi 31:12, 17–20; Mosia 18:8–10; Alma 5:14; D&L 20:37; 36:2; 39:6; 130:20–21

Ajutor pentru predare: „Evitați tentația de a preda prea mult material... Noi predăm oamenilor, nu predăm materii; și... fiecare plan de lecție pe care l-am văzut vreodată include, inevitabil, mai mult material decât putem prezenta în timpul pus la dispoziție (Jeffrey R. Holland, „Teaching and Learning in the Church”, *Ensign*, iun. 2007, p. 91).

Note

1. „How He Became a «Mormon»”, *Juvenile Instructor*, 15 ian. 1887, p. 22.
2. „Organization of the Church in Italy”, *Millennial Star*, 15 dec. 1850, p. 373.
3. *The Only Way to Be Saved* (broșură, 1841), p. 2–3; caracterele cursive din textul original au fost eliminate; punctuația a fost actualizată. Lorenzo Snow a scris această broșură cu opt ani înainte să fie chemat pentru a sluji în calitate de apostol. Ulterior, a fost tradusă în alte limbi, inclusiv italiană, franceză, olandeză, daneză, germană, suedeză, bengali, turcă-armenească și turcă-greacă. A fost retipărită periodic până la sfârșitul anilor 1800, în timpul slujirii sale ca apostol.
4. *The Only Way to Be Saved*, p. 3–4, 6; caracterele cursive din textul original au fost eliminate.
5. *The Only Way to Be Saved*, p. 6–9.
6. *The Only Way to Be Saved*, p. 10–12; caracterele cursive din textul original au fost eliminate.
7. *The Only Way to Be Saved*, p. 9–10.
8. În Conference Report, apr. 1880, p. 79–80.

Convertirea durează întreaga viață: să continuăm să progresăm în principiile adevărului

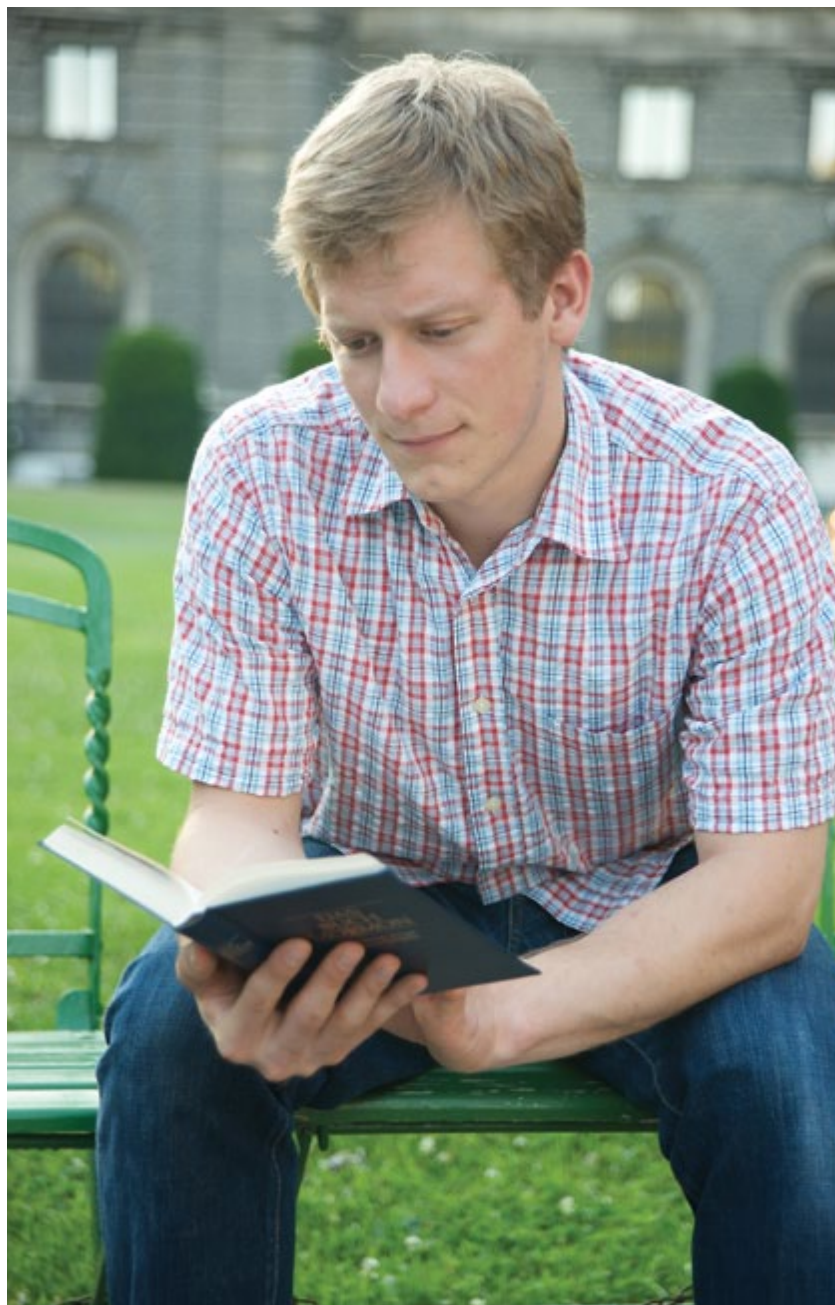
„Religia noastră trebuie absorbită în noi înșine, să fie o parte a ființei noastre la care nu se poate renunța.”

Din viața lui Lorenzo Snow

Lorenzo Snow a fost botezat și confirmat în luna iunie 1836. Amintindu-și de mărturia sa în curs de creștere, el a spus mai târziu: „Am crezut că ei [sfinții din zilele din urmă] practicau religia adevărată și m-am alăturat Bisericii. Până la acel moment, convertirea mea era doar o chestiune de rațiune”¹. El și-a consemnat: „Eram perfect mulțumit că acționasem înțelept, date fiind împrejurările”². Deși a fost mulțumit pentru un timp de măsura în care înțelegea lucrurile, el a tânjit după o manifestare specială a Duhului Sfânt. A spus: „Nu avusesem nicio manifestare, însă așteptam una”³.

„Această manifestare nu a avut loc imediat după botezul meu, așa cum mă așteptam”, își amintea el. „Dar, deși am primit-o mai târziu, impresia pe care mi-a produs-o a fost desăvârșită și foarte puternică și miraculoasă, așa cum cele mai mari speranțe mă făcuseră să o anticipez. Într-o zi, în timp ce eram absorbit de studiile mele, la aproximativ două sau trei săptămâni după ce am fost botezat, am început să mă gândesc la faptul că nu obținusem o *cunoaștere* a adevărului lucrării – că nu văzusem împlinirea promisiunii: «Dacă vrea cineva să facă voia [Mea], va ajunge să cunoască... învățătura» (vezi Ioan 7:17) și am început să devin foarte neliniștit.

Mi-am pus cărțile deoparte, am ieșit din casă și am rătăcit pe câmp sub influența apăsătoare a unui sentiment de amărăciune și

„Trebuie să studiem în profunzime lucrurile referitoare la Dumnezeu, să ne clădim temelia pe stâncă până când vom ajunge la acel râu care va fi în noi ca o fântână nepieritoare de viață veșnică.”

nefericire, în timp ce un sentiment neplăcut, de nedescris, părea să mă învăluie. Obişnuiam ca, la sfârşitul zilei, să mă retrag pentru a spune o rugăciune, într-o dumbravă, la mică distanţă de casa mea, dar în acel moment nu am simţit nicio dorinţă să fac acest lucru.

Spiritul care mă îndemna să mă rog se depărtase, iar cerurile păreau să se fi închis deasupra capului meu. În cele din urmă, dându-mi seama că timpul obişnuit pentru rugăciunea mea secretă sosise, am hotărât că nu voi renunţa la rugăciunea mea de seară şi, din obişnuinţă, am îngenuncheat la locul meu de rugăciune obişnuit așa cum aveam obiceiul să fac, dar fără să am sentimentul pe care îl aveam de obicei.

De cum mi-am deschis gura pentru a mă ruga, am auzit un glas, chiar deasupra capului meu, asemenea foşnetului rochiilor de mătase şi, imediat, Spiritul lui Dumnezeu a coborât asupra mea, învăluindu-mă cu totul, din creştetul capului până în tălpile picioarelor şi, oh, ce bucurie şi fericire am simţit! Nu pot descrie în cuvinte tranziţia imediată de la sentimentul puternic de întuneric mintal şi spiritual la strălucirea luminii şi cunoaşterii care au fost oferite minţii mele în acel moment. Am primit atunci o cunoaştere că Dumnezeu trăieşte, că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu şi că preoţia sfântă şi plenitudinea Evangheliei au fost restaurate.

A fost un botez complet – o scufundare fizică în principiul sau elementul ceresc, care este Duhul Sfânt; şi chiar mai desăvârşită şi reală, în ce priveşte efectele sale asupra fiecărei părţi a trupului meu, decât scufundarea în apă; risipind pentru totdeauna, atâta timp cât raţiunea şi memoria vor exista, orice urmă de îndoială că «Pruncul din Betleem» este, într-adevăr, Fiul lui Dumnezeu; de asemenea, că în aceste zile El se descoperă copiilor oamenilor şi le transmite cunoaştere, la fel ca în vremurile apostolice. Eram pe deplin mulţumit, așa cum trebuia să fiu, căci aşteptările mele fuseseră mai mult decât împlinite, aş putea spune, fără îndoială, că au fost împlinite într-o măsură infinită.

Nu îmi amintesc cât de mult am rămas sub influenţa acestei binecuvântate desfătări şi revelaţii divine, dar trebuie să fi trecut câteva minute înainte ca sentimentul divin, pe care l-am simţit şi care m-a învăluit, să înceapă, treptat, să se retragă. Ridicându-mă din rugăciune, cu inima plină de recunoştinţă faţă de Dumnezeu, dincolo de

La scurt timp după ce Lorenzo Snow a fost botezat și confirmat, el a obținut o manifestare liniștită din partea Duhului Sfânt, care i-a schimbat viața.

abilitatea de exprimare, am simțit – *am știut* că El mi-a oferit ceea ce numai o Ființă atotputernică poate oferi – acel lucru care are o valoare mai mare decât toată bogăția și onorurile pe care le poate oferi lumea”⁴.

Lorenzo Snow a rămas fidel mărturiei pe care a primit-o în acea zi și a lucrat cu sârguință pentru a-și îmbunătăți cunoașterea spirituală și a-i ajuta pe alții să facă la fel. „Din acel moment”, a spus el, „am încercat să trăiesc astfel încât să nu pierd Spiritul Său sfânt, ci să fiu condus de el neîncetat, străduindu-mă să-mi înlătur egoismul și ambițiile greșite și să lucrez pentru îndeplinirea scopurilor Sale”⁵. El a declarat: „Atâta timp cât voi avea rațiune și memorie, nu voi permite ca mărturia și cunoașterea puternice ce mi-au fost transmise să rămână fără ecou”⁶. (Vezi sugestia 1 de la pagina 70.)

Învățăături ale lui Lorenzo Snow

Dobândirea unei mărturii este un punct de plecare bun pentru sfinții din zilele din urmă.

Temelia pe care ne-am așezat credința este minunată și măreață. Știu că acest lucru este adevărat. Eram membru al acestei Biserici de foarte puțin timp atunci când am reușit să dobândesc o cunoaștere perfectă că Dumnezeu există, că există un Fiu, Isus Hristos, și că profetul Joseph Smith este recunoscut de Dumnezeu ca profet al Său. Aceasta a fost o cunoaștere pe care nu mi-o putea transmite niciun om. Aceasta a venit prin revelație de la Cel Atotputernic. Acesta este un punct pe plecare foarte bun pentru fiecare sfânt din zilele din urmă și este un lucru de care fiecare persoană, care are o oarecare râvnă de a înainta pe această cărare, va avea nevoie într-un moment sau altul. Fiecare persoană se va afla în împrejurări de o așa natură, încât va avea nevoie de tărie, iar acea tărie va veni din cunoașterea faptului că drumul pe care merge o va conduce la îndeplinirea celor mai înalte și minunate dorințe.⁷

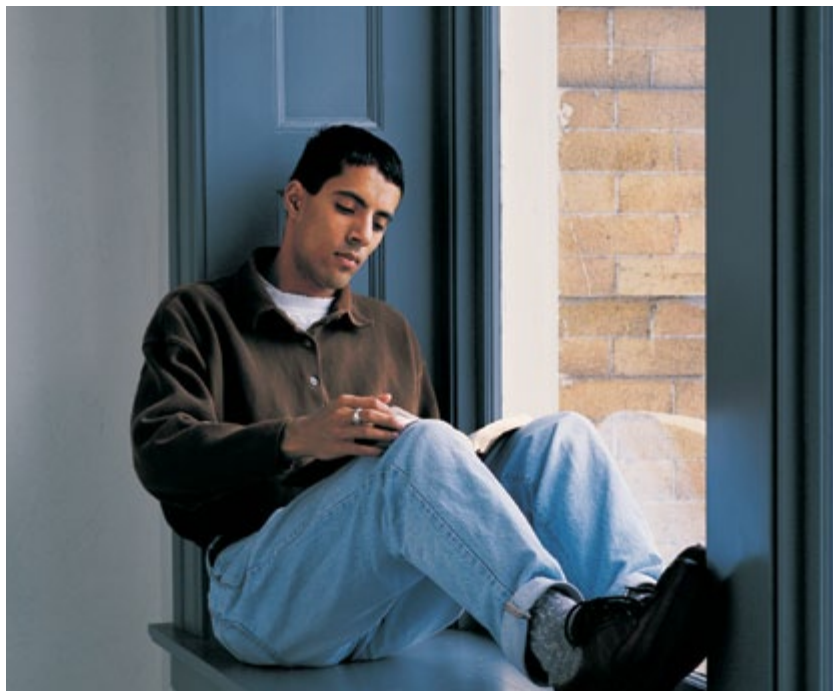
Frați și surori, sunt anumite lucruri la care dumneavoastră și cu mine trebuie să ne gândim. A venit vremea când fiecare bărbat și femeie trebuie să dobândească o mărturie personală cu privire la temelia pe care stau. Cu toții trebuie să ne străduim să ajungem puțin mai aproape de Domnul. Este necesar să înaintăm puțin și să dobândim o cunoaștere deplină a acelor lucruri pe care trebuie să le înțelegem mai din plin. Este privilegiul fiecărui sfânt din zilele din urmă.⁸ (Vezi sugestia 2 de la pagina 71.)

Ne putem spori credința și cunoașterea spirituală.

Bărbații și femeile își pot spori cunoașterea spirituală; ei pot deveni mai buni pe măsură ce îmbătrânesc.⁹

Simt că sfinții din zilele din urmă progresează; că ei dobândesc educație. Ne urcăm pe culmi din ce în ce mai mari. Progresăm spre o stare și sferă mai înalte și un plan mai înalt și primim o astfel de educație, încât înțelepciunea lumii, cu toate cunoștințele sale, cu doctrinele și principiile sale false nu va avea niciun efect asupra sfinților din zilele din urmă, pentru că ei se ridică deasupra teoriilor

„Bărbații și femeile își pot spori cunoașterea spirituală; ei pot deveni mai buni pe măsură ce îmbătrânesc.”

și ipotezelor născocite de oameni și se avântă spre lucrurile adevărului care înalță mintea, exaltă înțelegerea și se ancorează tot mai mult în adevăratele principii ale vieții și gloriei. Inimile noastre sunt pline cu aceste adevăruri și nu putem cunoaște ziua sau ceasul în care credința noastră a fost întărită, dar simțim, privind în urmă la săptămâna, luna sau anul care a trecut, că am crescut în credință și în cunoașterea credinței în Dumnezeu și a puterii Sale; știm că ne-am apropiat mai mult de Dumnezeu și simțim că suntem în comuniune cu Dumnezeu, Tatăl nostru.¹⁰ (Vezi sugestia 3 de la pagina 71.)

Dacă dorim să ne sporim credința și cunoașterea spirituală, trebuie să depunem efort.

Fiecare om trebuie să învețe să se bizuie pe propria sa cunoaștere; el nu se poate bizui pe aproapele său; fiecare om trebuie să fie independent; el trebuie să se bizuie, în totalitate, pe Dumnezeu.

Depinde de el dacă va reuși să depășească necazurile și obstacolele care sunt așternute pe cărarea vieții pentru a împiedica progresul său. Un om poate să obțină informații prin manifestările Duhului Sfânt, să se apropie de Dumnezeu și să-și sporească credința proporțional cu sânguința de care dă dovadă.¹¹

Este imposibil să progresăm în principiile adevărului, să creștem în cunoaștere cerească, [dacă nu] ne punem în practică capacitatea de a raționa și nu depunem efort așa cum se cuvine. În Doctrină și legăminte este consemnat un exemplu de interpretare greșită a acestui principiu de către Oliver Cowdery. Domnul i-a promis darul de a traduce cronicile străvechi. Asemenea multora dintre noi, el avea concepții greșite despre exercitarea darului. El a crezut că tot ceea ce trebuia să facă, atât timp cât acest dar îi fusese promis de către Dumnezeu, era să aștepte în lenevie, fără a depune vreun efort, până când darul acționa în mod spontan. Dar, atunci când acele cronici au fost aduse înaintea lui, nu i s-a transmis nicio cunoaștere, ele au rămas încă pecetluite, să spunem așa, pentru că nu a primit nicio putere de a traduce.

Deși darul de a traduce îi fusese conferit, el nu și-a putut încheia lucrarea din simplul motiv că nu a depus niciun efort înaintea lui Dumnezeu cu scopul de a-și dezvolta talentul din el; și a fost foarte dezamăgit, iar Domnul, în bunătatea și mila Sa, l-a informat de greșeala pe care o făcuse cu următoarele cuvinte –

„Iată, tu nu ai înțeles; ai crezut că Eu îți voi da ție aceasta, deși tu nu te-ai gândit decât să ceri. Dar iată, Eu îți spun ție, tu trebuie să studiezi aceasta profund în mintea ta; apoi trebuie să Mă întreb dacă este drept și, dacă este drept, voi face ca inima ta să ardă în tine; astfel vei simți că este drept” etc. (vezi D&L 9).

Același lucru ni se aplică și nouă cu privire la lucrurile pe care le întreprindem. Dacă vrem să ne perfecționăm, să progresăm în lucrarea ce se găsește înaintea noastră și, în final, să dobândim controlul asupra acelor daruri și glorii, ajungând la acea stare de exaltare pe care o anticipăm, trebuie să ne gândim și să cugetăm, trebuie să depunem efort pe cât de mult putem.¹²

Trebuie ca noi înșine să dobândim... Spiritul și să nu ne mulțumim să pășim în lumina altora; trebuie să avem Spiritul în spiritele noastre...

O persoană care încearcă să învețe să cânte la flaut descoperă că este dificil să cânte notele și că, pentru a cânta corect un acord, este nevoie de foarte multă sărguință și răbdare. Trebuie să continue, să se oprească, să se întoarcă și să înceapă din nou, dar, după o vreme, ea va putea, după multe eforturi, să-și însușească acel acord. Când i se va cere să cânte acel acord mai târziu, nu va fi nevoie să-și amintească unde să-și pună degetele, ci îl va cânta în mod firesc. Nu a fost ușor la început; a avut nevoie de foarte multă răbdare și muncă înainte de a putea cânta acel acord în mod firesc.

Același lucru se aplică și în aspectele referitoare la lucrurile lui Dumnezeu. Trebuie să depunem efort și să continuăm din har în har, pentru a încorpora atât de bine legea acțiunii în noi înșine, încât să fie normal să facem acele lucruri care ni se cer.¹³ (Vezi sugestia 4 de la pagina 71.)

Pe măsură ce studiem în profunzime lucrurile referitoare la Dumnezeu și rămânem credincioși, religia noastră devine o parte din ființa noastră.

Există pericolul să ne mulțumim cu un progres superficial, doar cu un progres aparent. Vorbim despre a păși în lumina Spiritului și de a simți că-L avem asupra noastră, dar facem noi aceste lucruri? Trebuie să studiem în profunzime lucrurile referitoare la Dumnezeu, să ne clădim temelia pe stâncă până când vom ajunge la acel râu care va fi în noi ca o fântână nepieritoare de viață veșnică.¹⁴

Există printre noi bărbați asupra cărora Spiritul Celui Atotputernic a lucrat cândva cu mare putere, ale căror intenții au fost cândva bune și pure asemenea îngerilor și care au făcut legăminte cu Dumnezeu că Îl vor sluji și Îi vor ține poruncile în orice fel de situație... Dar ce s-a întâmplat acum cu unii dintre acei vârstnici? Ei nu mai au aceeași mărturie astăzi. Ei pun preț pe lucrurile din această lume pe care Domnul le-a permis să le dobândească, astfel încât ei așteaptă acum până când sunt chemați și, în multe cazuri, când sunt chemați, ei se supun mai mult din dorința de a-și păstra

chemarea și poziția decât dintr-o dragoste sinceră față de lucrarea pe care au fost chemați să o înfăptuiască.

Aceasta este starea tuturor oamenilor, indiferent cât de bine încep, care permit gândurilor și dorințelor lor să urmeze lumea și căile ei, iar aceasta este o dovadă clară și de necontestat că, atunci când lucrurile stau astfel cu oamenii, ei iubesc lumea mai mult decât Îl iubesc pe Domnul și lucrarea Sa pe pământ. Odată ce am primit lumina Evangheliei nepieritoare și am gustat din lucrurile bune ale împărăției și fiind din seminția lui Israel și moștenitori ai promisiunilor mărețe și glorioase, trebuie să lucrăm cu fidelitate și sânguință pentru a îndeplini lucrurile pe care Domnul le-a pregătit prin noi; trebuie să fim bărbați și femei de credință, putere și fapte bune și, când observăm că suntem neglijenți sau cătuși de puțin de indiferenți, acest lucru ar trebui să fie suficient pentru ca noi să ne pocăim și să ne întoarcem pe cărarea îndatoririi noastre.¹⁵

Nimic nu poate fi mai nesăbuit ca ideea ca un om să renunțe la religia sa ca la o mantie sau un veșmânt. Este cu neputință ca un om să renunțe la religia sa până când nu renunță la el însuși. Religia noastră trebuie să fie absorbită în noi înșine, să fie o parte a ființei noastre la care nu se poate renunța. Dacă un om poate renunța la religia sa, în momentul în care face aceasta, el intră pe un teritoriu despre care nu știe nimic, el se lasă în voia puterilor întunericului, este pe teritoriu străin și nu își poate găsi locul acolo. Înjurăturile, minciuna și bețiile nu sunt demne de vârstnicii Israelului; ei trebuie să se ridice deasupra unor astfel de lucruri. Să eliminăm tot răul din viețile noastre și să trăim potrivit fiecărui cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu (vezi D&L 98:11). Să fim energici și să îndeplinim cu râvnă fiecare sarcină desemnată nouă, pentru a avea mereu înăuntrul nostru Spiritul Dumnezeului nostru, lumina adevărului și revelațiile lui Isus Hristos.¹⁶

Rămâneți pe corabia Sionului. Dacă la mal se ivesc bărci frumos colorate și fac promisiuni minunate, nu coborâți din corabie pentru a merge la țarm să vă urcați într-o barcă; ci rămâneți pe corabie. Dacă cineva de pe corabie care nu are spiritul potrivit, profită de dumnezevoastră, amintiți-vă că această corabie este sigură. Nu trebuie să ne permitem să fim nefericiți din pricina vreunui lucru pe care oamenii de pe corabie ni l-ar putea face; corabia nu are nicio

problemă, conducătorii sunt drepti și noi vom fi bine dacă vom rămâne pe corabie. Vă promit că vă va conduce pe pământul slavei.¹⁷

Vă voi da un exemplu cu privire la chemarea și obținerea acestui spirit în propria ființă și la cum să devenim foarte dedicați, pentru ca în timpul încercărilor să nu fim suflați de vânt. Puneți un castravete într-un butoi cu oțet și veți vedea că acesta va avea un efect mic asupra lui după o oră și chiar după primele 12 ore. Studiați-l cu atenție și veți vedea că efectul s-a produs doar asupra cojii, căci este nevoie de mai mult timp pentru a se mura. Botezul administrat unei persoanei care devine membră a Bisericii are un efect asupra acesteia, dar aceasta nu va fi convertită imediat. Legea cu privire la ce este drept și îndatorire nu pătrunde în inima ei în primele 12 sau 24 de ore; ea trebuie să rămână în Biserică, asemenea unui castravete în oțet, până când se umple de spiritul bun, până când este pătrunsă de „mormonism”, de legea lui Dumnezeu; aceste lucruri trebuie să pătrundă în ființa noastră...

Frați și surori, vă las să examinați atent subiectul, să-l analizați și să meditați asupra lui, rugându-mă Domnului Dumnezeuului părinților noștri să reverse Spiritul Său asupra poporului Său. Dumneavoastră sunteți aceia pe care i-a ales Domnul pentru a-L glorifica în prezența Sa; și fie ca Domnul să vă binecuvânteze și să vă umple cu Spiritul Său și ca ochii dumneavoastră să fie limpezi pentru a discerne lucrurile ce țin de salvarea dumneavoastră. Și, dacă se află vreun bărbat sau vreo femeie care dormitează puțin, mă rog ca Spiritul și puterea Duhului Sfânt să se reverse asupra lor în curând, ca El să-i învețe lucruri trecute, prezente și viitoare și ca, prin ajutorul Domnului, să insuflă ființei lor dreptatea și principiul adevărului pentru a se pregăti pentru dificultățile care vor veni.¹⁸ (Vezi sugestia 5 de la pagina 71.)

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predați. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile v-vii.

1. Recapitulați experiența președintelui Snow consemnată la paginile 61, 63–64. În ce fel mărturia dumneavoastră a devenit reală pentru dumneavoastră? Puteti împărtăși experiența

dumneavoastră unui membru al familiei sau unui prieten, cum ar fi cineva alături de care sluiți ca învățător de acasă sau învățătoare vizitatoare.

2. Președintele Snow a spus că dobândirea unei mărturii este „un punct pe plecare foarte bun” (pagina 65). De ce mărturia este doar un punct de plecare – și nu o destinație finală?
3. În secțiunea care începe în partea de jos a paginii 65, președintele Snow face o deosebire între educația seculară și educația „aleasă” oferită de Domnul. Cum putem continua această „educație aleasă”? Ce binecuvântări ați obținut făcând acest lucru?
4. Citiți secțiunea care începe la pagina 66. Când ați avut nevoie să „[vă bizuiți pe propria dumneavoastră] cunoaștere”? Ce pot face părinții și învățătorii pentru a-i ajuta pe copii și pe tineri să se bizuie pe propria lor cunoaștere?
5. Recapitulați sfatul președintelui Snow din ultima secțiune a capitolului (paginile 68–70). Ce credeți că înseamnă să „studiem în profunzime lucrurile referitoare la Dumnezeu”? Ce credeți că înseamnă să facem astfel încât religia „să fie absorbită în noi înșine”?

Scripturi suplimentare: 2 Nefi 31:20; Mosia 5:1–4, 15; Alma 12:9–10; 3 Nefi 9:20; Moroni 10:5; D&L 50:24

Ajutor pentru predare: „O parte destul de mare a procesului de predare din cadrul Bisericii este rigidă, asemenea unei predici. Nu reacționăm foarte bine la predici în timpul orelor. Facem acest lucru la adunarea de împărtășanie și la conferințe, dar predarea poate fi interactivă, astfel încât dumneavoastră să puteți adresa întrebări. Puteți adresa ușor întrebări într-o clasă” (Boyd K. Packer, „Principles of Teaching and Learning”, *Ensign*, iun. 2007, p. 87).

Note

1. În Frank G. Carpenter, „A Chat with President Snow”, citat în *Deseret Semi-Weekly News*, 5 ian. 1900, p. 12.
2. „The Grand Destiny of Man”, *Deseret Evening News*, 20 iul. 1901, p. 22.
3. În „A Chat with President Snow”, p. 12.
4. *Juvenile Instructor*, 15 ian. 1887, p. 22–23.
5. „The Object of This Probation”, *Deseret Semi-Weekly News*, 4 mai 1894, p. 7.
6. *Millennial Star*, 18 apr. 1887, p. 242.
7. „Glory Awaiting the Saints”, *Deseret Semi-Weekly News*, 30 oct. 1894, p. 1.
8. *Millennial Star*, 18 apr. 1887, p. 244.
9. *Deseret News: Semi-Weekly*, 31 mart. 1868, p. 2.

CAPITOLUL 3

10. *Salt Lake Daily Herald*, 11 oct. 1887, p. 2.
11. *Deseret News*, 11 apr. 1888, p. 200; dintr-o parafrază detaliată a unui discurs pe care Lorenzo Snow l-a rostit în cadrul Conferinței Generale din luna aprilie a anului 1888.
12. *Deseret News*, 13 iun. 1877, p. 290.
13. *Deseret News*, 28 ian. 1857, p. 371.
14. *Deseret News*, 28 ian. 1857, p. 371.
15. *Deseret News: Semi-Weekly News*, 15 aug. 1882, p. 1.
16. *Deseret News: Semi-Weekly*, 31 mart. 1868, p. 2.
17. *Deseret Semi-Weekly News*, 30 mart. 1897, p. 1.
18. *Deseret News*, 28 ian. 1857, p. 371.

Întăriți prin puterea Duhului Sfânt

„Luați hotărârea să fiți umili și să trăiți astfel încât să fiți întotdeauna demni de prietenia Spiritului Domnului.”

Din viața lui Lorenzo Snow

La prima sa cuvântare în cadrul unei conferințe generale ca președinte al Bisericii, Lorenzo Snow ne-a învățat: „Avem nevoie de Spiritul Domnului să ne ajute și să ne dezvăluie din când în când ce este necesar să îndeplinim în situațiile neobișnuite în care putem fi puși”¹. Poate că președintele Snow nu ar fi fost în viață pentru a face această declarație dacă doi dintre prietenii săi nu ar fi urmat îndemnul Spiritului Domnului într-o situație neobișnuită ce avu-se loc cu 34 de ani înainte.

În 1864, vârstnicii Lorenzo Snow și Ezra T. Benson, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, se aflau în misiune în Insulele Hawaii. Erau însoțiți de alți trei misionari: vârstnicii Joseph F. Smith, William Cluff și Alma L. Smith. Când vasul pe care se aflau a ancorat în largul litoralului insulei Maui, cu toții, în afară de Joseph F. Smith, s-au urcat într-o barcă pentru a merge la țarm. În timp ce se apropiau de insulă, barca a fost lovită de valuri mari, ceea ce a dus la pierderea controlului bărcii de către cârmaci. Barca s-a răsturnat și toți cei aflați în ea au fost aruncați în apă. La puțin timp după aceea, toți au ieșit la suprafață cu excepția vârstnicului Snow. Un grup de oameni, care se afla pe insulă, a venit repede în ajutor, luându-i pe William Cluff și Alma L. Smith într-o barcă de salvare pentru a-l căuta pe prietenul lor. Vârstnicul Cluff a descris situația:

„La început, am văzut părul de pe capul fratelui Snow plutind pe apă la unul dintre capetele bărcii răsturnate. Imediat ce l-am ridicat

Începuturile muncii misionare în Insulele Hawaii

Când vârstnicul Lorenzo Snow a slujit în misiune în Insulele Hawaii, viața sa a fost salvată prin slujirea inspirată a colegilor săi.

în barcă, le-am spus luntrașilor să tragă la mal cât se poate de repede. Trupul său era țeapăn și părea lipsit de viață.

Fratele A. L. Smith și cu mine stăteam unul lângă altul. L-am pus pe fratele Snow în brațele noastre și, în drum spre mal, i-am oferit o binecuvântare și L-am rugat pe Domnul să-i cruce viața pentru a se putea întoarce acasă, la familia sa.

Odată ajunși la mal, l-am dus puțin mai departe, lângă niște butoaie mari aflate pe nisipul plajei. L-am așezat cu fața în jos pe unul dintre butoaie și l-am învârtit înainte și înapoi până când am reușit să scoatem din el apa pe care o înghițise...

După ce am încercat un timp să-l readucem la viață fără vreun semn că și-ar reveni, cei prezenți acolo au spus că nu se mai putea face nimic pentru el. Dar nu am simțit că trebuia să-l abandonăm și am continuat să ne rugăm și să încercăm să-l salvăm, având certitudinea că Domnul ne va auzi și va răspunde rugăciunilor noastre.

În cele din urmă, am simțit îndemnul că trebuie să ne punem, pe rând, gura pe gura sa, în încercarea de a-i umfla plămâni, suflând aer în plămâni și scoțându-l, imitând, pe cât de mult posibil, procesul natural al unei respirații. Am continuat să facem acest lucru până când am reușit să-i umflăm plămâni. După puțin timp, am observat indicii foarte slabe ale revenirii lui la viață. O mișcare aproape inobservabilă a ochilor care, până atunci, fuseseră deschiși și parcă fără viață și un zgomot foarte slab venit din gât au fost primele semne de revenire la viață. Acestea au devenit din ce în ce mai distincte, până când și-a recăpătat pe deplin cunoștința”.

Gândindu-se la această experiență, vârstnicul William Cluff a știut de ce el și vârstnicul Alma L. Smith au putut să-i salveze viața vârstnicului Snow. „Nu am făcut doar ceea ce se obișnuia în asemenea cazuri”, a spus el, „ci, de asemenea, ceea ce ne-a șoptit Spiritul”². (Vezi sugestia 1 de la pagina 83.)

Învățăături ale lui Lorenzo Snow

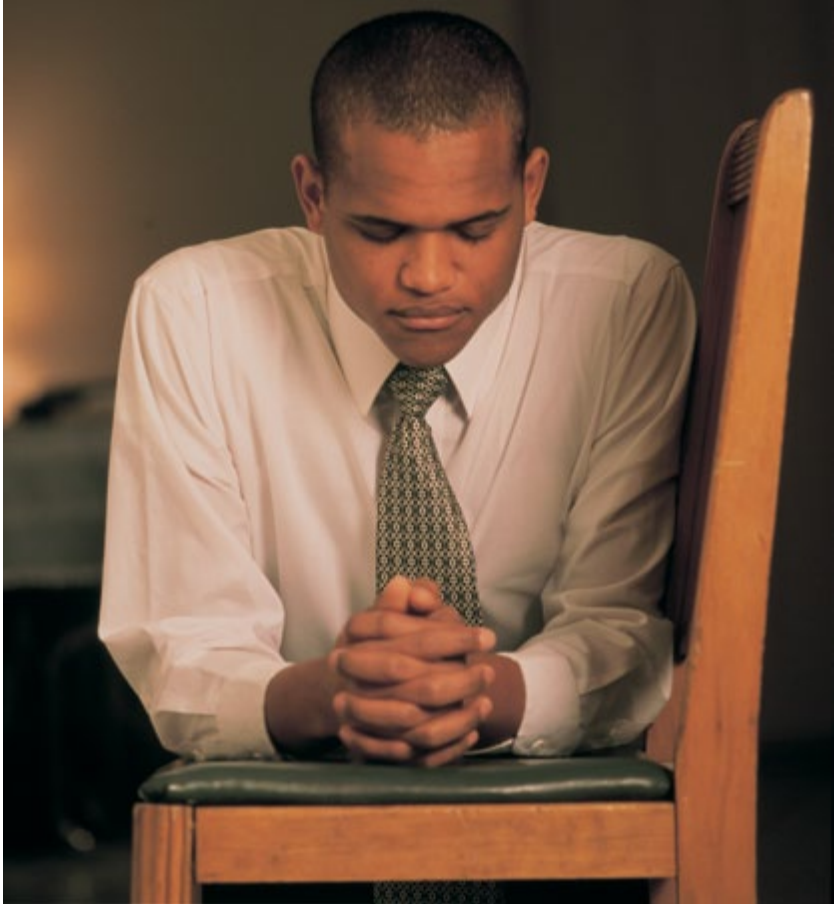
Prin darul Duhului Sfânt, suntem conduși către adevăr și întăriți în credința noastră.

[Există] o anumită binecuvântare obținută numai prin supunere față de Evanghelie, cea a darului Duhului Sfânt... Salvatorul, care cunoștea, fără îndoială, cel mai bine natura și caracterul acestui dar, a spus că acesta îi va conduce pe toți cei care îl vor primi la cunoașterea întregului adevăr și le va descoperi lucrurile viitoare (vezi Ioan 16:13). El trebuie să reprezinte mai mult decât acel Spirit care vine de la Dumnezeu, umplând imensitatea spațiului și dând lumină fiecărui om care vine pe lume (vezi D&L 84:46); darul Duhului Sfânt ne va călăuzi pentru a afla tot adevărul și va descoperi lucrurile viitoare.

Mai mult, vorbind despre efectele sale, apostolul [Pavel] ne spune: „Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora...

altuia credința”. (Vezi 1 Corinteni 12:7, 9.) Nu o credință obișnuită și simplă, pe care unii oameni pretind că o au în aceste zile; ci o credință care le dădea puterea celor care o aveau să fie tăiați în două, să fie aruncați în gropi cu lei, în cuptoare aprinse și să sufere torturi de tot felul. Aceasta era credința pe care le-a insuflat-o Duhul Sfânt acelor care Îl aveau, dându-le puterea celor care Îl dețineau să reziste în fața fiecărei dificultăți, să înfrunte orice opoziție și să-și dea viața, dacă era nevoie, pentru cauza pe care o susțineau. Exista o putere inspiratoare atotputernică în această credință, dată de Domnul prin Duhul Sfânt, pe care niciun alt principiu nu o putea transmite. Unuia îi era dată credința, altuia cunoașterea (vezi 1 Corinteni 12:8), nu acea cunoaștere care se dobândește doar prin cititul cărților, ci cunoaștere de la Cel Atotputernic. Erau însoțiți de un principiu călăuzitor, care era vizibil, aducându-le o înțelegere a cauzei pe care o susțineau. Ei au știut prin revelație de la Dumnezeu că acea cauză pe care o urmaseră era adevărată, fiindu-le revelată într-o manieră ce nu putea fi pusă sub semnul întrebării și ei știau acest lucru prin experiență personală. Ei aveau temelie... pe piatra revelației.³

Predicându-le oamenilor, Petru a spus: „Pocăiți-vă... și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh. Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri, și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru” (Faptele apostolilor 2:38–39). Darul Duhului Sfânt este un principiu diferit de orice vedem manifestându-se în lumea confesiunilor. Este un principiu al cunoașterii și revelației. Este un principiu care revelează lucruri din trecut, prezent și viitor, iar aceste daruri ale Duhului Sfânt puteau fi primite prin supunere față de cerințele Evangheliei, așa cum erau proclamate în acele zile și așa cum sunt proclamate azi de vârstnicii Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Credința lor trebuia întemeiată pe această stâncă; din această sursă ei trebuiau să dobândească o cunoaștere a doctrinei pe care o susțineau și, ni se spune de către Salvator, că „porțile iadului nu vor birui împotriva lor” (vezi 3 Nefi 11:39)...

„Este dreptul nostru să primim îndemnuri din partea Spiritului în fiecare zi din viețile noastre.”

Temelia pe care este clădită Biserica lui Isus Hristos este piatra revelației – piatra pe care Isus a spus că Își va clădi Biserica și porțile locuinței morților nu o vor birui (vezi Matei 16:17–18). Nu ni s-a descoperit această cunoaștere prin carne și sânge, nu am primit această mărturie de la oameni, nu am primit-o citind Biblia... sau Cartea lui Mormon, ci am primit-o prin manifestările Duhului Sfânt, care ne învață lucrurile lui Dumnezeu, lucruri trecute, prezente și viitoare și care ne învață lucrurile lui Dumnezeu, făcând ca acestea să fie clare pentru noi în viața noastră. Acest fel de cunoaștere nu

ne poate fi luat prin întemnițare sau orice fel de persecuție. O vom susține până la moarte.⁴ (Vezi sugestia 2 de la pagina 83.)

**Fiecare sfânt din zilele din urmă poate avea
Duhul Sfânt drept prieten care îi dă sfaturi.**

Există o modalitate prin care oamenii își pot păstra conștiința curată în fața lui Dumnezeu și a oamenilor și aceasta este prin păstrarea în viețile lor a Spiritului lui Dumnezeu, care este spiritul revelației dat fiecărui bărbat și fiecărei femei. Duhul Sfânt le va revela oamenilor ce trebuie să facă chiar și în cele mai simple dintre situații, dându-le sugestii. Trebuie să încercăm să învățăm natura acestui Spirit pentru a-I înțelege îndemnurile și, apoi, vom putea întotdeauna să facem ceea ce este drept. Acesta este minunatul privilegiu al fiecărui sfânt din zilele din urmă. Știm că este dreptul nostru să primim îndemnuri din partea Spiritului în fiecare zi din viețile noastre.

Oamenii vin la mine nerăbdători să primească sfaturi cu privire la un subiect sau altul. Nu este nevoie să vină mereu la mine (în anumite împrejurări, bineînțeles, ar fi foarte potrivit), căci Spiritul se găsește în ei pentru a face bine și a îndeplini scopurile lui Dumnezeu... Nu este nevoie ca ei să se întâlnească cu președintele Bisericii, cu Cei Doisprezece sau cu vârstnicii Israelului pentru a primi îndrumare; ei pot obține singuri lucrurile de care au nevoie; există un prieten care știe exact ce trebuie să le spună. Din momentul în care primim Evanghelia, intrăm în apele botezului și, apoi, ni se așează mâinile pe cap pentru darul Duhului Sfânt, noi avem un prieten, dacă nu Îl alungăm de lângă noi făcând ceea ce este greșit. Acel prieten este Spiritul Sfânt, Duhul Sfânt, care cunoaște lucrurile lui Dumnezeu și ni le dezvăluie. Acesta este un mijloc minunat, oferit de Domnul, pentru ca noi să putem cunoaște lumina și să nu fim nevoiți să bâjbâim mereu în întuneric.⁵ (Vezi sugestia 5 de la pagina 84.)

Duhul Sfânt ne poate aduce fericire și liniște sufletească.

Domnul ne-a creat punându-ne în piept anumite dorințe și sentimente firești și acest lucru este valabil pentru întreaga omenire,

pentru toată familia umană. Înăuntrul nostru sunt implantate și împletite anumite dorințe și abilități menite să ne bucure, dorințe care, prin natura lor, sunt menite să ne asigure pacea și bunăstarea, să răspundă sentimentelor și să promoveze bucuria; lumea nu știe și nici nu înțelege cum să obțină împlinirea acestor abilități și dorințe, dar Domnul a găsit potrivit să ne aducă pe făgașul și calea înțelegerii acestor lucruri când suntem credincioși și pășim în lumina Spiritului Sfânt și acceptăm adevărul.⁶

Este privilegiul sfinților din zilele din urmă să trăiască în acord cu Evanghelia, astfel încât să primească aprobarea lui Dumnezeu. Desigur că, uneori, facem lucruri de care ne este rușine atunci când ne aducem aminte de ele, dar ne pocăim de ele în inimile noastre și luăm hotărârea să nu le repetăm. Aceasta este tot ceea ce vrea Domnul de la noi; iar bărbații și femeile care trăiesc astfel, trăiesc fără a fi condamnați. Ei trăiesc în dreptate și au bucurie în Duhul Sfânt.⁷

Dacă păstrăm lumina Spiritului în noi, putem pași trăind în acord cu principiile Evangheliei, astfel încât să ne bucurăm de mai multă pace și fericire în această lume; și, în timp ce mergem înainte, străduindu-ne să obținem pacea și fericirea care se întrezăresc înaintea noastră, vom avea liniștea sufletească de care se bucură numai cei care sunt plini de Duhul Sfânt.⁸ (Vezi sugestia 3 de la pagina 83.)

Avem nevoie de ajutorul Duhului Sfânt în timp ce trecem prin încercări, ne îndeplinim îndatoririle și ne pregătim pentru gloria celestială.

Sunt multe lucruri importante care ni se cer și multe lucruri pe care le putem face atunci când suntem ajutați de Spiritul Domnului deși, uneori, par imposibil de făcut.⁹

Doresc să le amintesc fraților și surorilor mele... că, pentru informarea și inteligența noastră, trebuie să ne bizuim pe Spiritul lui Dumnezeu, care se poate afla în noi, dacă este cultivat cum se cuvine, care este un spirit al inspirației, al revelației, pentru a ne dezvălui lucrurile astfel încât să înțelegem clar mintea și voința lui Dumnezeu și a ne învăța îndatoririle și obligațiile noastre și ceea ce ni se cere... Avem nevoie de ajutor. Suntem predispuși să facem lucruri care ne conduc spre necazuri și întuneric și lucruri care nu

ne vor aduce niciun bine, dar, cu ajutorul aceluia Mângâietor pe care Domnul l-a promis sfinților, dacă Îi vom asculta cu atenție îndemnu-rile și vom înțelege caracterul limbajului Său, putem evita multe probleme și situații dificile.¹⁰

Suntem pe deplin dependenți de spiritul inspirației și, dacă a existat vreodată o perioadă de timp, de când Adam a fost pus în Grădina Edenului, în care Spiritul lui Dumnezeu să fi fost mai necesar decât la această vreme, eu nu am cunoștință despre ea. Sem-nele vremurilor și apropierea rapidă a evenimentelor care vor pune la încercare inimile sfinților din zilele din urmă și integritatea lor fac ca noi să căutăm cu sârguință *acum* Spiritul lui Dumnezeu și ajutorul divin, căci va fi, cu siguranță, nevoie de El în decursul evenimentelor care se apropie cu repeziciune. Știm că am avut nevoie de ajutor divin în trecut. Putem vedea cu ușurință că, dacă nu am fi avut Spiritul lui Dumnezeu pentru a ne îndruma în decursul evenimentelor numeroase prin care am trecut, nu ne-am fi putut bucura de speranța noastră de acum de a obține exaltare și glorie, iar împrejurările noastre ar fi fost mult mai puțin favorabile. Și, dacă am avut nevoie de Spiritul Sfânt în trecut, ne putem da cu adevărat seama că va fi nevoie de El în viitor.¹¹

Trebuie să înțelegem – și eu presupun că, în general, înțelegem – că lucrarea pe care trebuie să o îndeplinim venind pe această lume nu poate fi înfăptuită spre slava lui Dumnezeu sau spre sa-tisfacția noastră personală numai prin inteligența noastră firească. Avem nevoie de Spiritul Domnului să ne ajute și să ne transmită din când în când ce trebuie să facem în situațiile neobișnuite în care ne putem afla.¹²

Ar fi pur și simplu absurd ca, într-adevăr, să ne așteptăm ca sfinții din zilele din urmă să se supună legii celestiale, legii care vine de la Dumnezeu și planurilor Sale de a-i înălța pe oameni în prezența Sa, fără ca ei să fie sprijiniți de o putere supranaturală [cerească]. Evan-gheția promite acest lucru. Promite darul Duhului Sfânt, care este divin prin natura Sa, de care nu se poate bucura nicio altă categorie de oameni și care, ne spune Salvatorul, trebuie să călăuzească în tot adevărul, să-i inspire pe cei care îl au și să le ofere o cunoaștere despre Isus, o cunoaștere despre Tatăl și despre lucruri referitoare la lumea celestială; el le va oferi celor care îl au o cunoaștere a

lucrurilor viitoare și a lucrurilor trecute; și să-i inspire într-o asemenea măsură încât ei să se bucure de daruri supranaturale – darul limbilor și al profeției, darul de a-și așeza mâinile pe capul bolnavilor, prin care ei trebuie să fie vindecați.

Acelora care au acceptat Evanghelia li s-au promis aceste puteri și daruri supranaturale și o cunoaștere personală, ca ei să nu depindă de niciun om sau grup de oameni în ceea ce privește adevărul religiei pe care au acceptat-o; ci să primească o cunoaștere de la Tatăl că religia a venit de la El, că Evanghelia a venit de la El și că slujitorul Său a avut dreptul și autoritatea să înfăptuiască acele rânduieli, ca niciun vânt de doctrină să nu-i clatine sau să-i înlăture de pe cărarea pe care pășesc; ca ei să fie pregătiți pentru gloria ce va fi dezvăluită și să devină participanți la aceasta; ca ei să îndure orice încercare sau nenorocire pe care Dumnezeu va alege s-o aducă asupra lor pentru a-i pregăti mai bine pentru gloria celestială; ca ei să nu umble în întuneric, ci în lumina și puterea lui Dumnezeu și să fie ridicați deasupra lucrurilor din lume și să fie superiori acestora, ca ei să fie independenți pe pământ și în ochii lui Dumnezeu și ai cerului, ca oameni liberi, urmând acel drum pe care li-l va arăta Duhul Sfânt, acel drum prin care ei vor dobândi o cunoaștere aleasă și putere, pregătindu-se, astfel, să primească gloria pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru a le-o conferi și să trăiască în locul exaltat în care Dumnezeu a plănuit să-i înalțe.¹³

Trebuie să trăim astfel încât să știm dacă drumul nostru în viață este plăcut lui Dumnezeu. Trebuie să recunoaștem glasul și șoaptele Spiritului Sfânt. În zilele în care cerul nu este acoperit de nori, descoperim lucrurile înconjurătoare, frumusețea și scopul lor. În același fel depindem de Spiritul lui Dumnezeu să lumineze principiile adevărului și salvării. Nicio persoană care pretinde a fi un sfânt din zilele din urmă nu poate fi fericită dacă nu trăiește în acord cu principiile adevărului, primind, astfel, îndrumare divină.¹⁴ (Vezi sugestia 4 de la pagina 84.)

Când suntem umili, Duhul Sfânt ne ajută să înaintăm pe cărare.

Luați hotărârea să fiți umili și să trăiți astfel încât să fiți întotdeauna demni de prietenia Spiritului Domnului, pentru a vă oferi,

din când în când, îndemnurile necesare în situațiile neobișnuite cu care vă veți putea confrunta...

Cât de mult voi mai trăi nu știu și nu-mi fac griji cu privire la aceasta. Doresc, și este un lucru pe care ar trebui să vi-l doriți și dumneavoastră, să fiu umil, supus și simplu pentru a mă bucura de spiritul revelației. Este privilegiul dumneavoastră, al fiecăruia dintre dumneavoastră, să aveți spiritul revelației în suficientă măsură pentru a cunoaște exact ce este potrivit să faceți. Este privilegiul dumneavoastră să îl aveți, la fel cum este privilegiul meu să știu ce trebuie să fac mâine, când mâine va veni, pentru bunul mers al Bisericii, în general.¹⁵

Trebuie să depunem efort, pe cât de mult putem, să uităm toate lucrurile lumești care ne întristează și ne supără și să ne îndreptăm mințile numai asupra Domnului, având Spiritul Sfânt cu noi într-o măsură suficientă pentru a putea primi acea cunoaștere și acele îndrumări care ne vor ajuta să înaintăm pe cărare.¹⁶ (Vezi sugestia 5 de mai jos.)

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predați. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile v-vii.

1. În timp ce recapitulați povestirea de la paginile 73–76, gândiți-vă la momente în care ați fost binecuvântați pentru că altcineva a urmat îndemnurile Duhului Sfânt. De asemenea, gândiți-vă la momente în care dumneavoastră ați urmat un îndemn pentru a ajuta pe altcineva.
2. Citiți secțiunea care începe la pagina 76. Ce credeți că înseamnă să avem „temelia... pe piatra revelației”? (Pentru unele exemple, vedeți paginile 76–79.) Cum poate să ne dea revelația personală puterea „să [rezistăm] în fața fiecărei dificultăți” și să „[înfruntăm] orice opoziție”?
3. Președintele Snow a spus că Duhul Sfânt ne poate ajuta „să ne bucurăm de [mai multă] pace și fericire în această lume” (pagina 77). Când v-a ajutat Duhul Sfânt să fiți fericiți și să simțiți

pace? În ce alte moduri ne poate ajuta Duhul Sfânt? (Pentru unele exemple, vedeți pagina 79.)

4. În timp ce studiați secțiunea care începe la pagina 80, gândiți-vă la felul în care ați învățat să recunoașteți îndemnurile Duhului Sfânt. În cel fel ați putea ajuta un membru al familiei sau un prieten să recunoască îndemnurile Spiritului?
5. Acest capitol face două mențiuni cu privire la Duhul Sfânt, numindu-L prieten (paginile 79 și 82). De ce credeți că ne trebuie umilință și simplitate pentru ca Duhul Sfânt să fie prietenul nostru?

Scripturi suplimentare: Luca 12:12; Ioan 14:26–27; Romani 14:17; 1 Corinteni 12:4–11; Galateni 5:22–25; 1 Nefi 10:17–19; 2 Nefi 32:5

Ajutor pentru predare: „Pentru a încuraja participarea, folosiți întrebările din fiecare capitol... Ați putea formula întrebări proprii pentru cei cărora le predați” (de la pagina vi din această carte).

Note

1. În Conference Report, oct. 1898, p. 2.
2. Vezi Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), p. 276–279.
3. *Deseret News*, 24 ian. 1872, p. 597.
4. *Deseret News: Semi-Weekly*, 2 dec. 1879, p. 1.
5. În Conference Report, apr. 1899, p. 52.
6. *Deseret News*, 21 oct. 1857, p. 259.
7. *Deseret Weekly*, 4 nov. 1893, p. 609.
8. *Deseret News*, 21 oct. 1857, p. 259.
9. În Conference Report, apr. 1898, p. 12.
10. *Deseret News: Semi-Weekly*, 16 iul. 1878, p. 1.
11. *Deseret Semi-Weekly News*, 4 iun. 1889, p. 4.
12. În Conference Report, oct. 1898, p. 2.
13. *Deseret News*, 14 ian. 1880, p. 786.
14. *Millennial Star*, 31 oct. 1895, p. 690–691; dintr-o parafrază detaliată a unui discurs pe care Lorenzo Snow l-a rostit în cadrul Conferinței Generale din luna octombrie a anului 1895.
15. În „Anniversary Exercises”, *Deseret Evening News*, 7 apr. 1899, p. 9.
16. *Millennial Star*, 25 nov. 1889, p. 737; dintr-o parafrază detaliată a unui discurs pe care Lorenzo Snow l-a rostit în cadrul Conferinței Generale din luna octombrie a anului 1889.

Destinul măreț al celor credincioși

„Este o plăcere minunată să vorbesc despre lucrurile mărețe pe care Dumnezeu dorește să le ofere fiilor și fiicelor Sale și pe care le vom obține dacă suntem credincioși.”

Din viața lui Lorenzo Snow

În vara anului 1840, Lorenzo Snow se afla în Nauvoo, Illinois, pregătindu-se să plece în misiune în Anglia. L-a vizitat acasă pe prietenul său, Henry G. Sherwood și l-a rugat pe acesta să-i explice un pasaj din scripturi. „În timp ce ascultam cu atenție explicația sa”, și-a amintit președintele Snow mai târziu, „Spiritul Domnului S-a oprit asupra mea – ochii înțelegerii mele s-au deschis, iar eu am văzut la fel de clar ca-n mijlocul zilei, plin de uimire și mirare, calea lui Dumnezeu și a omului. Am pus pe hârtie următorul gând care explică revelația, așa cum mi-a fost transmisă...”

«Așa cum este omul acum, Dumnezeu a fost cândva
Așa cum este Dumnezeu acum, omul poate deveni»¹.

Simțind că obținuse o „revelație sacră” pe care trebuia să o protejeze cu grijă, Lorenzo Snow nu a predat doctrina în mod public până când nu a aflat că profetul Joseph Smith o predase.² Odată ce a știut că doctrina era cunoscută public, el a depus mărturie despre ea în mod frecvent.

Pe lângă faptul că a făcut din acest adevăr o temă pentru multe predici ale sale, el și-a însușit-o ca pe motto-ul vieții sale. Fiul său, LeRoi, a spus: „Acest adevăr revelat l-a impresionat pe Lorenzo Snow poate mai mult decât orice; i-a pătruns atât de adânc în suflet, încât a devenit inspirația vieții sale și i-a creat propria imagine generală cu privire la viitorul său minunat și la misiunea măreață

„Este o plăcere minunată să vorbesc despre lucrurile mărețe pe care Dumnezeu dorește să le ofere fiilor și fiicelor Sale.”

a Bisericii”³. I-a devenit „un îndrumător și o lumină permanentă” și „o stea strălucitoare și călăuzitoare permanentă – în inima sa, în sufletul său și în toată ființa sa”⁴.

În acest capitol, președintele Snow ne învață doctrina că putem deveni asemănători Tatălui nostru Ceresc. În capitolul 6, el ne oferă sfaturi practice despre cum putem aplica această doctrină în viețile noastre.

Învățăături ale lui Lorenzo Snow

Deoarece suntem de natură divină, putem deveni asemănători Tatălui nostru Ceresc.

Ne-am născut după chipul lui Dumnezeu, Tatăl nostru; El ne-a creat asemenea Lui. În compoziția structurii noastre spirituale, se găsește natura divină; la nașterea spiritului nostru, Tatăl nostru ne-a transmis aptitudinile, puterile și abilitățile pe care El le posedă, la fel cum pruncul de la pieptul mamei posedă, deși într-un stadiu nedezvoltat, abilitățile, puterile și sentimentele părintelui său⁵.

Cred că suntem fiii și fiicele lui Dumnezeu și că El ne-a conferit posibilitatea de a obține înțelepciune și cunoaștere nemărginite, pentru că ne-a dat o părticică din El Însuși. Am învățat că suntem creați după chipul Său și descoperim că, în sufletul omului, se găsește o trăsătură a nemuririi. În acest tabernacol [trup fizic] se află o materie spirituală, iar acea materie spirituală este de natură divină, deși poate într-un stadiu incipient; dar ea are capacitatea intrinsecă de a se perfecționa și a progresa, la fel cum copilul primește hrană de la mama sa. Deși copilul poate fi foarte neștiutor, el are capacitatea ca, trecând prin diferitele încercări din copilărie până la maturitate, să se ridice la un nivel superior, care este absolut minunat în comparație cu ignoranța sa din perioada imaturității.⁶

Suntem de natură divină; sufletele noastre sunt de natură veșnică; materia spiritului nostru este de natură veșnică; nu poate fi distrusă; nu poate fi nimicită. Vom trăi din toată veșnicia în toată veșnicia.⁷

Este o plăcere minunată să vorbesc despre lucrurile mărețe pe care Dumnezeu dorește să le ofere fiilor și fiicelor Sale și pe care le vom obține dacă suntem credincioși... Călătoria noastră pe această

Pe măsură ce studiem scripturile, învățăm despre natura noastră divină.

cale a exaltării ne va aduce plenitudinea Domnului nostru Isus Hristos, pentru a sta în prezența Tatălui nostru, a primi din plenitudinea Sa, a avea bucuria să mărim, prin urmașii noștri, lumi fără sfârșit, să ne bucurăm de acele asocieri plăcute pe care le-am avut în această viață, să fim alături de fiii și fiicele noastre, de soții și soțiile noastre, înconjurați de toată bucuria pe care o poate oferi cerul, având trupurile gloriificate, asemenea Salvatorului, fără bolile și relele vieții și fără dezamăgirile, necazurile și sacrificiile neplăcute pe care le facem aici.⁸

Printr-un progres continuu, Tatăl nostru Ceresc a primit exaltarea și gloria și ne arată și nouă aceeași cale; și, pentru că este înveșmântat cu putere, autoritate și slavă, El ne spune: „Pășiți înainte și intrați în posesia aceleiași gloriei și fericiri pe care Eu o am”⁹.

Oamenii lui Dumnezeu sunt prețioși în ochii Săi; dragostea Sa pentru ei nu se va răci niciodată și, cu ajutorul dat prin puterea, tăria și dragostea Lui, ei vor triumfa și vor ieși mai mult decât învingători. Ei sunt copiii Săi, creați după chipul Lui și mențiți, prin supunere față de legile Sale, să devină asemenea Lui...

Acesta este destinul măreț al fiilor lui Dumnezeu, aceia care biruiesc lumea, care sunt supuși poruncilor Sale, care se purifică, chiar așa cum El este pur. Ei vor deveni asemenea Lui; ei Îl vor vedea așa cum El este; ei Îi vor privi chipul și vor domni cu El în slava Sa, devenind asemenea lui în fiecare aspect.¹⁰ (Vezi sugestia 1 de la pagina 94.)

Scripturile ne învață despre potențialul nostru divin.

Domnul a pus înaintea noastră stimuli dintre cei mai aleși. În revelațiile pe care Dumnezeu le-a dat, descoperim ce poate obține o persoană care călătorește pe acest drum al cunoașterii și care va fi îndrumată de Spiritul lui Dumnezeu. Nu eram membru al acestei Bisericii [de foarte mult timp] când mi s-a arătat limpede cu claritate ce poate obține omul prin supunere continuă față de Evanghelia Fiului lui Dumnezeu. Acea cunoaștere a fost ca o stea care m-a călăuzit neîncetat și m-a făcut să fiu minuțios în încercarea mea de a face ceea ce este drept și plăcut lui Dumnezeu... În pofida întregii educații pe care am primit-o cu privire la lumile celeste, se pare că sunt unii sfinți din zilele din urmă care se mulțumesc prea des doar să știe că lucrarea este adevărată, astfel încât, când ajungi să vorbești cu ei despre viitorul nostru măreț, ei par surprinși și cred că acesta nu are nicio legătură cu ei. Ioan, revelatorul, în capitolul 3 al primei sale epistole, spune:

„Acum suntem copii ai lui Dumnezeu” (1 Ioan 3:2)...

și continuă:

„Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este.

Oricine are nădejdea aceasta în El se curățește, după cum El este curat” (vezi 1 Ioan 3:2–3)...

Spiritul lui Dumnezeu ne-a transmis faptul că există adevăruri ferme și solemne în cuvinte de acest fel. Pavel, vorbindu-le filipenilor, le-a sugerat să cultive o dorință, care este foarte neobișnuită pentru oamenii de azi, deși nu pentru sfinții din zilele din urmă, în special pentru cei care nu se mulțumesc să fie asemenea bebelușilor în ceea ce privește cunoașterea lucrurilor lui Dumnezeu. El spune:

„Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus:

El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu” (Filipeni 2:5–6)...

Aceasta [este] ceea ce a predicat Pavel și el a înțeles ceea ce spunea. A fost răpit până în al treilea cer și a auzit lucruri, ne spune el, care nu-i erau îngăduite omului să le rostească (vezi 2 Corinteni 12:1–7)... Ar fi greșit din partea noastră să le cerem oamenilor să cultive o dorință de o asemenea natură? Sunt o serie de afirmații în Biblie, îndeosebi în Noul Testament, care par ciudate acelor care nu au posedă Spiritul Domnului.

„Cel ce va birui, va moșteni aceste lucruri” (Apocalipsa 21:7).

Ce fel de afirmație este aceasta? Cine o crede? Dacă un tată i-ar spune fiului său: „Fiul meu, fii credincios și urmează sfaturile mele iar, atunci când vei împlini vârsta, vei moșteni tot ceea ce am”, acest lucru ar însemna ceva, nu-i așa? Dacă tatăl a spus adevărul, fiul ar avea ceva care să-l încurajeze să fie credincios. Oare Isus a vrut să ne înșele atunci când a folosit această afirmație? Vă asigur că nu există nicio înșelăciune în cuvintele Sale. Cuvintele Sale înseamnă exact ceea ce a spus El. Din nou, Isus a spus:

„Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie” (Apocalipsa 3:21).

Aceasta este o afirmație minunată. Este vreun adevăr în aceste cuvinte? Afirmația este în întregime adevărată. Domnul Atotputernic este Cel care a spus aceasta. În scripturi, apostolul Pavel ne spune:

„Știm, în adevăr, că, dacă se desface casa pământească a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer de la Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mână ci este vecinică” (2 Corinteni 5:1).

Eu cred acest lucru. Și când Isus spune: „El va schimba trupul stării noastre smerite, și-l va face asemenea trupului slavei Sale” (Filipeni 3:21), cred și acest lucru. Oare sfinții din zilele din urmă cred lucrurile despre care vorbesc? Trebuie, bineînțeles, să le credeți. Din nou:

„Pentru că acela care primește pe slujitorii Mei pe Mine Mă primește;

În epistola sa, apostolul Pavel depune mărturie despre potențialul nostru de a deveni ca Tatăl Ceresc și Isus Hristos.

și acela care Mă primește pe Mine Îl primește pe Tatăl Meu;
și acela care Îl primește pe Tatăl Meu primește împărăția Tatălui Meu; de aceea, tot ceea ce are Tatăl Meu îi va fi dat lui” (D&L 84:36–38).

S-ar putea gândi cineva la ce altceva mai mult s-ar putea oferi?... Pavel a înțeles aceste lucruri foarte bine, pentru că a spus că „[aleargă] spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus” (vezi Filipeni 3:14).

În remarcile pe care le-am făcut, putem vedea ceva cu privire la caracterul acestei mărețe chemări în Hristos Isus...

Nu știu câți oameni dintre cei care se află aici au, în inimile lor, o cunoaștere adevărată despre aceste lucruri. Dacă o aveți, vă voi spune efectele pe care le va avea. Așa cum a spus Ioan:

„Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat” (vezi 1 Ioan 3:3)...

Dumnezeu a revelat rezultatele călătoriei pe acest drum al slavei și exaltării, iar promisiunile sunt sigure. Domnul a știut cu exactitate ce putea să facă. A știut ce materii trebuia să mânuiască și a cunoscut cu exactitate ceea ce să spună. Dacă facem partea pe care ne-a desemnat-o și ne păstrăm cea de-a doua stare, putem fi siguri că vom obține promisiunile făcute nouă în fiecare detaliu și mai mult decât dumneavoastră și cu mine putem înțelege.¹¹ (Vezi sugestia 2 de la pagina 94.)

**Atunci când ne amintim binecuvântările pe care
Domnul le-a pregătit pentru noi, noi găsim bucurie
în mijlocul grijilor și problemelor vieții.**

Oricare sfânt din zilele din urmă care îmi aude cuvintele are potențialul de a se ridica în dimineața primei învieri și de a fi glorificat, exaltat în prezența lui Dumnezeu, având privilegiul de a vorbi cu Tatăl nostru așa cum noi vorbim cu tații noștri de pe pământ.¹²

Nu ar putea fi puse la dispoziția oamenilor perspective mai mărețe decât cele puse la dispoziția sfinților. Niciun muritor nu și-ar putea dori ceva mai minunat sau care să-i aducă, în cele din urmă, o mai mare satisfacție. Tot ceea ce ține de pacea perfectă, fericire, glorie și exaltare este pus la dispoziția sfinților din zilele din urmă. Ar trebui să ne bucurăm de semnificația acestor perspective și să ne străduim să le realizăm. Nu trebuie să permitem ca perspectivele noastre să fie umbrite sub nicio formă, făcând ceea ce nu este plăcut Domnului.¹³

Speranța mea cu privire la viața viitoare este nespus de minunată și glorioasă și încerc să îmi păstrez neconținut perspectivele în lumină deplină; și acesta este privilegiul și îndatorirea fiecărui sfânt din zilele din urmă.¹⁴

Nu toți înțelegem pe deplin binecuvântările și privilegiile Evangheliei pregătite pentru ca noi să le primim. Nu înțelegem pe deplin și nu putem vedea lucrurile care ne așteaptă în lumile eterne și nici pe acelea care ne așteaptă în această viață și care sunt menite să ne aducă pace și fericire și să răspundă dorințelor inimilor noastre...

În mijlocul problemelor care ne înconjoară, uităm deseori și, pentru că nu putem vedea aceste lucruri, nu înțelegem că, prin natura ei, Evanghelia este concepută și menită să ne ofere acele lucruri care ne vor aduce slavă, onoare și exaltare, care ne vor aduce fericire, pace și slavă. Avem tendința ca, în mijlocul grijilor și problemelor vieții, să uităm aceste lucruri și nu înțelegem pe deplin că este privilegiul nostru și că Domnul a făcut posibil ca noi să urmăm Evanghelia prin care putem avea mereu pace în inima noastră...

Există vreun motiv să jelim? Există vreun motiv pentru sfinți să fie posomorâți? Există vreun motiv să plângem sau să fim nemulțumiți? Nu există niciun motiv; ci înaintea noastră se află viața sau moartea; dacă rămânem credincioși, vom dobândi principate și puteri; dacă nu ne supunem Evangheliei, vom avea parte de amărăciune și exil.

Ce altceva în afară de ce este inclus în religia noastră ne putem dori? Dacă rămânem fermi pe temelie și vom urma Spiritul ce ne-a fost pus în inimi, ne vom îndeplini îndatoririle așa cum se cuvine, ne vom comporta drept față de conducătorii noștri, vom face ce este drept, fie în lumină, fie în întuneric.

Unde este omul care va nesocoti și va da deoparte aceste perspective cuprinse în promisiuni ale Evangheliei, pe care le-am primit? În ele se găsește satisfacție, bucurie, stabilitate, se găsește ceva pe care ne putem odihni picioarele, o temelie sigură pe care putem clădi și de pe care să-I oferim lui Dumnezeu ceea ce ni s-a cerut.¹⁵

Să nu permitem niciodată ca perspectivele noastre să fie umbrite; să facem astfel încât ele să fie înaintea noastră zi și noapte și vă asigur că, dacă veți face aceste lucruri, progresul nostru de la o zi la alta și de la un an la altul va fi minunat.¹⁶

Cu toții țintim spre gloria celestială, iar grandoarea perspectivelor pe care le avem nu poate fi exprimată în cuvinte. Dacă continuați să lucrați cu credință în lucrarea pe care v-ați asumat-o, veți obține această slavă și vă veți bucura pentru totdeauna în prezența lui Dumnezeu și a Mielului. Acesta este un lucru demn de urmat; este un lucru pentru care merită să ne sacrificăm și binecuvântat este acela care este credincios pentru a-l obține.¹⁷ (Vezi sugestia 3 de la pagina 94.)

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predăți. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile v–vii.

1. Președintele Lorenzo Snow a predat adesea despre faptul că suntem copii ai lui Dumnezeu (paginile 87–89). În ce fel poate schimba acest adevăr felul în care ne percepem pe noi înșine și îi percepem pe alții? În ce fel îi putem ajuta pe copii și pe tineri să-și amintească că sunt copii ai lui Dumnezeu?
2. Cum comentați scripturile pe care le-a citat președintele Snow, care ne învață despre potențialul nostru divin? (Vezi paginile 89–92.)
3. Citiți secțiunea care începe la pagina 92. În ce fel „grijile și problemele vieții” ne pot face să uităm binecuvântările eterne oferite de Evanghelie? Ce putem face pentru a ne păstra acest potențial „nou” și „mereu în inimile noastre”? În ce fel ne-ar putea schimba felul în care trăim faptul de a ne aminti cine suntem?
4. Ce ați învățat despre Tatăl dumneavoastră Ceresc în timp ce ați studiat acest capitol? Ce ați învățat despre destinul dumneavoastră de fiică sau fiu al lui Dumnezeu?

Scripturi suplimentare: Romani 8:16–17; 1 Corinteni 2:9–10; Alma 5:15–16; Moroni 7:48; D&L 58:3–4; 78:17–22; 132:19–24

Ajutor pentru predare: „Mărturisiți oricând vă îndeamnă Spiritul să faceți aceasta, nu doar la sfârșitul fiecărei lecții. Oferiți-le celor cărora le predăți ocazii de a-și depune mărturiile” (*Predarea, nu este chemare mai mare*, p. 45).

Note

1. În Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), p. 46; vezi, de asemenea, „The Grand Destiny of Man”, *Deseret Evening News*, 20 iul. 1901, p. 22.
2. Vezi *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 46–47; „Glory Awaiting the Saints”, *Deseret Semi-Weekly News*, 30 oct. 1894, p. 1.
3. LeRoi C. Snow, „Devotion to a Divine Inspiration”, *Improvement Era*, iun. 1919, p. 656.
4. LeRoi C. Snow, „Devotion to a Divine Inspiration”, p. 661.
5. *Deseret News*, 28 ian. 1872, p. 597.
6. În Conference Report, apr. 1898, p. 63.
7. În „Anniversary Exercises”, *Deseret Evening News*, 7 apr. 1899, p. 10.

8. *Millennial Star*, 24 aug. 1899, p. 530.
9. *Deseret News*, 21 oct. 1857, p. 259.
10. *Deseret Semi-Weekly News*, 4 oct. 1898, p. 1.
11. „Glory Awaiting the Saints”, p. 1.
12. În Conference Report, oct. 1900, p. 4.
13. În Conference Report, oct. 1898, p. 3.
14. În Conference Report, oct. 1900, p. 4.
15. *Deseret News*, 21 oct. 1857, p. 259.
16. În Conference Report, apr. 1899, p. 2.
17. În „Prest. Snow to Relief Societies”, *Deseret Evening News*, 9 iul. 1901, p. 1.

În predica Sa de pe munte, Salvatorul a spus: „Voi fiți, dar, desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel Ceresc este desăvârșit” (Matei 5:48).

Să devenim desăvârșiți înaintea Domnului – „puțin mai buni în fiecare zi”

„Nu vă așteptați să deveniți perfecți dintr-o dată. Dacă vă așteptați la acest lucru, veți fi dezamăgiți. Fiți mai buni astăzi decât ați fost ieri și fiți mai buni mâine decât sunteți astăzi.”

Din viața lui Lorenzo Snow

Președintele Lorenzo Snow a participat odată la o adunare a proiecției, în care câte un reprezentant al fiecărui cvorum al vârstnicilor se ridică și raporta lucrările pe care le îndeplinise cvorumul din care făcea parte. În timp ce președintele Snow îi asculta pe acești tineri, și-a amintit de el însuși cu mulți ani în urmă. Când s-a ridicat pentru a vorbi, a spus:

„Vreau să vă spun, dacă se poate, ceva ce nu veți uita niciodată și cred că, probabil, nici eu.

Observ, la fel cum văd aproape de fiecare dată când se întrunesc vârstnicii tineri și, de fapt, și când se întrunesc vârstnicii de vârstă medie, un fel de reticență de a vorbi în fața unei adunări. Observ acest lucru și aici, în această dimineață, la tinerii bărbați care s-au ridicat să se exprime și să ofere informații cu privire la lucrările specifice pe care le-au îndeplinit.

Nu cred că greșesc dacă vă povestesc puțin din experiența mea, când am început să vorbesc în public, chiar dinainte de a fi rânduit vârstnic. Îmi amintesc de prima dată când am simțit îndemnul de a-mi depune mărturia... Îmi era foarte teamă de acest lucru și, totuși, simțeam în același timp că era datoria mea să mă ridic, dar am așteptat și am așteptat. Și-a depus mărturia o persoană, apoi alta

și încă una, care aproape terminase de vorbit, dar mie încă îmi era teamă să mă ridic. Nu mai vorbisem niciodată înaintea unei adunări... Am decis [în cele din urmă] că era timpul să mă ridic. Așa am și făcut. Ei bine, cât de mult credeți că am vorbit? Cred că în jur de jumătate de minut – nu avea cum să fi fost mai mult de un minut. Aceea a fost prima mea încercare; iar a doua a fost, cred, la fel. Am fost foarte rușinat... dar m-am decis, ferm și hotărât, că, oricând voi fi chemat să îndeplinesc o sarcină de acest gen sau de alt fel, o voi face indiferent de rezultat. Aceasta face parte din temelia reușitei mele ca vârstnic al Israelului”.

Președintele Snow le-a spus tinerilor băieți că, la scurt timp după această experiență, a susținut prima sa adunare în calitate de misionar cu timp deplin. „Nu mi-a fost niciodată așa de teamă de ceva în viața mea cum mi-a fost de adunarea aceea”, și-a amintit el. „M-am rugat toată ziua, m-am dus într-un loc în care să fiu singur și m-am rugat Domnului. Nu mai vorbisem niciodată [în public] înainte, cu excepția acelor adunări de depunere a mărturiilor. Mi-era foarte teamă. Nu cred că s-a temut cineva de o împrejurare mai mult decât mă temeam eu atunci. S-a anunțat adunarea, iar camera era aproape plină... Am început să vorbesc și cred că am vorbit cam 45 de minute”¹. Povestind despre aceeași adunare cu altă ocazie, el a consemnat: „Când am stat în picioare înaintea acelei congregații, deși nu știam niciun cuvânt din ce aveam să spun, de îndată ce am deschis gura să vorbesc, Duhul Sfânt a venit cu putere asupra mea, umplându-mi mintea de lumină și transmițându-mi idei și limbajul adecvat prin care să le împărtășesc. Oamenii au fost uimiți și au cerut să se organizeze încă o adunare”².

Președintele Snow a împărtășit lecția pe care dorea ca tinerii băieți să o învețe din această experiență: „Dragii mei tineri prieteni, aveți ocazia de a deveni măreți – pe cât de măreți doriți să deveniți. Atunci când vă începeți drumul în viață, s-ar putea să vă concentrați pe lucruri care sunt foarte greu de obținut, dar pe care este posibil să le puteți obține. S-ar putea să eșuați în primele voastre eforturi de a vă îndeplini dorințele, iar eforturile voastre continue s-ar putea să nu se dovedească a fi ceea ce se numește reușită. Dar în măsura în care eforturile voastre au fost sincere și în măsura în care dorințele voastre au la bază neprihănirea, experiența pe care

o obțineți în timp ce vă urmați dorințele inimii trebuie să vă fie de folos și chiar și greșelile voastre, dacă faceți greșeli, se vor dovedi a fi spre binele vostru”³.

Aceasta a fost una dintre temele preferate ale președintelui Snow. El le-a amintit adesea sfinților porunca Domnului de a fi desăvârșiți și i-a asigurat că, prin sânguința lor și cu ajutorul Domnului, ei puteau să se supună acestei porunci. El ne-a învățat: „Ar trebui să simțim în inimile noastre că Dumnezeu este Tatăl nostru și că, deși facem greșeli și suntem slabi, totuși, dacă trăim pe cât de aproape de desăvârșire putem, totul va fi bine cu noi”⁴.

Învățăături ale lui Lorenzo Snow

Având sânguință, răbdare și ajutor divin, noi ne putem supune poruncii Domnului de a fi desăvârșiți.

„Când a fost Avram în vârstă de nouăzeci și nouă de ani, Domnul i S-a arătat și i-a zis: «Eu sunt Dumnezeu cel Atotputernic. Umblă înaintea Mea și fii fără prihană» (Genesa 17:1).

În legătură cu aceasta, voi cita o parte din cuvintele Salvatorului din predica Sa de pe munte, așa cum sunt scrise în ultimul verset din Matei, capitolul 5.

„Voi fiți, dar, desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel Ceresc este desăvârșit” (Matei 5:48)...

Învățăm că Domnul i-a apărut lui Avraam și i-a făcut promisiuni foarte mărețe și, înainte ca el să fie pregătit să le obțină, i s-a cerut un lucru anume, ca el [Avraam] să fie fără prihană înaintea Domnului. Și același lucru le-a fost cerut discipolilor de către Salvator, ca ei să fie devină desăvârșiți, chiar așa cum El și Tatăl Său din Ceruri sunt. Cred că acesta este un subiect care-i preocupă pe sfinții din zilele din urmă și doresc să fac câteva remarci care nu sunt decât sugestii la care cei interesați se pot gândi.

Domnul este pregătit să ofere cele mai minunate binecuvântări sfinților din zilele din urmă; dar, asemenea lui Avraam, trebuie să ne pregătim pentru a le primi iar, pentru a face acest lucru, aceeași lege care i-a fost dată lui de către Domnul, ne-a fost dată nouă, cerându-ni-se s-o respectăm. Și nouă ni se cere să ajungem la o stare de

Domnul i-a poruncit lui Avraam: „Eu sunt Dumnezeu cel Atotputernic. Umblă înaintea Mea și fi fără prihană” (Genesa 17:1).

perfectiune înaintea Domnului; iar, în acest caz, ca în toate celelalte, Domnul nu ne-a cerut un lucru pe care nu-l putem îndeplini, ci dimpotrivă, El a revelat sfinților din zilele din urmă mijloacele prin care ei se pot supune ordinului Său sfânt. Atunci când Domnul i-a cerut acest lucru lui Avraam, El i-a oferit mijloacele prin care putea ajunge să fie pregătit pentru a se supune acelei legi și să îndeplinească în întregime acel lucru. Precum ni se spune, Evanghelia i-a fost predicată lui Avraam, el a avut însoțirea Spiritului Sfânt și, prin acea Evanghelie, el a putut obține acel ajutor divin, care l-a ajutat să înțeleagă lucrurile care țin de Dumnezeu și fără de care niciun om nu putea face aceasta; fără ajutor divin, niciun om nu ar putea ajunge la o stare de desăvârșire înaintea Domnului.

Acest lucru este valabil și pentru sfinții din zilele din urmă; este imposibil ca ei să atingă acel nivel moral și spiritual fără ajutor și sprijin [cerești] supranaturale. Nici nu putem pretinde că sfinții din zilele din urmă se pot supune sau se vor putea supune dintr-o dată acestei legi în toate aspectele ei. Acest lucru necesită timp; necesită

multă răbdare și disciplină a minții și inimii pentru ca cineva să se supună acestei porunci. Și, deși am putea da greș în primele noastre încercări, acest lucru nu trebuie să-i descurajeze pe sfinții din zilele din urmă în străduința de a pune în practică hotărârea de a se supune acestei mărețe cerințe. Deși Avraam a avut credință pentru a păși înaintea Domnului în acord cu această lege divină, au fost momente în care credința i-a fost pusă la grea încercare, dar totuși nu s-a descurajat, pentru că a pus în practică hotărârea de a se supune voinței lui Dumnezeu.

Am putea crede că nu putem trăi în totalitate în acord cu legea perfectă, că lucrarea de a ne desăvârși este prea dificilă. Acest lucru poate fi adevărat într-o măsură, dar rămâne neschimbat faptul că este o poruncă ce ne este dată de Cel Atotputernic și nu o putem ignora. Când avem experiențe dificile, sosește momentul să profităm de acel privilegiu de a-I cere Domnului tărie și înțelegere, pricepere și har prin care putem depăși slăbiciunile trupului cu care trebuie să purtăm o luptă continuă.⁵ (Vezi sugestiile 1 și 2 de la pagina 108.)

Când ne supunem unei cerințe a Domnului, devenim perfecți în acel lucru.

Avraam a fost chemat să-și părăsească neamurile și țara (vezi Avraam 2:1–6). Dacă el nu s-ar fi supus acelei porunci, el nu ar fi fost aprobat de Domnul. Dar s-a supus; iar atunci când și-a părăsit casa, el a plecat, fără îndoială, din supunere față de această lege divină a perfecțiunii. Dacă nu ar fi făcut aceasta, cu siguranță că nu s-ar fi putut supune poruncilor Celui Atotputernic. Și, în timp ce el părăsea casa tatălui său, în timp ce era supus acestei încercări, el făcea ceea ce conștiința sa și Spiritul lui Dumnezeu îi dictau și nimeni nu s-ar fi descurcat mai bine, atâta timp cât el nu făcea niciun rău în timp ce îndeplinea această muncă.

Când sfinții din zilele din urmă au primit Evanghelia în națiunile din întreaga lume și, când glasul Celui Atotputernic le spunea să-și părăsească pământul părinților lor, să-și părăsească neamurile la fel cum a făcut Avraam, ori de câte ori îndeplineau această poruncă, ei pășeau în supunere față de această lege și erau pe cât de perfecți puteau fi oamenii în împrejurările și zona de influență în care acționau; acest lucru nu înseamnă că erau perfecți în cunoaștere sau

putere etc., ci în sentimentele lor, în integritatea, motivele și fermitatea lor. Și, în timp ce traversau oceanul, atâta timp cât nu cârteau și nu se plângeau, ci se supuneau sfaturilor ce le erau date și aveau un comportament adecvat în orice situație, erau pe cât de perfecți le ceruse Dumnezeu să fie.

Planul Domnului este de a ne aduce în împărăția celestială. El ne-a făcut cunoscut prin revelație directă că suntem copiii Săi, născuți în lumile eterne, că am venit pe acest pământ pentru un scop special, de a ne pregăti pe noi înșine să primim o plenitudine a slavei Tatălui atunci când ne vom întoarce în prezența Sa. De aceea, trebuie să căutăm abilitatea de a păstra această lege pentru a ne sfinți motivațiile, dorințele, sentimentele și pasiunile pentru a deveni pure și sfinte și pentru ca voința noastră în toate lucrurile să se supună voinței lui Dumnezeu și să nu avem o altă dorință decât aceea de a face voința Tatălui. Un asemenea om este perfect în faptele sale și dispune de binecuvântările lui Dumnezeu în tot ceea ce face și oriunde se duce.

Dar suntem supuși greșelilor, slăbiciunilor trupului și suntem mai mult sau mai puțin ignoranți, de aceea înclinați să facem greșeli. Da, dar nu este niciun motiv pentru care să nu avem dorința de a ne supune acestei porunci a lui Dumnezeu, mai ales văzând că el a făcut disponibile pentru noi mijloacele de a îndeplini această lucrare. Acesta este, după câte înțeleg, înțelesul cuvântului desăvârșire spus lui Avraam de Salvatorul și Domnul nostru.

O persoană poate fi perfectă cu privire la anumite aspecte, dar nu și la altele. O persoană care se supune cuvântului de înțelepciune cu credincioșie este perfectă cu privire la acea lege. Când ne-am pocăit de păcatele noastre și am fost botezați pentru iertarea acestora, am fost perfecți cu privire la acel lucru.⁶ (Vezi sugestia 3 de la pagina 108.)

**În loc să ne simțim descurajați când greșim,
ne putem pocăi și-L putem ruga pe Dumnezeu
să ne dea tăria să facem mai bine.**

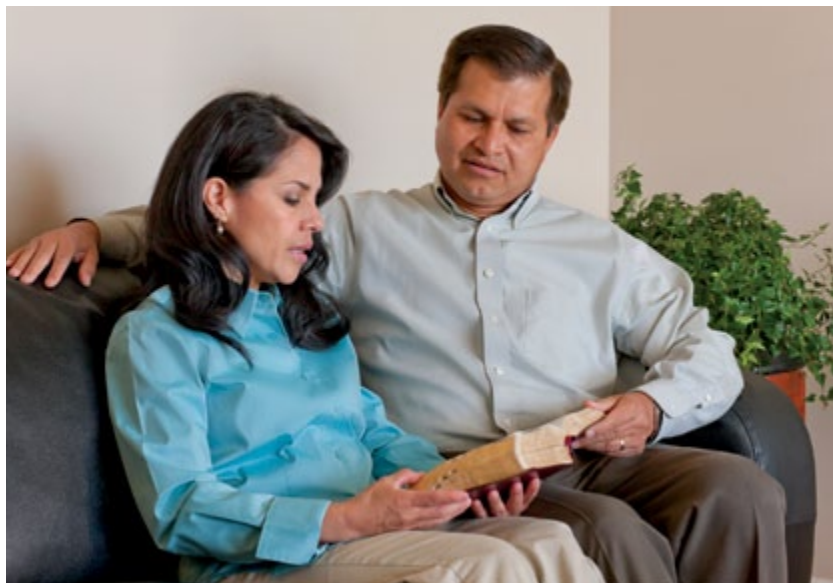
Ni se spune de către apostolul Ioan că „acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci

când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat” (vezi 1 Ioan 3:2–3). Sfinții din zilele din urmă se așteaptă să ajungă la această stare de perfecțiune; ne așteptăm să devenim asemenea Tatălui și Dumnezeului nostru, copii pregătiți și demni să trăim în prezența Sa; ne așteptăm ca, atunci când Fiul lui Dumnezeu va apărea, să ne primim trupurile într-o stare înnoită și glorificată și ca El să „[schimbe] trupul stării noastre smerite, și [să-l facă] asemenea trupului slavei Sale” (vezi Filipeni 3:21).

Acestea sunt așteptările noastre. Aș dori ca toți cei prezenți aici să-și adreseze următoarea întrebare: Sunt așteptările noastre bine întemeiate? Cu alte cuvinte, căutăm noi să ne purificăm? Cum poate un sfânt din zilele din urmă să fie împăcat cu el însuși, dacă el nu caută să devină pur la fel cum Dumnezeu este pur, dacă el nu caută să-și păstreze un cuget curat înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor în fiecare zi din viața sa? Fără îndoială că mulți dintre noi trăiesc zi de zi, lună de lună și an de an fără să se facă vinovați în fața lui Dumnezeu, comportându-ne cum trebuie și căutând cu sârguință și cu toată umilința Spiritul lui Dumnezeu pentru a ne călăuzi în viața noastră de zi cu zi; cu toate acestea, poate exista un moment sau pot exista momente în viața noastră în care suntem foarte încercați și poate copleșiți; chiar dacă ar fi așa, nu există niciun motiv pentru care să nu încercăm din nou și să facem acest lucru cu energie sporită și cu hotărârea de a ne îndeplini obiectivul.⁷

Domnul dorește să dea dovadă de îndurare față de copiii Săi de pe pământ, dar le cere să se pocăiască sincer atunci când păcătuiesc sau nu-și îndeplinesc îndatoririle. El Se așteaptă ca ei să dea dovadă de supunere și să depună efort să alunge orice fel de păcat din viața lor, să se purifice și să devină, într-adevăr, poporul Său, sfinții Săi, pentru a fi pregătiți să intre în prezența Sa, să fie făcuți asemenea Lui în toate lucrurile și să domnească cu El în slava Sa. Pentru a realiza acest lucru, ei trebuie să pășească pe cărarea strâmtă și îngustă, să ducă vieți mai luminoase și mai bune, fiind plini de credință și caritate care este dragostea pură a lui Hristos și îndeplinind cu credință fiecare sarcină ce ne-o oferă Evanghelia.⁸

Dacă am putea citi în amănunt viața lui Avraam sau viețile altor bărbați mari și sfinți, am descoperi, fără îndoială, că eforturile lor de

Trebuie să încercăm în fiecare zi să ne îmbunătățim relațiile cu membrii familiei.

a fi drepti nu au fost încununate de succes întotdeauna. Așadar, nu ar trebui să fim descurajați dacă ne simțim copleșiți într-un moment de slăbiciune; ci, dimpotrivă, să ne pocăim imediat de greșeala sau răul pe care l-am făcut și să-l reparăm pe cât e cu putință, iar, apoi, să-I cerem lui Dumnezeu o tărie înnoită de a merge înainte și a face mai bine.

Avraam a fost fără prihană înaintea lui Dumnezeu zi de zi când a părăsit casa tatălui său și a dat dovadă de o mai mare înțelepciune și disciplină în soluția pe care a propus-o atunci când păzitorii vitelor sale s-au luat la ceartă cu păzitorii vitelor nepotului său, Lot (vezi Genesa 22:1-14). Totuși, în viața lui Avraam a existat un moment care trebuie să fi fost foarte dificil; de fapt, nu ne putem imagina un moment mai greu decât acela; și anume momentul în care Domnul i-a cerut să-l sacrifice pe preaiubitul și singurul său fiu, chiar pe Isaac, prin care Avraam aștepta îndeplinirea măreței promisiuni pe care Domnul i-o făcuse; dar, fiindcă a avut atitudinea potrivită, a putut trece peste acea încercare și a dat dovadă de integritate și credință înaintea lui Dumnezeu (vezi Genesa 22:1-14). Nici nu putem presupune că Avraam a moștenit o astfel de stare sufletească de la

părinții săi idolatrii; dar este firesc să gândim că, având binecuvântarea lui Dumnezeu, el a reușit să o dobândească după ce a purtat o luptă în trup așa cum purtăm și noi și, uneori, a fost, fără îndoială, copleșit, apoi a ieșit învingător până când i s-a dat capacitatea să suporte un test atât de greu.

„Să aveți în voi gândul acesta”, spune apostolul Pavel „care era și în Hristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu” (vezi Filipeni 2:5–6). Fiecare om care are acest obiectiv se va purifica la fel cum Dumnezeu este pur și va încerca să pășească în neprihănire înaintea Lui. Cu toții facem mici greșeli și avem slăbiciunile noastre; trebuie să încercăm să le depășim cât de repede putem și să cultivăm acest sentiment în inimile copiilor noștri, ca frica de Dumnezeu să li se dezvolte încă din copilărie și ca ei să învețe să se comporte cum se cuvine înaintea Sa în toate împrejurările.

Dacă soțul poate trăi o zi alături de soția sa fără să se certe, să se poarte rău cu cineva sau să rănească Spiritul lui Dumnezeu în vreun fel, acest lucru în sine este bun; în această privință, el este desăvârșit. Apoi, el trebuie să încerce să fie la fel în următoarea zi. Dar, presupunând că încercarea lui din ziua următoare ar da greș, nu este niciun motiv pentru care el să nu reușească să facă la fel în a treia zi...

Sfinții din zilele din urmă ar trebui să cultive în mod constant această ambiție, care a fost explicată limpede de către apostoli în zilele din trecut. Trebuie să încercăm să acționăm în fiecare zi astfel încât să avem totdeauna un cuget curat înaintea tuturor. Iar Dumnezeu ne-a pus la dispoziție anumite mijloace în Biserică prin care putem fi ajutați, și anume apostoli, profeți și evangheliști etc. „pentru desăvârșirea sfinților” etc. (Vezi Efeseni 4:11–12.) Și, de asemenea, El ne-a oferit Spiritul Său Sfânt, care este un ghid infailibil, rămânând, ca un înger al lui Dumnezeu alături de noi și spunându-ne ce trebuie să facem și acordându-ne tărie și ajutor atunci când în calea noastră se ivesc împrejurări dificile. Nu trebuie să ne descurajăm atunci când ne descoperim slăbiciunile. Cu greu putem găsi o situație în toate exemplele glorioase pe care le-au dat profeții din vechime sau din zilele noastre în care ei i-au permis celui rău să-i descurajeze; dar, pe de altă parte, ei au căutat în mod constant să

depășească, să câștige premiul și, astfel, să se pregătească pentru o plenitudine a slavei.⁹ (Vezi sugestia 4 de la pagina 108.)

**Cu ajutor divin, ne putem ridica deasupra
slăbiciunilor și vanităților lumii.**

Odată ce ne dăm seama că, prin Evanghelia pe care am acceptat-o, avem, într-adevăr, puterea interioară de a ne înfrânge pasiunile și poftele și de a supune voința noastră voinței Tatălui nostru Ceresc în toate lucrurile și, dacă, în loc să fim mijloacele prin care să se adune sentimente neplăcute în rândul familiei și al celor apropiați, ajutam foarte mult să facem un mic rai pe pământ, atunci putem spune că bătaia a fost pe jumătate câștigată. Una dintre dificultățile de pe urma cărora mulți suferă este aceea că avem tendința să uităm obiectivul principal al vieții, motivul pentru care Tatăl Ceresc ne trimite aici, în viața muritoare și, de asemenea, chemarea sfântă pe care am primit-o; drept rezultat, în loc să ne ridicăm deasupra lucrurilor mărunte de moment, ne coborâm prea des la nivelul lumii, fără să profităm de ajutorul divin pe care Dumnezeu l-a instituit, singurul care ne ajută să depășim aceste lucruri. Nu suntem cu nimic mai buni decât restul lumii, dacă nu cultivăm dorința de a fi desăvârșiți, după cum și Tatăl nostru cel Ceresc este desăvârșit.

Acesta a fost îndemnul Salvatorului pentru sfinții din zilele din trecut, care aveau aceleași dorințe și care erau supuși aceluiași ispite cărora le suntem noi și a știut dacă oamenii se vor putea supune acestuia sau nu; Domnul nu le-a cerut și nici nu le va cere niciodată copiilor Săi lucruri pe care le va fi imposibil să le îndeplinească. Vârstnicii Israelului care vor să se ducă în lume și să predice Evanghelia Salvării în mijlocului unei generații ticăloase și stricate, printre oameni corupți și plini de răutate, trebuie să cultive această dorință în mod deosebit. Și nu numai ei, ci toată lumea, fiecare tânăr băiat și tânără fată care aparține acestei Biserici și care este demn să se numească sfânt, trebuie să cultive această dorință de a trăi în acord cu această cerință, pentru a avea conștiința nepătată înaintea lui Dumnezeu. Este un lucru frumos, atât pentru cei tineri, cât și pentru cei bătrâni, să aibă acest obiectiv; este deosebit de plăcut să-i vedem pe tinerii noștri cum decid ca lumina și inteligența lui Dumnezeu să strălucească pe chipurile lor, ca ei să dobândească o viziune

corectă a vieții și să se poată ridica deasupra tuturor slăbiciunilor și vanităților lumii și a greșelilor și răutăților oamenilor.¹⁰

Nu este nevoie ca sfinții din zilele din urmă să se îngrijoreze cu privire la lucrurile acestei lumi. Toate se vor sfârși. Inimile noastre trebuie să fie îndreptate asupra lucrurilor cerești; să se străduiască să obțină acea desăvârșire care se găsește în Hristos Isus, care a fost perfect supus Tatălui și, astfel, a obținut mărirea Sa exaltare și a devenit un exemplu pentru frații Săi. De ce ar trebui să ne supărăm și îngrijorăm din cauza acestor lucruri trecătoare, când destinul nostru este atât de măreț și glorios? Dacă ne vom alipi de Domnul, vom ține poruncile Sale, ne vom modela după perfecțiunea Sa și ne vom strădui să obținem lucrurile eterne ale împărăției Sale cerești, totul va fi bine cu noi, iar, în final, vom triumfa și vom obține victoria.¹¹

În toate faptele și conduita dumneavoastră, trebuie să vă gândiți mereu că vă pregătiți și vă stabiliți un mod de viață care va dăinui de-a lungul veșniciei; nu urmați niciun principiu pe care v-ar fi rușine sau nu ați vrea să-l aplicați în cer și nu folosiți niciun mijloc pentru a atinge un obiectiv pe care o conștiință celestă luminată l-ar dezaproba. În timp ce sentimentele și dorințele vă influențează acțiunile, faceți astfel încât principiile pure, onorabile, sfinte și virtuose să vă conducă și guverneze mereu.¹²

**Nu putem deveni perfecți dintr-o dată, dar
putem fi puțin mai buni în fiecare zi.**

Copilul crește de la starea de pruncie la cea de adolescent și de la cea de adolescent la cea de bărbat, având o creștere constantă și neîntreruptă; dar el nu poate spune când sau cum are loc creșterea. El nu își dă seama că crește; dar, supunându-se legilor sănătății și fiind, între timp, prudent, ajunge, în cele din urmă, la maturitate. Același lucru este valabil și pentru noi ca sfinți din zilele din urmă. Ne dezvoltăm și creștem. Nu știm când se întâmplă acest lucru; dar, după un an sau doi, descoperim că ne îndreptăm, ca să spunem așa, în sus, apropiindu-ne de vârful muntelui. Simțim că avem credință în Domnul; că influența Sa divină este tot timpul benefică; că avem o legătură cu El; că El este, într-adevăr, Tatăl nostru și că ne îndrumă în viață.¹³

Nu vă așteptați să deveniți perfecți dintr-o dată. Dacă vă așteptați la acest lucru, veți fi dezamăgiți. Fiți mai buni astăzi decât ați fost ieri și fiți mai buni mâine decât sunteți astăzi. Să nu permitem ispitelor care, poate, ne copleșesc într-o anumită măsură azi, să ne copleșească la fel de mult mâine. Ci să continuăm să fim puțin mai buni în fiecare zi și să nu lăsăm viețile noastre să treacă fără să facem bine atât altora, cât și nouă.¹⁴

Zilele sau săptămânile noastre prezente trebuie să fie cele mai bune din câte-am trăit vreodată, însemnând că trebuie să progresăm puțin câte puțin în fiecare zi în cunoaștere și înțelepciune și în priecere și în abilitatea de a face bine. Pe măsură ce îmbătrânim, ar trebui să trăim mai aproape de Domnul în fiecare zi.¹⁵ (Vezi sugestia 5 de la pagina 109.)

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predăți. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile v–vii.

1. Președintele Snow a înțeles că porunca de a fi perfect este un motiv de îngrijorare pentru unii sfinți din zilele din urmă (paginile 99–101). În timp ce studiați acest capitol, căutați sfaturi care pot oferi alinare cuiva pe care porunca de a fi perfect îl îngrijorează.
2. În secțiunea care începe la pagina 99, expresia „ajutor supra-natural” se referă la ajutorul oferit de Domnul. În ce feluri ne ajută Domnul să devenim desăvârșiți?
3. Studiați remarcile președintelui Snow despre Avraam și despre pionierii sfinți din zilele din urmă de la pagina 101. Ce credeți că înseamnă să fim perfecți „în... zona de influență în care [acționăm]”? Gândiți-vă ce puteți face pentru a fi mai aproape de perfecțiune în „sentimentele... în integritatea, motivele și hotărârea” dumneavoastră.
4. Președintele Snow a spus că „nu trebuie să ne descurajăm atunci când ne descoperim slăbiciunile”(pagina 105). Cum putem trece peste sentimentele de descurajare? (Pentru unele exemple, vedeți paginile 102–106.)

5. Cum vă ajută să știți că nu trebuie să „deveniți perfecți dintr-o dată”? (Vezi pagina 107.) Gândiți-vă la modalități concrete prin care puteți urma sfatul președintelui Snow de a „fi puțin mai buni în fiecare zi”.
6. Căutați una sau două afirmații din acest capitol care vă inspiră în mod special pe dumneavoastră. Ce vă place la aceste afirmații?

Scripturi suplimentare: 1 Nefi 3:7; 3 Nefi 12:48; Eter 12:27; Moroni 10:32–33; D&L 64:32–34; 67:13; 76:69–70

Ajutor pentru predare: „Oamenii sunt impresionati atunci când le sunt recunoscute contribuțiile. Puteți face un efort special să recunoașteți comentariile fiecărei persoane și, dacă este posibil, să includeți acele comentarii în discuția clasei” (*Predarea, nu este chemare mai mare*, p. 35–36).

Note

1. În „Anniversary Exercises”, *Deseret Evening News*, 7 apr. 1899, p. 9.
2. În Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), p. 16.
3. În „Anniversary Exercises”, p. 9.
4. În „Impressive Funeral Services”, *Woman's Exponent*, oct. 1901, p. 36.
5. *Deseret News: Semi-Weekly*, 3 iun. 1879, p. 1.
6. *Deseret News: Semi-Weekly*, 3 iun. 1879, p. 1.
7. *Deseret News: Semi-Weekly*, 3 iun. 1879, p. 1.
8. *Deseret Semi-Weekly News*, 4 oct. 1898, p. 1.
9. *Deseret News: Semi-Weekly*, 3 iun. 1879, p. 1.
10. *Deseret News: Semi-Weekly*, 3 iun. 1879, p. 1.
11. *Deseret Semi-Weekly News*, 4 oct. 1898, p. 1.
12. *Millennial Star*, 1 dec. 1851, p. 363.
13. În Conference Report, apr. 1899, p. 2.
14. *Improvement Era*, iul. 1901, p. 714.
15. *Improvement Era*, iul. 1899, p. 709.

Când sfinții din zilele din urmă au fost alungați din căminele lor din Nauvoo, Illinois, mulți au găsit bucurie în timpul suferințelor lor.

Credință în momente de încercare – „Din întuneric la lumina strălucitoare a soarelui”

„Fiecare om care Îl slujește pe Domnul, indiferent de cât de credincios ar fi, va trebui să pășească în întuneric; dar, dacă va fi trăit în dreptate, lumina îl va călăuzi și va primi alinare.”

Din viața lui Lorenzo Snow

În luna februarie a anului 1846, sfinții din zilele din urmă au fost siliți să-și abandoneze căminele lor din Nauvoo, Illinois. În timp ce s-au pregătit pentru călătoria lor spre vest, către noul lor pământ al făgăduinței, ei au urmat sfatul președintelui Brigham Young de a stabili așezări de-a lungul drumului. Au trăit în adăposturi temporare și au cultivat pământul pentru sfinții care veneau în urma lor. După ce au petrecut o scurtă perioadă de timp în statul Iowa, într-o așezare numită Garden Grove, Lorenzo Snow și familia lui s-au mutat într-un alt loc, tot din statul Iowa, pe care sfinții l-au numit Muntele Pisga. Această așezare și-a primit denumirea de la muntele de pe care profetul Moise văzuse pământul făgăduinței poporului său.

La câteva luni după ce au ajuns în Muntele Pisga, Lorenzo a fost chemat să prezideze asupra așezării. „La acel moment”, a scris el mai târziu, „sfinții din Pisga trăiau în condiții foarte sărăcicioase, lipsindu-le nu numai îmbrăcămintea și mâncarea, ci și atelajele necesare să tragă căruțele pentru a-și continua călătoria. Mai multe familii au rămas fără niciun fel de provizii și trăiau din mila vecinilor lor care, în cele mai multe cazuri, erau slab pregătiți să pună în practică această virtute. Dar, mai presus de toate acestea, o boală cumplită se răspândise în întreaga așezare, ajungându-se la situația în care nu erau suficient de mulți oameni sănătoși care să-i

îngrijească pe cei bolnavi; iar boala era urmată de moarte și tați, mame, copii, frați, surori și cei mai dragi prieteni au căzut victime distrugătorului și au fost îngropați fără multă ceremonie, unii lipsiți de hainele potrivite pentru înmormântare. Astfel, sărăciei cumplite i s-au adăugat tristețea și jalea”.

Lorenzo a trăit personal experiența acestor încercări. El și familia sa au avut parte de boli, dezamăgiri și tristețe, inclusiv moartea fiicei sale nou-născute, Leonora. El a scris: „Micuța Leonora s-a îmbolnăvit și a murit și cu adâncă tristețe i-am purtat trupul neînsuflețit și l-am așezat în mormântul ei pentru a rămâne singură, departe de tatăl și de mama ei, care a adus-o pe lume”.

În aceste condiții, Lorenzo i-a ajutat pe sfinți să facă față încercărilor lor cu credință. Sora sa, Eliza, a scris: „Cu o energie de nestăvilit – cu o gândire practică și o hotărâre de nezdruccinat în îndeplinirea obiectivelor, care nu au făcut niciodată loc descurajării, el s-a dovedit a fi capabil să facă față situațiilor dificile, care ar fi îngrozit oameni cu abilități obișnuite”. Ea și-a amintit: „În primul rând el a depus efort pentru a inspira oamenii și pentru a concentra eforturile lor”. A organizat bărbații în echipe de lucru. Unii s-au dus în orașele învecinate pentru a câștiga bani pentru provizii și îmbrăcăminte. Alții au rămas în tabără, unde s-au îngrijit de familiile de-acolo, au cultivat pământul și au confecționat și au reparat bunuri ce puteau fi folosite în comunitățile învecinate.

Pe lângă faptul că i-a ajutat pe sfinți să lucreze împreună, Lorenzo i-a încurajat să se hrănească spiritual și să se bucure de distracția benefică din punct de vedere moral. În timpul lunilor lungi de iarnă”, a spus el, „am căutat să le mențin sfinților din Pisga moralul ridicat și să-i ajut să nu-și piardă curajul, nu doar organizând adunări religioase de preaslăvire și instruire în diferitele părți ale așezării, ci și făcând pregătirile necesare și încurajând diferite forme adecvate de distracție...

De exemplu, voi încerca să descriu un astfel de mod de distracție pe care l-am improvizat pentru amuzamentul unui număr cât mai mare de persoane pe care le puteam înghesui în modestul cămin al familiei mele, care era o construcție fără etaj, de aproximativ cincisprezece picioare pe treizeci de picioare [aproximativ patru metri și

Un sfânt din zilele din urmă care s-a stabilit în Muntele Pisga a inclus acest desen în jurnalul său.

jumătate pe nouă metri], făcută din bârne, cu acoperișul și podeaua din argilă, având la unul din capete un șemineu de înălțime medie, din chirpici făcuți din pământul-mamă. Anume pentru acea ocazie, am așezat pe podea un strat subțire de paie curate și am pus pe pereți cearșafuri albe luate de pe paturile noastre fără puf.

Felul în care să luminăm corespunzător salonul pentru acea seară era foarte important și a fost nevoie de multă imaginație din partea noastră. Dar am reușit. Din groapa în care erau depozitați, am cules cei mai mari și mai frumoși napi – i-am scobit și am fixat în ei lumânări mici, poziționându-i la intervale egale de-a lungul pereților, suspendând alții de tavanul făcut din pământ și papură. Acele lumini transmiteau... un sentiment de pace, multă liniște, iar lumina ce se reflecta prin scobiturile făcute în napi dădea locului o înfățișare foarte atrăgătoare.

În timpul activităților din acea seară, mai mulți dintre prietenii mei mi-au făcut complimente călduroase, mie și familiei mele, pentru gustul și ingeniozitatea deosebite dovedite în crearea acelor ornamente unice necostisitoare”.

Lorenzo și-a amintit că „orele au fost petrecute într-o atmosferă animată și veselă. El și oaspeții săi s-au distrat unii pe alții recitând texte și poezii și cântând”. El a spus: „La sfârșitul petrecerii, toți oaspeții păreau perfect mulțumiți și au mers la casele lor, fericiți ca și cum nu ar fi fost oameni fără adăpost”¹. (Vezi sugestia 1 de la pagina 120.)

Învățăături ale lui Lorenzo Snow

Încercările și suferințele ne ajută să ne dezvoltăm spiritual și să ne pregătim pentru gloria celestială.

Este imposibil ca noi să ne dobândim salvarea și să îndeplinim scopurile lui Dumnezeu fără încercări sau fără sacrificii.²

Încercările și suferințele au reprezentat experiențele sfinților din zilele din urmă. Dumnezeu a stabilit că așa trebuia să fie. Cred că, în lumea spiritelor din [viața premuritoare], când ni s-a propus să intrăm în această stare de încercare și să trecem prin experiențele pe care le avem acum, nu a fost cu totul plăcut și agreabil; perspectivele nu erau atât de încântătoare în toate privințele pe cât ne-am fi dorit. Cu toate acestea, nu am nicio îndoială că, în viața premuritoare, am văzut și am înțeles că, pentru a ne obține exaltarea și gloria, aceasta era o experiență necesară; și, indiferent de cât de dezagreabilă ne-ar fi putut apărea, am fost dornici să ne conformăm voinței lui Dumnezeu și, în consecință, suntem aici.³

Dumnezeu a hotărât în inima Lui să ne încerce până când va ști ce să facă cu noi. El L-a încercat pe Fiul Său, Isus... Înainte ca El [Salvatorul] să vină pe pământ, Tatăl I-a urmărit faptele și a știut că putea să se bazeze pe El atunci când salvarea lumilor era în pericol; și nu a fost dezamăgit. Același lucru se va întâmpla în ce ne privește. El ne va încerca și va continua să ne încerce pentru a ne putea pune în cele mai înalte poziții în viață și a ne pune pe umeri cele mai sacre responsabilități.⁴

Dacă reușim să trecem prin încercările cumplite care se apropie păstrându-ne fidelitatea și integritatea intacte, ne putem aștepta, la sfârșitul încercărilor noastre, la o revărsare din abundență a Spiritului și puterii lui Dumnezeu – o mare binecuvântare asupra tuturor care vor fi rămas fideli legămintelor lor...

Unii dintre frații noștri au întrebat dacă, după această viață, se vor putea simți demni de înfrățirea deplină cu profeții și sfinții din vechime care au îndurat încercări și persecuții; și cu sfinții... care au suferit în Kirtland, în Missouri și în Illinois. Acești frați și-au exprimat regretele că nu au avut parte de acele momente de suferință. Dacă vreunii dintre aceștia sunt prezenți aici, voi spune, pentru liniștea voastră, că nu trebuie decât să așteptați puțin și veți avea ocazii asemănătoare spre mulțumirea inimii voastre. Dumneavoastră și cu mine nu putem fi făcuți desăvârșiți decât prin suferință: Isus nu a putut fi făcut desăvârșit decât prin suferință (vezi Evrei 2:10). În rugăciunea și suferința Sa din grădina Ghetsimani, El a avertizat asupra procesului de purificare necesar în viețile celor pe care ambiția puternică îi îndeamnă să-și asigure gloria împărăției celestiale. Nimeni nu ar trebui să încerce să scape recurgând la vreo modalitate compromițătoare.⁵

Nu există nicio altă modalitate prin care sfinții pot progresa spiritual și se pot pregăti pentru o moștenire în împărăția celestială decât să treacă prin suferință. Acesta este procesul prin care se dezvoltă cunoașterea și prin care pacea va fi, în cele din urmă, stabilită în întregul univers. S-a spus că, dacă toate condițiile în care trăim acum ar fi pline de pace și prosperitate, am deveni indiferenți. Ar fi o stare pe care și-ar dori-o foarte mulți oameni; ei nu ar depune efort pentru a obține lucrurile eternității.⁶

*Mărturia noastră despre Isus Hristos ne poate oferi
sprijin și alinare în momente de încercare.*

Individual sau colectiv, am suferit și vom suferi din nou; și de ce? Pentru că Domnul cere acest lucru de la noi pentru sfințirea noastră.⁷ (Vezi sugestia 2 de la pagina 120.)

**Când rămânem credincioși în timpul
încercărilor și ispitelor, arătăm că Îl iubim pe
Dumnezeu mai mult decât iubim lumea.**

Printre încercările noastre sunt și ispitele, prin care, dacă le depășim, putem arăta cât de mult ne prețuim religia. Vă este cunoscută experiența lui Iov referitoare la acest aspect. El a dobândit o cunoaștere despre înviere și despre Mântuitor și a știut că, deși va muri, Îl va vedea pe Mântuitorul său, pe pământ, în ultimele zile (vezi Iov 19:25–26). Ispitele la care a fost supus și pe care le-a depășit au dovedit că el a prețuit aceste lucruri divine mai presus decât orice altceva...

Pentru că Dumnezeu este prietenul nostru, nu ne temem. Poate va trebui să continuăm să fim expuși la multe situații neplăcute.

În acest fel, vom putea arăta îngerilor că iubim lucrurile lui Dumnezeu mai mult decât iubim lucrurile lumii.⁸ (Vezi sugestia 3 de la pagina 120.)

**Dacă rămânem credincioși, Domnul ne va întări
să depășim ispitele și să îndurăm încercările.**

Poate că mulți dintre dumneavoastră trec prin încercări dificile pentru a vă desăvârși credința, pentru ca încrederea dumneavoastră să crească și ca mărturia dumneavoastră despre puterile cerului să se întărească; iar acest lucru se va întâmpla înainte să vă obțineți mântuirea. Dacă nori grei apar la orizont...; dacă vi se oferă acea cupă amară a suferinței și sunteți constrânși să beți din ea; dacă Satana este lăsat să meargă liber printre voi, cu toate puterile ademenitoare ale înșelăciunii; dacă brațul puternic și neobosit al persecuției este ridicat împotriva dumneavoastră – atunci, în *acel* ceas, ridicați-vă privirea și bucurați-vă pentru că sunteți considerați demni să suferiți alături de Isus, de sfinți și de profeții sfinți; atunci este momentul să știți că ora mântuirii dumneavoastră se apropie.

Dragii mei frați și dragele mele surori, simt că trebuie să vă îndemn cu toată simțirea inimii mele. Bucurați-vă – nu vă descurajați; căci ziua în care lacrimile dumneavoastră vor fi șterse, în care sufletele vă vor fi alinate și în care veți gusta din roadele muncii dumneavoastră vine, cu siguranță, repede...

Fiți cinstiți, fiți virtuoși, fiți corecți, fiți umili și supuși, curajoși și îndrăzneți, cultivați un gust al simplității, fiți asemenea Domnului; țineți-vă ferm de adevăr, chiar dacă va trebui să treceți prin foc sau sabie, tortură sau moarte.⁹

Din momentul în care am primit Evanghelia până în prezent, Domnul ne-a trimis, din când în când, încercări și adversități, dacă le putem numi astfel: și, uneori, aceste încercări au fost de așa natură încât a fost foarte dificil să le acceptăm fără să cârtim și să ne plângem. Cu toate acestea, în astfel de momente, Domnul ne-a binecuvântat și am primit în suficientă măsură din Spiritul Său pentru a putea depăși ispitele și a face față încercărilor.¹⁰

Fiecare om care Îl slujește pe Domnul, indiferent de cât de credincios ar fi, va trebui să pășească în întuneric; dar, dacă va fi trăit în dreptate, lumina îl va călăuzi și va primi alinare.¹¹

Tot ceea ce ni se cere pentru a fi în deplină siguranță în toate momentele de necaz sau persecuție este să facem voia lui Dumnezeu, să fim cinstiți, credincioși și să rămânem devotați principiilor pe care le-am primit; să ne facem bine unii altora; să nu încalcăm drepturile niciunui om; să trăim potrivit oricărui cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu, iar Spiritul Sfânt ne va ajuta și ne va susține în toate situațiile și vom ieși cu bine din mijlocul tuturor încercărilor și ispitelor, binecuvântați din abundență în casele, familiile, turmele și câmpurile noastre – și în orice fel Dumnezeu ne va binecuvânta. El ne va da cunoaștere după cunoaștere, informație după informație, înțelepciune după înțelepciune.

Fie ca Dumnezeu să-Și reverse binecuvântările asupra poporului Său. Fie ca noi să rămânem credincioși față de noi înșine, credincioși față de principiile pe care le-am primit, căutând să binecuvântăm viețile altora din toată inima și Dumnezeu Își va revărsa Spiritul asupra noastră, iar noi vom fi victorioși în cele din urmă.¹² (Vezi sugestia 3 de la pagina 120.)

**Amintindu-ne momentele grele din trecut,
vedem că încercările noastre ne-au ajutat să
ne apropiem mai mult de Dumnezeu.**

Când medităm la lucrurile pe care le-a făcut Domnul pentru noi în trecut, la situația noastră prezentă și la perspectivele noastre de viitor, ne dăm seama că suntem un popor binecuvântat. M-am gândit, uneori, că cea mai minunată însușire pe care ar putea-o avea sfinții din zilele din urmă este recunoștința față de Tatăl Ceresc pentru ceea ce a revărsat asupra noastră și pentru cărarea pe care ne-a condus. Este posibil ca evenimentele de care am avut parte pășind pe această cărare să nu fi fost mereu cele mai plăcute experiențe; dar ne-am dat seama, după aceea, că acele împrejurări, care au fost foarte dificile, s-au dovedit a fi adesea cele mai benefice pentru noi.¹³

La sfârșitul oricărei încercări sau dificultăți prin care trece un om, dacă, în astfel de momente, el este credincios, Îl cinstește pe Dumnezeu și cinstește religia pe care și-a ales-o, acel om se apropie mai mult de Dumnezeu, credința, înțelepciunea, cunoașterea și puterea lui se dezvoltă și, drept rezultat, el este mai încrezător în a chema numele Domnului pentru lucrurile pe care le dorește. Am cunoscut oameni care tremurau la gândul că au de trecut prin anumite încercări grele și care, după ce au trecut de acea încercare, au spus că L-au putut aborda pe Domnul în rugăciune cu mai multă încredere și că au putut cere binecuvântările pe care le doreau...

Avem toate motivele să ne bucurăm și să fim plini de entuziasm și de satisfacție, în ciuda dificultăților din jurul nostru. Cât de mult am progresat, câtă cunoaștere am obținut și cât de mult putem îndura azi încercările pe care le-am avut acum un an, doi ani sau cinci ani? Suntem capabil să rezistăm azi mai multor încercări decât cu câțiva ani în urmă? Domnul ne-a întărit și ne-a dezvoltat în progresul nostru. Asemenea unui copil care, atunci când crește, nu știe în ce mod și-a dobândit treptat tăria și în ce fel a crescut în înălțime. El este mai mare anul acesta decât anul trecut. Același lucru se întâmplă cu dezvoltarea noastră spirituală. Simțim că suntem mai puternici azi decât am fost cu un an în urmă.¹⁴

Sacrificiile pe care le-ați făcut, greutățile pe care le-ți îndurat și lipsurile de care ați avut parte vor... fi uitate, iar dumnezevoastră vă veți bucura pentru că ați dobândit experiența pe care acestea au oferit-o... Unele lucruri pe care trebuie să le învățăm din suferințele noastre și cunoașterea dobândită în acest fel, deși procesul ar putea fi dureros, vor fi de mare preț pentru noi în cealaltă viață...

Știu că viețile dumnezevoastră nu au fost mereu ușoare; ați trecut, fără îndoială, prin multe încercări și, probabil, ați avut multe necazuri; dar, dând dovadă de integritate neîntreruptă, veți ieși, în curând din întuneric la lumina strălucitoare a [...] lumii cerești.¹⁵ (Vezi sugestia 4 de mai jos.)

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predați. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile v-vii.

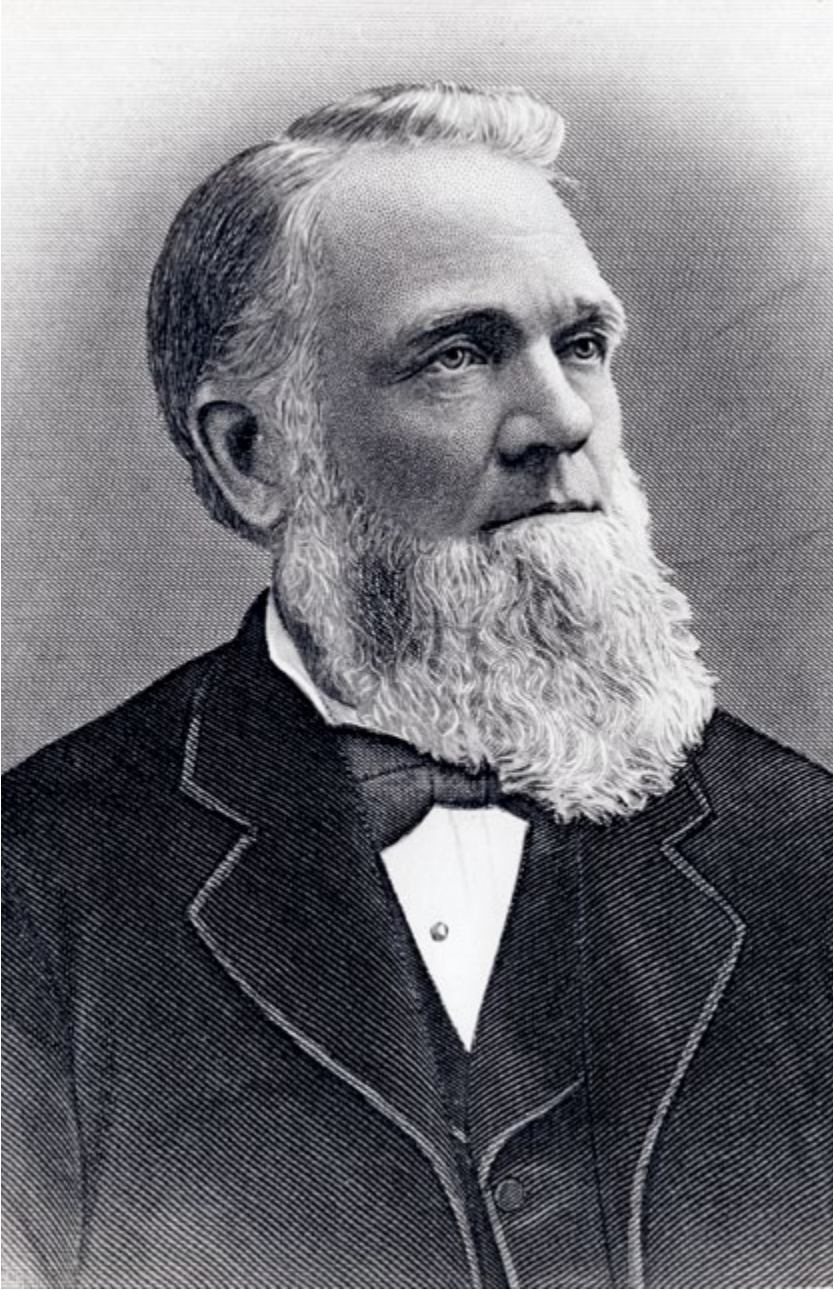
1. Gândiți-vă la experiențele consemnate la paginile 111–114. Cum au reușit mulți dintre sfinții de atunci să fie fericiți în ciuda suferințelor lor? Ce putem face noi pentru a-i încuraja pe oamenii care trec prin încercări?
2. Studiați învățăturile președintelui Snow despre motivele pentru care trebuie să avem încercări (paginile 114–116). Ce credeți că înseamnă să „[depunem] efort pentru a obține lucrurile eternității”? De ce credeți că, fără încercări, mulți oameni nu ar „[depune] efort pentru a obține lucrurile eternității”?
3. În ce mod trebuie să răspundem la încercări și ispite? (Pentru câteva exemple, vedeți paginile 116–117.) În ce fel ne ajută Domnul în momentele de încercare?
4. Citiți ultima secțiune din acest capitol. Ce ați dobândit de pe urma încercărilor prin care ați trecut?
5. Căutați una sau două afirmații din acest capitol care vă oferă speranță. Ce anume apreciați la afirmațiile pe care le-ați ales? Gândiți-vă la modalități prin care puteți împărtăși aceste adevăruri unui membru al familiei sau unui prieten care are nevoie de încurajare.

Scripturi suplimentare: Deuteronomul 4:29–31; Psalmii 46:1; Ioan 16:33; Romani 8:35–39; 2 Corinteni 4:17–18; Mosia 23:21–22; 24:9–16; D&L 58:2–4

Ajutor pentru predare: Planificați să luați legătura dinainte cu câțiva participanți la lecție și să-i rugați să se pregătească să împărtășească experiențe care au legătură cu acest capitol. De exemplu, înainte de a preda din acest capitol, ar putea fi util să rugați câteva persoane să se pregătească să vorbească despre lucrurile pe care le-au învățat din încercările lor.

Note

1. Vezi Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), p. 89–93.
2. *Millennial Star*, 18 apr. 1887, p. 245.
3. *Deseret Weekly*, 4 nov. 1893, p. 609.
4. *Millennial Star*, 24 aug. 1899, p. 532.
5. *Deseret News: Semi-Weekly*, 9 febr. 1886, p. 1.
6. *Deseret News*, 11 apr. 1888, p. 200; dintr-o parafrază detaliată a unui discurs pe care Lorenzo Snow l-a rostit în cadrul Conferinței Generale din luna aprilie a anului 1888.
7. *Deseret News*, 28 oct. 1857, p. 270.
8. *Deseret News*, 11 apr. 1888, p. 200.
9. „Address to the Saints in Great Britain”, *Millennial Star*, 1 dec. 1851, p. 364.
10. *Deseret Weekly*, 4 nov. 1893, p. 609.
11. *Millennial Star*, 24 aug. 1899, p. 531.
12. *Deseret News: Semi-Weekly*, 2 dec. 1879, p. 1.
13. În Conference Report, apr. 1899, p. 2.
14. *Deseret News*, 11 apr. 1888, p. 200.
15. În „Old Folks Are at Saltair Today”, *Deseret Evening News*, 2 iul. 1901, p. 1; mesaj adresat unui grup de membri în vârstă ai Bisericii; pregătit de Lorenzo Snow la vârsta de 88 de ani și citit de fiul său, LeRoi.

Președintele Franklin D. Richards

„Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima!”

Sfinții din zilele din urmă se străduiesc să „își formeze un caracter demn de încredere înaintea lui Dumnezeu care să îi ajute în momentele de încercare”.

Din viața lui Lorenzo Snow

La data de 15 decembrie 1899, președintele Lorenzo Snow, pe atunci președinte al Bisericii, a vorbit la înmormântarea președintelui Franklin D. Richards, care slujise în calitate de președinte al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli. Aproape de încheierea cuvântării sale, președintele Snow a spus: „Mă rog Domnului lui Israel să binecuvânteze sfinții din zilele din urmă și ca noi să fim pregătiți pentru evenimentele viitoare având inimile pure înaintea Sa”.

Ilustrând nevoia de a ne păstra „inimile pure înaintea [Domnului]”, președintele Snow a vorbit despre o experiență pe care el și președintele Richards au avut-o împreună când au fost chemați ca noi apostoli în anul 1850. La acel moment, președintele Brigham Young era în procesul de a aduce o schimbare în Biserică, cerându-le sfinților din zilele din urmă de pretutindeni să se pocăiască și să-și reînnoiască angajamentul de a trăi vieți neprihănite.

Președintele Snow și-a amintit că, „atunci când președintele Young a fost inspirat să le ceară oamenilor să se pocăiască și să se schimbe, el a vorbit foarte ferm referitor la ce măsuri trebuie luate cu privire la anumiți oameni – că preoția trebuie luată de la ei deoarece nu și-au îndeplinit responsabilitățile cu credință și sârguință așa cum ar fi trebuit. Frații care au trăit în acele zile își amintesc cât de ferm a vorbit El despre acel lucru. Ei bine, acel lucru l-a influențat pe fratele Franklin și m-a influențat și pe mine; și am vorbit despre el împreună. Am decis că vom merge la președintele Young

și îi vom oferi preoția noastră înapoi. Dacă el ar fi simțit, în numele Domnului, că nu ne-am îndeplinit cu credință și sânguință îndatoririle preoției, noi am fi renunțat la ea. Am mers la el în timp ce era singur și i-am spus acest lucru. Cred că avea lacrimi în ochi atunci când a spus: «Frate Lorenzo, frate Franklin, voi v-ați îndeplinit îndatoririle preoției cu credință și sânguință într-un fel plăcut Domnului. Dumnezeu să vă binecuvânteze!»¹.

De-a lungul întregii sale vieți, președintele Snow a căutat ca inima lui să fie pură înaintea Domnului și i-a încurajat, de asemenea, pe sfinți să își examineze propria demnitate. El a vorbit într-o „manieră ce ne-a sporit înțelegerea” despre nevoia de a ne forma „ca sfinți din zilele din urmă, un caracter demn de încredere înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru”². (Vezi sugestia 1 de la pagina 125.)

Învățăături ale lui Lorenzo Snow

Dacă ne-am format un caracter bun, Îl putem invita cu încredere pe Dumnezeu să ne cerceteze inimile.

Am sentimentul puternic că virtutea cea mai de preț și mai utilă, atunci când ne vom întoarce în lumea spiritelor, va fi aceea de a ne fi format în această stare de încercare un caracter potrivit și bine definit de sfinți din zilele din urmă credincioși.

În situația în care un străin depune o cerere pentru un loc de muncă sau pentru o poziție importantă, i se cere adesea să aducă documente din partea unor surse de încredere, care să-i ateste demnitatea; scrisorile de recomandare și de prezentare sunt foarte utile în felul lor, ajutând la obținerea de atuuri și privilegii care, altfel, ar fi dificil de obținut. Totuși, este relativ ușor să obții o scrisoare de recomandare, așa cum este numită ea, o recomandare pe care cineva și-o poate pune în buzunar; și, într-adevăr, după cum am observat, se întâmplă adesea ca oamenii să poarte cu ei recomandări care nu prezintă caracterul lor adevărat și real.

Există printre noi oameni despre care se știe că sunt membri ai acestei Biserici și care depun multe eforturi pentru ca cei din jurul lor să aibă o părere bună despre ei, dar al căror adevărat caracter sau fire interioară este ascuns sau deghizat... Această rugăciune despre care [vorbesc] – „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi

inima! Încearcă-mă, și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea, și du-mă pe calea vecinicii!” (Psalmii 139:23–24) – este foarte importantă; a fost o rugăciune pe care David, în cea mai mare parte a vieții sale, a putut să o ofere Domnului cu o anumită încredere și consecvență. Dar au fost momente în care simțea nesiguranța și ezitarea pe care ți le dă slăbiciunea atunci când spunea rugăciuni de acest fel.

Am motive să cred că mulți sfinți din zilele din urmă, în marea parte a vieții lor, Îl pot aborda pe Domnul și pot spune aceeași rugăciune cu toată încredea – „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima!... Vezi dacă sunt pe o cale rea”; dar dacă noi, ca oameni, am putea trăi mereu astfel încât să ne plecăm înaintea Domnului și să oferim o asemenea rugăciune, ar fi un lucru minunat, o realizare minunată în lucrurile privitoare la dreptate și fapte bune!... Doresc să recomand [fiecărei persoane] să-și însușească această rugăciune a lui David și să vadă în ce măsură poate trăi în armonie cu lumina pe care o deține, astfel încât s-o facă, cu toată sinceritatea, o parte a devoțiunii ei față de Dumnezeu. Mulți oameni nu reușesc să se ridice la înălțimea acestui standard de excelență, deoarece fac lucruri în secret, când ochiul muritor nu-i poate vedea, care au drept rezultat înstrăinarea de Cel Atotputernic și îndepărtarea Spiritului lui Dumnezeu. Asemenea persoane nu pot folosi, atunci când sunt singure, această rugăciune; nu pot face acest lucru decât dacă s-au pocăit de păcatele lor, au reparat răul pe care l-au făcut și au decis să fie mai buni în viitor decât au fost în trecut și să își formeze un caracter demn de încredere înaintea lui Dumnezeu care să îi ajute în momentele de încercare și care să îi facă demni să stea în prezența ființelor sfinte și chiar în prezența Tatălui când vor ajunge în lumea spiritelor...

Trebuie să fim bărbați și femei de încredere; trebuie să avem multă credință și trebuie să fim demni de tovarășia Duhului Sfânt pentru a ne ajuta în lucrarea dreptății în fiecare clipă, pentru a ne da puterea să ne sacrificăm voia proprie și să facem voia Tatălui, pentru a lupta împotriva firii noastre căzute și a face ce e drept din dorința de a face ce-i drept, ținându-ne privirea îndreptată numai către cinstea și slava lui Dumnezeu. Pentru a face acest lucru, trebuie să existe în noi un sentiment transmis de mintea care este

conștientă de responsabilitatea pe care o avem, care recunoaște faptul că ochiul lui Dumnezeu este asupra noastră și că pentru fiecare faptă și lucrurile care o motivează vom fi trași la răspundere; și trebuie să fim permanent *en rapport* [în armonie] cu Spiritul Domnului.³ (Vezi sugestia 2 de la pagina 130.)

Exemplele din scripturi ne învață cum să ne perfecționăm caracterul.

Sunt multe lucruri pe care le admir la caracterul profetilor și, în special, la al lui Moise. Îi admir hotărârea de a împlini cuvântul și voia lui Dumnezeu cu privire la Israel și dorința de a face tot ce stătea în puterea omului, sprijinit de Cel Atotputernic; și mai presus de toate, îi admir integritatea și devotamentul față de Domnul...

Dumnezeu admiră bărbații și femeile din aceste zile care merg pe calea corectitudinii și care, în ciuda puterilor Satanei ce luptă împotriva lor, pot spune: „Înapoia mea, Satano” (vezi Luca 4:8) și care trăiesc vieți drepte, neprihănite, iar astfel de oameni au trecut înaintea lui Dumnezeu și rugăciunile lor au o putere mare (vezi Iacov 5:16). Moise, spre exemplu, a avut atât de multă trecere înaintea Celui Atotputernic, încât, într-o situație anume, a putut schimba planul Său [al lui Dumnezeu]. Îmi aduc aminte că Domnul S-a mâniat pe israeliți și i-a declarat lui Moise că îi va distruge și că îl va lua pe Moise și va face din el un popor mare și că va revărsa asupra lui și urmașilor săi ceea ce îi promisese lui Israel. Dar acest mare conducător și legiuitor, credincios sarcinii ce-i fusese încredințată, a stat între Dumnezeu și oameni și a mijlocit înaintea Domnului pentru poporul său; prin puterea pe care a avut-o și pe care a exercitat-o, el a fost mijlocul prin care oamenii au fost salvați de la distrugerea ce-i amenința. (Vezi Exodul 32:9–11; Joseph Smith Translation, Exodul 32:12.) Cât de nobil și de măreț trebuie să fi fost Moise în ochii Domnului și ce satisfacție trebuie să fi avut El știind că poporul Său ales, în starea sa încăpățânată și ignorantă, avea un așa conducător!

În Iona, găsim, din nou, o trăsătură de caracter interesantă. În timp ce se afla pe marea agitată și marinarii își exprimau temerile că nu vor putea salva corabia, Iona, simțindu-se vinovat pentru alegerea pe care o făcuse, de a nu se îndrepta spre Ninive, așa cum îi poruncise Domnul, a înaintat și a mărturisit că el era motivul

Cu toate că Iona „[a] dat dovadă... de slăbiciuni”, putem învăța din trăsăturile sale „[mărețe] și [demne] de admirat”.

nenorocirii care era să li se întâmple și a fost dispus să se sacrifice pentru binele celor de la bord. (Vezi Iona 1:4–12.) La fel se întâmplă și în viețile altor profeți și oameni ai lui Dumnezeu, care, deși dau dovadă, în anumite situații, de slăbiciuni, asemenea lui Iona, există ceva cu adevărat măreț și demn de admirat în caracterul lor.⁴ (Vezi sugestia 3 de la pagina 130.)

Trăsăturile caracterului neprihănit se dezvoltă în noi treptat, pe măsură ce dăm dovadă de credință și ne pocăim de greșelile noastre.

Asemenea trăsături de caracter de care au dat dovadă oamenii neprihăniți ce au trăit în vechime nu sunt întâmplătoare sau accidentale și nici nu sunt dobândite într-o zi, o săptămână, o lună sau într-un an, ci sunt progrese treptate, rezultate ale credinței neîntrepute în Dumnezeu și în adevăr, indiferent de aprobarea sau critica oamenilor...

Este important ca noi, sfinții din zilele din urmă, să înțelegem și să ținem minte că salvarea vine prin harul lui Dumnezeu și prin însușirea de către noi a acelor principii care i-au condus pe acei oameni drepti pe care i-am menționat mai devreme. Ideea nu este de a face bine pentru a primi laudele lumii; ci de a face bine pentru că, făcând bine, dezvoltăm în noi atribute divine și, când vom face aceasta, vom deveni aliați ai divinității, lucru care, în timp, va face parte din ființa noastră...

Uneori nu facem noi lucruri pe care le regretăm mai târziu? Totul ar putea fi bine dacă am înceta să facem astfel de lucruri când știm că sunt greșite; tot ce putem face și tot ceea ce se poate cere de la oricare om este ca, atunci când vedem răul, să ne corectăm. Dar fără îndoială, se întâmplă de prea multe ori ca unii oameni să se teamă de faptul că se va afla de răul pe care l-au făcut, mai mult decât de comiterea răului însuși; se întrebă ce vor spune oamenii când vor auzi ce au făcut etc. Și, pe de altă parte, unii se lasă convinși să facă anumite lucruri pentru a primi aprobarea prietenilor lor și, dacă faptele lor nu primesc comentarii favorabile sau nu sunt recunoscute, ei simt că eforturile le-au fost zadarnice și faptele bune pe care le-au făcut au fost un eșec total.

Dacă dorim cu adevărat să ne apropiem de Dumnezeu, dacă dorim să fim în armonie cu spiritele drepte din lumile eterne; dacă dorim să avem în inima noastră acea credință despre care citim și prin care sfinții din vechime au înfăptuit lucruri atât de minunate, trebuie ca, după ce dobândim Spiritul Sfânt, să dăm ascultare șoaptelei Sale, să ne conformăm îndemnurilor Sale și să nu-L îndepărtăm din viețile noastre prin nicio faptă a noastră. Este adevărat că suntem ființe slabe, păcătoase, predispuse mereu la fapte ce întristează Spiritul lui Dumnezeu; dar trebuie ca, imediat ce ne dăm seama că am păcătuit, să ne pocăim de acel păcat și să reparăm sau să îndreptăm, pe cât de mult putem, răul pe care l-am făcut. Urmând acest tipar, ne întărim caracterul, progresăm în cauza noastră și devenim mai puternici înaintea ispitei; cu timpul, vom ajunge să depășim atât de multe obstacole încât vom fi uimiți de progresul pe care îl vom fi făcut în autodisciplina și progresul nostru.⁵ (Vezi sugestia 4 de la pagina 130.)

**Pe măsură ce ne păstrăm caracterul neprihănit,
ne apropiem mai mult de Domnul.**

Am primit o Evanghelie minunată în lucrările ei: prin supunere față de cerințele ei, putem obține cele mai alese binecuvântări care au fost vreodată promise sau revărsate asupra omenirii în orice epocă a lumii. Dar, asemenea copilului cu jucăria sau joaca, și noi ne mulțumim, adesea, cu lucrurile trecătoare, uitând de ocaziile pe care le avem să dezvoltăm în inimile noastre mărețele, eternele principii ale vieții și adevărului. Domnul dorește să stabilească o relație mai apropiată și mai personală cu noi; El dorește ca noi să progresăm ca ființe umane și să ne sporim cunoașterea, iar acest lucru se poate face numai prin intermediul Evangheliei nepieritoare, care este pregătită anume în acest scop. Apostolul Ioan spune: „Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El (Hristos) este curat” (1 Ioan 3:2). Pun sfinții din zilele din urmă în practică în viețile lor principiile Evangheliei, îndeplinind, astfel, scopul lui Dumnezeu?...

Ce putem face în împrejurările noastre pentru a progresa și mai mult în lucrurile care țin de dreptatea lui Dumnezeu? Ce avantaje, binecuvântări și privilegii ne oferă acest sistem de salvare pe care l-am urmat și ce mijloace trebuie folosite pentru a le dobândi? Dacă se va cere un sacrificiu, ar fi potrivit ca toți cei care doresc să facă din religia lor un obiect de studiu și care se străduiesc să se conformeze cerințelor ei trăind în acord cu acestea în viața lor de zi cu zi, să dea dovadă de dorința de a accepta voința lui Iehova, recunoscând mâna Sa atât în momentele de încercare, cât și în momentele de prosperitate...

Ar fi bine să ne examinăm pe noi înșine, să medităm și să ne rugăm atunci când suntem singuri pentru a ne evalua situația... înaintea Domnului, astfel încât, dacă este nevoie, să ne putem înnoi angajamentul de a fi mai sârguincioși și credincioși și de a face mai multe fapte bune.

Vorbind despre oameni în general, nu este nicio îndoială că progresăm foarte mult, în ochii lui Dumnezeu. Dar, deși acesta este, fără îndoială, cazul, sunt convins că, printre noi, sunt persoane înzestrate cu daruri spirituale care pot fi dezvoltate și care pot fi

folosite, dacă ele aleg, mult mai mult decât sunt acum și persoane care ar putea acționa cu mai multă sfințenie și s-ar putea apropia mult mai mult de Domnul decât o fac acum. Dar spiritul care însoțește lucrurile acestei lumi acționează asupra lor atât de mult, încât ele nu-și dezvoltă acele puteri și binecuvântări spirituale; ele nu profită de privilegiul lor de a-și crea o relație apropiată cu Domnul.⁶

Ca sfinți din zilele din urmă, caracterul nostru trebuie să fie păstrat intact, indiferent de prețul sau sacrificiul pe care trebuie să-l plătim. Caracterul aprobat de Dumnezeu merită să fi dobândit chiar cu prețul unei vieți întregi petrecute în spirit de sacrificiu.

Trăind astfel, vom putea privi înainte..., având deplina asigurare că... vom fi încoronați împreună cu fiii și fiicele lui Dumnezeu și vom deține bogăția și gloria unei împărății celestiale.⁷ (Vezi sugestia 5 de mai jos.)

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predați. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile v–vii.

1. În timp ce recapitulați povestirea de la paginile 123 și 124, ce învățați din faptele vârstnicului Lorenzo Snow și ale vârstnicului Franklin D. Richards? Aveți în vedere în ce fel puteți împărtăși aceste principii membrilor familiei și altora.
2. Președintele Snow a spus: „Trebuie să fim bărbați și femei de încredere” (pagina 125). Ce credeți că înseamnă să fim bărbați sau femei de încredere?
3. Aveți în vedere remarcile președintelui Snow despre exemplele lui Moise și ale lui Iona (paginile 126–127). Ce lucruri observați în fiecare dintre aceste două povestiri care ne pot ajuta să ne îmbunătățim caracterul?
4. Gândiți-vă în întregime la cel de-al doilea paragraf de la pagina 127. De ce credeți că trebuie să fim conștienți de greșelile noastre pentru a ne întări caracterul? Cum ne putem vedea propriile slăbiciuni fără să fim descurajați?
5. Recapitulați sfatul președintelui Snow din secțiunea finală a capitolului (paginile 128–130). Planificați să vă faceți timp pentru

a analiza propriul comportament și pentru a vă evalua situația înaintea Domnului.

Scripturi suplimentare: Psalmii 24:3–5; 2 Petru 1:2–11; Mosia 3:19; Alma 48:11–13, 17; Eter 12:25–28; D&L 11:12–14; 88:63–68

Ajutor pentru predare: Rugați-i pe participanți să aleagă o secțiune din capitol și să o citească în liniște. Invitați-i să se adune în grupuri de două sau trei persoane care au ales aceeași secțiune și să discute despre ceea ce au învățat.

Note

1. <i>Deseret Semi-Weekly News</i> , 19 dec. 1899, p. 5.	5. <i>Deseret News: Semi-Weekly</i> , 15 aug. 1882, p. 1.
2. <i>Deseret News: Semi-Weekly</i> , 15 aug. 1882, p. 1.	6. <i>Deseret News: Semi-Weekly</i> , 15 aug. 1882, p. 1.
3. <i>Deseret News: Semi-Weekly</i> , 15 aug. 1882, p. 1.	7. <i>Deseret News: Semi-Weekly</i> , 9 febr. 1886, p. 1.
4. <i>Deseret News: Semi-Weekly</i> , 15 aug. 1882, p. 1.	

Copiii sunt „o moștenire [prețioasă] de la Domnul”.

Sacrele relații de familie

„Dacă suntem credincioși, noi vom fi împreună într-o stare de nemurire glorioasă... Legăturile pe care ni le formăm aici și care sunt cele mai de durată vor exista în eternitate.”

Din viața lui Lorenzo Snow

În așteptarea celei de-a 70-a sa zi de naștere, Lorenzo Snow și-a invitat toți copiii și pe familiile acestora în orașul Brigham, Utah, pentru o „mare reuniune și sărbătoare aniversară”. El a făcut pregătirile cu privire la cazarea lor, la mâncarea și la activitățile de care toți, inclusiv copiii, urmau să se bucure. El a scris: „Cu cât mă gândesc mai mult la acest lucru [la reuniunea familiei], cu atât devin mai nerăbdător și mai dornic să avem o reuniune de familie, ca să vă pot vedea încă o dată pe toți cât timp sunt încă în viață și să vă ofer o binecuvântare în calitate de tată”. El i-a îndemnat pe toți să nu permită niciunui lucru să împiedice prezența lor la reuniune, „cu excepția celor mai grave și de nedepășit obstacole”¹.

Membrii familiei Snow s-au reunit în perioada 7-9 mai 1884 și s-au bucurat de muzică, piese de teatru, monologuri, poezie, jocuri, mâncare și conversații plăcute.² Sora președintelui Snow, Eliza, a scris că, pe tot parcursul evenimentului, el a participat la „diferite adunări ale familiei și, în calitate de patriarh... a conferit binecuvântări membrilor familiei” și a oferit „multe sfaturi, instrucțiuni și povețe părintești”. Când reuniunea s-a apropiat de sfârșit, întreaga familie s-a adunat pentru a-l auzi vorbind. Conform consemnărilor Elizei, el și-a exprimat „plăcerea și recunoștința față de Dumnezeu că s-a putut bucura de fericirea de a vedea chipurile luminoase și vesele ale membrilor numeroasei sale familii și de binele pe care-l anticipa ca urmare a acestei reuniuni”. Uitându-se la familia sa, președintele Snow a spus: „Inima îmi este plină de cele mai

călduroase sentimente de recunoștință față de Tatăl meu Ceresc... Nu pot exprima în cuvinte sentimentele profunde ale inimii mele pentru această ocazie sfântă și sacră de a fi împreună la aniversarea celei de-a șaptezecoa mea zi de naștere și de a sta aici și a vedea această priveliște glorioasă și divină plină de inspirație”.

Președintele Snow a continuat: „Avem motive să credem că, pentru noi, aceasta este ultima reuniune de familie din această viață. Fie ca Dumnezeuul părinților noștri să ne ajute să respectăm legile Sale, să trăim vieți onorabile, să nu ne pierdem virtutea și integritatea, să ascultăm de șoptele Spiritului Sfânt și să căutăm cu sârguință să ne purificăm, astfel încât niciun membru al acestei familii să nu se piardă abătându-se de la cărarea cea dreaptă și îngustă, ci ca noi să fim demni să ne ridicăm din moarte în dimineața primei învieri, încoronați cu slavă, perpetuând în nemurire relațiile de familie și continuând să creștem în număr de-a lungul epocilor nesfârșite ale eternității”³. (Vezi sugestia 1 de la pagina 139.)

Învățăături ale lui Lorenzo Snow

Relațiile de familie sunt sacre și se pot întări de-a lungul eternității.

Încurajați căsătoria... și accentuați [altora] caracterul sacru al acelei relații și obligația pe care o au de a ține acea poruncă mare pe care le-a dat-o Dumnezeu primilor noștri părinți de a se înmulți și de a umple pământul (vezi Genesa 1:28). Acest lucru este mai mult decât necesar având în vedere tendința care există azi în lume de a neglija această lege și de a necinsti legământul căsătoriei. Este trist de observat rata divorțurilor din țară și tendința din ce în ce mai mare de a considera copiii o povară și nu o moștenire prețioasă de la Domnul.⁴

[Domnul] ne-a arătat că, dacă suntem credincioși, noi vom fi împreună într-o stare de nemurire glorioasă; că legăturile pe care ni le formăm aici și care sunt cele mai de durată vor exista în eternitate.⁵

Relațiile care se creează aici vor fi perpetuate de [noi] în lumile eterne. Tații, mamele, surorile, frații – da, mamele care își văd copiii murind știu că aceștia vor fi copiii lor în lumea spiritelor și că ei vor fi la fel ca atunci când au părăsit această viață. Soția care își

vede soțul dându-și ultima suflare știe că acesta va fi din nou al ei și primește alinare, consolare și bucurie prin revelațiile ce vin de la Cel Atotputernic, știind că soțul ei va fi al ei în lumile eterne. Același fel de relații care există aici va exista și dincolo de văl; legăturile formate în această viață vor deveni mai puternice în viața ce va veni. Iar sfinții din zilele din urmă au această siguranță pentru că Dumnezeu le-a dat-o.⁶ (Vezi sugestia 2 de la pagina 140.)

Sfinții din zilele din urmă credincioși, care nu se pot căsători sau nu pot crește copii în această viață, vor primi toate binecuvântările exaltării în viața ce va veni.

O femeie a intrat într-o zi în biroul meu dorind să-mi vorbească între patru ochi. Mi-a spus că era foarte tristă, deoarece ocaziile ei de a se căsători nu-i fuseseră favorabile... Dorea să cunoască care va fi situația ei în cealaltă viață dacă nu va reuși să aibă un soț în această viață. Presupun că tinerii noștri își adresează aceeași întrebare... Doresc să clarific puțin acest lucru pentru liniștea și alinarea oamenilor care se află în această situație. Nu există niciun sfânt din zilele din urmă care, după ce a murit ducând o viață neprihănită, să fi pierdut ceva doar pentru că nu a putut face anumite lucruri pe care nu a avut ocazia să le facă. Cu alte cuvinte, dacă un tânăr sau o tânără nu are nicio ocazie de a se căsători, dar trăiește o viață neprihănită până la momentul morții, va avea toate binecuvântările, exaltarea și slava pe care le va avea orice bărbat sau femeie care a avut această ocazie și care a folosit-o. Acest lucru este cert și adevărat...

Oamenilor care nu au nicio ocazie de a se căsători în această viață, dacă ei mor în Domnul, li se vor oferi mijloacele prin care ei pot primi toate binecuvântările de care se bucură persoanele căsătorite. Domnul este milos și blând, El nu este nedrept. Nu este nicio nedreptate în El; totuși, nu L-am putea considera deloc drept dacă, atunci când o femeie sau un bărbat moare fără să fi avut ocazia de a se căsători, acest lucru nu ar putea fi remediat în cealaltă viață. Acel lucru ar fi nedrept, iar noi știm că Domnul nu este o Ființă nedreaptă. Consider că sora mea, Eliza R. Snow, a fost o femeie la fel de bună ca orice altă femeie sfântă din zilele din urmă care a trăit vreodată, iar ea a trăit fără să fie căsătorită până dincolo de vârsta

la care mai putea avea copii... Nu îmi pot închipui icio clipă că ea va pierde vreo binecuvântare din acea cauză. Va primi acea binecuvântare în cealaltă viață și va dobândi o împărăție la fel de mare ca cea pe care ar fi dobândit-o dacă ar fi avut ocazia de a întemeia o familie în această viață.⁷

**Când soțul și soția nutresc aceleași sentimente
unul pentru celălalt, ei încurajează dragostea
și blândețea în cadrul căminului.**

Aveți grijă ca neînțelegerile mici și neînsemnate pe seama preocupărilor din familie să nu vă șubrezească fericirea.⁸

Dragi soții, fiți fidele soților dumneavoastră. Știu că trebuie să îndurați multe lucruri neplăcute, tot așa cum trebuie să faciți și soții dumneavoastră. Fără îndoială, sunteți puse uneori la încercare de către soții dumneavoastră, poate din pricina neștiinței soților dumneavoastră sau poate că, uneori, din pricina neștiinței dumneavoastră...

Spun doar că soții dumneavoastră sunt răi – la fel de răi precum sunteți dumneavoastră și, poate, unii dintre ei sunt mai răi; dar nu are importanță: încercați să faceți față neplăcerilor care apar din când în când iar, când vă veți întâlni amândoi în cealaltă viață, veți fi bucuroși că ați îndurat acele lucruri.

Soților le spun: mulți dintre dumneavoastră nu își prețuiesc soțiile așa cum ar trebui... Fiți buni cu ele. Când trebuie să plecați împreună undeva, dumneavoastră trebuie să duceți în brațe copilul cel puțin jumătate din timpul în care sunteți plecați. Când are nevoie să fie legănat și nu aveți multe de făcut, legănați-l. Fiți amabili atunci când acest lucru necesită un mic sacrificiu din partea dumneavoastră; dați dovadă de amabilitate indiferent de sacrificiul necesar.⁹

Bărbații trebuie să dea dovadă de mai multă grijă părintească acasă, să aibă sentimente mai gingașe, să fie mai amabili și mai asemănători lui Dumnezeu cu soțiile și copiii lor, cu vecinii și prietenii lor. Când vizitez o familie, admir felul în care capul familiei are grijă de ea ca un adevărat om al lui Dumnezeu, cu bunătate și blândețe, plin de Duhul Sfânt și de înțelepciunea și cunoașterea divine.¹⁰

Dacă veți întemeia vreodată o familie în Sion, dacă veți avea vreodată parte de o căsătorie celestială, lucru necesar pentru ca aceasta să poată dăinui, trebuie să uniți acea familie, iar capul familiei trebuie să aibă Spiritul Domnului și acea lumină și acea cunoaștere care, dacă vor fi puse în practică în viața și în comportamentul de zi cu zi al membrilor familiei, vor aduce salvarea membrilor acelei familii, căci el, deține cheile salvării întregii sale familii.

El se străduiește și stabilește, pe cât de mult poate, o legătură între sentimentele sale și cele ale membrilor familiei sale și depune efort să asigure toate lucrurile necesare nevoilor și bunăstării lor, iar ei, pe de altă parte, trebuie să fie dispuși să arate și să dea dovadă, pe cât de mult pot, de aceleași sentimente, de aceeași bunătate și aceeași atitudine de recunoștință pentru binecuvântările pe care le primesc.

Acest lucru este necesar pentru a exista armonie, sentimente și dragoste reciproce, astfel încât unitatea lor să fie întărită în acest fel.¹¹

Atunci când [bărbații] îngenunchează în rugăciune alături de soțiile și copiii lor, ei trebuie să fie inspirați prin darul și puterea Duhului Sfânt pentru ca soțul să fie un asemenea bărbat încât o soție bună să-l cinstească și ca darul și puterea lui Dumnezeu să fie mereu asupra lor. Soțul și soția trebuie să fie uniți în familia lor, pentru ca Duhul Sfânt să poată pogorî asupra lor și trebuie să trăiască astfel încât, prin rugăciune, soția să devină pură, ca ea să vadă nevoia de a deveni pură în prezența soțului ei și în prezența copiilor, ca împreună, să fie uniți, astfel încât soțul și soția să devină un tot unitar pur, demni să ocupe un loc în organizarea și structura împărăției lui Dumnezeu, ca ei să insufle un spirit pur și să ofere cele mai neîntinate învățături copiilor și nepoților lor.¹² (Vezi sugestia 3 de la pagina 140.)

Copiii învață cel mai bine Evanghelia când părinții lor caută inspirație și stabilesc exemple demne de urmat.

Lucrarea în care ne-am angajat nu este a noastră, este lucrarea lui Dumnezeu. Suntem îndrumați în acțiunile noastre de o Ființă superioară... Viitorul acestei împărății va depinde de urmașii noștri; iar

Părinții trebuie să se străduiască să-și „[unească familia]”.

puterea și triumful ei final vor depinde de educația și instruirea lor corespunzătoare. Dacă dorim să avem o influență pozitivă asupra membrilor familiilor noastre, trebuie să le dăm exemple bune și să le predăm principii corecte. Trebuie să putem zice: „Faceți ceea ce fac eu” și „Faceți ceea ce spun eu”.¹³

Străduiți-vă să le predați copiilor dumneavoastră atât prin exemplu, cât și prin precept, astfel încât ei să pășească, fără ezitate, pe urmele dumneavoastră și să devină la fel de curajoși în susținerea adevărului așa cum ați fost dumneavoastră.¹⁴

Bărbații care doresc să își mențină înaintea lui Dumnezeu poziția în cadrul preoției sfinte trebuie să aibă spiritul profeției și să fie demni să administreze viața și salvarea oamenilor; și, chiar dacă nu vor putea să facă acest lucru în lume, ei trebuie să facă aceasta acasă, în familiile lor, în atelierile lor și pe străzi, pentru ca inimile acestora să poată fi atinse de cuvintele vieții, atât atunci când ei le vor preda Evanghelia copiilor și vecinilor lor la gura sobei, cât

și atunci când le vor vorbi de la acest pupitru fraților din Biserică. Faptul de a avea Spiritul o scurtă perioadă de timp atunci când le vorbim oamenilor iar, apoi, de a-L pierde, nu este acceptabil. Unii bărbați le vor vorbi oamenilor iar, apoi, se vor duce acasă... și, în loc să păstreze cuvintele vieții în inimile lor, ei devin morți din punct de vedere spiritual, dar acest lucru nu va mai fi deloc acceptabil.

Taților din Israel le revine obligația de a se deștepta și de a deveni salvatori ai oamenilor, ca ei să pășească înaintea Domnului având acea tărie a credinței și dorință, prin care Cel Atotputernic le va oferi inspirația de a le preda familiilor lor cuvintele vieții...

Astfel, vom vedea o atitudine fermă ce ne va ajuta să fim uniți, ca noi să învățăm cum să ne iubim unii pe alții și mă rog lui Dumnezeu ca El să dea naștere acelui sentiment de dragoste pe care L-a avut Isus, Fiul Său, în inimile fiecăruia dintre noi și ca El să continue să ne ofere o cunoaștere a ceea ce este bun.¹⁵

Este datoria tatălui să fie demn să îi învețe și să-i instruiască pe copiii săi și să le predea principiile care, dacă vor fi puse în practică, îi vor face pe copii cât se poate de fericiți în copilăria lor și, în același timp, îi vor ajuta să învețe principiile prin care pot dobândi cea mai mare fericire și bucurie când vor ajunge la maturitate.¹⁶

Dacă vom dezvolta cu sârguință principiile pure ale vieții și salvării în inimile noastre, copiii noștri vor crește având aceste cunoștințe, vor putea încuraja cu mai multă ușurință formarea unei societăți cerești și vor putea întemeia fericirea și pacea în jurul lor.¹⁷ (Vezi sugestiile 4 și 5 de la pagina 140.)

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predați. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile v-vii.

1. Recapitulați pasajele care descriu sentimentele președintelui Snow, pe care le-a avut cu privire la reuniunea întregii sale familii (paginile 133-134). Ce lucruri bune se pot întâmpla atunci când ne strângem familiile laolaltă? Cum ne putem ajuta familiile să rămână unite?

2. În ce fel se aplică în zilele noastre cel de-al doilea paragraf întreg de la pagina 134? Ce putem face pentru a-i ajuta pe tinerii din Biserică să înțeleagă caracterul sacru al legământului căsătoriei? Ce putem face pentru a-i ajuta să aștepte cu nerăbdare momentele în care se vor căsători și vor deveni părinți?
3. Președintele Snow ne-a spus că „neînțelegerile mici și neînsemnate” pot să „[ne] șubrească fericirea” în cadrul căminului (pagina 136). Ce idei concrete ne pot ajuta să evităm această șubrețire? (Pentru unele exemple, vedeți paginile 136–137.)
4. Studiați secțiunea care începe la pagina 137. De ce credeți că părinții trebuie să poată spune „Faceți ceea ce fac eu”, pe lângă „Faceți ceea ce spun eu”? În ce fel pot preda părinții prin exemplu? Care sunt câteva dintre principiile pe care le-ați învățat datorită exemplului bun ale părinților dumneavoastră?
5. Președintele Snow și-a exprimat îngrijorarea cu privire la părinții care predau cu putere la Biserică, dar nu și acasă (paginile 135–137). Gândiți-vă la ce puteți face pentru a împărtăși „cuvintele vieții” membrilor familiei dumneavoastră.

Scripturi suplimentare: 1 Nefi 8:10–12; Helaman 5:12; D&L 68:25–28; 93:40–50; 132:19–20

Ajutor pentru predare: „Trebuie să aveți grijă să nu vorbiți mai mult decât este necesar sau să nu vă exprimați părerea prea des. Aceste acțiuni îi pot face pe cursanți să-și piardă interesul... Grija dumneavoastră principală trebuie să fie ajutarea celorlalți să învețe Evanghelia, nu să faceți o prezentare impresionantă. Acest lucru include să le oferiți cursanților șanse de a-și preda unul celuilalt” (*Predarea, nu este chemare mai mare*, p. 64).

Note

1. Vezi Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), p. 453–454.
2. Vezi *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 461–483.
3. În *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 484–486.
4. În „Prest. Snow to Relief Societies”, *Deseret Evening News*, 9 iul. 1901, p. 1; această cuvântare a fost adresată anume femeilor din Societatea de Alinare.
5. *Deseret News*, 11 apr. 1888, p. 200; dintr-o parafrază detaliată a unui discurs pe care Lorenzo Snow l-a rostit în cadrul Conferinței Generale din luna aprilie a anului 1888.
6. *Salt Lake Daily Herald*, 11 oct. 1887, p. 2.

7. *Millennial Star*, 31 aug. 1899, p. 547–548.
8. *Deseret News*, 21 oct. 1857, p. 259.
9. „The Grand Destiny of Man”, *Deseret Evening News*, 20 iul. 1901, p. 22.
10. *Deseret News: Semi-Weekly*, 31 mart. 1868, p. 2.
11. *Deseret News*, 11 mart. 1857, p. 3; în sursa originală, pagina 3 este trecută greșit ca fiind pagina 419.
12. *Deseret News*, 14 ian. 1857, p. 355.
13. *Deseret News*, 26 iul. 1865, p. 338.
14. În „Scandinavians at Saltair”, *Deseret Evening News*, 17 aug. 1901, p. 8.
15. *Deseret News*, 14 ian. 1857, p. 355.
16. *Deseret News*, 28 ian. 1857, p. 371.
17. *Deseret News*, 21 oct. 1857, p. 259.

La 6 aprilie 1892, mii de oameni s-au adunat pentru a fi martori la fixarea cheii de boltă pe cea mai înaltă turlă a templului din Salt Lake.

„Intrați în templu”

„Cunoașterea pe care Dumnezeu ne-a oferit-o este minunată și măreață; mintea omenească nu și-o poate închipui. Intrați în templu și vă vom arăta-o.”

Din viața lui Lorenzo Snow

La scurt timp după ce a fost botezat și confirmat, Lorenzo Snow a început să participe la adunări în templul din Kirtland. Acolo, alături de profetul Joseph Smith și de alți conducători ai Bisericii, el a primit mari binecuvântări spirituale. El a scris în jurnalul său: „Acolo, noi am avut darul profeției – darul limbilor – darul interpretării limbilor – viziuni și vise mărețe – am auzit corurile cerești cântând și am fost martori la manifestarea puterii de a vindeca prin exercitarea preoției de către vârstnici. În multe cazuri, bolnavii au fost vindecați – surzii și-au recăpătat auzul – orbii și-au recăpătat vederea și șchiopii au mers. A fost o manifestare evidentă că, în acea clădire sacră, s-a răspândit o influență divină – o atmosferă spirituală”.¹

Lorenzo Snow a îndrăgit foarte mult templul din Kirtland, știind că „Fiul lui Dumnezeu, în slava Sa, l-a cinstit prin prezența Sa regală”. Prin urmare, a fost cuprins de venerație când a trebuit să predea pentru prima dată de la acel pupitru. El a spus: „Nu-mi pot exprima în cuvinte sentimentele pe care le-am avut atunci când, pentru prima oară, am stat la unul dintre acele pupitre pentru a mă adresa congregației – un pupitru situat deasupra balustradei unde, cu doar puțin timp în urmă, a stat acest Personaj sfânt –*[având] părul de pe cap alb ca zăpada curată și ochii Lui ca flacăra focului*– unde au apărut, de asemenea, Moise, Elias și Ilie și au conferit lui Joseph Smith cheile dispensațiilor lor” (vezi D&L 110).²

Mulți ani mai târziu, la 6 aprilie 1892, președintele Lorenzo Snow a stat înaintea unei alte congregații, de data aceea în fața templului

din Salt Lake aproape finalizat. Aproximativ 40.000 de sfinți din zilele din urmă s-au înghesuit în scuarul dimprejurul Pieței Templului și aproape alți 10.000 de oameni „s-au urcat pe acoperișurile caselor și clădirilor din apropiere de unde puteau vedea”³. Mulțimea se adunase pentru o ceremonie organizată cu ocazia fixării cheii de boltă pe cea mai înaltă turlă a templului. În decursul acelei zile, urma ca statuia îngerului Mormoni să fie așezată pe acea cheie de boltă. Fiind desemnat de Prima Președinție, președintele Snow, care era atunci președintele Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, avea să-i conducă pe sfinți în Strigătul Osana. După de a explicat mulțimii Strigătul Osana, el și-a exprimat dragostea și entuziasmul față de lucrarea din templu.

El a spus: „Cuvintele Strigătului Osana, pe care le vom rosti în timpul fixării cheii de boltă sau după aceasta, au fost rostite pentru prima dată de președintele Joseph Smith odată cu templul din Kirtland și au fost folosite în acea adunare solemnă, când puterea lui Dumnezeu s-a manifestat și viziunea Celui Atotputernic a fost dezvăluită fraților. Aceasta nu este o simplă afirmație, ci este – și vrem să fim bine înțeleși – un strigăt sacru și este folosit doar cu ocazii deosebite ca cea la care suntem martori acum. De asemenea, vrem să fim bine înțeleși că dorim ca frații și surorile nu numai să rostească aceste cuvinte, ci ca inimile lor să fie pline de recunoștință față de Dumnezeuul cerului care a înfăptuit, prin libertatea noastră de a alege, această lucrare măreață și extraordinară. Acum treizeci și nouă de ani a fost așezată piatra de temelie – piatra din capul unghiului – a acestui templu și, gândindu-mă și meditănd la binecuvântările minunate pe care Dumnezeu le-a revărsat asupra noastră, poporul Său, în toți acești ani care au trecut de-atunci, dorim ca, atunci când sfinții vor rosti acest strigăt, s-o facă din inimă. Lăsați ca inimile voastre să fie pline de recunoștință”. El a arătat felul în care trebuie să se rostească Strigătul Osana și, apoi, a spus: „Acum, când vom sta în fața templului și vom rosti strigătul, dorim ca fiecare femeie și fiecare bărbat să strige aceste cuvinte cu toată puterea lor, ca fiecare casă din acest oraș să se cutremure, ca oamenii din fiecare parte a acestui oraș să le audă și ca ele să se înalțe spre lumile eterne”⁴.

Consemnarea următoare despre ceremonia de fixare a cheii de boltă ilustrează reverența și entuziasmul sfinților prezenți la eveniment:

„Imediat ce ceasul a indicat ora prânzului, președintele Wilford Woodruff a înaintat în partea din față a platformei, în văzul întregii mulțimi adunate asupra căreia domnea o tăcere solemnă. Oamenii s-au entuziasmat foarte mult când el a spus:

«Atenție, o, casă a lui Israel și voi, toate națiunile pământului! Acum vom fixa cea mai înaltă cheie de boltă a templului Dumnezeului nostru, a cărui temelie a fost așezată și dedicată de profetul, văzătorul și revelatorul, Brigham Young!»

Apoi, președintele Woodruff a apăsat un buton electric, iar cheia de boltă a templului s-a fixat cu precizie la locul ei. Ceea ce s-a întâmplat după aceea nu poate fi exprimat în cuvinte. Venerabilul președinte al Celor Doisprezece, apostolul Lorenzo Snow a înaintat și a condus patruzeci de mii de sfinți în Strigătul Osana, care au spus la unison:

«Osana, osana, osana lui Dumnezeu și Mielului! Amin, amin și amin!

Osana, osana, osana lui Dumnezeu și Mielului! Amin, amin și amin!

Osana, osana, osana lui Dumnezeu și Mielului! Amin, amin și amin!».

Fiecare strigăt a fost însoțit de fluturarea batistelor... Ochii a mii de oameni s-au umezit de lacrimi de bucurie. Pământul părea că tremură datorită volumului sonor al cărui ecou s-a propagat pe dealurile învecinate. Nu s-a consemnat în istorie o privescătoare mai măreață sau mai impunătoare ca această ceremonie de fixare a cheii de boltă a templului. Miile de oameni abia au terminat strigătul, când imensa congregație a început să cânte instantaneu minunatul imn: «Spiritul lui Dumnezeu»⁵.

Președintele Woodruff a dedicat templul din Salt Lake la exact un an după aceea, pe 6 aprilie 1893, după ce sfinții munciseră 40 de ani pentru a-l finaliza. Președintele Lorenzo Snow a fost chemat să slujească în calitate de primul președinte al aceluia templu și a

deținut acea chemare până când a devenit președintele Bisericii, în septembrie 1898. Astăzi, în templul din Salt Lake, se află un portret al președintelui Snow, drept amintire a devotamentului său față de ceea ce el a numit „lucrarea măreață pe care o îndeplinim” în casa Domnului.⁶ (Vezi sugestia 1 de la pagina 151.)

Învățăături ale lui Lorenzo Snow

În temple învățăm despre binecuvântările minunate pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei credincioși.

Cunoașterea pe care Dumnezeu ne-a oferit-o este minunată și măreață; mintea omenească nu și-o poate închipui. Intrați în templu și vă vom arăta-o. Presupun că mulți dintre dumneavoastră au fost acolo și au auzit lucrurile minunate pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei care-L iubesc și continuă în credință până la sfârșit...

El a pregătit pentru sfinții din zilele din urmă tot ceea ce și-ar putea dori sau închipui, pentru a le oferi fericirea deplină de-a lungul eternităților fără sfârșit.⁷ (Vezi sugestia 2 de la paginile 151.)

Prin intermediul rânduielilor din templu, noi formăm legături sacre care pot uni familiile în timp și eternitate.

Gândiți-vă la promisiunile care vă sunt făcute în timpul frumoasei și glorioasei ceremonii a legământului căsătoriei din templu. Când un bărbat și o femeie sfinți din zilele din urmă se unesc prin căsătorie, le sunt făcute promisiuni referitoare la urmașii lor, care se extind dincolo de eternitate.⁸

Am primit multă înțelepciune și cunoaștere referitoare la lucruri ce îi uimesc pe oameni atunci când vorbim despre ele. Am învățat că, în temple, putem forma legături care nu se rup odată cu moartea, ci rămân valabile de-a lungul eternității; legături sacre ce unesc familiile în timp și eternitate.⁹ (Vezi sugestia 3 de la pagina 151.)

În temple, primim rânduielile necesare exaltării în numele strămoșilor care au decedat.

Fiecare fiu și fiică a lui Dumnezeu va avea ocazia necesară obținerii exaltării și slavei... Există doar o singură cale prin care putem

obține exaltarea și slava. Trebuie să fim botezați pentru iertarea păcatelor și trebuie să primim Duhul Sfânt prin așezarea mâinilor pe capul nostru. Aceste rânduieli și altele sunt absolut necesare pentru a obține exaltarea și slava; iar acolo unde oamenii au trăit fără ca Evanghelia să le fie disponibilă, aceste rânduieli pot fi înfăptuite pentru ei de rudele lor. Am venit în această lume acum, pentru a înfăptui aceste lucruri – acesta este cel puțin unul dintre motivele principale ale venirii noastre. Nu putem accentua suficient de mult importanța acestei lucrări.¹⁰

Nu am venit în această lume în mod întâmplător. Ni s-a dat această viață cu un scop anume și, cu siguranță, ca urmare a unor învoieli pe care le-am făcut în viața premuritoare în care am trăit. Deci, în temple, noi înfăptuim o lucrare măreață pentru rudele noastre decedate. Din când în când, avem parte de manifestări importante ale faptului că Dumnezeu a aprobat această lucrare pe care o înfăptuim în temple. Cele mai extraordinare manifestări au fost trăite de oameni care înfăptuiesc lucrarea pentru strămoșii lor. Ceea ce înfăptuim este o lucrare măreață. Mii de persoane au fost botezate pentru rudele lor decedate în timpul slujirii noastre în temple...

În templele noastre, oamenii pot intra, după ce și-au identificat strămoșii, indiferent de cât de multe generații și pot fi botezați pentru tații, bunicii și străbunicii lor decedați și așa mai departe, până acolo unde și-au putut identifica linia genealogică. Apoi, soțiile pot fi pecetluite cu soții lor, de la părinți la bunici și așa mai departe, până acolo unde și-au putut identifica linia genealogică. Să luăm, spre exemplu, cazul unui bărbat virtuos, care a trăit înainte ca Evanghelia să fie oferită copiilor oamenilor... El s-a căsătorit și a avut o familie; dar nu a avut niciodată privilegiul să primească Evanghelia, așa cum dumneavoastră și cu mine am avut. Cu toate acestea, el i-a învățat pe membrii familiei sale principiile morale și a fost iubitor și bun față de soția și copiii săi. Ce putea face mai mult? El nu poate fi vinovat pentru că nu a acceptat Evanghelia, căci nu era nicio Evanghelie de acceptat. El nu trebuie să-și piardă soția pentru că nu a existat un templu unde să se fi putut duce pentru a se pecetlui cu ea pentru timp și eternitate atunci când s-a căsătorit. El a acționat folosindu-și cea mai bună judecată, iar ea s-a căsătorit cu el doar pentru această viață, după cum era obiceiul țării. Noi

*Părinții îi pot ajuta pe copiii lor să se pregătească
să accepte invitația de a intra în templu.*

respectăm acea căsătorie oficiată în acord cu legile țării sale... Noi îi pecetluim pe copii cu părinții lor și le pecetluim pe soții cu soții lor, de-a lungul tuturor generațiilor.¹¹

Salvatorul a spus cu o anumită ocazie: „Adevărat, adevărat vă spun că vine ceasul, și acum a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu” și a continuat făcând următoarea afirmație remarcabilă: „Și cei ce-L vor asculta, vor învia” (Ioan 5:25). Cred că vor fi foarte puțini oameni care nu vor accepta adevărul. Ei vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu; ei vor auzi glasul preoției Fiului lui Dumnezeu, vor accepta adevărul și vor trăi. Acești frați și aceste surori care lucrează cu atâta hărnicie în temple vor avea onoarea de a fi, într-un fel, salvatori ai rudelor și prietenilor pentru care înfăptuiesc aceste rânduieli.¹² (Vezi sugestia 4 de la pagina 151.)

Trebuie să ne străduim să înfăptuim munca în templu și cea de istorie a familiei, chiar dacă acest lucru necesită sacrificii din partea noastră.

Fiecare bărbat și femeie trebuie să aibă în mintea lor obiectivul de a intra în templele noastre și de a înfăptui această lucrare. Este o lucrare minunată și importantă. Când vom ajunge în viața de apoi și îi vom găsi pe prietenii noștri care sunt acolo, dacă nu vom fi înfăptuit munca necesară exaltării și slavei lor, acea întâlnire nu va fi una fericită și plăcută.

Nu trebuie să așteptăm mereu ocazii plăcute și convenabile; ci trebuie să ne străduim, chiar dacă acest lucru necesită efort din partea noastră, să ne punem în situația de a înfăptui această lucrare... Ne dorim atât de mult ca frații și surorile să nu neglijeze această lucrare importantă. Știți care va fi cea mai importantă lucrare din timpul celor o mie de ani de odihnă [din timpul Mileniului]? Va fi aceea pe care încercăm să-i îndemnăm pe sfinții din zilele din urmă să o înfăptuiască acum. Vor fi construite temple pe întreg pământul, iar frații și surorile vor intra în ele și, poate, că vor lucra zi și noapte pentru a grăbi lucrarea și a îndeplini lucrările necesare înainte ca Fiul Omului să-și poată prezenta împărăția Tatălui Său. Această lucrare trebuie să fie îndeplinită înainte ca Fiul Omului să poată veni și să-și primească împărăția pentru a o prezenta Tatălui Său.¹³ (Vezi sugestia 5 de la pagina 151.)

**Când intrăm în templu având o inimă pură,
Domnul ne binecuvântează așa cum consideră
El că este cel mai bine pentru noi.**

Când intrăm în aceste temple, simțim că ne bucurăm de Spiritul Domnului mai mult decât în oricare alt loc. Ele sunt clădirile Domnului, iar între zidurile lor se desfășoară cea mai importantă lucrare a Sa...

Sunt mulțumit de faptul că, atunci când oamenii intră în aceste temple, ei nu [pleacă] fără să se simtă mai bine și fără să fi luat, în mintea lor, hotărârea de a fi mai buni decât au fost în trecut. Acesta este sentimentul pe care dorim ca sfinții să-l aibă...

Dragi frați și surori, fiți credincioși și perseverenți; veniți la templu și îndepliniți lucrarea pe care o aveți de făcut acolo; și vă veți bucura și veți fi mai bine pregătiți să faceți față lucrurilor neplăcute ale vieții.¹⁴

Cei care [intră] în templu, având inima pură și spiritul smerit, nu [vor] pleca din el fără să primească binecuvântări deosebite, chiar dacă, în puține sau, poate, în multe cazuri, acele binecuvântări pot fi diferite decât cele pe care le-ar putea aștepta cineva... Poate unii sfinți se așteaptă la apariția îngerilor slujitori... sau se așteaptă să vadă chipul lui Dumnezeu. Poate nu v-ar fi de folos să aveți parte de asemenea manifestări. Domnul știe ce este cel mai bine pentru fiecare persoană și Își va personaliza darurile pentru ca acestea să aibă cele mai bune rezultate pentru cei care le primesc. Se poate presupune, pe drept cuvânt, că fiecare sfânt credincios care intră în acea Casă va primi o binecuvântare ce-i va oferi multă satisfacție. Înainte ca cei care intră în templu să [iasă] din el, în inima lor se [va] produce un sentiment și vor dobândi o cunoaștere ce le [va] fi de folos în viitor, în viețile lor. Ca adevărați sfinți din zilele din urmă, ei [au] acest drept.¹⁵ (Vezi sugestia 6 de la pagina 151.)

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predați. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile v-vii.

1. Citiți relatarea despre ceremonia de fixare a cheii de boltă a templului din Salt Lake (paginile 143–146). Dacă ați participat la dedicarea unui templu, gândiți-vă la felul în care v-ați simțit atunci. Când participăm la rostirea Strigătelor Osana, ce îi transmitem Domnului?
2. Recapitulați invitația președintelui Snow de a „[intra] în templu” (pagina 146). Gândiți-vă la felul în care puteți accepta această invitație și la felul în care ați putea face această invitație membrilor familiei și prietenilor.
3. În timp ce studiați cea de-a doua secțiune de la pagina 146, gândiți-vă la binecuvântările pe care le puteți obține prin rânduielile din templu și prin facerea legămintelor din templu. În ce fel au influențat aceste binecuvântări viața dumneavoastră și a familiei dumneavoastră?
4. Citiți secțiunea care începe în partea de jos a paginii 147. În ce fel acționăm noi ca „salvatori ai rudelor și prietenilor [noștri]” când înfăptuim această lucrare? Ce resurse a pus la dispoziție Biserica pentru a ne ajuta?
5. Ce putem face pentru a acorda muncii în templu și celei de realizare a istoriei familiei atenția cuvenită? (Recapitulați secțiunea care începe la mijlocul paginii 149.)
6. Care sunt câteva dintre binecuvântările personale spirituale pe care le putem primi atunci când participăm la munca în templu? (Pentru unele exemple, vedeți pagina 150.)

Scripturi suplimentare: D&L 97:15–17; 109:1–23; 128:15–18; 132:19; 138:57–59

Ajutor pentru predare: „Îi puteți ajuta pe cei cărora le predați să se simtă mult mai încrezători în abilitatea lor de a participa la o discuție dacă dumneavoastră reacționați pozitiv la fiecare comentariu sincer. De exemplu, puteți spune: «Vă mulțumesc pentru răspuns. A fost foarte interesant»... sau «Acesta este un exemplu bun» sau «Apreciez tot ceea ce ați spus astăzi»”(Predarea, nu este chemare mai mare, p. 64).

Note

1. În Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), p. 11.
2. În *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 11–12.
3. Vezi J. H. A., *Millennial Star*, 2 mai 1892, p. 281.
4. *Millennial Star*, 4 iul. 1892, p. 418.
5. *Millennial Star*, 2 mai 1892, p. 281–282.
6. *Millennial Star*, 27 iun. 1895, p. 403.
7. *Deseret Semi-Weekly News*, 30 mart. 1897, p. 1.
8. *Deseret Semi-Weekly News*, 30 mart. 1897, p. 1.
9. În „Funeral Services of Apostle Erastus Snow”, *Millennial Star*, 2 iul. 1888, p. 418.
10. *Millennial Star*, 27 iun. 1895, p. 405.
11. *Millennial Star*, 27 iun. 1895, p. 403–404; vezi, de asemenea, *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* (2004), p. 177.
12. *Deseret Weekly*, 4 nov. 1893, p. 609.
13. *Millennial Star*, 27 iun. 1895, p. 404–405.
14. *Deseret Semi-Weekly News*, 30 mart. 1897, p. 1.
15. Text adaptat după o parafrază detaliată dintr-o cuvântare a președintelui Snow în *Deseret Weekly*, 8 apr. 1893, p. 495.

„Nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui”

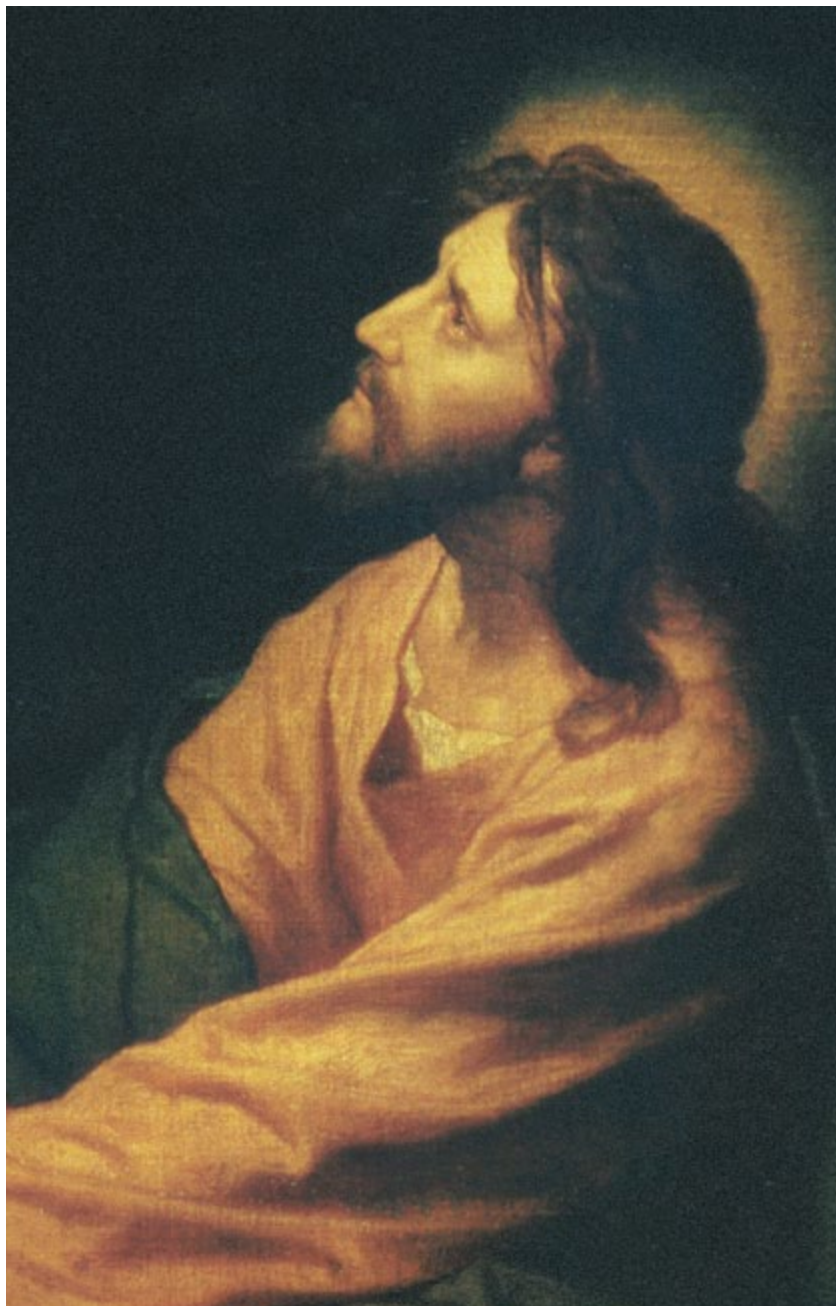
„Trebuie să facem ca voia noastră să fie supusă voinței Tatălui și să dorim să ne întrebăm: «Care este voința Tatălui pe care trebuie să-L slujim aici?». Atunci fiecare acțiune a noastră va fi încununată cu succes.”

Din viața lui Lorenzo Snow

La 31 martie 1899, președintele Lorenzo Snow a vizitat Academia Brigham Young (acum Universitatea Brigham Young), unde un grup mare de sfinți din zilele din urmă se adunase pentru a sărbători cea de-a 85-a sa zi de naștere. În acea dimineață, el a rostit o cuvântare în cadrul unei adunări de devoțiune, adresându-se bărbaților din congregație. În același timp, femeile au avut o adunare asemănătoare condusă de soții ale membrilor Primei Președinții și ale Cvorumului celor Doisprezece Apostoli. După-amiază, s-au întâlnit cu toții împreună.

Ca parte a adunării de după-amiază, 23 de copii „au venit în față și au pășit pe podium și, cu fața la președintele Snow, au cântat două cântece... apoi, fiecare copil i-a oferit președintelui un buchet de flori”. Președintele Snow le-a mulțumit copiilor și i-a binecuvântat. După aceea, opt studenți ai Academiei Brigham Young au venit, pe rând, în față. Fiecare dintre ei a adus, în numele organizației din cadrul academiei pe care o reprezenta, un omagiu profetului lor. Ca răspuns la acele cuvinte de apreciere și admirație, președintele Snow a spus:

„Dragi frați și surori, nu știu ce să spun despre toate acestea. Aș vrea să mă pot duce acasă și să mă gândesc la ce-aș putea spune, dar cred că, acum, ar fi potrivit să spun câteva cuvinte și presupun că ar trebui să spun ceva, însă chiar nu știu ce să spun. Cu toate

*În Grădina Ghetsimani, Salvatorul a spus: „Facă-se
nu voia Mea, ci a Ta” (Luca 22:42).*

acestea, vă voi spune următoarele cuvinte. Înțeleg foarte bine că nu-mi acordați această onoare mie personal, ci cauzei pe care o susțin alături de frații mei, consilierii mei din Prima Președinție și membrii Cvorumului Celor Doisprezece... Simt că lucrurile pe care le-am realizat până acum și experiențele care au condus la chemarea mea de președinte al Bisericii – nu au avut loc ca urmare a eforturilor mele proprii, ale lui Lorenzo Snow, ci Domnul le-a înfăptuit. Când a fost pe pământ, Isus a făcut această afirmație remarcabilă la care m-am gândit și de care îmi amintesc mereu în timp ce îmi îndeplinesc responsabilitățile: «Eu nu pot face nimic de la Mine Însumi: judec după cum aud; și judecata Mea este dreaptă». De ce a spus El că judecata Lui este dreaptă? El ne spune: «Pentru că nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis» (vezi Ioan 5:30). Dragii mei frați și dragile mele surori, m-am străduit să pun acel principiu în practică din clipa în care mi-a fost revelat că Tatăl meu din Ceruri și Tatăl dumneavoastră din Ceruri există. M-am străduit să fac voia Sa...

Domnul este Cel pe care-L cinstiți atunci când ne cinstiți pe mine, pe consilierii mei și pe membrii Cvorumului celor Doisprezece Apostoli. Fiecare dintre noi a descoperit cu mult timp în urmă că nu putem face nimic de unii singuri. Eforturile noastre au avut succes numai când am urmat principiul pe care Isus l-a urmat când a fost pe pământ; același lucru vi se întâmpla și dumneavoastră¹.

Învățăături ale lui Lorenzo Snow

Când căutăm să cunoaștem voia lui Dumnezeu, urmăm o cale pe care nu putem da greș.

Există o cale pe care bărbații și femeile o pot urma și pe care nu pot da greș. Indiferent de dezamăgirile care se pot ivi sau de aparentele eșecuri ce pot rezulta, adevărul este că, per ansamblu, nu va exista niciun eșec... Au fost momente în care părea că nu progresam deloc, ci dimpotrivă; cel puțin așa a fost pentru cei care nu au înțeles pe deplin modul de gândire și voia lui Dumnezeu. Biserica a trecut prin experiențe foarte neobișnuite, iar oamenii au făcut sacrificii mari... Dar am trecut cu bine de aceste sacrificii și, la general vorbind, nu am înregistrat niciun eșec. De ce nu am

înregistrat niciun eșec? Pentru că membrii, în general, și-au concentrat atenția asupra adevăratelor principii ale vieții și și-au îndeplinit responsabilitățile... La general vorbind, membrii au avut Spiritul Domnului și L-au urmat. De aceea nu am înregistrat niciun eșec. Același lucru poate fi adevărat și pentru fiecare membru în parte. Fiecare persoană poate urma o cale pe care nu poate da greș. Acest lucru este valabil atât în aspectele temporale, cât și spirituale. Domnul ne-a oferit cuvintele cheie în aceste versete pe care le-am citit din cartea Doctrină și legăminte:

„Și, dacă aveți ochiul îndreptat numai către slava Mea, trupurile voastre se vor umple în întregime cu lumină și nu va fi întuneric în voi; și acel trup care este plin de lumină înțelege toate lucrurile. De aceea, sfințiți-vă voi înșivă, astfel ca mintea voastră să fie îndreptată numai către Dumnezeu” (D&L 88:67–68).

Aceasta este cheia prin care o persoană poate avea întotdeauna succes. Pavel spune:

„Alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus” (Filipeni 3:14).

Acesta este un obiectiv pe care fiecare [sfânt] din zilele din urmă trebuie să-l aibă permanent. Care este premiul? „Tot tot ceea ce are Tatăl Meu îi va fi dat lui” (D&L 84:38).

La un moment dat, Salvatorul a făcut o afirmație extraordinară. Se găsește în capitolul 5 din Evanghelia după Ioan și sună în felul următor:

„Eu nu pot face nimic de la Mine Însumi” (Ioan 5:30).

Este remarcabil faptul că Dumnezeu, Cel care a creat lumile, care a coborât aici având un trup din carne, care a înfăptuit minuni și și-a dat viața pe Dealul Căpățâna pentru salvarea întregii omeniri – a spus: „Eu nu pot face nimic de la Mine Însumi”. Și a continuat spunând:

„Judec după cum aud; și judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis” (Ioan 5:30).

Aceasta este o afirmație minunată și cuprinde multe învățături. Ceea ce ne dorim este să avem acel spirit în fiecare acțiune și în fiecare inițiativă din viețile noastre, fie acestea temporale sau spirituale

și să nu ne gândim la noi înșine. Trebuie să învățăm cum să folosim banii și informațiile pe care Dumnezeu ni le-a dat. Răspunsul este simplu – pentru slava lui Dumnezeu. Ochiul nostru trebuie să fie îndreptat numai către slava lui Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care am părăsit viața premuritoare și am [venit] în viața muritoare. Trebuie să căutăm să promovăm interesele Dumnezeului cel Preaînalt și să spunem ceea ce a spus Isus: „Eu nu pot face nimic de la Mine Însumi”. Atâta timp cât astăzi, mâine, săptămâna aceasta și cea următoare, vom acționa în interesul lui Dumnezeu și vom avea ochiul îndreptat numai către slava Sa, nu vom înregistra niciun eșec.² (Vezi sugestia 1 de la pagina 161.)

**Atunci când ne supunem voinței lui Dumnezeu,
El ne dă putere să reușim în lucrarea Sa.**

Nu putem face nimic de unii singuri. Isus a spus: „Adevărat, adevărat vă spun, că, Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai” (Ioan 5:19). El a venit pe acest pământ pentru a face voia Tatălui Său, nu a Sa. Dorința și hotărârea noastră ar trebui să fie la fel. Atunci când trecem prin momente care necesită efort din partea noastră, trebuie să facem ca voia noastră să fie supusă voinței Tatălui și să dorim să ne întrebăm: „Care este voința Tatălui pe care trebuie să-L slujim aici?”. Atunci fiecare acțiune a noastră va fi încununată cu succes. Poate că nu vom vedea imediat succesul acțiunilor noastre, cu toate acestea, ele vor duce la succes.³

„Moise a zis lui Dumnezeu: «Cine sunt eu, ca să mă duc la Faraon, și să scot din Egipt pe copiii lui Israel?»” (Vezi Exodul 3:11.)...

„Moise a zis Domnului: «Ah! Doamne, eu nu sunt un om cu vorbirea ușoară; și cusurul acesta nu-i nici de ieri, nici de alaltăieri, nici măcar de când vorbești Tu robului Tău; căci vorba și limba mi-este încurcată»” (vezi Exodul 4:10)...

În versetele pe care le-am citim, vedem că Dumnezeu l-a chemat pe Moise să îndeplinească o lucrare anume; Moise a simțit neputința și neîndemânarea sa de a face ceea ce i se cerea. Lucrarea era prea marea. Prin natura și caracterul ei, aceasta era prea profundă și presupunea anumite lucruri pe care Moise simțea că nu are nici

puterea, nici capacitatea de a le dobândi; a simțit slăbiciunea sa și L-a rugat pe Dumnezeu să caute alți oameni... El a protestat în inima sa și I-a vorbit Domnului astfel: Cine sunt eu ca să fiu trimis să îndeplinesc această lucrare măreață – căci este imposibil să fie îndeplinită de o persoană care are abilitățile pe care le am eu...

Acestea sunt sentimentele și gândurile pe care le-a avut Moise și cu care a vrut să-L influențeze pe Dumnezeu. La fel a fost de la început; când Domnul a chemat oameni, ei au simțit neputința lor și același lucru îl simt și vârstnicii care sunt chemați să vă vorbească. Același lucru îl simt și vârstnicii chemați să meargă la toate națiunile de pe pământ în calitate de slujitori ai Evangheliei. Ei își simt imperfecțiunile. Ei își simt neputința...

Când Ieremia a fost chemat, el s-a simțit la fel ca Moise. El a spus că Domnul îl chemase să fie profet nu doar pentru casa lui Israel, ci pentru toate națiunile învecinate. Când Dumnezeu i-a apărut prima dată, el era doar un copil, asemenea lui Joseph Smith. Joseph avea doar 14 ani – era doar un copil – neinstruit în ceea ce privește înțelepciunea și învățătura laică – la fel ca Ieremia, atunci când Dumnezeu l-a chemat prima dată – el a spus: „Sunt doar un copil. Cum pot îndeplini eu această lucrare măreață pe care mi-o ceri, cum pot să îndeplinesc aceste responsabilități mari pe care vrei să mi le dai?”. El s-a opus ideii de a îndeplini acea lucrare măreață. Însă Dumnezeu i-a spus... pentru liniștea sa: „Mai înainte ca să te fi întocmit în pântecul mamei tale, te cunoșteam”. Domnul i-a spus lui Ieremia că l-a cunoscut încă din viața [premuritoare], că el avea să îndeplinească ceea ce Domnul i-a cerut: „Și mai înainte ca să fi ieșit tu din pântecul ei, Eu te pusesem deoparte, și te făcusem prooroc al neamurilor”. (Vezi Ieremia 1:5–6.) El a mers înainte și, cu ajutorul Celui Atotputernic, Ieremia și-a îndeplinit responsabilitățile pe care Domnul i le dăduse...

Domnul acționează diferit față de cum acționează oamenii. El are alte metode. Apostolul Pavel ne-a învățat acest lucru. El a spus: „[Voi ați fost chemați]. Dar Dumnezeu a ales lucrurile bune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari”. (Vezi 1 Corinteni 1:25–27.) Iar apostolii pe care i-a chemat Dumnezeu, pe care Isus, Fiul lui Dumnezeu, i-a chemat, pe care și-a așezat mâinile și cărora

Moise „[a] atribuit [întregul său succes] Dumnezeului cel Atotputernic care l-a chemat. Și la fel facem și noi”.

le-a conferit preoția și autoritatea Sa pentru a îndeplini lucrarea Lui, nu au fost oameni învățați; ei nu înțelegeau disciplinele științifice, nu au ocupat poziții importante în Iudeea – ei erau săraci și neînvățați; ei aveau responsabilități modeste în viață... Ei, bine, Domnul acționează în mod diferit. El își face cunoscute chemările într-un mod diferit de cel al oamenilor. Și sunt mari șansele ca oamenii să fie confuzi în ceea ce privește modalitățile lui Dumnezeu de a chema oameni pentru a-I sluji; cei mai deștepți și mai înțelepți dintre oameni pot fi, adesea, confuzi. Moise a fost confuz în ceea ce privește felul în care Domnul urma să-l ajute să îndeplinească ceea ce-i ceruse, însă i s-a explicat mai târziu. Domnul l-a ajutat și l-a sprijinit într-un fel minunat, convingându-i pe frații săi israeliți că el a fost vizitat de Marele Iehova. Moise s-a sfătuit cu ei și le-a spus care era misiunea sa și, în cele din urmă, ei au consimțit să fie conducătorul lor. Israelii au ascultat și au acceptat sfaturile sale și conducerea sa, iar Moise i-a scos din robie, din țara Egiptului. El a

avut succes, dar nu l-a atribuit propriei sale înțelepciuni, ci l-a atribuit Dumnezeuului cel Atotputernic care l-a chemat. Și la fel facem și noi...

Poate că este îndeajuns să spunem că noi suntem chemați de Dumnezeu. Nu predicăm [decât] ceea ce poruncește Dumnezeu. Aproape fiecare bărbat care este vârstnic al Israelului s-a simțit copleșit atunci când a fost chemat să predice Evanghelia, să-și îndeplinească îndatoririle și obligațiile ce i-au fost date. Am observat că unora dintre cei mai buni vorbitori care s-au adresat vreodată de la acest pupitru le-a fost teamă când au fost chemați să facă acest lucru și au simțit nevoia să facă apel la credința și sprijinul congregației. Iar ei au stat în picioare cu ajutorul lui Iehova și au proclamat voia Sa cu frică și tremur; dar ei nu au vorbit prin propria lor tărie și înțelepciune în acest fel sfinților din zilele din urmă. Deși, poate, nu vor avea niciodată șansa de a beneficia de studii superioare, ei stau totuși înaintea membrilor, bazându-se nu pe propria lor tărie, ci pe tăria și puterea Evangheliei.⁴

Nu vom putea face mereu ceea ce am vrea să facem, dar vom avea puterea să facem ce trebuie să facem. Domnul ne va da puterea să îndeplinim acest lucru.⁵(Vezi sugestia 2 de la pagina 162.)

**Am fost chemați să acționăm în numele
lui Dumnezeu și recunoaștem mâna Sa în
toate lucrurile bune pe care le facem.**

Ceea ce facem, înfăptuim în numele Domnului Dumnezeuului lui Israel și suntem dornici să recunoaștem mâna Celui Atotputernic în tot ceea ce facem. Când Moise și-a asumat chemarea de eliberator al copiilor lui Israel din robia egipteană, el nu s-a prezentat în felul în care s-ar prezenta în mod obișnuit un eliberator, ci a acționat în numele Domnului Dumnezeuului lui Israel, poruncindu-i-se să ducă la bun sfârșit eliberarea lor prin puterea și autoritatea pe care le-a primit de la Dumnezeu. Și, din momentul în care el s-a prezentat înaintea lor în acea postură până când și-a îndeplinit lucrarea, el a acționat în și prin numele Domnului, nu prin propria înțelepciune și ingeniozitate, nici pentru că ar fi fost în posesia vreunei inteligențe superioare față de restul oamenilor. Domnul i-a apărut în rugul aprins și i-a poruncit să meargă și să îndeplinească o anumită

lucrare, ce avea ca scop pacea, fericirea și salvarea unui popor mare; iar succesul și izbânda acesteia depindeau de îndeplinirea lucrurilor în ordinea revelată de către Dumnezeu din Cer. Succesul și izbânda sa au fost pe deplin asigurate de faptul că lucrarea ce-i fusese desemnată nu fusese invenția lui, ci provenea de la Iehova...

Acest lucru ni se aplică și nouă în aceste zile. Lucrarea măreață ce se desfășoară acum – adunarea oamenilor din toate națiunile pământului nu a fost elaborată de mintea vreunui om sau a vreunui grup de oameni; ci provine de la Domnul Atotputernic.⁶

Noi depinem de Dumnezeu; în toate lucrările și eforturile noastre și în toate succesele care au însoțit eforturile noastre, simțim că Dumnezeu a fost Cel care a făcut posibil acest lucru.⁷

Am venit în această lume cu un scop mare, la fel ca Isus, Fratele nostru mai mare, acela de a face voia și lucrările Tatălui nostru; în această lucrare se găsește pace, bucurie și fericire, un surplus de înțelepciune, cunoaștere și puterea lui Dumnezeu; fără aceasta nu există binecuvântări promise. De aceea, să ne dedicăm neprihănirii, să ne ajutăm unii pe alții să fim mai buni și mai fericiți; să facem bine tuturor și rău nimănui; să-L cinstim pe Dumnezeu și să ne supunem preoției Sale; să dobândim și păstrăm o conștiință pură și să urmăm Spiritul Sfânt; să nu obosiți în a face bine, să vă țineți strâns de ceea ce este drept, să îndurați până la sfârșit, iar bucuria dumneavoastră va fi deplină, căci mare va fi răsplata dumneavoastră pentru încercările și suferințele pe care le-ați avut din pricina ispitelor, pentru încercările dificile, pentru dorințele inimii dumneavoastră și pentru lacrimile dumneavoastră; da, Dumnezeu nostru vă va oferi coroana unei glorii nepieritoare.⁸ (Vezi sugestia 3 de mai jos.)

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predăți. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile v–vii.

1. Studiați secțiunea care începe la pagina 155. Cum puteți ști dacă ochiul dumneavoastră este îndreptat numai către slava lui Dumnezeu? Cu atât de multe lucruri din lume care ne distrag

atenția, în ce fel îi pot ajuta părinții pe copiii lor să-și păstreze ochii îndreptați numai către slava lui Dumnezeu?

2. Recapitulați comentariile președintelui Snow despre Moise și Ieremia (paginile 157–160). În ce fel ne pot ajuta aceste consemnări în eforturile noastre de a sluji în cvorumurile preoției, în Societatea de Alinare și în alte organizații din cadrul Bisericii?
3. Președintele Snow ne-a învățat că trebuie să slujim „în numele Domnului” (pagina 160). Cum ați descrie o persoană care acționează în numele Domnului? Gândiți-vă la ocaziile pe care le aveți să slujiți în numele Domnului.
4. Președintele Snow folosește de mai multe ori în acest capitol cuvântul *succes* și expresia *a avea succes*. În ce fel se deosebește definiția pe care o dă Dumnezeu succesului de cea a lumii De ce putem fi siguri de succes atunci când facem voia lui Dumnezeu?

Scripturi suplimentare: Filipeni 4:13; 2 Nefi 10:24; Mosia 3:19; Helaman 3:35; 10:4–5; 3 Nefi 11:10–11; 13:19–24; D&L 20:77, 79; Moise 4:2

Ajutor pentru predare: „Nu vă temeți de liniște. Oamenii au nevoie, deseori, de timp pentru a se gândi și a răspunde la întrebări sau pentru a exprima ceea ce simt. Puteți să faceți o pauză după ce ați adresat o întrebare, după o experiență spirituală care a fost împărtășită sau când o persoană are dificultăți de a se exprima” (*Predarea, nu este chemare mai mare*, p. 67).

Note

1. În „Anniversary Exercises”, *Deseret Evening News*, 7 apr. 1899, p. 9–10.
2. „The Object of This Probation”, *Deseret Semi-Weekly News*, 4 mai 1894, p. 7.
3. În Conference Report, oct. 1899, p. 2.
4. *Salt Lake Daily Herald*, 11 oct. 1887, p. 2.
5. *Deseret News*, 15 mai 1861, p. 82.
6. *Deseret News*, 8 dec. 1869, p. 517.
7. *Salt Lake Daily Herald*, 11 oct. 1887, p. 2.
8. În Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), p. 487.

Zeciuiala, o lege dată pentru protecția și progresul nostru

„Legea zeciuiei este una dintre cele mai importante legi revelate vreodată omului... Prin supunere față de această lege, sfinții vor primi binecuvântări, vor prospera și vor avea succes.”

Din viața lui Lorenzo Snow

La începutul lunii mai a anului 1899, președintele Lorenzo Snow a simțit îndemnul de a vizita orașul St. George și alte așezări din sudul statului Utah. El a organizat repede un grup de oameni, inclusiv câteva autorități generale, să-l însoțească în lunga sa călătorie.

Când președintele Snow a făcut pregătirile pentru călătorie, el nu a spus nimănui motivul pentru care făceau această călătorie – el însuși necunoscându-l. El a spus mai târziu: „Când am plecat din Salt Lake, nu am știut motivul exact pentru care urma să vizităm aceste așezări din sud”¹. Dar, pe 17 mai, la scurt timp după ce grupul a sosit în St. George, voia Domnului a fost „manifestată deplin în mod clar” profetului Său.² Într-o adunare care a avut loc la data de 18 mai 1899, președintele Snow a declarat:

„Cuvântul Domnului pentru dumneavoastră, dragii mei frați și dragile mele surori, este acela că trebuie să trăiți în acord cu ceea ce vi se cere în calitatea dumneavoastră de popor ce are la dispoziția sa această perspectivă a exaltării și slavei. Despre ce este vorba? Ei bine, este vorba despre un lucru care v-a fost repetat constant până când, poate, v-ați saturat să-l tot auziți... Cuvântul Domnului pentru dumneavoastră nu are nimic nou; este pur și simplu acesta: A SOSIȚI TIMPUL CA FIECARE SFÂNT DIN ZILELE DIN URMĂ, CARE DOREȘTE SĂ FIE PREGĂTIȚI PENTRU VIITOR ȘI CARE DOREȘTE SĂ-ȘI AIBĂ PICIOARELE BINE FIXATE PE O TEMELIE CORESPUNZĂTOARE, SĂ FACĂ VOIA DOMNULUI ȘI SĂ-ȘI

Tabernacolul din St. George. În această clădire, președintele Lorenzo Snow a rostit prima sa cuvântare dintr-o serie de cuvântări despre legea zecuielii.

PLĂTEASCĂ ZECIUIALA ÎN ÎNTREGIME. Acesta este cuvântul Domnului către dumneavoastră și va fi cuvântul Domnului către fiecare așezare din întregul ținut al Sionului. După ce ne vom despărți și vă veți putea gândi la ce v-am spus, veți vedea că a venit timpul ca fiecare om să-și asume răspunderea și să-și plătească zeciuiala integral. Domnul ne-a binecuvântat și a avut milă de noi în trecut; dar a sosit vremea când Domnul dorește ca noi să ne asumăm răspunderea, să facem ceea ce El a poruncit și să nu mai amânăm. Ceea ce vă spun dumneavoastră, în acest țăruș al Sionului, voi spune în fiecare țăruș al Sionului care a fost organizat. Nimeni dintre cei care îmi aud cuvintele pe care le rostesc acum nu va fi mulțumit dacă nu-și va plăti zeciuiala integral”³.

În cei 50 de ani în care a slujit înainte în calitate de apostol, președintele Snow a menționat rareori legea zeciuielii în cuvântările sale. Acel lucru s-a schimbat în St. George, Utah, datorită revelației pe care a primit-o. El a spus mai târziu: „Nu am avut niciodată o revelație atât de clară ca [revelația] pe care am primit-o cu privire la acest subiect al zeciuielii”⁴. Din St. George, el și tovarășii săi de călătorie au mers din oraș în oraș în partea de sud a statului Utah și în drumul lor înapoi spre casă, în orașul Salt Lake, desfășurând 24 de adunări. Președintele Snow a rostit 26 de cuvântări. De fiecare dată când a vorbit, el i-a sfătuit pe sfinți să se supună legii zeciuielii.

Grupul s-a întors în orașul Salt Lake pe 27 mai. Un reporter a remarcat: „Președintele pare să fie mai plin de vigoare și mai energic acum decât a fost în ziua când a plecat din Salt Lake”. Răspunzând unei remarci că „[făcuse] față călătoriei neașteptat de bine”, profetul în vârstă de 85 de ani a spus: „Da, așa spun toți... Călătoria mi-a prins bine. Niciodată în viața mea nu m-am simțit atât de bine. Simt că Domnul mă sprijină ca răspuns la rugăciunile sfinților”⁵.

Pe lângă remarcile pe care le-a făcut cu privire la sănătatea sa, el a împărtășit sentimentele sale despre credința și neprihănirea sfinților din sudul statului Utah. El a spus că împreună cu tovarășii săi de călătorie au fost primiți „cu cele mai sincere manifestări de bucurie și apreciere”⁶. El a transmis că, atunci când i-a sfătuit pe sfinți să se supună legii zeciuielii, „Spiritul Domnului s-a revărsat asupra oamenilor și ei s-au bucurat foarte mult și au hotărât în inimile lor să se supună întocmai literei și spiritului acestui principiu”⁷.

Răspunzând la o întrebare despre situația generală a oamenilor, el a spus: „Trăiesc în case confortabile, se îmbracă deosebit de bine și par să aibă roade din belșug pentru a mânca și a bea. În țărușul St. George, oamenii suferă de [o] secetă mare, cea mai mare secetă care a lovit vreodată regiunea, dar ei au credința că, în curând, vor avea parte de ploaie”⁸.

În zilele de 29 și 30 mai, președintele Snow a rostit două cuvântări despre legea zeciuiei; prima, pentru conducătoarele generale ale Asociației Progresului Comun al Tinerelor Fete și, a doua, pentru conducătorii Asociației Progresului Comun al Tinerilor Băieți.⁹ La încheierea celei de-a doua cuvântări, vârstnicul B. H. Roberts, din Cei Șaptezeci, a prezentat următoarea rezoluție, care a fost susținută în unanimitate de toți cei prezenți: „S-a decis ca noi să acceptăm doctrina zeciuiei, așa cum tocmai ne-a fost prezentată de președintele Snow, ca fiind cuvântul și voia Domnului cu privire la noi și o acceptăm cu toată inima; ne vom supune ei și vom face tot ce ne stă în putință să îi ajutăm pe sfinții din zilele din urmă să facă la fel”.¹⁰ În data de 2 iulie, toate autoritățile generale și reprezentanții ai tuturor țărușilor și episcopiilor din Biserică au participat la o adunare solemnă în templul din Salt Lake, după ce, în prealabil, s-au pregătit pentru adunare postind și rugându-se. Acolo, ei au acceptat, în unanimitate, aceeași rezoluție.¹¹ Președintele Snow a fost el însuși fidel acestei rezoluții propovăduind legea zeciuiei în mulți țăruși și îndrumându-i pe alți conducători ai Bisericii în eforturile lor de a face același lucru.

În lunile care au urmat vizitei președintelui Snow în sudul statului Utah, i s-a adus la cunoștință faptul că sfinții din zilele din urmă și-au reînnoit angajamentul privind supunerea față de legea zeciuiei. Această veste i-a adus „cea mai mare bucurie și satisfacție”¹², căci el știa că, prin supunere continuă față de această lege, „binecuvântările Celui Preaînalt [aveau] să fie revărsate asupra acestui popor, iar Biserica [avea] să progreseze cu o forță și o viteză nemaîntâlnite până atunci”¹³.

Președintele Snow i-a încredințat pe sfinți, în repetate rânduri, că fiecare dintre ei va fi binecuvântat, atât temporal, cât și spiritual, dacă se supuneau legii zeciuiei.¹⁴ O parte a acelei promisiuni s-a îndeplinit în luna august a anului 1899, când locuitorii din St.

George au scăpat, pentru o perioadă, de secetă; credința lor a fost răsplătită cu precipitații care au acoperit pământul cu un strat de 7,44 cm de apă, mai mult decât avuseseră parte în toate cele 13 luni anterioare.¹⁵ Președintele Snow a promis, de asemenea, că supunerea față de legea zeciuiei va binecuvânta întreaga Biserică. El a fost sigur că zeciuielele celor credincioși vor ajuta Biserica să se elibereze de datorii, care, în mare parte, au fost rezultatul persecuției.¹⁶ Acea promisiune s-a îndeplinit în anul 1906, la cinci ani după decesul său. La Conferința Generală din luna aprilie a anului 1907, președintele Joseph F. Smith a anunțat:

„Nu cred că a existat vreo perioadă în istoria Bisericii în care legea zeciuiei să fi fost respectată la un nivel atât de general și cu atâta corectitudine cum este respectată în ultimul timp de sfinții din zilele din urmă. Zeciuielele plătite de oameni în anul 1906 au depășit zeciuiala din oricare alt an. Acest lucru este o dovadă bună că sfinții din zilele din urmă își fac datoria, că au credință în Evanghelie, că sunt dornici să țină poruncile lui Dumnezeu și că se supun legii zeciuiei cu mai multă credință decât au făcut-o, probabil, înainte. Vreau să vă mai spun un alt lucru pentru a vă felicita și anume că am reușit, prin binecuvântarea Domnului și prin credința sfinților de a-și plăti zeciuiala, să plătim toate datoriile Bisericii. Astăzi, Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă nu datorează nicio sumă de bani pe care să n-o poată plăti imediat. În cele din urmă, avem posibilitatea de a evita datoriile. Nu trebuie să mai împrumutăm și nici nu va mai trebui să facem acest lucru dacă sfinții din zilele din urmă continuă să trăiască în acord cu religia lor și să se supună acestei legi a zeciuiei”¹⁷. (Vezi sugestia 1 de la pagina 172.)

Învățăături ale lui Lorenzo Snow

Legea zeciuiei este ușor de înțeles și cu toții i se pot pune.

Vă încurajez, în numele Domnului și mă rog ca fiecare bărbat, femeie și copil... să plătească o zecime din venitul lor ca zeciuială.¹⁸

[Zeciuiala] nu este o lege dificilă... Dacă cineva primește zece dolari, zeciuiala sa este un dolar; dacă el primește o sută de dolari, zeciuiala sa este zece dolari... Este foarte ușor de înțeles.¹⁹

Președintele Snow i-a sfătuit pe părinți și pe învățători să îi învețe pe copii să plătească zeciuiala.

[Cineva s-ar putea întreba:] Cât de mult din această zeciuială trebuie să dau? Nu pot să păstrez o parte din zeciuială pentru mine? Domnul este foarte bogat și mă îndoiesc că El își va face griji dacă eu păstrez o parte din zeciuială pentru mine; astfel, cineva păstrează puțin pentru el. Dar acel foarte puțin, care este păstrat pentru sine, îi va aduce acelui om muștrări de conștiință, în cazul în care conștiința sa este asemenea celei a celor mai mulți dintre sfinții din zilele din urmă. Într-o oarecare măsură, acel lucru nu-i va da pace nici în timpul zilei și nici noaptea când se va gândi la el. El nu va avea privilegiul de a se bucura de acel sentiment de fericire – acea fericire îl va părăsi.²⁰

Zeciuiala parțială nu este deloc zeciuială, cum nici scufundarea pe jumătate în apă a unei persoane nu este un botez.²¹

Nu există niciun bărbat și nicio femeie care să nu poată plăti o zecime din ceea ce primește.²²

Dragi frați și surori, dorim ca dumneavoastră să vă rugați cu privire la acest aspect... În loc să avem păreri așa de josnice cu privire la bani, așa cum au unii, ar trebui să ne plătim zeciuiala... Ceea ce Domnul ne cere este să ne plătim zeciuiala acum. Și Se așteaptă ca,

în viitor, fiecare persoană să-și plătească zeciuiala. Știm ce înseamnă a zecea parte; să plătim acea parte Domnului. Apoi, putem merge la episcop fiind cinstiți și îi putem cere o recomandare pentru a putea merge la templu.²³

Vă spun, în numele Domnului Dumnezeuului lui Israel că, dacă vă veți plăti zeciuiala de-acum înainte, Domnul vă va ierta pentru [neplata zeciuiei] în trecut, iar binecuvântările Celui Atotputernic se vor revărsa asupra acestui popor.²⁴

Vreau ca principiul acesta să fie atât de bine întipărit în mintea noastră încât să nu-l uităm niciodată. Așa cum am spus în repetate rânduri, știu că Domnul îi va ierta pe sfinții din zilele din urmă pentru neglijența de care au dat dovadă în trecut în ceea ce privește neplata zeciuiei, dacă se pocăiesc acum și plătesc o zeciuială cinstită de-acum înainte.²⁵ (Vezi sugestia 2 de la pagina 172.)

Când plătim zeciuiala, contribuim la lucrarea Bisericii.

Această Biserică nu ar putea merge înainte dacă nu ar avea venit, iar Dumnezeu a pus la dispoziție acest venit [prin legea zeciuiei]. Templele noastre, în care primim cele mai mărețe binecuvântări oferite vreodată muritorilor, sunt construite cu ajutorul acestui venit. Nu am putea trimite niciodată... vârstnicii în lume pentru a predica Evanghelia, așa cum facem acum, dacă nu am avea bani pentru a face acest lucru... Pe lângă acestea, mai sunt alte mii de lucruri care apar mereu pentru care este nevoie de bani...

Dacă unii dintre sfinții din zilele din urmă nu ar fi plătit zeciuiala, niciunul dintre cele patru temple ale noastre de azi [în 1899] nu s-ar fi putut construi, iar judecățile și statutele lui Dumnezeu cu privire la exaltare și slavă nu ar fi putut fi ținute niciodată. Primul principiu activ pe care trebuie să-l urmeze sfinții din zilele din urmă este de a sfinți pământul ținând această lege a zeciuiei și punându-se pe ei înșiși în postura în care pot primi rânduielele ce au legătură cu exaltarea și slava celor morți ai noștri.²⁶ (Vezi sugestia 3 de la pagina 172.)

Fondurile ce vin din zeciuială sunt folosite pentru a ajuta la construirea și întreținerea templelor.

Domnul ne binecuvântează temporal și spiritual când ne supunem legii zeciuielii.

Legea zeciuielii este una dintre cele mai importante legi revelate vreodată omului... Prin supunere față de această lege, sfinții vor primi binecuvântări, vor prospera și vor avea succes.²⁷

Dacă ne supunem acestei legi... pământul va fi sfințit și vom fi considerați demni să primim binecuvântările Domnului, să fim susținuți și sprijiniți în treburile noastre financiare și în tot ceea ce facem, atât temporal, cât și spiritual.²⁸

Salvarea temporală a acestei Biserici... depinde de supunerea față de această lege.²⁹

Există sărăcie în rândul sfinților din zilele din urmă și va exista mereu, până când ne vom supune cel puțin legii zeciuielii.³⁰

Cred, într-adevăr, că, dacă sfinții din zilele din urmă vor trăi în acord cu această lege, noi vom fi eliberați de orice rău care ar putea veni asupra noastră.³¹

Iată o lege revelată special atât pentru protecția și siguranța noastră, cât și pentru progresul nostru pe cărarea neprihănirii și a sfințeniei; o lege prin care pământul pe care stăm poate fi sfințit; o lege prin care Sionul poate fi clădit și stabilit, fără să mai fie vreodată cucerit sau distrus de oameni păcătoși și ticăloși.³²

Avem temple și primim binecuvântări asociate acestora, chiar cele mai mari rânduiri administrate vreodată omului pe pământ, datorită supunerii noastre față de această lege.³³

Nu vom fi niciodată pregătiți să vedem chipul lui Dumnezeu dacă nu plătim o zeciuală cinstită și nu ne îndeplinim cu conștiinciozitate celelalte îndatoriri.³⁴

Am vorbit limpede și vă mărturisesc că ceea ce v-am spus cu privire la zeciuală este voia Domnului. Dacă veți urma îndemnul Spiritului, ochii vi se vor deschide.³⁵ (Vezi sugestia 4 de la pagina 172.)

Părinții și învățătorii au responsabilitatea de a-și plăti zeciuală și, apoi, de a-i învăța pe copii să facă la fel.

Învățați-i de mici [pe copii] să-și plătească zeciuală. Dragi mame, învățați-i pe copiii dumneavoastră că, atunci când primesc orice sumă de bani, trebuie să plătească o zecime din ea Domnului, indiferent cât de mică ar fi aceasta. Învățați-i să-și plătească zeciuală integral.³⁶

Este potrivit și corespunzător ca... oficianții și învățătorii [din Biserică] să primească în inima și sufletul lor spiritul acestei legi pentru a putea fi pe deplin demni să predea despre ea și să accentueze generației care se ridică importanța și caracterul ei sacru. Dragii mei frați și dragile mele surori, vi se cere nu numai să vă supuneți dumneavoastră înșivă legii, dar și să o predați altora, chiar generației care se ridică... și, în măsura în care puteți trăi conform ei, veți putea să o transmiteți și să o predați altora...

Vă cer nu numai să vă supuneți ei, ci și să o predați copiilor sfinților din zilele din urmă și să-i ajutați să și-o amintească, astfel

încât, atunci când vor ajunge la vârsta la care vor fi responsabili, să se poată spune că ei au fost învățați și că s-au supus acesteia începând din copilărie.³⁷ (Vezi sugestia 5 de mai jos.)

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predăți. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile v–vii.

1. Recapitulați povestirea președintelui Snow despre primirea revelației privind zeciuiala (paginile 163–167). Gândiți-vă la dorința sa de a călători la St. George și la hotărârea oamenilor de a se supune legii zeciuielii. Ce putem învăța din această relatare?
2. În ce fel zeciuiala „nu este o lege dificilă”? (Pentru unele exemple, vezi paginile 167–169.) De ce unii oameni pot crede că legea zeciuielii este o lege dificil de urmat? Cum ar putea ajuta învățăturile președintelui Snow pe cineva să dobândească o mărturie cu privire la plata zeciuielii?
3. Studiați secțiunea de la pagina 169. Care sunt unele dintre binecuvântările pe care dumneavoastră și cei dragi ai dumneavoastră le-ați primit datorită clădirilor și programelor finanțate prin intermediul zeciuielii? De ce plata zeciuielii este un privilegiu?
4. Președintele Snow a mărturisit că vom fi binecuvântați dacă ne supunem legii zeciuielii (paginile 170–172). Care sunt câteva dintre binecuvântările pe care le-ați primit în viața dumneavoastră datorită legii zeciuielii? Care sunt câteva dintre binecuvântările pe care le-au primit membrii familiei și prietenii dumneavoastră în viețile lor?
5. Gândiți-vă la sfatul președintelui Snow adresat părinților și învățătorilor (pagina 172). De ce credeți că este important pentru copii să-și plătească zeciuiala, „indiferent cât de mică ar fi aceasta”? Care sunt câteva dintre modurile prin care îi putem învăța pe copii să plătească zeciuiala și alte donații?

Scripturi suplimentare: Maleahi 3:8–10; D&L 64:23; 119:1–7

Ajutor pentru predare: „Fiți atenți să nu încheiați discuțiile bune prea devreme încercând să prezentați tot materialul pe care l-ați pregătit. Chiar dacă este important să parcurgeți materialul, este și mai important să ajutați cursanții să simtă influența Spiritului, să le rezolvați întrebările, să le măriți cunoașterea despre Evanghelie și să le aprofundați angajamentul de a ține poruncile” (*Predarea, nu este chemare mai mare*, p. 64).

Note

1. În „In Juab and Millard Stakes”, *Deseret Evening News*, 29 mai 1899, p. 5.
2. În „In Juab and Millard Stakes”, p. 5.
3. *Millennial Star*, 24 aug. 1899, p. 532–533; vezi, de asemenea, *Deseret Evening News*, 17 mai 1899, p. 2; *Deseret Evening News*, 18 mai 1899, p. 2. În *The Millennial Star* este consemnat că președintele Snow a rostit această cuvântare la data de 8 mai, dar alte surse moderne arată că respectiva cuvântare a fost rostită la data de 18 mai. Președintele Snow a vorbit, de asemenea, despre zeciuală, la data de 17 mai.
4. În „President Snow in Cache Valley”, *Deseret Evening News*, 7 aug. 1899, p. 1.
5. În „Pres. Snow Is Home Again”, *Deseret Evening News*, 27 mai 1899, p. 1. La acea vreme, Biserica avea 40 de țărugi.
6. În „Pres. Snow Is Home Again”, p. 1.
7. *Deseret Evening News*, 24 iun. 1899, p. 3.
8. În „Pres. Snow Is Home Again”, p. 1.
9. Vezi „The Annual Conference of the Young Men’s and Young Ladies’ Mutual Improvement Associations”, *Improvement Era*, aug. 1899, p. 792–795; vezi, de asemenea, Ann M. Cannon, „President Lorenzo Snow’s Message on Tithing”, *Young Woman’s Journal*, apr. 1924, p. 184–186.
10. B. H. Roberts, citat în „The Annual Conference of the Young Men’s and Young Ladies’ Mutual Improvement Associations”, p. 795.
11. Vezi B. H. Roberts, *Comprehensive History of the Church*, 6:359–360.
12. În Conference Report, oct. 1899, p. 28.
13. În „President Snow in Cache Valley”, *Deseret Evening News*, 7 aug. 1899, p. 2.
14. Vezi, de exemplu, *Deseret Evening News*, 24 iun. 1899, p. 3. Transcrieri moderne ale cuvântărilor președintelui Snow și articole de ziar despre călătoriile sale, arată că, deși el le-a promis sfinților că vor fi binecuvântați atât temporal, cât și spiritual dacă vor ține legea zeciuielii, el nu a promis că seceta din sudul statului Utah va lua sfârșit.
15. Vezi Western Regional Climate Center, <http://www.wrcc.dri.edu/cgi-bin/cliMONtpre.pl?utstge>.
16. Vezi, de exemplu, „The Annual Conference of the Young Men’s and Young Ladies’ Mutual Improvement Associations”, p. 793.
17. În Conference Report, apr. 1907, p. 7.
18. În Conference Report, oct. 1899, p. 28.
19. *Deseret Semi-Weekly News*, 28 iul. 1899, p. 10.
20. În Conference Report, apr. 1899, p. 51.
21. *Deseret Evening News*, 24 iun. 1899, p. 3.
22. În „President Lorenzo Snow’s Message on Tithing” p. 185; din minuta unei adunări desfășurate în Assembly Hall, în orașul Salt Lake la 29 mai 1899.
23. *Deseret Semi-Weekly News*, 28 iul. 1899, p. 10.
24. În „President Snow in Cache Valley”, p. 2.
25. În Conference Report, oct. 1899, p. 28.
26. În Conference Report, oct. 1899, p. 27–28.
27. În „In Juab and Millard Stakes”, p. 5.
28. *Deseret Evening News*, 24 iun. 1899, p. 3.
29. În „The Annual Conference of the Young Men’s and Young Ladies’ Mutual Improvement Associations”, p. 794.
30. *Deseret Semi-Weekly News*, 28 iul. 1899, p. 10.

31. În „President Lorenzo Snow’s Message on Tithing”, p. 185.
32. „Tithing” *Juvenile Instructor*, apr. 1901, p. 216.
33. „Tithing”, p. 215.
34. În „Conference of Granite Stake”, *Deseret Evening News*, 21 mai 1900, p. 2; dintr-o parafrază detaliată a unui discurs pe care președintele Snow l-a rostit în cadrul conferinței țării Granite la data de 20 mai 1900.
35. *Deseret Semi-Weekly News*, 28 iul. 1899, p. 10.
36. *Millennial Star*, 31 aug. 1899, p. 546.
37. „Tithing”, p. 215–216.

Societatea de Alinare: caritate adevărată și religie pură

„Nu există nicio organizație care să aibă un obiectiv mai nobil. Temelia sa este caritatea adevărată, care este dragostea pură a lui Hristos.”

Din viața lui Lorenzo Snow

În vara anului 1901, președinția generală a Societății de Alinare a organizat o activitate de o zi pentru surorile Societății de Alinare din valea Salt Lake. Președintele Lorenzo Snow a acceptat invitația de a fi prezent și de a se adresa grupului. El și-a început cuvântarea spunând: „Sunt recunoscător pentru privilegiul de a putea petrece o oră sau două împreună în compania dumneavoastră în această după-amiază și sunt sigur că vă simțiți bine azi. Activitățile recreative și divertismentul adecvate sunt lucruri bune și mă bucur să vă văd pe dumneavoastră, dragi surori, având parte de puțină odihnă și recreere, căci dumneavoastră, care munciți atât de mult în căminele dumneavoastră și în Societatea de Alinare, meritați, cu siguranță, să vă relaxați din plin”.

Președintele Snow, a cărui soră, Eliza R. Snow slujise ca a doua președintă generală a Societății de Alinare, și-a exprimat recunoștința pentru lucrarea Societății de Alinare. Referindu-se la femeile din Biserică, el a spus: „Este dificil să ne imaginăm ce am fi realizat sau ce progres ar fi făcut lucrarea Domnului fără ele”. Pentru a cita un exemplu, el s-a referit la programul misionar de atunci al Bisericii, în care bărbații căsătoriți erau adesea chemați să slujească în misiuni cu timp deplin: „Când am fost plecați în misiune în alte țări, misiunile lor de-acasă nu au fost, în general, cu nimic mai ușoare decât ale noastre departe de casă; iar în timpul încercărilor și al lipsurilor, ele au dat dovadă de răbdare, curaj și tăria de a se

Din primele zile ale Bisericii, surorile Societății de Alinare au lucrat împreună și s-au întărit reciproc din punct de vedere temporal și spiritual.

întreține singure, lucruri ce au fost cu adevărat pline de inspirație. Să-i mulțumim lui Dumnezeu pentru femeile din această Biserică! Acesta este sentimentul pe care îl am astăzi, în această adunare”¹. (Vezi sugestia 1 de la pagina 181.)

Învățăături ale lui Lorenzo Snow

Membrele Societății de Alinare dau dovadă de caritate adevărată și religie pură.

Societatea de Alinare a fost organizată... de profetul Joseph Smith sub îndrumarea Domnului... Astăzi, ea este recunoscută ca fiind una dintre cele mai puternice forțe ale binelui din cadrul Bisericii...

Misiunea Societății de Alinare este de a-i ajuta pe cei suferinzi, de a le sluji celor bolnavi și neajutorați, de a-i hrăni pe cei săraci, de a-i îmbrăca pe cei goi și de a binecuvânta toți fiii și toate fiicele lui Dumnezeu. Nu există nicio organizație care să aibă un obiectiv mai nobil. Temelia sa este caritatea adevărată, care este dragostea pură a lui Hristos (vezi Moroni 7:47), iar acel sentiment a fost prezent în tot sprijinul oferit de Societatea de Alinare oamenilor. Apostolul Iacov a spus: „Religia curată și neîntinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să ne păzim neîntinați de lume” (Iacov 1:27). Acceptând acest adevăr, membrele Societății de Alinare au dat dovadă, cu siguranță, în viețile lor de religie curată și neîntinată; căci ele le-au slujit celor aflați la necaz, și-au exprimat dragostea față de orfani și de văduve prin faptele lor și s-au păstrat neîntinate de lume. Pot depune mărturie că în întreaga lume nu există femei mai pure și mai credincioase ca cele din rândul membrilor Societății de Alinare.² (Vezi sugestia 2 de la pagina 181.)

Surorile de la Societatea de Alinare conlucrează cu deținătorii preoției pentru a promova scopurile împărăției lui Dumnezeu.

Întotdeauna mi-a făcut plăcere să remarc credința cu care dumneavoastră, dragi surori ale Societății de Alinare, i-ați susținut mereu pe slujitorii Domnului. Ați fost mereu alături de deținătorii preoției,

gata să-i sprijiniți și să vă îndepliniți îndatorirea pentru a promova scopurile împărăției lui Dumnezeu; deoarece ați fost părtașe la aceste lucrări, veți fi sigur părtașe la triumful lor și la exaltarea și slava pe care Domnul le-o va da copiilor Săi credincioși...

Un episcop înțelept va aprecia lucrările Societății de Alinare din episcopia sa. Ce-ar putea să facă un episcop fără Societatea de Alinare? Pe dumneavoastră, stimați episcopi din cadrul Bisericii vă rog să încurajați surorile Societății de Alinare și să le susțineți în lucrarea lor plină de caritate și bunăvoință, iar ele se vor dovedi a fi o binecuvântare pentru dumneavoastră și pentru toți oamenii.³ (Vezi sugestia 3 de la pagina 181.)

**Este bine ca influența Societății de Alinare
să fie simțită în fiecare cămin.**

Aș dori să-i sfătuiesc pe frați să-și încurajeze soțiile să [participe la] activitățile societății...; căci ar fi bine ca influența acestei organizații să fie simțită în fiecare cămin. Vă cer dumneavoastră, surorile mele, ca în vizitele dumneavoastră în căminele sfinților din zilele din urmă, să aveți această influență oriunde veți merge. Domnul v-a arătat în mod limpede natura relației dumneavoastră cu El și ce vi se cere în calitate de soții și mame. Predați aceste lucruri celor pe care le vizitați, în special tinerelor fete...

Dragi surori, dumneavoastră, în calitate de membre ale Societății de Alinare și de mame în Israel, trebuie să vă exercitați toată influența... pentru a susține adevărata calitate de mamă și fidelitatea față de legământul căsătoriei.⁴ (Vezi sugestia 4 de la pagina 181.)

**Pe măsură ce Biserica crește, surorile Societății de
Alinare vor avea oportunități mai mari de a sluji.**

Nu este nevoie să detaliez ce a făcut Societatea de Alinare în trecut; lucrarea sa minunată este cunoscută în întreg Sionul și în multe părți ale lumii. Este îndeajuns să spun că ea a fost fidelă misiunii sale, iar numărul realizărilor ei nu este întrecut de nicio altă organizație caritabilă. Sfinții din zilele din urmă sunt mândri de ea și de realizările sale și sunt recunoscători Tatălui nostru din Cer că

„Membrele Societății de Alinare au dat dovadă, cu siguranță, în viețile lor de religie curată și neîntinată.”

l-a inspirat pe slujitorului Său, profetul, să organizeze o astfel de organizație. Viitorul Societății de [Alinare] are un mare potențial. Pe măsură ce Biserica se dezvoltă, Societatea de Alinare se va face și mai utilă la o scară mai largă și va aduce și mai mult bine decât a adus în trecut. Dacă toate surorile se vor uni pentru a susține Societatea de Alinare, aceasta va înfăptui o lucrare măreață și va continua să fie o binecuvântare pentru Biserică. Vom avea un sentiment de satisfacție să le vedem pe surorile de vârstă mijlocie la fel de interesate de această organizație ca și cele în vârstă iar, dacă vor deveni interesate, vor descoperi că Societatea de Alinare le va întări credința, le va oferi o cunoaștere mai mare despre viață și despre responsabilitățile ei și le va ajuta să facă pașii necesari pe cărarea progresului și desăvârșirii.⁵

Încă de la începutul lucrării lor, binecuvântarea lui Dumnezeu a fost revărsată asupra [femeilor din Biserică] și eu am urmărit cu multă încântare și plăcere și cu mare interes progresul lor... Au reușit uimitor de bine și este minunat felul în care Dumnezeu le-a binecuvântat și a revărsat Spiritul Său asupra lor. Cu tot respectul

cuvenit, pot să spun că ele au devenit asemenea unor îngeri, care stau în prezența oamenilor din lume.⁶ (Vezi sugestia 5 de la pagina 181.)

**Surorile de la Societatea de Alinare care
se încred în Dumnezeu și Îl slujesc vor fi
binecuvântate în această viață și în eternitate.**

Aceasta este ceea ce dorim să insuflăm în inimile surorilor – fiți utile în sfera dumnevoastră de acțiune și nu vă descurajați din cauza dificultăților care vi se vor ivi în cale, ci încredeți-vă în Dumnezeu și priviți către El, iar eu vă promit că binecuvântările Sale minunate vor fi revărsate asupra dumnevoastră. Aceasta va fi experiența dumnevoastră... Permiteți-mi să repet: nu vă descurajați, ci mergeți înainte și faceți bine, exercitați-vă credința și profitați de fiecare ocazie pe care o aveți să progresați. Dorim să folosiți toate talentele pe care vi le-a dat Dumnezeu. Referitor la perspectiva succesului dumnevoastră, există adevărul următor. Când o persoană începe să meargă pe o cărare pe care a arătat-o Domnul și pe care înfăptuiește bine pentru a atinge scopurile Sale, aceasta va reuși cu siguranță. Ea se află exact acolo unde vrea Dumnezeu ca ea să fie și acela este locul în care dumnevoastră puteți cere lui Dumnezeu, cu pioșenie, binecuvântarea Sale.⁷

Mă simt îndemnat să spun: Dumnezeu să binecuvânteze conducătoarele și membrele Societății de Alinare! Dumnevoastră îndepliniți o misiune importantă și vă îndemn să nu obosiți în a face bine (vezi D&L 64:33). Cu toții ne străduim să dobândim gloria celestială, iar grandoarea perspectivelor pe care le avem înaintea noastră nu poate fi exprimată în cuvinte. Dacă veți continua să lucrați cu credință în lucrurile în care sunteți implicate veți dobândi această glorie și vă veți bucura pentru totdeauna în prezența lui Dumnezeu și a Mielului. Acesta este un lucru pentru care merită să faci eforturi și sacrificii și binecuvântat este acela care este credincios până când îl va obține. Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toate!⁸ (Vezi sugestia 6 de la pagina 181.)

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predăți. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile v-vii.

1. Președintele Snow a spus că ar fi dificil să ne imaginăm progresul lucrării Domnului fără femeile din Biserică (pagina 175). În ce fel contribuie, astăzi, femeile la lucrarea Domnului?
2. Gândiți-vă la cuvintele președintelui Snow despre misiunea Societății de Alinare (pagina 177). Gândiți-vă la un moment în care surorile Societății de Alinare au îndeplinit această misiune ajutându-vă pe dumneavoastră sau pe familia dumneavoastră. În ce fel v-au influențat viața aceste acțiuni?
3. Recapitulați secțiunea care începe în partea de jos a paginii 177. În ce fel „[promovează surorile] scopurile împărăției lui Dumnezeu”? Ce exemple cunoașteți despre slujirea surorilor Societății de Alinare alături de deținătorii preoției?
4. Gândiți-vă la rugămintea pe care președintele Snow a adresat-o surorilor Societății de Alinare de a-și exercita influența pentru a „susține adevărata calitate de mamă și fidelitatea față de legământul căsătoriei” (pagina 178). De ce este nevoie de această influență în lumea de astăzi? În ce feluri le pot ajuta surorile Societății de Alinare pe tinerele fete să se pregătească pentru căsătoria în templu și pentru a deveni mame?
5. Președintele Snow a spus: „Pe măsură ce Biserica se dezvoltă, Societatea de Alinare se va face și mai utilă la o scară mai largă și va aduce și mai mult bine decât a adus în trecut” (pagina 179). Ce pot face surorile Societății de Alinare astăzi, în lume, pentru a-și spori influența în bine?
6. Studiați secțiunea de la pagina 180. Gândiți-vă în ce fel ați fost conduse să fiți „unde vrea Dumnezeu ca [dumneavoastră] să [fiți]”. Cum v-a ajutat Dumnezeu în aceste eforturi?

Scripturi suplimentare: Isaia 1:17; Matei 25:34–40; Mosia 4:26–27; Alma 1:29–30; Moroni 7:44–48

Ajutor pentru predare: „În timp ce vă pregătiți să predați, asigurați-vă că folosiți o diversitate de metode de predare de la lecție la lecție. Aceasta poate însemna folosirea unui lucru atât de simplu ca un afiș colorat sau un tabel de perete într-o lecție și o listă de întrebări pe tablă într-o alta” (*Predarea, nu este chemare mai mare*, p. 89).

Note

1. În „Prest. Snow to Relief Societies”, *Deseret Evening News*, 9 iul. 1901, p. 1.
2. În „Prest. Snow to Relief Societies”, p. 1.
3. În „Prest. Snow to Relief Societies”, p. 1.
4. În „Prest. Snow to Relief Societies”, p. 1.
5. În „Prest. Snow to Relief Societies”, p. 1.
6. *Young Woman's Journal*, sept. 1895, p. 577-578.
7. *Young Woman's Journal*, sept. 1895, p. 578.
8. În „Prest. Snow to Relief Societies”, p. 1.

„La Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putință”

„Lucrurile care ni se cer [sunt] de o așa natură încât nimeni nu le poate îndeplini fără ajutorul Celui Atotputernic... El a promis acest ajutor.”

Din viața lui Lorenzo Snow

Președintele Lorenzo Snow a fost un om muncitor, urmându-și sfatul pe care l-a repetat des: „Trebuie să depunem efort... Să rămânem leneși în loc să trecem la acțiune nu ne este de niciun folos”¹. Dar el a recunoscut că, în dorința sa de a clădi împărăția lui Dumnezeu, eforturile sale proprii nu ar fi niciodată suficiente fără harul lui Dumnezeu – sau „ajutor supranatural”², așa cum l-a numit adesea. De aceea, în timp ce i-a încurajat pe membrii Bisericii să lucreze asiduă pentru „dezvoltarea principiilor [neprihănirii]”, el a mai declarat și că „noi, în calitate de sfinți din zilele din urmă, trebuie să înțelegem și să ținem minte că salvarea vine prin harul lui Dumnezeu”³. El a depus mărturie că Dumnezeu va completa eforturile noastre cu tăria Sa: „Acolo unde ne pune Domnul, trebuie să rămânem; când ne cere să depunem efort pentru a susține aceste principii sfinte, trebuie să ne supunem; acesta este singurul lucru care trebuie să ne preocupe; Tatăl nostru Ceresc va avea grijă de restul”⁴.

Sora președintelui Snow, Eliza, a remarcat că el a fost fidel acestei învățături. Ea l-a descris ca fiind un bărbat care a avut „încredere deplină în sprijinul oferit de puterea și harul [lui Dumnezeu]”. Ea a spus că el a „știut în cine și-a pus încrederea” și, de aceea, a putut îndura „fiecare greutate, fiecare opoziție” și „depăși fiecare obstacol”⁵.

Lorenzo Snow și-a arătat încrederea în sprijinul oferit de puterea lui Dumnezeu când a călătorit în Anglia în anul 1840 pentru a sluji

Înainte să vindece un orb, Salvatorul a spus: „Trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimis” (Ioan 9:4).

în misiune. În timpul voiajului de 42 de zile pe Oceanul Atlantic, el și tovarășii săi de călătorie au avut de înfruntat trei furtuni mari. El a scris mai târziu că acestea au fost „furtuni teribile – furtuni pe care cei obișnuiți cu oceanul le-au considerat foarte periculoase”. El a observat o diferență între reacția sa față de furtuni și reacția unora dintre ceilalți pasageri: „În multe momente, pentru a nu spune decât atât, situația era foarte gravă. Nu am fost surprins că bărbații, femeile și copiii care nu învățaseră să se încreadă în Dumnezeu își frământau mâinile fiind îngroziți de frică și plângeau. Eu mi-am pus încrederea în Cel care a creat mările și a stabilit limitele lor. Eram în slujba Lui – știam că am fost trimis în această misiune prin autoritatea pe care El o recunoaște și, deși elementele se dezlănțuiseră, iar vaporul se clătina și vibra în mijlocul valurilor uriașe, El era la cârmă, iar viața mea era în siguranță în grija Sa”⁶.

Mulți ani mai târziu, când Lorenzo Snow a devenit președintele Bisericii, el a găsit, din nou, alinare în cunoașterea faptului că Domnul era la cârmă. Într-o adunare desfășurată în data de 13 septembrie 1898, membrii Cvorumului celor Doisprezece Apostoli și-au exprimat în unanimitate angajamentul de a-l susține în calitate de președinte al Bisericii. O consemnare a adunării menționează că, după aceea, el s-a ridicat și a spus că „nu avea sens ca [el] să găsească scuze cu privire la incapacitatea sa etc. de [a-și] asuma responsabilitățile uriașe pe care le implica acea chemare... [El] a simțit că trebuia să [facă] tot ce [putea] mai bine și să [se bizuie] pe Domnul”⁷. (Vezi sugestia 1 de la pagina 190.)

Învățăături ale lui Lorenzo Snow

Cu ajutorul lui Dumnezeu, putem face tot ceea ce ni se cere.

Doresc să vorbesc într-un fel care să contribuie la edificarea și progresul nostru comun în lucrurile ce țin de salvarea noastră. În acest scop, doresc să fac apel la credința și rugăciunile tuturor celor care cred, să privească spre Domnul pentru a fi instruiți și a primi cunoaștere.

Trebuie să ne dăm seama de relația pe care o avem cu Domnul Dumnezeu nostru și de poziția unică pe care o ocupăm. Pentru a

ne îndeplini cum se cuvine obligațiile pe care le avem, avem nevoie de ajutor supranatural...

Isus i-a spus [unui] tânăr, care a venit la el și a vrut să știe ce trebuie să facă pentru a moșteni viață veșnică, să țină poruncile. Tânărul l-a spus că el a ținut poruncile menționate încă din copilăria lui. Salvatorul, privindu-l, și-a dat seama că lipsea ceva. Tânărul ținuse legea morală, legea dată lui Moise și Isus îl iubea pentru aceasta, dar a văzut că lipsea ceva. El era un om bogat și, datorită bogăției sale mari, era o persoană influentă în lume. Isus a știut că, înainte de a-l putea exalta pe el sau pe oricare altul în lumea celestială, era nevoie ca el să fie supus în toate lucrurile și să vadă că supunerea față de legea celestială este cea mai importantă. Isus a știut de ce este nevoie pentru ca fiecare om să obțină o coroană celestială – ca nimic să nu fie prețuit mai mult ca supunerea față de cerințele cerești. Salvatorul a simțit că acest tânăr iubea mai mult un lucru ce nu era în armonie cu legea împărăției celestiale. A văzut în el o oarecare predispoziție în a-și fixa inima pe lucruri care erau periculoase pentru el și care ar fi făcut ca supunerea față de toate cerințele Evangheliei să fie neconfortabilă sau imposibil de realizat, de aceea, i-a spus că trebuie să se ducă și să vândă tot ce are și „[să dea la săraci, apoi să-L urmeze]”.

Această poruncă l-a întristat pe tânăr. El a privit bogățiile ca fiind scopul principal al vieții, care i-ar fi oferit o poziție influentă în lume și toate lucrurile care erau de dorit; ca pe un mijloc de a-și asigura binecuvântările și plăcerile vieții și de a-l ridica la un rang înalt în societate. El nu putea concepe ideea ca cineva să dobândească, fără bogăție, binecuvântările, plăcerile și privilegiile vieții și toate celelalte lucruri pe care le dorea în mod firesc. Dar Evanghelia avea puterea de a asigura lucrurile necesare și de a satisface nevoile și necesitățile omului și de a-l face fericit. Bogățiile nu au fost menite în acest scop; iar Domnul dorea ca el să renunțe la acele idei și să le înlăture din mintea și inima sa pentru ca el să fie slujitorul Său în toate lucrurile. El a dorit ca acel tânăr să se dedice întru totul slujirii Sale, să-și înceapă lucrarea cu toată sinceritatea inimii, să urmeze îndemnul Spiritului Sfânt și să se pregătească pentru gloria celestială. Dar acel tânăr nu a fost dispus să facă aceasta; era un sacrificiu prea mare. Iar Salvatorul a spus cu acea ocazie: „Greu va

intra un bogat în Împărăția cerurilor. Vă mai spun iarăși că este mai ușor să treacă o cămilă prin urechea acului, decât să intre un bogat în împărăția lui Dumnezeu”.

Ucenicii „au rămas uimiți de tot” la auzul acestor cuvinte și au zis unii către alții: „Cine poate, atunci să fie mântuit?”. Ei au crezut că niciun bogat nu putea fi salvat în împărăția lui Dumnezeu. Aceasta a fost ideea pe care au înțeles-o din cuvintele Salvatorului. Dar Isus a răspuns: „La oameni lucrul acesta este cu neputință, dar la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putință” (vezi Matei 19:16–26; vezi, de asemenea, Joseph Smith Translation în Matei 19:26, nota de subsol *a*, și Marcu 10:27, nota de subsol *a*)⁸. (Vezi sugestia 2 de la pagina 190.)

Dumnezeu a promis să ne ajute în eforturile noastre personale de a trăi în acord cu Evanghelia.

Nu putem ține, de unii singuri, toate poruncile pe care ni le-a dat Dumnezeu. Isus Însuși nu a putut să Își ducă la bun sfârșit lucrarea fără ajutor divin de la Tatăl Său. El a spus la un moment dat: „Eu nu pot face nimic de la Mine Însuși: judec după cum aud; și judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis” (Ioan 5:30). Și, dacă El, Domnul nostru, a avut nevoie de sprijin divin, este cu atât mai important ca noi să primim sprijinul Său. În fiecare împrejurare și indiferent de condițiile în care se află sfinții din zilele din urmă în îndeplinirea îndatoririlor lor, ei sunt îndreptățiți să primească ajutor supranatural de la Spiritul Sfânt, să fie sprijiniți în situațiile în care se află și în îndatoririle pe care le au de îndeplinit...

Nu îmi pot închipui nimic atât de important ca lucrarea de a obține propria exaltare și slavă. Acesta este, cu siguranță, unul dintre scopurile mărețe pentru care am venit în lume... Nimeni nu trebuie să se descurajeze când simte că nu poate îndeplini ceea ce ar vrea să facă, ci trebuie să facem cu toții tot ce putem pentru a duce la bun sfârșit lucrarea măreață pentru care suntem aici.⁹

Religia pe care am acceptat-o cere să avem un anumit comportament pe care nicio altă religie pe care o cunosc nu îl cere de la membrii ei; iar lucrurile care ni se cer [sunt] de o așa natură încât

„[Lucrarea] în care dumneavoastră și cu mine ne-am angajat poate prospera și avansa numai prin binecuvântările pe care Dumnezeu ni le oferă în eforturile noastre cinstite și pline de credință.”

nimeni nu le poate îndeplini fără ajutorul Celui Atotputernic. Este necesar să înțelegem, măcar în parte, binecuvântările minunate și importante pe care le vom obține, în cele din urmă, prin supunere față de cerințele religiei sau Evangheliei pe care am acceptat-o. Sacrificiile care se cer din partea noastră sunt de așa natură încât nimeni nu le poate face decât dacă este ajutat de o putere supranaturală; iar atunci când Domnul a stabilit aceste condiții, nu a intenționat niciodată să li se ceară vreodată oamenilor Lui să le îndeplinească fără ajutor supranatural și fără acel tip de ajutor despre care nu predică nicio altă categorie de oameni religioși. El a promis acest ajutor...

Aceste lucruri... au fost cerute în fiecare epocă și perioadă de timp în care Dumnezeu a chemat un popor să-L slujească și să primească legile Sale. Ele au fost cerute în zilele lui Israel, atunci când s-a format acel popor. Ele le-au fost cerute lui Avraam, Isaac și Iacov. I-au fost cerute lui Moise și tuturor oamenilor pe care el i-a condus afară din robia egipteană. Ele au fost cerute tuturor profetilor care au existat din zilele lui Adam până în această perioadă de

timp. Ele le-au fost cerute apostolilor care și-au primit însărcinarea prin așezarea mâinilor de către Isus Hristos, Fiul Dumnezeului cel viu și celor care au acceptat religia pe care au propovăduit-o și au predicat-o apostolii oamenilor în zilele lor; și niciun om, grup sau categorie de oameni de la Adam până în zilele noastre nu a putut să se supună acestor cerințe, cu excepția poporului lui Dumnezeu, după cum a fost înzestrat cu putere de sus, care a putut veni numai de la Domnul Dumnezeu nostru.¹⁰ (Vezi sugestia 3 de la pagina 190.)

**Când participăm la lucrarea lui Dumnezeu,
avem nevoie de ajutorul lui Dumnezeu.**

Indiferent de ce întreprindeți pentru a promova scopurile Sionului, trebuie să depindeți de Domnul pentru a avea succes.¹¹

Mintea omului trebuie să fie îndreptată numai către slava lui Dumnezeu de fiecare dată când începe să facă ceva. Trebuie să avem în vedere că nu putem face nimic de unii singuri. Suntem copiii lui Dumnezeu. Ne aflăm în întuneric [dacă] Dumnezeu nu ne luminează înțelegerea. Nu avem nicio putere [dacă] Dumnezeu nu ne ajută. Lucrarea pe care o avem de făcut aici este de așa natură încât nu o putem îndeplini fără sprijinul Celui Atotputernic... Aceasta este marea problemă pe care o au oamenii din lume și pe care o au prea des și vârstnicii Israelului; uităm că lucrăm pentru Dumnezeu; uităm că suntem aici pentru a duce la bun sfârșit anumite scopuri pe care le-am promis Domnului că le vom îndeplini. Suntem implicați într-o lucrare glorioasă. Este lucrarea Celui Atotputernic; iar El a ales bărbații și femeile despre care știe, din experiențele din trecut, că vor duce la bun sfârșit scopurile Sale.¹²

Această lucrare în care dumneavoastră și cu mine ne-am angajat poate prospera și avansa numai prin binecuvântările pe care Dumnezeu ni le oferă în eforturile noastre cinstite și pline de credință și în hotărârea noastră de a îndeplini lucrările pentru care am venit în această viață. Când privim înapoi la experiențele prin care am trecut, înțelegem cu ușurință că prosperitatea noastră a depins de eforturile noastre sincere de a îndeplini lucrarea lui Dumnezeu, de a munci pentru binele oamenilor și de a ne lepăda, pe cât de mult putem, de egoism. Pentru că așa a fost în trecut, putem să credem

foarte bine că progresul nostru viitor va depinde de hotărârea noastră de a face voia lui Dumnezeu în toate împrejurările și de ajutorul pe care El ni-l va oferi.¹³ (Vezi sugestia 4 de mai jos.)

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predați. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile v-vii.

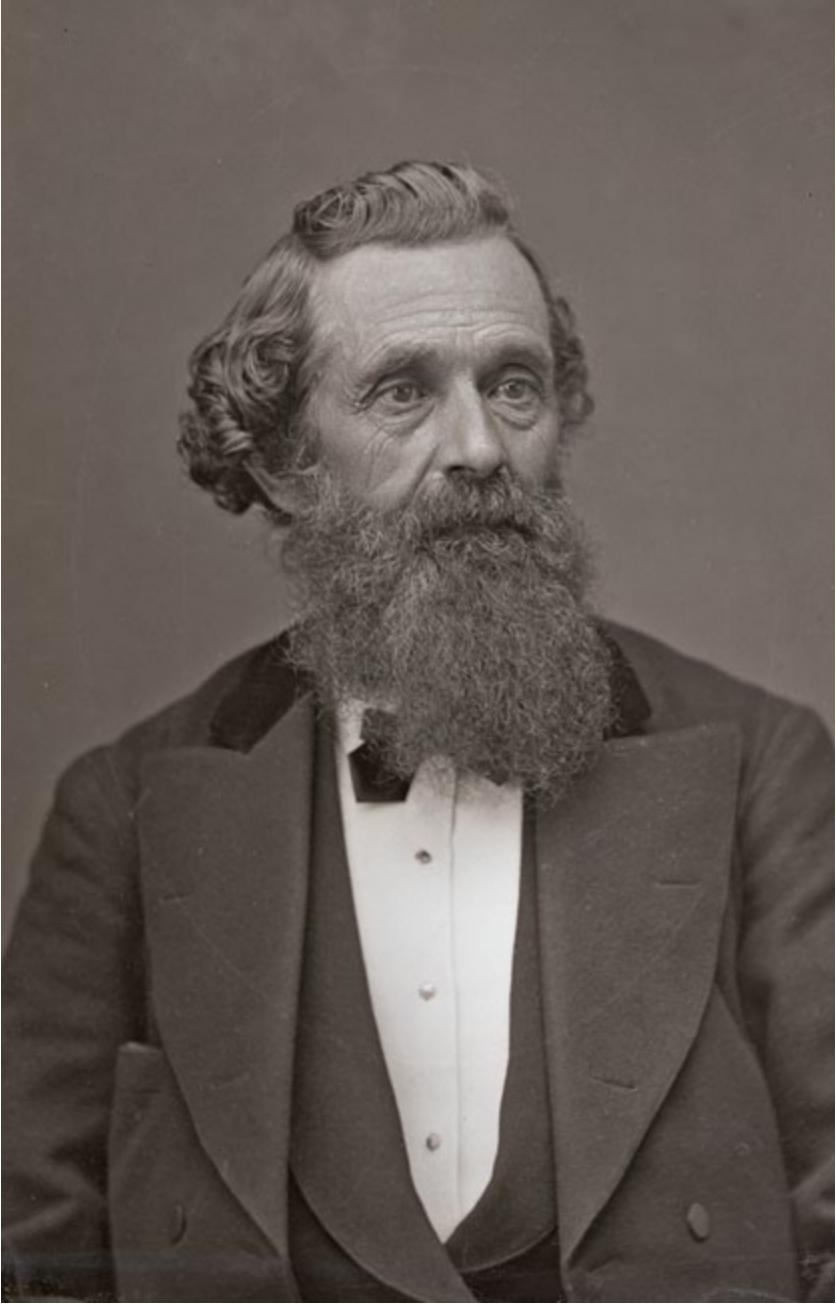
1. Recapitulați povestirea de la paginile 183–185. De ce credeți că oamenii care se încred în Dumnezeu reacționează la încercări în mod atât de diferit față de oamenii care nu se încred în El?
2. Gândiți-vă la povestirea despre Salvator și tânărul bogat (paginile 185–187). Care sunt câteva dintre lucrurile asupra cărora oamenii își fixează inima și care îi pot face să „[plece întristați]”? De ce trebuie să înlăturăm astfel de lucruri din viețile noastre înainte de a putea primi cele mai minunate binecuvântări ale Domnului?
3. Președintele Snow ne-a învățat că până și Salvatorul a avut nevoie de „ajutor divin” pentru a-și „[duce] la bun sfârșit lucrarea” (pagina 187). Cum ați putea folosi cuvintele președintelui Snow pentru a ajuta pe cineva care se simte nepregătit să trăiască în acord cu cerințele Evangheliei?
4. Studiați ultima secțiune din acest capitol (paginile 189–190). De ce credeți că uneori nu Îi cerem ajutor lui Dumnezeu? Gândiți-vă la ce puteți face pentru a primi mai mult ajutor din partea Sa în viața dumneavoastră.

Scripturi suplimentare: Filipeni 4:13; 2 Nefi 10:23–24; 25:23; Iacov 4:6–7; Mosia 24:8–22; Articolele de credință 1:3

Ajutor pentru predare: „Desemnați cursanți care să citească întrebări selectate de la sfârșitul capitolului (fie individual, fie în grupuri mici). Rugați-i să caute în capitol învățăturile care au legătură cu întrebările respective. Apoi, invitați-i să-și împărtășească gândurile și părerile celorlalți membri ai grupului” (pagina vii din această carte).

Note

1. *Deseret News*, 28 ian. 1857, p. 371.
2. *Deseret News*, 14 ian. 1880, p. 786.
3. *Deseret News: Semi-Weekly*, 15 aug. 1882, p. 1.
4. *Deseret News*, 28 oct. 1857, p. 270.
5. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), p. 116–117.
6. În *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 49.
7. În *Journal History*, 13 sept. 1898, p. 4.
8. *Deseret News*, 14 ian. 1880, p. 786.
9. În *Conference Report*, apr. 1898, p. 12.
10. *Deseret News*, 14 ian. 1880, p. 786.
11. *Improvement Era*, iul. 1899, p. 708.
12. *Deseret Weekly*, 12 mai 1894, p. 638.
13. În *Conference Report*, apr. 1901, p. 1.

Vârstnicul Lorenzo Snow

Slujire plină de credință și entuziasm în împărăția lui Dumnezeu

*„Deoarece știm că religia noastră este adevărată,
noi trebuie să fim cei mai devotați oameni de pe fața
pământului față de cauza pe care am acceptat-o.”*

Din viața lui Lorenzo Snow

Spre sfârșitul anului 1851, Prima Președinție a emis o înștiințare prin care le cerea tuturor membrilor Cvorumului celor Doisprezece Apostoli „să-și finalizeze lucrările pe care le desfășurau în diferitele lor misiuni” și să se întoarcă în orașul Salt Lake până în luna aprilie a anului 1853.¹ Astfel, misiunea vârstnicului Lorenzo Snow în Italia se apropia de sfârșit. În luna februarie a anului 1852, el a încredințat conducerea muncii misionare de acolo fratelui John Daniel Malan, un nou convertit, și a călătorit alături de vârstnicul Jabez Woodard către insula Malta. Din Malta, vârstnicul Snow spera să se îmbarce pe un vapor către India. Primii misionari din acea țară lucrau sub supravegherea lui, iar el își dorea foarte mult să li se alăture. De acolo, planificase să „înconjoare pământul” și să se întoarcă acasă pe ruta Oceanului Pacific spre vestul Statelor Unite.²

Planurile vârstnicului Snow s-au schimbat atunci când el și vârstnicul Woodard au ajuns în Malta. A aflat că va trebui să aștepte mai multe săptămâni pe insulă, deoarece un vapor cu aburi se stricase în apele Mării Roșii. În loc să se plângă de întârziere, el s-a hotărât să se apuce de muncă. Într-o scrisoare datată 10 martie 1852, el a scris: „Simt că mult bine va rezulta din felul în care Domnul va îndruma folosirea timpului de care eu dispun acum, când sunt în mijlocul unui popor interesant și într-un câmp al muncii foarte important, unde o lucrare măreață va fi înfăptuită, extinzându-se și la

popoarele învecinate”. El a raportat că i-a trimis vorbă vârstnicului Thomas Obroy, un misionar care slujea în Italia, „să vină imediat și să aducă și un număr considerabil de broșuri și cărți”. Deși vârstnicul Snow nu știa exact ce aveau să facă el și colegii săi în Malta, el și-a exprimat dorința de a întemeia acolo o ramură a Bisericii. El a spus că această acțiune „avea să rupă cătușele spirituale ale multor popoare, deoarece maltezii, datorită relațiilor lor comerciale, sunt răspândiți de-a lungul țărmurilor Europei, Asiei și Africii”³.

În ziua de 1 mai 1852, vârstnicul Snow a trimis o scrisoare în care raporta progresul lucrării din Malta. El a scris: „Acum, oamenii ne vizitează constant pentru a afla mai multe despre această «religie stranie»; acum câteva seri, am avut, în același timp în apartamentul nostru, domni din opt țări diferite, venind din diferite părți ale orașului pentru a discuta despre doctrinele noastre: printre ei, erau cei din Polonia și Grecia care, acum, citesc cărțile noastre cu mare interes. Doi tineri inteligenți și entuziaști, primele roade ale slujirii noastre pe această insulă, vor putea ajuta la progresul lucrării în care suntem implicați; pe unul dintre ei, noi l-am rânduit vârstnic, iar el vorbește fluent mai multe limbi”⁴.

Vârstnicul Snow nu și-a îndeplinit niciodată visul de a sluji în India și de a naviga în jurul lumii. În schimb, el a îndeplinit cu sârguință voia Domnului în timpul șederii sale neașteptate în Malta, clădind acolo temelia pentru munca misionară. În luna mai a anului 1852, când a putut, în cele din urmă, să se îmbarce pe vapor, în loc să călătorească spre est, a călătorit spre vest urmând instrucțiunile conducătorilor săi de a se întoarce în orașul Salt Lake. După aproximativ două luni, vârstnicii Woodard și Obroy au organizat o ramură a Bisericii în Malta.⁵ (Vezi sugestia 1 de la pagina 202.)

Învățăături ale lui Lorenzo Snow

Deoarece noi am primit plenitudinea Evangheliei, slujim în calitate de ambasadori ai lui Hristos.

Noi mărturisim întregii lumi că știm, prin revelație divină, chiar prin manifestările Duhului Sfânt, că Isus este Hristosul, Fiul Dumnezeuului cel Viu și că El i S-a arătat în persoană lui Joseph Smith, tot așa cum a făcut în vechime cu apostolii Săi după ce a înviat și

că El i-a făcut cunoscute adevărurile cerești care sunt singura cale prin care omenirea poate fi salvată. Aceasta... înseamnă asumarea unui rol foarte important și plin de responsabilități, știind, așa cum este cazul nostru, că Dumnezeu ne va cere socoteală pentru modul în care gestionăm această încredere sacră pe care El ne-a acordat-o.

Noi venim înaintea oamenilor așa cum au făcut apostolii din vechime după ce și-au primit chemarea de la Mântuitorul înviat de a predica Evanghelia împărăției Domnului către toate popoarele, promițând darul Duhului Sfânt prin așezarea mâinilor tuturor celor care credeau în cuvintele lor. Așa cum ei, datorită chemării lor și faptului că erau autorizați, au declarat cu toată încrederea, în pofida persecuțiilor și opoziției, că Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru salvarea tuturor aceluia care cred și se supun, tot așa declarăm și noi. Așa cum ei au propovăduit credința în Domnul Isus Hristos, botezul pentru iertarea păcatelor și așezarea mâinilor, de către cei autorizați în mod corespunzător, pentru primirea Duhului Sfânt ca fiind esențiale în vederea salvării, tot așa propovăduim și noi. Așa cum ei, prin puterea Duhului Sfânt, au devenit martori ai Domnului Isus Hristos și purtători credincioși ai mesajului Evangheliei Sale către întreaga lume a neamurilor, tot așa și noi, prin același Spirit Sfânt, am devenit martorii Lui și, fiind chemați prin aceeași chemare divină și sfântă, acceptăm, prin urmare, aceeași responsabilitate.

Apoi, acceptând această responsabilitate, acceptăm toate responsabilitățile de ambasadori ai Domnului, devenim responsabili pentru propriile fapte și pentru felul în care folosim talentele și abilitatea pe care Domnul ni le-a dat.⁶ (Vezi sugestia 2 de la pagina 202.)

Calitatea de membru în Biserică reprezintă chemarea de a-i ajuta pe alții să primească salvarea.

Când Domnul cheamă din rândurile lumii o persoană sau un grup de persoane, acest lucru nu are întotdeauna ca scop beneficiul acelei persoane sau acelui grup de persoane. Domnul nu are în vedere numai salvarea câtorva oameni numiți sfinți din zilele din urmă... ci salvarea tuturor oamenilor, vii și morți. Când Domnul l-a chemat pe Avraam, El i-a făcut anumite promisiuni cu privire la slava care avea să vină asupra lui și a urmașilor lui, iar printre aceste promisiuni găsim următoarele cuvinte remarcabile: toate neamurile

pământului vor fi binecuvântate în el și în sămânța lui (vezi Genesa 22:15–18; Avraam 2:9–11)... Planul Domnului era să binecuvânteze nu doar pe el și pe urmașii lui, ci pe toate familiile de pe pământ...

Când Isus a venit, El a venit ca jertfă nu doar pentru a-l ajuta pe poporul lui Israel sau pe urmașii lui Avraam, Isaac și Iacov, ci pentru a ajuta întreaga familie umană, ca prin El toți oamenii să poată fi binecuvântați, ca prin El toți oamenii să poată fi salvați; iar misiunea Lui a fost de a face pregătirile prin care întreaga familie umană să poată primi beneficiile Evangheliei nepieritoare, nu doar poporul lui Israel, ci întreaga rasă umană; și nu doar cei care trăiesc pe pământ, ci și cei din lumea spiritelor...

Noi avem aceeași preoție pe care Isus a avut-o și trebuie să facem ceea ce El a făcut, să ne sacrificăm dorințele și sentimentele așa cum a făcut El, poate că nu trebuie să murim ca martiri așa cum a murit El, însă trebuie să facem sacrificii pentru a putea duce la îndeplinire scopurile lui Dumnezeu, altfel nu vom fi demni de această preoție sfântă și nici să fim salvatori ai lumii. Dumnezeu intenționează să ne facă salvatori nu numai ai celor mulți care trăiesc acum pe pământ, ci și ai celor mulți din lumea spiritelor: El nu numai că ne va pune într-o chemare pentru a ne salva pe noi înșine, ci ne va face capabili să ajutăm la mântuirea multora dintre copiii Celui Atotputernic.⁷ (Vezi sugestia 3 de la pagina 202.)

Fiecare chemare și responsabilitate sunt importante în lucrarea Domnului.

Acum, întrebarea este: Ne înțelegem chemarea, înțelegem în totalitate natura lucrării pe care ne-am luat angajamentul s-o îndeplinim? Uneori, ajung să cred că unii dintre frații noștri, vârstnici în Israel, sunt prea dispuși și dornici să-și neglijeze obligațiile pe care le au datorită legămintelor pe care le-au făcut, credința pe care au avut-o la un moment dat pare a fi epuizată și par să găsească plăcere în faptul de a fi membri ai Bisericii doar cu numele.

Sunt unii care cred că, dacă numele lor nu sunt foarte cunoscute, poate pentru că ei... nu au influență asupra multor oameni, nu contează prea mult ce obiceiuri își dezvoltă sau ce exemple le dau fraților lor. Însă, dacă ar slui în chemări de conducere, cum ar fi

„Dacă îți îndeplinești responsabilitatea, te afli în posesia a ceea ce lumea nu-ți poate da și nici nu-ți poate lua.”

în cadrul Președinției Bisericii sau în calitate de consilier în Prima Președinției, ori dacă ar face parte din Cvorumul celor Doisprezece sau dacă ar fi președintele înaltului consiliu, al grupului înalților preoți sau al Celor Șaptezeci, atunci modul în care s-ar comporta ar fi important. Prin astfel de atitudini, ei dau dovadă de mare slăbiciune sau de multă ignoranță, lumina lor începe să pălească sau ei nu au înțeles niciodată chemarea pe care au acceptat-o când au luat asupra lor responsabilitățile Evangheliei.

În pilda Salvatorului, ni se spune că împărăția cerurilor este ca un stăpân care, atunci când a trebuit să plece într-o altă țară, și-a încredințat avuția slujitorilor săi. Unuia i-a dat cinci talanți, altuia doi și altuia unul. Cel care a primit cinci talanți s-a dus și i-a pus în negoț și a câștigat cu ei alți cinci talanți, dublând suma care i-a fost încredințată; la fel a făcut și cel care a primit doi talanți, s-a dus și

a câștigat alți doi. Dar cel care a primit un talant s-a dus și a săpat o groapă în pământ și a ascuns acolo banul stăpânului său. El a crezut fără nicio îndoială că nu putea să facă prea multe cu ceea ce i se încredințase, prin urmare el nu a folosit puținul care i s-a încredințat. (Vezi Matei 25:14–30.) Nu este valabil acest lucru și stării în care se află unii dintre vârstnicii noștri? Unul spune: „Eu sunt doar un tâmplar sau un croitor ori poate doar un zilier (un ajutor de zidar), prin urmare nu prea contează cum mă comport, dacă îmi îndeplinesc sau nu în mod cinstit îndatoririle în umila mea sferă de influență. Dar ar fi *cu totul altceva* dacă aș slui într-o chemare mult mai importantă și cu mai multe responsabilități”.

Fratele meu, oprește-te! Nu-ți permite să fii înșelat de astfel de idei ademenitoare. Este adevărat că poți fi doar un zilier, dar nu uita că ești un vârstnic în Israel, ești un ambasador al Domnului Isus Hristos și, dacă îți îndeplinești responsabilitatea, te afli în posesia a ceea ce lumea nu-ți poate da și nici nu-ți poate lua; și Dumnezeu îți va cere socoteală pentru folosirea în mod cinstit a talentului pe care ți l-a dat să-l administrezi, fie că este mare, ori mic.

Repet, tu exerciți o anumită influență și, indiferent cât de mică ar fi, ea are efect asupra unei persoane sau mai multor persoane, iar pentru rezultatele influenței pe care o exerciți ești mai mult sau mai puțin responsabil. Astfel, indiferent dacă recunoști sau nu, ai acceptat o responsabilitate în fața lui Dumnezeu și a omului care nu poate fi trecută cu vederea și din care nu poți fi eliberat dacă dorești să susții numele pe care-l porți.

Și care ar fi șansele de reușită ale aceluși individ? Eu spun că, dacă el își cinstește chemarea și este găsit demn de încrederea acordată, șansele lui de a fi salvat și exaltat în împărăția lui Dumnezeu sunt la fel de mari ca ale oricărui alt om. Dacă își înțelege rolul și trăiește conform lui, șansele lui sunt la fel de mari ca ale oricărui alt om care a trăit vreodată, începând cu vremea tatălui Adam și până în prezent; și este tot atât de important pentru el să se comporte corespunzător în mediul în care trăiește cât este și pentru orice alt om care ar putea fi chemat să acționeze într-un rol mai important; sau, cu alte cuvinte, căruia i s-a dat în administrare un număr mai mare de talente...

Domnul nu cere tot atât de mult de la un om care deține un singur talent cât cere de la un om care deține mai multe talente ci, în acord cu cât a avut, tot atât i se va cere. Așadar, fie ca toți să aibă curaj și să caute să îmbunătățească diferitele talente pe care le au; fie ca acela care are un singur talent să-l folosească și să nu-l ascundă în pământ; fie ca cel care este înzestrat cu puține abilități să progreseze și să nu se plângă de faptul că natura nu a fost cu el la fel de generoasă cum a fost cu fratele lui mai norocos. Fie ca noi, toți, să fim mulțumiți cu ceea ce avem și, dacă nu este așa cum ne dorim, să căutăm să îmbunătățim dând dovadă de o sârguință adecvată, fiind mereu recunoscători pentru viața noastră pe pământ și, în mod special, pentru Spiritul lui Dumnezeu pe care l-am primit datorită supunerii față de Evanghelie...

Îmi amintesc că am citit o anecdotă... despre un om care, datorită înțelepciunii și patriotismului său, a ajuns foarte celebru, dar care, din cauza invidiei, a fost desemnat să ocupe o funcție considerată foarte umiltoare. Înainte de a-și prelua funcția, se spune că a făcut următoarea remarcă importantă: „Dacă funcția nu mă onorează, eu o voi onora”. Multe greutăți ar fi evitate, iar condiția și situația noastră ar fi mult mai bune dacă ne-am onora cu toții poziția în care suntem chemați să lucrăm. Ni se spune că Domnul Însuși a făcut haine pentru primii noștri părinți sau, cu alte cuvinte, în acel moment a acționat în calitate de croitor; de asemenea, că Isus Hristos a fost tâmplar. Salvatorul trebuie să fi fost un tâmplar respectabil și cinstit, altfel nu ar fi meritat niciodată rolul pe care l-a avut după aceea. Dacă-i putem ajuta pe frați și pe surori să înțeleagă importanța de a acționa în mod cinstit și cu credință în chemările lor, o mare parte din supărările și problemele de care avem parte acum ar putea fi evitate și lucrarea lui Dumnezeu ar progresa cu o viteză mai mare, toate scopurile Sale ar fi realizate mult mai rapid; mai mult, ca popor, am fi mai bine pregătiți decât suntem acum pentru a ni se face cunoscută voia Lui...

Fie ca Dumnezeu să vă binecuvânteze, dragii mei frați și dragile mele surori, și să vă autorizeze să acționați mereu în calitate de administratori înțelepți ai lucrurilor care v-au fost încredințate.⁸ (Vezi sugestia 4 de la pagina 202.)

Când Îi slujim lui Dumnezeu cu credință, energie și cu voioșie, El ne întărește și ne ajută să reușim.

Eu spun: Fie ca oamenii să-I slujească lui Dumnezeu cu credință și entuziasm, precum și cu voioșie... Sunt momente în care oamenii ajung în situații când le este foarte greu, dacă nu chiar imposibil, să dea dovadă de voioșie. Însă astfel de momente sunt foarte rare.⁹

Dacă știm că religia noastră este adevărată, ar trebui să fim cei mai devotați oameni de pe fața pământului față de cauza pe care am acceptat-o. Știind ceea ce știm sau ceea ce ar trebui să știm, anume că Evanghelia pe care am primit-o ne promite tot ce-și dorește inima noastră, dacă suntem credincioși, ar trebui să fim foarte credincioși, devotați, entuziaști și ambițioși în îndeplinirea planurilor și dorințelor Domnului pe măsură ce El le revelează, din când în când, prin intermediul slujitorilor Săi. Noi nu ar trebui să fim căldicei sau neglijenți în îndeplinirea responsabilităților noastre ci, cu toată puterea, tăria și sufletul nostru, trebuie să încercăm să înțelegem spiritul chemării noastre și natura lucrării în care suntem implicați.

Când Isus a trăit pe pământ, El le-a poruncit ucenicilor Săi să se ducă și să propovăduiască Evanghelia fără să aibă cu ei traistă sau bani, fără să se gândească dinainte la ceea ce vor mânca sau la ceea ce vor bea sau la ceea ce vor îmbrăca, ci pur și simplu să se ducă și să mărturisească despre acele lucruri care le fuseseră revelate. Făcând astfel, ei au primit binecuvântările Celui Atotputernic și au avut succes în tot ceea ce au făcut. Ei aveau să reușească; nicio putere nu le putea sta în cale și nu-i putea împiedica să aibă cel mai mare succes, deoarece au mers înainte cu tăria Celui Atotputernic pentru a înfăptui voia Lui, iar El avea să-i sprijine și să-i ajute și să le asigure tot ce aveau nevoie pentru a reuși. Datorită supunerii față de poruncile Domnului, ei și-au asigurat binecuvântările vieții cu privilegiul de a fi înviați în dimineața primei învieri și au fost asigurați că, în lucrările lor, nicio putere de pe pământ nu putea izbândi în fața lor. Acesta este felul de perspective pe care mi-ar fi plăcut să le am dacă aș fi avut responsabilitatea lor sau orice altă responsabilitate, căci pentru o minte ageră, ideea de a avea succes suprem în orice acțiune este foarte plăcută.

Acum, dacă apostolii, în loc să facă ceea ce li s-a poruncit, și-ar fi imaginat că făcând altceva ar fi putut realiza același scop, ei nu ar fi avut același succes în acțiunile lor, nici nu ar fi avut aceeași asigurare a succesului care, în timpul tuturor încercărilor și persecuțiilor la care au fost supuși, a fost, fără îndoială, o sursă constantă de bucurie și satisfacție...

Dacă apostolii sau membrii Celor Șaptezeci din vremea lui Isus și-ar fi imaginat că și-ar fi putut îndeplini misiunile primite construind o arcă așa cum a făcut Noe sau construind hambare și depozitând cereale așa cum a făcut Iosif, ar fi greșit enorm.

Iosif, în Egipt, a fost chemat să înfăptuiască anumite tipuri de sarcini, sarcini pentru care a fost făcut responsabil. El nu a fost chemat să propovăduiască Evanghelia fără traistă sau bani, ci să construiască hambare și să-și folosească toată influența pe care o avea asupra faraonului, nobililor și oamenilor din Egipt pentru ca ei să-și strângă cerealele pentru a avea pe timp de foamete... Acum, presupunând că Iosif s-ar fi dus să lucreze și să construiască o arcă, el nu ar fi fost plăcut Domnului și nici nu i-ar fi putut salva pe locuitorii Egiptului sau pe membrii familiei tatălui său. Când lui Noe i s-a poruncit să construiască o arcă, dacă el ar fi construit hambare, el și familia lui nu ar fi putut fi salvați... Prin urmare, în ceea ce ne privește, când ni se cere ceva... indiferent de ce ni s-ar putea cere în cadrul împărăției Celui Atotputernic, trebuie să pășim în spiritul acestor cerințe și să le realizăm, dacă dorim să dobândim putere și să ne întărim relația cu Dumnezeu nostru.¹⁰ (Vezi sugestia 5 de la pagina 203.)

**Uneori, lucrarea Domnului este grea,
însă aduce multă bucurie.**

Avem parte de multe lucruri asociate acestei lucrări, care nu sunt plăcute, însă există o plăcere deosebită datorată lucrării. Când primim înapoi la decizia noastră de a fi devotați cauzei adevărului și când ne ținem legămintele, avem parte de foarte multă bucurie, deoarece spiritul chemărilor noastre este foarte important pentru noi, pentru că fără acel spirit nu putem să ne ridicăm la standardele împărăției lui Dumnezeu.¹¹

Ar trebui să ne înnoim legămintele în fața lui Dumnezeu și a îngerilor sfinți că noi, cu ajutorul lui Dumnezeu, Îi vom sluji cu mai multă credință de-a lungul anului care vine decât am făcut-o în trecut, că viața noastră publică și privată, faptele, spiritul și influența noastră vor fi în acord cu următorul moto: „Împărăția lui Dumnezeu sau nimic”. Eu am încredere... că ne vom dedica în întregime slujirii Dumnezeului nostru în stabilirea Sionului Său pe pământ, lucrând cu sârguință pentru cauza adevărului și neprihănirii pe pământ, că va deveni o bucurie pentru noi să fim atât de implicați, încât să fie ceva firesc pentru noi să-I slujim lui Dumnezeu și să ținem poruncile Sale, să respectăm legea celestială și să ne bucurăm atât de mult de Spiritul Sfânt în inima noastră încât să putem birui lumea și să stabilim legea celestială în mintea noastră și să trăim conform ei; că ne vom putea înțelege pe noi înșine și privilegiile noastre încât, în această viață, vom putea obține un număr însemnat dintre binecuvântările care aparțin legii celestiale și de care urmează să se aibă parte în gloria celestială.¹² (Vezi sugestia 6 de la pagina 203.)

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predați. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile v–vii.

1. Recapitulați povestirea de la paginile 193–194. Ce cuvinte ați folosi pentru a descrie atitudinea lui Lorenzo Snow despre faptul de a-I sluji Domnului? Gândiți-vă la ce puteți să faceți pentru a-i urma exemplul.
2. Citiți secțiunea care începe la pagina 194. De ce credeți că statutul de membru al Bisericii aduce cu sine responsabilități atât de mari? Ce înseamnă pentru dumneavoastră să fiți un ambasador al lui Hristos?
3. Președintele Snow ne-a învățat că chemările noastre din cadrul Bisericii sunt ocazii de a „[ajuta] la mântuirea” copiilor lui Dumnezeu (paginile 195–196). Cum poate înțelegerea acestui lucru să influențeze modul în care slujim în Biserică?

4. Președintele Snow a spus că trebuie să slujim cu sârguință indiferent de cât de neînsemnată ar putea părea responsabilitatea noastră (paginile 196–199). Când ați văzut pe cineva onorând o chemare sau însărcinare aparent mică?
5. Citiți secțiunea care începe la pagina 200. În ce moduri influențează credința, energia și voioșia modul în care slujim?
6. Citiți ultima secțiune din capitol (paginile 201–202). Când ați trăit bucuria de a sluji în împărăția Domnului? Cum putem să găsim plăcere în slujirea noastră chiar și atunci când sarcinile noastre nu sunt plăcute? Ce putem să facem pentru a-i ajuta pe copii și pe tineri să-i slujească Domnului cu credință?

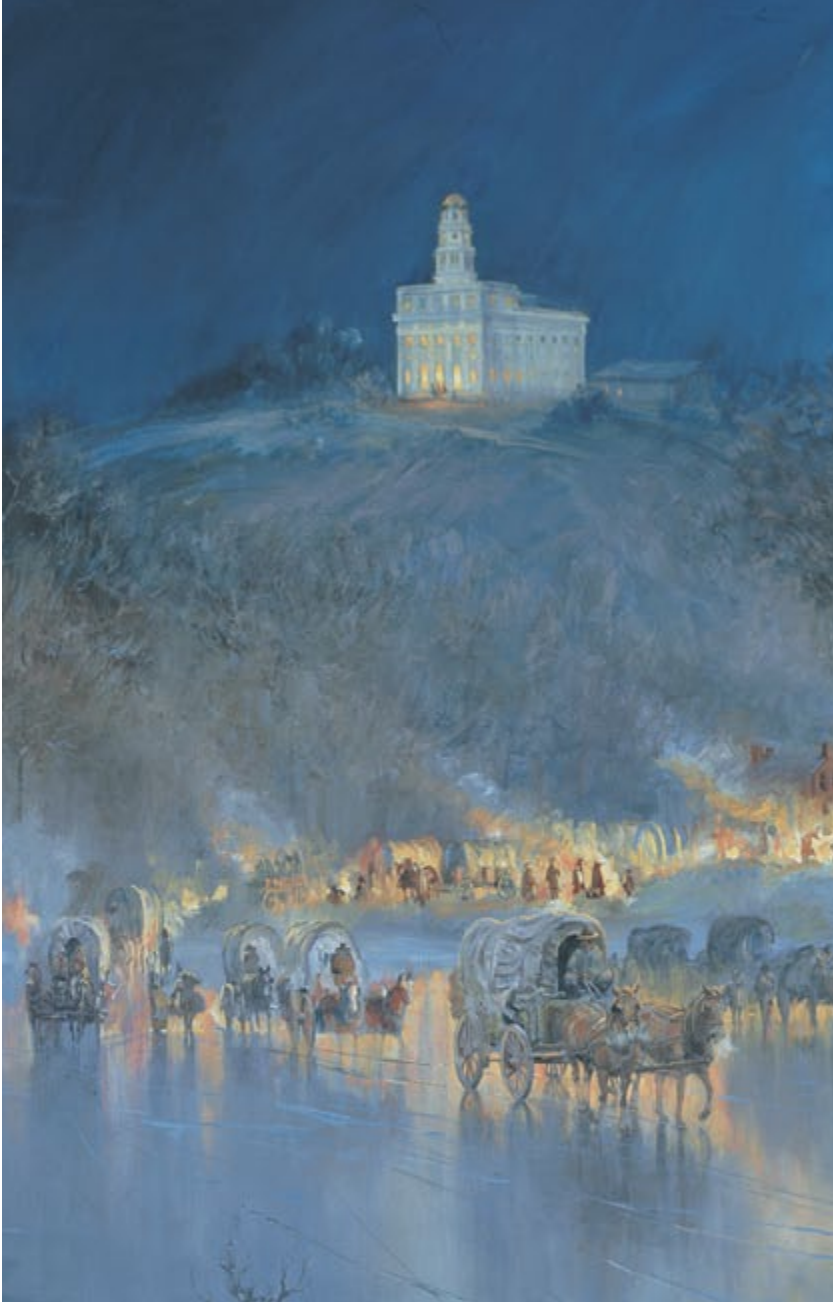
Scripturi suplimentare: Psalmii 100:2; 1 Corinteni 12:12–31; Iacov 1:6–7; 2:3; Mosia 4:26–27; D&L 64:33–34; 72:3; 76:5–6; 107:99–100; 121:34–36

Ajutor pentru predare: „Faceți orice efort pentru a asculta în mod sincer comentariile cursanților. Exemplul dumneavoastră îi va încuraja să se asculte cu atenție unul pe celălalt. Dacă nu înțelegeți comentariul cuiva, adresați o întrebare. Puteți să spuneți: «Nu sunt sigur că înțeleg. Puteți să explicați încă o dată?» sau «Îmi puteți da un exemplu despre ceea ce vreți să spuneți?»» (*Predarea, nu este chemare mai mare*, p. 64).

Note

1. Vezi Brigham Young, Heber C. Kimball și Willard Richards, „Sixth General Epistle of the Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints”, *Millennial Star*, 15 ian. 1852, p. 25.
2. Vezi „Address to the Saints in Great Britain”, *Millennial Star*, 1 dec. 1851, p. 365.
3. „The Gospel in Malta”, *Millennial Star*, 24 apr. 1852, p. 141–142.
4. „The Malta Mission”, *Millennial Star*, 5 iunie 1852, p. 236.
5. Vezi Jabez Woodard, „Italian Correspondence”, *Millennial Star*, 18 sept. 1852, p. 476.
6. *Deseret News: Semi-Weekly*, 23 ian. 1877, p. 1.
7. *Deseret News: Semi-Weekly*, 23 ian. 1883, p. 1.
8. *Deseret News: Semi-Weekly*, 23 ian. 1877, p. 1.
9. *Deseret Semi-Weekly News*, 30 mart. 1897, p. 1.
10. *Deseret News: Semi-Weekly*, 31 mart. 1868, p. 2.
11. *Millennial Star*, 29 oct. 1888, p. 690.
12. În Conference Report, apr. 1880, p. 81.

Înainte ca sfinții să plece din Nauvoo, conducătorii preoției au făcut legământ să-i ajute pe toți sfinții care doreau să se alăture migrării.

„Pentru ca noi să fim unul”

„Glasul Celui Atotputernic ne-a chemat să ieșim din mijlocul confuziei... să formăm un grup și o frăție minunată, în cadrul căreia noi trebuie să ne iubim unul pe celălalt așa cum ne iubim pe noi înșine.”

Din viața lui Lorenzo Snow

Înainte ca sfinții să fie alungați din Nauvoo, autoritățile generale ale Bisericii s-au adunat în templu. Ei au făcut legământ că „nu [se] vor opri niciodată din eforturile lor, însemnând toate mijloacele și influența pe care [ei] le au, până când toți sfinții care erau obligați să plece din Nauvoo aveau să se stabilească într-un loc de adunare al sfinților”¹. Hotărât să țină acest legământ, președintele Brigham Young a înființat Fondul permanent pentru emigrare în anul 1849. În cadrul acestui program, Biserica a împrumutat bani sfinților care emigrau cu mențiunea că oamenii urmau să-și plătească împrumutul după ce soseau în Utah și-și găseau un loc de muncă.

Președintele Young i-a chemat pe vârstnicul Lorenzo Snow și pe alții să strângă fonduri în acest scop. I-a fost greu vârstnicului Snow să le ceară sfinților să facă donații – ei erau săraci, fiind alungați din loc în loc înainte de a se stabili în valea Salt Lake. El a scris în jurnalul său: „Îndeplinind misiunea de a cere bani de la sfinții care, după ce fuseseră jefuiți și prădați, au făcut o călătorie de peste 1.600 de kilometri și tocmai se stabiliseră într-o zonă aridă, pustie a marelui «Deșert american», mi-am dat seama că sunt implicat într-o lucrare dificilă. Cu foarte puține excepții, oamenii aveau foarte puțini bani sau chiar nimic de care să se poată lipsi”. Cu toate acestea, vârstnicul Snow s-a dus, iar oamenii au donat tot ce au putut. El a raportat: „Eforturile și bunăvoința, manifestate pretutindeni, de a renunța la ceva din acel puțin – sentimentul de generozitate și de măreție a sufletului pe care l-am întâlnit pretutindeni în mijlocul sărăciei,

salutările călduroase care mi s-au adresat chiar și acolo unde sărăcia era o obișnuință pentru oameni mi-au umplut inima cu o bucurie nespus de mare. Un bărbat a insistat ca eu să-i iau singura vacă, spunând că Domnul l-a eliberat și l-a binecuvântat părăsindu-și țara natală și venind într-o țară a păcii și, oferind singura lui vacă, el simțea că făcea doar ce-i cerea datoria și ceea ce și el s-ar fi așteptat de la alții dacă situația ar fi fost inversă”.

După ce a strâns donații în partea nordică a statului Utah, vârstnicul Snow a observat: „Inimile sfinților au fost deschise și, având în vedere circumstanțele în care se aflau, ei au donat cu generozitate și mărinimie, ca să nu mai spun că și cu bucurie”².

Deși oamenii au avut puțin de oferit, ca indivizi, eforturile lor unite au binecuvântat multe vieți. Fondul permanent pentru emigrare s-a extins dincolo de scopul său original, ajutându-i nu doar pe membrii Bisericii care erau în Nauvoo. A continuat 38 de ani, ajutând zeci de mii de convertiți din multe țări să se adune laolaltă cu semenii lor sfinți. (Vezi sugestia 1 de la pagina 213.)

Învățăături ale lui Lorenzo Snow

Când suntem uniți în Evanghelie, Domnul îi arată lumii natura Lui prin intermediul nostru.

Isus S-a rugat Tatălui Său ca cei pe care El i-a dat Lui din lume să poată fi una, așa cum El și Tatăl erau una, spunând: Eu mă rog ca Tu să le dai aceeași dragoste pe care Tu o ai față de Mine, ca Eu să pot fi în ei și Tu în Mine, ca toți să fie una. Acesta este un lucru foarte important, iar noi trebuie să exersăm până când devenim ca Tatăl și Fiul, una în toate lucrurile.³

În versetele pe care le-am citit (Ioan 17:19–21), s-a arătat importanța și nevoia ca apostolii să fie uniți pentru ca scopurile Domnului să poată fi realizate în lume. Căci, dacă apostolii și cei care credeau cuvintele lor nu erau uniți, lumea nu putea să creadă în misiunea și scopurile Salvatorului. Astfel, Isus S-a rugat la Tatăl ca toți cei pe care Tatăl îi dăduse Lui să poată fi una, așa cum El și Tatăl erau una, ca lumea să poată crede că Tatăl L-a trimis. De fapt, aceasta este ceea ce Domnul a plănuțit să se întâmple prin intermediul lui Israel atunci când i-a scos din robia din Egipt; El a dorit să facă din ei un

popor unit, un popor pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui, un popor de oameni pe care Dumnezeu să-i poată cinsti și respecta pentru ca lumea să poată crede și pentru ca ei să poată primi binecuvântările pe care El dorea să le reverse asupra lor, deoarece toți oamenii sunt copiii lui Dumnezeu; și, dacă Israel ar fi respectat cerințele Lui, lumea ar fi beneficiat, fără îndoială, în mare măsură datorită aceluia lucru, iar scopurile lui Dumnezeu ar fi fost mult mai bine realizate. Domnul a dorit să-Și arate natura, precum și natura cerurilor și a dorit să-Și ofere dragostea și binecuvântările, prin intermediul lui Israel, întregii rase umane; însă Israel a fost nesupus și nu a dat ascultare glasului Său...

Dacă avem dezbinări în mijlocul nostru; dacă nu suntem uniți fie spiritual, fie material, nu vom putea niciodată să fim poporul care Dumnezeu dorește să devenim și nici nu vom putea vreodată să devenim unelte în mâinile Sale, care să facă lumea să creadă că preoția sfântă a fost restaurată și că noi avem Evanghelia nepieritoare. Pentru a putea realiza scopurile lui Dumnezeu, va trebui să facem la fel cum a făcut Isus – să ne armonizăm voia personală cu voia lui Dumnezeu, nu doar într-un singur lucru, ci în toate lucrurile și să trăim în așa fel încât voința lui Dumnezeu să fie în noi.⁴ (Vezi sugestia 2 de la pagina 213.)

Unitatea este esențială în cadrul Bisericii și al familiilor noastre.

Unitatea din mijlocul nostru ar trebui să fie mai strânsă decât este astăzi. Există o unitate perfectă în cadrul Cvorumului celor Doisprezece. Nu ar trebui să fie o unitate perfectă în cadrul aceluia Cvorum? Cu siguranță, toată lumea ar spune: Da, trebuie să fie o unitate perfectă în cadrul Cvorumului celor Doisprezece Apostoli... Și este, de asemenea, o unitate perfectă în cadrul Primei Președinții; nu așa ar trebui să fie? Toată lumea ar spune, cu siguranță, așa trebuie să fie. Și nu ar trebui, de asemenea, să fie o unitate perfectă între cei șapte președinți ai Celor Șaptezeci? În mod sigur trebuie să fie; noi, toți, spunem: Da. Nu ar trebui să fie o unitate perfectă în cadrul înaltelor consilii ale diferiților țărâși ai Sionului? În mod sigur, trebuie să fie și există o modalitate de a realiza acea unitate. Și această modalitate este valabilă și pentru celelalte organizații și

cvorumuri. Nu ar trebui să fie o unitate perfectă în cadrul președințiilor țăruișilor? Cu siguranță că da, iar dacă eu aș fi președinte al vreunui țăruiș, nu m-aș odihni zi și nopțe până când nu ar exista unitate între mine și consilierii mei. Nu ar trebui să fie unitate între episcop și consilierii săi? În mod sigur, trebuie să fie.

Ei bine, ce este mai important? Nu ar trebui să fie unitate în cadrul familiei? În mod sigur, trebuie să fie. Și de ce ar trebui un bărbat să fie mulțumit, de ce ar trebui orice soț și tată al unei familii să fie mulțumit înainte de a realiza, atât cât este posibil, o unitate perfectă? Și, în acest aspect, tatăl trebuie să fie, în fața familiei sale, atât de perfect cât poate un bărbat să fie în această viață. Și soția trebuie să fie atât de perfectă cât poate o femeie să fie în această viață. Și, apoi, ei sunt pregătiți să-i facă pe copiii lor atât de perfecți cât sunt aceștia dornici și capabili să devină. Iar tatăl și mama trebuie să fie foarte atenți. Soția nu trebuie să vorbească niciodată, în fața copiilor ei, despre soțul ei într-un mod lipsit de respect. Dacă ea crede că soțul ei a greșit (ceea ce este posibil), ea nu trebuie să vorbească niciodată despre aceasta în prezența copiilor. Ea trebuie să-l scoată din prezența copiilor și, acolo, să-i spună despre greșelile lui, într-un mod plăcut, dar să nu vorbească niciodată, în prezența copiilor, despre tată într-un mod lipsit de respect. Și tatăl, la fel. El nu are niciun drept să vorbească, în fața copiilor ei, despre soția lui într-un mod lipsit de respect. Și mă rog la Dumnezeu să le dea soțului și soției dorința și înțelegerea de a se corecta în aceste aspecte. Știu că foarte multe dintre dificultățile care apar acum și că lipsa de respect față de preoție, printre tineri, apar din cauza acestui lucru, că au fost probleme în cadrul căminului și că a existat o lipsă de respect exprimată în prezența lor, față de tată de către mamă sau față de mamă de către tată. Eu știu că aceste lucruri sunt adevărate.⁵ (Vezi sugestia 3 de la pagina 213.)

Noi devenim uniți pe măsură ce ne ajutăm reciproc să avem parte de pace și fericire.

Vorbim destul de mult despre principiul de a ne iubi aproapele așa cum ne iubim pe noi înșine; vorbim despre el și, uneori, ne gândim la el, dar oare cât de mult suntem pe aceeași lungime de undă cu spiritul acestor lucruri și vedem că dificultatea depinde de noi

„Nu ar trebui să fie unitate în cadrul familiei? În mod sigur, trebuie să fie.”

înșine? Trebuie să înțelegem că este necesar să acționăm conform anumitor principii prin care putem să devenim uniți, ca popor, să ne unim sentimentele pentru a putea deveni una, iar acest lucru nu va putea fi realizat niciodată decât dacă anumite lucruri sunt făcute și dacă sunt făcute lucruri care necesită un efort extraordinar din partea noastră.

Cum vă veți duce să lucrați pentru a deveni uniți? Cum se va duce un bărbat să lucreze pentru a deveni unit cu aproapele său? Dacă doi bărbați ar fi doi asociați care nu s-au cunoscut niciodată, cum ar încerca ei să-și obțină reciproc prietenia, devotamentul și simpatia? Dacă este ceva ce trebuie făcut, acest lucru trebuie făcut atât de unul, cât și de celălalt, și nu doar de unul dintre ei. Nu ar fi potrivit ca unul dintre ei să facă lucrurile de unul singur; nu ar fi potrivit ca doar unul să aibă acele sentimente și să facă munca de unul singur, ci pentru ca ei să devină una în sentimentele și simpatia lor este nevoie de acțiune din partea amândurora...

Ceva trebuie făcut de [fiecare] persoană în parte pentru a ne putea obține reciproc prietenia și a deveni uniți, în comunitate...

Permiteți-i minții dumneavoastră să se deschidă astfel încât să ajungeți să-i înțelegeți și să vă pese de preocupările prietenilor care vă înconjoară și, atunci când depinde de dumneavoastră să faceți ceva bun pentru prietenii dumneavoastră, faceți acest lucru și, făcând astfel, veți realiza că veți avea parte de lucrurile de care aveți nevoie mai repede decât dacă ați munci pentru a vi le procura fără a vă gândi la binele prietenilor dumneavoastră. Eu știu că acesta este un principiu bun și important...

Trebuie să știm că este responsabilitatea noastră să învățăm să asigurăm pacea și fericirea celor care sunt în jurul nostru și să nu ne permitem niciodată să călcăm în picioare sentimentele și drepturile semenilor noștri. Permiteți-i unui om să meargă și să calce în picioare drepturile unui frate și de cât timp va avea, apoi, nevoie pentru a distruge acel sentiment de încredere care a existat înainte între ei? Și, după ce este distrus, de cât timp va fi nevoie să restabilească ceea ce a fost odată între ei? Va fi nevoie de mult timp. Acesta este lucrul asupra căruia trebuie să ne concentrăm atenția; eu așa simt; în toate gândurile noastre, în toate mișcărilor noastre și în toate cugetările noastre personale trebuie să ne lăsăm mintea să reflecteze asupra lucrurilor de care sunt interesați toți cei din jurul nostru; și să se gândească la faptul că ei au drepturi și privilegii la fel ca noi; noi trebuie să fixăm bine acest lucru în mintea noastră.

Acum, dacă un om se îngrijește constant de nevoile celor din jurul său și-și dorește să binecuvânteze toate lucrurile ce aparțin fraților săi, el va aduce, în acest mod, fericire pentru el și pentru cei din jurul lui. Dacă un om face exact invers și, în loc să-i binecuvânteze pe alții și să lucreze pentru binele lor, caută să le găsească greșeli și-i trage în jos, va realiza el același progres? În mod sigur, nu...

Dacă simțim că este de datoria noastră să mergem să lucrăm cu și mai multă ambiție decât am făcut-o până acum pentru a dobândi încrederea, vom începe, dacă ne stă în putere, să oferim binecuvântări care constau în lucruri materiale și în ajutoare pentru a întări prietenia cu cei din jurul nostru. Numai în acest fel vom deveni uniți și vom arăta că avem un sentiment de bunătate și de frăție.—Trebuie să arătăm acest sentiment prin faptele noastre... în loc doar să dăm mâna cu cineva și să-i spunem „Dumnezeu să te binecuvânteze,

bunul meu prieten”, iar a doua zi să nu ne mai pese de ceea ce am spus cu o zi înainte și să-i rănim sentimentele.⁶

Când un bărbat nu este dornic să facă sacrificii în folosul fraților săi și când știe că rănește sentimentele fraților săi... acel bărbat nu are dreptate în fața Domnului și, apoi, unde este dragostea acelui individ față de fratele său?

Când un frate nu este dornic să sufere pentru fratele său, cum poate să demonstreze că el îl iubește pe fratele său? Vă spun eu că numai din cauza nesăbuiței și slăbiciunii noastre nu vom suferi alături de frații noștri, căci dacă ei ne încalcă drepturile, noi căutăm imediat să ne răzbunăm, iar dacă ei ne calcă pe degetele de la picioare, imediat sărim și noi pe ale lor... Când văd un frate care a fost jignit și care, apoi, se întoarce și sare asupra celui care l-a jignit, mă întreb cât de departe este acel frate de calea responsabilității și-i spun: „Trebuie să înveți să te controlezi, altfel nu vei fi salvat niciodată în împărăția lui Dumnezeu”⁷.

Voi citi câteva paragrafe din cartea Doctrină și legăminte:

„Ucenicii Mei, din timpurile străvechi, căutau ocazii unii împotriva altora și nu se iertau unul pe altul în inima lor; și pentru acest rău ei au fost năpăstuiți și pedepsiți sever.

De aceea, Eu vă spun vouă că trebuie să iertați unul altuia; pentru că acela care nu iartă fratelui său greșelile lui este condamnat înaintea Domnului; pentru că rămâne în el păcatul mai mare” (D&L 64:8–9)...

Din ceea ce am citit, a fost un singur lucru pe care ucenicii Salvatorului nu l-au realizat – ei nu au avut succes în stabilirea acelei unități în Spirit și sentiment pe care ar fi trebuit s-o aibă, iar Domnul i-a pedepsit pentru aceasta. Domnul cere ca oameni să se ierte unul pe celălalt, chiar de șaptezeci de ori câte șapte. Și chiar dacă celălalt nu-și cere iertare, noi trebuie să iertăm... Ni se spune că cel care nu-și iartă fratele, rămâne în el păcatul mai mare – ceea ce înseamnă că el este un păcătos mai mare decât acela care l-a jignit. Domnul ne cere să ne iubim aproapele la fel cum ne iubim pe noi înșine – un lucru destul de dificil în multe situații; dar va trebui să atingem acel nivel de perfecțiune și o vom face.⁸ (Vezi sugestia 4 de la pagina 213.)

Pe măsură ce devenim uniți în Evanghelie, noi creștem în lumină și inteligență și ne pregătim să trăim în prezența lui Dumnezeu.

Noi trebuie să devenim uniți și să acționăm la fel ca David și Ionatan, având o singură inimă (vezi 1 Samuel 18:1) și, mai bine să ni se rezeze mâna decât să ne facem rău unul altuia. Ce popor puternic am fi dacă am fi la acest nivel și trebuie să ajungem acolo, indiferent de cât de puțină prietenie am da dovadă în acest moment! Vă pot spune că va veni ziua când va trebui să devenim uniți în acest mod dacă ne dorim să fim vreodată în prezența lui Dumnezeu. Va trebui să învățăm să ne iubim aproapele ca pe noi înșine. Trebuie să ajungem la acest nivel, nu contează cât de departe ne-am afla în prezent, trebuie să învățăm aceste principii și să le fixăm în inima noastră. Vă pot spune clar acest lucru și acesta este motivul pentru care vorbesc despre aceste aspecte în felul în care o fac, căci doresc să le plantez în mintea sfinților, precum și să le aibă printre sentimentele lor de zi cu zi.⁹

Glasul Celui Atotputernic ne-a chemat să ieșim din mijlocul confuziei, care este Babilonul, să formăm un grup și o frăție minunată, în cadrul căreia noi trebuie să ne iubim unul pe celălalt așa cum ne iubim pe noi înșine. Când ne îndepărtăm de acest scop, Spiritul lui Dumnezeu se retrage de la noi în aceeași măsură în care ne îndepărtăm și noi. Dar dacă noi continuăm să ținem legămintele pe care le-am făcut când am primit Evanghelia, vom crește în lumină și inteligență în mod proporțional și vom avea parte de o pregătire puternică pentru ceea ce urmează să vină. Și, datorită credinței noastre și a supunerii noastre față de legămintele pe care le-am făcut, temelia pe care stăm devine asemenea stâlpilor cerului – fermă.¹⁰ (Vezi sugestia 5 de la pagina 213.)

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predăți. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile v–vii.

1. Recapitulați experiența lui Lorenzo Snow privind Fondul permanent pentru emigrare (paginile 205–206). Ce ocazii avem în Biserica din zilele noastre să-i ajutăm pe alții cu bani sau cu bunuri? În ce moduri ne pot ajuta aceste eforturi să devenim uniți?
2. Cugetați la învățăturile președintelui Snow despre motivul pentru care Domnul dorește ca noi să fim uniți (paginile 206–207). De ce credeți că șansele celorlalți oameni de a dobândi o mărturie despre Domnul și despre Biserica Sa restaurată sunt mai mari dacă văd că suntem uniți? Cum s-ar putea schimba sentimentele lor dacă văd că suntem dezbinați?
3. Analizați secțiunea care începe în partea de jos a paginii 207. În ce mod este valabil acest sfat în căminele noastre? Gândiți-vă la ce puteți să faceți pentru a încuraja o unitate și mai puternică în cadrul familiei dumneavoastră.
4. Cum putem avea parte de unitate în cadrul Societății noastre de Alinare sau în cvorumul preoției chiar și atunci când avem preocupări și idei diferite? (Pentru câteva exemple, vezi paginile 208–212.) În ce moduri ați avut de câștigat datorită unității din cadrul familiei dumneavoastră? Dar din cadrul Bisericii? Dar din cadrul comunității?
5. De ce credeți că dragoste unuia față de celălalt ne poate face un „popor puternic”? Cum ne influențează dragostea față de alții modul în care trăim? În timp ce cugetați la aceste întrebări și le discutați, recapitulați ultimele două paragrafe ale acestui capitol (pagina 212).

Scripturi suplimentare: Psalmii 133; Ioan 13:34–35; Romani 12:5; Mosia 18:21; 4 Nefi 1:15–17; D&L 51:9; Moise 7:18

Ajutor pentru predare: „Puterea supremă a predării Evangheliei, puterea de a convinge și de a converti este manifestată când un învățător inspirat spune: «Eu știu prin puterea Duhului Sfânt, prin revelațiile Spiritului Sfânt către sufletul meu, că doctrinele pe care le-am predat sunt adevărate» (Bruce R. McConkie, citat în *Predarea, nu este chemare mai mare*, p. 43).

Note

1. Citat în Brigham Young, Heber C. Kimball și Willard Richards, „Important from Salt Lake City”, *Millennial Star*, 15 apr. 1850, p. 120; vezi, de asemenea, Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), p. 107.
2. În *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, p. 108.
3. *Deseret News*, 14 ian. 1857, p. 355.
4. *Deseret News: Semi-Weekly*, 23 ian. 1883, p. 1.
5. În Conference Report, oct. 1897, p. 32–33.
6. *Deseret News*, 11 mart. 1857, p. 3–4; în sursa originală, pagina 3 este numerotată incorect ca fiind pagina 419.
7. *Deseret News*, 14 ian. 1857, p. 355.
8. În Conference Report, apr. 1898, p. 61, 63.
9. *Deseret News*, 11 mart. 1857, p. 4.
10. *Deseret Semi-Weekly News*, 4 iunie 1889, p. 4.

Preoția – „pentru salvarea familiei umane”

„Preoția pe care o deținem a fost revelată pentru salvarea familiei umane. Trebuie să gândim în profunzime și să cugetăm la modul în care ne putem folosi preoția pentru a putea ajuta la salvarea altora.”

Din viața lui Lorenzo Snow

Vârstnicul Lorenzo Snow a fost rânduit apostol în data de 12 februarie 1849. Opt luni mai târziu, a fost chemat să stabilească o misiune în Italia. Alături de alți frați care fuseseră chemați să slujească, el a plecat în această misiune în data de 19 octombrie 1849. El și colegii lui au făcut lungă călătorie mergând pe jos, călărind și mergând cu vaporul.

Când au ajuns în Italia, în luna iunie a anului 1850, el și colegii lui au observat că oamenii din marile orașe italiene nu erau încă pregătiți să primească Evanghelia. Însă o comunitate, cunoscută sub denumirea de valdezi, i-a atras atenția și s-a simțit inspirat să lucreze printre ei. Valdezii au trăit timp de mai multe secole în zona izolată a regiunii Piemonte – o vale aflată la sudul graniței dintre Italia și Elveția și la estul graniței dintre Italia și Franța. Formându-și comunitatea datorită dorinței lor de a realiza o reformă religioasă, ei erau devotați studiului Bibliei și urmării exemplului apostolilor Salvatorului.

Vârstnicul Snow a spus că, atunci când s-a gândit să predice Evanghelia printre valdezi, „un flux mare de lumină părea [să-i] inunde mintea”¹. Însă, în pofida acestei asigurări, el a simțit că nu era înțelept să înceapă imediat munca misionară propriu-zisă, deoarece dușmanii Bisericii au distribuit printre oameni publicații care conțineau minciuni despre Biserică.² Vârstnicul Snow a raportat:

O fotografie recentă a regiunii Piemonte din Italia, unde vârstnicul Lorenzo Snow a slujit în calitate de misionar la începutul anilor 1850.

„Deoarece am simțit că era voința Spiritului ca noi să începem cu pași mici și precauți, m-am supus voii cerului”³.

Deși misionarii nu au început să predice imediat, vârstnicul Snow a supravegheat publicarea broșurilor în italiană și franceză. Mai mult, el și colegii lui s-au împrietenit cu oamenii din jurul lor. „Am muncit din greu pentru a stabili o temelie ce urma să fie folosită în viitor”, a spus el, „pregătind în liniște mintea oamenilor pentru a primi Evanghelia, sădind sentimente de prietenie în inima celor care ne înconjurau. Cu toate acestea, am simțit că era un lucru neobișnuit, care-mi punea răbdarea la încercare, să stau săptămâni, chiar luni de zile în mijlocul unei comunități interesante fără să pot comunica în mod activ și public principiile mărețe pe care venisem să le propovăduiesc”⁴.

Sentimentele valdezilor față de Biserică au început să se schimbe considerabil după ce vârstnicul Snow a dat o binecuvântare a preoției unui băiat care se îmbolnăvisese foarte rău. Vârstnicul Snow a scris în jurnalul său următoarele:

„6 sept. – În această dimineață, atenția mi s-a îndreptat către Joseph Guy, un băiat în vârstă de trei ani, copilul cel mai mic al gazdei noastre. Mulți prieteni veniseră să-l vadă pe copil, căci toți credeau că i se apropia sfârșitul. M-am dus să-l văd în acea după-amiază: moartea îi distrugea trupul; trupul său care fusese sănătos ajunsese acum un schelet și puteam să ne dăm seama că el era viu doar dacă eram foarte atenți”.

Îngrijorat din cauza oamenilor care se opuneau predicării Evangheliei și preocupat din cauza micuțului Joseph Guy, în acea seară, vârstnicul Snow s-a îndreptat către Domnul pentru a primi ajutor. Mai târziu, el a spus: „Timp de câteva ore înainte de a mă duce la culcare, L-am rugat pe Domnul să ne ajute în această situație. Sentimentele pe care le-am avut cu această ocazie nu vor putea fi uitate cu ușurință.

7 sept. – În această dimineață, am sugerat... că ar trebui să pos-tim, să ne ducem pe munte și să ne rugăm. Pe când ne pregăteam să plecăm, ne-am dus și l-am văzut pe copil; el și-a dat ochii peste cap, pleoapele i s-au închis, fața și urechile îi erau slabe și erau foarte palide, ceea ce indica faptul că moartea se apropia.

Transpirația rece a morții îi acoperise trupul, iar viața lui aproape că se încheiase. Doamna Guy și alte femei plângeau în hohote, în timp ce domnul Guy își plecase capul de tristețe”. Șoptindu-le vârstnicului Snow și celorlalți misionari, domnul Guy a spus: „Moare. Moare”.

Vârstnicul Snow a continuat: „După puțin timp petrecut în liniște pe munte, departe de orice sursă de perturbare, ne-am adresat Domnului în rugăciune solemnă să-i cruțe viața copilului. În timp că mă gândeam la ce ar trebui să facem și la lucrurile pe care urma curând să le mărturisim oamenilor, am considerat acest moment ca fiind un eveniment foarte important. Nu știam de vreun sacrificiu pe care l-aș fi putut face și pe care să nu fi fost dornic să-l fac pentru ca Domnul să ne aprobe ceea ce îi cerusem”.

Când s-au întors la familia Guy, în acea după-amiază, vârstnicul Snow i-a dat lui Joseph o binecuvântare a preoției. După câteva ore, ei s-au dus să vadă familia, iar tatăl lui Joseph, „cu un zâmbet de mulțumire”, le-a spus că băiatul se simțea mult mai bine.

„8 sept. – Copilul se simțea atât de bine, încât părinții au putut să meargă să se odihnească, ceea ce nu mai făcuseră de mult timp. Astăzi, au putut să-l lase singur și să-și vadă de treburi.” Când mama lui Joseph și-a exprimat bucuria pentru însănătoșirea băiatului, vârstnicul Snow a spus: „Dumnezeul cerului a făcut acest lucru pentru dumneavoastră”.

„Din acel moment, el a început să-și revină”, își amintea vârstnicul Snow, „și, având inima plină de recunoștință față de Tatăl nostru Ceresc, sunt fericit să spun că, după câteva zile, el s-a dat jos din pat și s-a alăturat micilor săi prieteni”⁵.

După această experiență, vârstnicul Snow a simțit că circumstanțele erau „pe cât de favorabile se putea” ca lucrarea Domnului să progreseze printre oameni. În data de 19 septembrie 1850, la exact 11 luni după ce a plecat de acasă pentru a sluji în Italia, el le-a spus colegilor lui că trebuie să „înceapă să predice Evanghelia în public”. Ei au urcat, din nou, pe munte, unde vârstnicul Snow a dedicat țara pentru predicarea Evangheliei restaurate.⁶

Cuvintele pe care vârstnicul Snow le-a adresat doamnei Guy – „Dumnezeul cerului a făcut acest lucru pentru dumneavoastră” – au reflectat învățăturile pe care le-a predat de-a lungul vieții despre

preoție. El le-a amintit sfinților că prin lucrarea deținătorilor preoției, „slava și puterea lui Dumnezeu [sunt] arătate” pentru folosul celorlalți.⁷ (Vezi sugestia 1 de la pagina 224.)

Învățăături ale lui Lorenzo Snow

Deținătorii preoției sunt mesageri ai Celui Atotputernic, cu autoritate dată din cer de a administra rânduieli sfinte.

Noi, sfinții din zilele din urmă, declarăm că am primit de la Dumnezeu plenitudinea Evangheliei nepieritoare; declarăm că deținem preoția sfântă – autoritatea lui Dumnezeu dată bărbaților, care ne dă dreptul să administrăm rânduielile ei într-un mod acceptat de El.⁸

Orice om care va deveni umil în fața lui Dumnezeu și va fi scufundat complet în apă, după ce se va pocăi, pentru iertarea păcatelor sale, va primi, prin așezarea mâinilor, darul Duhului Sfânt. Pot eu să-i ofer acest lucru? Nu, eu sunt doar un mesager al Celui Atotputernic, care a primit autoritate să înfăptuiască scufundarea pentru iertarea păcatelor; eu doar îl scufund în apă, având autoritatea de a face acest lucru. Eu doar îmi așez mâinile pe capul lui pentru ca el să-L primească pe Duhul Sfânt, apoi Dumnezeu, de acolo de unde este, îmi confirmă autoritatea, confirmă că eu sunt mesagerul Său și-i dă Duhul Sfânt aceluia om.⁹

Când [eu am botezat] oameni și le-am [administrat] rânduielile acestei preoții sfinte, Dumnezeu a confirmat ceea ce am făcut trimițându-L pe Duhul Sfânt, oferindu-le cunoaștere celor cărora le-am slujit, convingându-i că acea autoritate a fost dată din cer. Și, fiecare vârstnic care s-a dus să predice această Evanghelie nepieritoare și care a acționat în spiritul chemării sale poate să depună aceeași mărturie că, prin intermediul administrărilor lor în aceste rânduieli sfinte, slava și puterea lui Dumnezeu [sunt] arătate într-o manieră convingătoare asupra capetelor celor cărora ei le-au slujit. Aceasta este mărturia noastră; aceasta a fost mărturia [în anul 1830] unui anumit om care a mers și a afirmat că Dumnezeu l-a autorizat să boteze oameni pentru iertarea păcatelor și să-și așeze mâinile pe capul lor pentru primirea Duhului Sfânt, care le va da o cunoaștere din lumile eterne că el avea acea autoritate. Acest om era Joseph Smith; și el a conferit această autoritate, care-i fusese dată de îngeri

Toți membrii credincioși ai Bisericii sunt binecuvântați prin intermediul rânduielilor preoției și al legămintelor.

sfinți, altora care au fost trimiși să depună lumii mărturie că cei care vor primi acele rânduieli sfinte vor primi de la Cel Atotputernic mărturia că ei au fost astfel autorizați pentru a administra în acest fel. Și aceasta este mărturia noastră; și aceasta este mărturia mea în fața acestui popor și în fața lumii.¹⁰

Unde în întreaga lume puteți găsi un grup de conducători spirituali care să îndrăznească să facă afirmațiile pe care le fac vârstnicii noștri? Unde este bărbatul sau grupul de bărbați care să îndrăznească să se prezinte în fața lumii și să spună că au fost autorizați de Dumnezeu să administreze oamenilor anumite rânduieli prin care aceștia să poată primi revelație de la Dumnezeu? Despre cineva care proclamă o doctrină de acest fel s-ar afla în scurt timp dacă este un impostor – s-ar pune singur într-o poziție foarte periculoasă și s-ar afla în scurt timp dacă nu ar deține o astfel de autoritate. Și, totuși, vârstnicii noștri îndrăznesc să-și asume această poziție...

Dumnezeu Și-a trimis îngerii sfinți din cer și a restaurat bărbatului autoritatea de a administra rânduielele Evangheliei.¹¹ (Vezi sugestia 2 de la pagina 224.)

Preoția ne ajută să avem parte de fericire în această viață și de-a lungul eternității.

Preoția a fost restaurată; i-a fost dată omului ca, prin intermediul ei, toți cei care doresc să fie buni și fericiți să poată avea acest privilegiu. Evanghelia ne învață cum să fim deosebiți, buni și fericiți. Scopul Evangheliei lui Hristos este de a ne învăța toate lucrurile care ne sunt necesare pentru bunăstarea prezentă și viitoare.

Avem, astăzi, aceste obiective în minte și trebuie să le păstrăm mereu acolo. Să ne gândim la ultimii douăzeci și cinci de ani sau doar la ultimii zece ani, mulți oameni au venit în Biserică în această perioadă de timp și vedeți ce am realizat. Privim mai departe și înțelegem lucrurile mai bine și, datorită acestui lucru, suntem mai bine pregătiți pentru lucrurile care vin pe pământ decât am fost acum zece, cincisprezece, douăzeci sau douăzeci și cinci de ani, pentru a ști cum să fim utili, cum să facem lucrurile în modul în care ele trebuie făcute...

Obiectivul preoției este de a-i face fericiți pe toți [oamenii], de a răspândi informații, de a-i ajuta pe toți oamenii să beneficieze de aceleași binecuvântări atunci când le vine rândul.¹²

Tocmai pentru acest scop, preoția sfântă a fost oferită în timpul în care trăim, pentru a-i îndruma și desăvârși, aici, pe sfinții lui Dumnezeu, iar starea exaltată în care vom apărea de partea cealaltă a vălului... va fi la fel de măreață ca efortul pe care l-am depus să dobândim inteligență, integritate și credință în această lume.¹³

Domnul a spus că El ne va da tot ceea ce are El – și aceasta conform jurământului și legământului care aparține preoției (vezi D&L 84:33–44). Nimeni nu trebuie să se îndoiască de ceea ce spune Isus, iar El declară, așa cum a fost consemnat în apocalipsa scrisă de Ioan: „Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie” (Apocalipsa 3:21). Poate fi spus ceva mai mareț decât aceasta? Nu conține aceasta totul?¹⁴

Apostolii din vechime, Petru, Iacov și Ioan, le-au conferit Preoția lui Melhisedec lui Joseph Smith și Oliver Cowdery.

Această Evanghelie pe care am primit-o a fost revelată din cer, iar preoția pe care o deținem a fost revelată pentru salvarea familiei umane. Trebuie să gândim în profunzime și să cugetăm la modul în care ne putem folosi preoția pentru a putea ajuta la salvarea altora.¹⁵ (Vezi sugestia 3 de la pagina 224.)

Deținătorii neprihăniți ai preoției caută cu sânguință și cu entuziasm daruri spirituale care să-i ajute să le slujească altora.

Fraților mei în preoție aș dori să le spun câteva cuvinte ca sfat, învățătură și îndemn. Purtați pe umerii dumneavoastră responsabilități mari și sacre, care au legătură nu doar cu salvarea acestei generații, ci și cu cea a multor generații din trecut și cu a multora care vor urma. Drapelul glorios al împărăției lui Emanuel, care trebuie întemeiată din nou în lume, trebuie să fie arborat în fiecare națiune, împărăție și imperiu; glasul de avertizare... trebuie făcut

cunoscut tuturor oamenilor; dumneavoastră sunteți aceia pe care Domnul i-a ales pentru acest scop, chiar coarnele lui Iosif, de a strânge laolaltă toate popoarele (vezi Deuteronomul 33:13–17). În mod sigur, nu există limită în ceea ce privește sânguința și munca asiduă în încercarea de a sluji cel mai bine în oficiile dumneavoastră sfinte și sacre, astfel încât să fie cel mai util pentru dumneavoastră și pentru omenire.¹⁶

În această Biserică, sunt bărbați care au sentimente și o inimă tot la fel de bune ca oricare alți bărbați care au existat vreodată, dar cărora le lipsește credința și energia și nu ajung să dobândească ceea ce ar fi privilegiul lor să primească. Dacă credința, energia și fermitatea lor ar fi egale cu sentimentele și dorințele lor bune, cu cinstea și bunătatea lor, ei ar fi cu siguranță bărbați puternici în Israel; iar boala, suferința și puterea celui rău ar fugi din calea lor ca pleava spulberată de vânt. Totuși, spunem că suntem oameni buni și că nu facem lucrurile la fel ca ceilalți oameni, ci progresăm mult în neprihănire în fața lui Dumnezeu și, fără îndoială, facem acest lucru. Dar vreau să vă subliniez, dragi frați și surori, că sunt vârstnici printre noi, înzestrați cu daruri spirituale care pot fi folosite cu ajutorul Duhului Sfânt. Darurile Evangheliei trebuie dezvoltate prin sânguință și perseverență. Când profeții din vechime doreau o anumită binecuvântare mai specială sau o cunoaștere, o revelație ori viziune importantă, uneori posteau și se rugau timp de multe zile, chiar săptămâni pentru acel scop.¹⁷

Frații mei tineri, când lucrurile vă sunt defavorabile, când totul pare fără speranță, faceți-vă datoria și veți deveni bărbați puternici, rezistenți; cei bolnavi vor fi vindecați datorită binecuvântărilor pe care li le veți da; diavolii vor fugi de dumneavoastră; morții vor fi înviați și tot ce a fost vreodată făcut de om de la căderea lui Adam va putea fi făcut de dumneavoastră prin intermediul puterii lui Dumnezeu și al unei dorințe adecvate.¹⁸

Puritatea, virtutea, fidelitatea, evlavia trebuie căutate cu multă dorință, altfel coroana nu poate fi dobândită. Acele principii trebuie să fie încorporate în noi, întreșute în caracterul nostru, să devină parte din noi, făcându-ne un centru, o fântână de adevăr, de echitate, de dreptate și milă, de tot ceea ce este bun și măreț, ca de la noi să poată porni lumina, viața, puterea și legea care să conducă,

să guverneze și să ajute la salvarea unei lumi rătăcite; acționând în calitate de fii ai lui Dumnezeu, pentru și în numele Tatălui nostru din Cer. Ne așteptăm ca la înviere să folosim puterile preoției noastre – le vom putea folosi doar în măsura în care i-am protejat neprihănirea și perfecțiunea; aceste atribute pot fi avute doar dacă sunt căutate și dobândite, astfel încât în dimineața învierii noi vom deține doar acele atribute pe care le-am dobândit în această lume! Evlavia nu poate fi *conferită*, ci trebuie *dobândită*, lucru de care lumea religioasă, în mod straniu și regretabil, pare să nu fie conștientă. Căutați să-i ajutați pe ceilalți, iar ceilalți vor căuta să vă ajute; iar cel care va fi mare între voi, să fie bun, pășându-i de nevoile tuturor, devenind slujitorul tuturor.¹⁹

În calitate de sfinți ai lui Dumnezeu, de vârstnici ai Israelului, trebuie să fim dornici să ne dedicăm timpul și eforturile făcând orice sacrificiu necesar pentru a dobândi atributele spirituale corespunzătoare pentru a fi foarte utili în numeroasele noastre chemări. Și fie ca Domnul să insufle fiecărei inimi importanța acestor lucruri, pentru ca noi să putem căuta cu sârguință și cu entuziasm darurile și puterile promise în Evanghelia față de care ne supunem.²⁰ (Vezi sugestia 4 de la pagina 225.)

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predați. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile v–vii.

1. Recapitulați povestirea de la paginile 217–219. În ce fel se pot pregăti deținătorii Preoției lui Melhisedec să dea binecuvântări ale preoției? Ce putem face noi toți pentru a primi binecuvântări ale preoției?
2. Citiți paragraful din josul paginii 219. În ce moduri arată rânduiețile preoției puterea lui Dumnezeu în viața noastră?
3. În ce moduri ne ajută pe toți rânduiețile și binecuvântările preoției să avem parte de fericire în această viață? Cum ne ajută ele să dobândim fericire eternă? Legat de aceste întrebări, cugetați la învățăturile președintelui Snow de la pagina 221.

4. La paginile 222–224, analizați darurile spirituale pe care președintele Snow i-a încurajat pe deținătorii preoției să le dezvolte. Ce credeți că înseamnă să dezvolți un dar spiritual? Ce legătură există între acest sfat și eforturile tuturor membrilor Bisericii?

Scripturi suplimentare: Iacov 5:14–15; Alma 13:2–16; D&L 84:19–22; 128:8–14; Articolele de credință 1:3, 5

Ajutor pentru predare: „Pentru a ajuta cursanții să se pregătească să răspundă la întrebări, le puteți spune, înainte ca ceva să fie citit sau prezentat, că le veți cere răspunsurile... De exemplu, puteți să spuneți: «Ascultați în timp ce citesc acest pasaj, pentru ca dumneavoastră să puteți împărtăși ceea ce vă interesează cel mai mult din acesta» sau «Pe măsură ce se citește această scriptură, vedeți dacă puteți să înțelegeți ceea ce ne spune Domnul despre credință.»” (*Predarea, nu este chemare mai mare*, p. 69).

Note

1. Vezi scrisoarea către Brigham Young, în *The Italian Mission* (1851), p. 11.
2. Vezi „Organization of the Church in Italy”, *Millennial Star*, 15 dec. 1850, p. 371.
3. Scrisoare către Brigham Young, în *The Italian Mission*, p. 14.
4. Scrisoare către Brigham Young, în *The Italian Mission*, p. 14.
5. Citat în „Organization of the Church in Italy”, p. 371.
6. Vezi scrisoarea către Brigham Young, în *The Italian Mission*, p. 15.
7. În Conference Report, apr. 1880, p. 81.
8. *Deseret News: Semi-Weekly*, 23 ian. 1877, p. 1.
9. *Deseret News*, 24 ian. 1872, p. 598.
10. În Conference Report, apr. 1880, p. 81–82.
11. *Deseret News: Semi-Weekly*, 2 dec. 1879, p. 1.
12. *Deseret News*, 15 mai 1861, p. 81–82.
13. *Deseret Evening News*, 6 oct. 1880, p. 2; dintr-o parafrază detaliată a unui discurs pe care Lorenzo Snow l-a rostit în cadrul Conferinței Generale din luna octombrie a anului 1880.
14. „The Object of This Probation”, *Deseret Semi-Weekly News*, 4 mai 1894, p. 7.
15. În Journal History, 11 iulie 1865, p. 2.
16. „Address to the Saints in Great Britain”, *Millennial Star*, 1 dec. 1851, p. 362.
17. *Deseret News: Semi-Weekly*, 15 aug. 1882, p. 1.
18. În „Anniversary Exercises”, *Deseret Evening News*, 7 apr. 1899, p. 9.
19. „Address to the Saints in Great Britain”, p. 362–363.
20. *Deseret News: Semi-Weekly*, 15 aug. 1882, p. 1.

Conducătorii credincioși ai Bisericii urmează îndemnul pe care Domnul i l-a adresat lui Petru: „Paște oile Mele” (Ioan 21:16–17).

Conducerea în Biserică și slujirea altruistă

*„În împărăția Domnului, noi suntem
slujitorii dumneavoastră și dorim bunăstarea
dumneavoastră și a întregii omeniri.”*

Din viața lui Lorenzo Snow

În perioada octombrie 1840-ianuarie 1843, Lorenzo Snow a prezidat asupra Bisericii din Londra, Anglia, și din zonele învecinate. El i-a supravegheat pe conducătorii preoției de acolo, învățându-i uneori personal iar, alteori, scriindu-le scrisori pentru a-i sfătui. Cu puțin timp înainte de a-și încheia misiunea în Anglia, el le-a scris celor doi „vârstnici care prezidau asupra ramurilor din Londra”, a căror slujire se asemena cu cea a președinților de ramură din ziua de astăzi. În scrisoarea sa, el le-a povestit despre o experiență pe care a avut-o cu un alt conducător de ramură din zonă.

Vârstnicul Snow l-a descris pe acel conducător ca pe o persoană care nu avea „defecte vizibile”. Bărbatul „muncea din greu în promovarea cauzei” și avea capacitatea de a se asigura „că toată lumea era la locul ei și-și îndeplinea datoria”. El era sârguincios, „lucrând mai mult ca oricare dintre ei”. Dar, în pofida dovezilor exterioare de credință ale bărbatului, ramura avea în mod constant probleme în care el părea să fie implicat. Vârstnicul Snow a încercat o perioadă să identifice sursa problemelor și i-a muștrat cu blândețe pe membrii ramurii pentru că nu-și sprijineau conducătorul. Apoi, el a început să se întrebe dacă acel conducător „nu avea cumva o atitudine interioară, secretă, de care nu era conștient și care nu se manifesta în mod deschis”, dar care conducea cumva la problemele din ramură. Vârstnicul Snow a relatat:

„Pentru acest motiv m-am rugat ca Domnul să-mi dea spiritul de discernământ pentru această situație. Am primit răspuns la rugăciune; am observat că fratele avea o atitudine, parțial ascunsă, de trufie care-l controla în multe dintre acțiunile sale. El trimitea un frate să facă ceva, însă avea o dorință ascunsă ca el să primească laudele pentru acel lucru; dacă lucrul respectiv nu era făcut, el îl muștra pe vinovat nu pentru că lucrarea Domnului ar fi fost îngreunată într-o anumită măsură sau pentru că fratele respectiv ar fi pierdut o binecuvântare, ci pentru că acel frate a dat dovadă de lipsă de respect prin faptul că nu i s-a supus. Într-o anumită situație, când mai mulți oameni au fost botezați de un frate, inima lui nu s-a bucurat atât de mult pentru că acei oameni făcuseră un legământ, ci pentru că totul avusese loc sub conducerea lui, dorindu-și în secret ca nimeni dintre cei pe care-i conducea să nu aibă parte de multă onoare dacă propriul lui nume nu ar fi fost onorat datorită legăturii dintre ei.

Vârșnicul Snow a observat că, dacă un membru al ramurii și-a îndeplinit responsabilitatea cu succes, dar nu a urmat sfatul conducătorului în fiecare detaliu, conducătorul avea „un sentiment de invidie... ascuns în spatele aprobării verbale”. El a continuat: „Această atitudine era ascunsă; roadele ei nu se vedeau cu ochiul liber, dar ar fi urmat să se vadă dacă nu s-ar fi luat măsuri; era un rău în el, care avea să-i distrugă, la un moment dat, utilitatea. I-a adus probleme inutile în timp ce-și îndeplinea chemarea; a creat, de asemenea, o sursă de neplăcere continuă în mintea lui. Nerăbdător să avanseze lucrarea Domnului, dar întotdeauna într-un mod în care contribuția lui să poată fi văzută în mod clar în toate lucrurile. Având ambiția să ofere instrucțiuni bune, dar grijuliu să-și treacă numele întreg dedesubtul lor”.

Vârșnicul Snow nu a scris această scrisoare pentru a-l condamna pe acel conducător local. Scopul scrierii ei a fost să-i ajute pe ceilalți conducători – astfel încât atitudinea de mândrie pe care el a descris-o „să poată fi observată, cunoscută și evitată” printre ei. El a atras atenția că mulți oameni „care cred cu sinceritate că ei se desprind în totalitate de atitudinea de trufie vor descoperi, spre uimirea lor, în urma unei examinări atente a motivelor care-i inspiră

în comportamentul lor, că acea atitudine i-a îndemnat să meargă înainte și să facă multe dintre faptele lor”.

După ce a împărtășit această avertizare, el a sfătuit: „Pentru a deveni ceea ce Dumnezeu dorește ca noi să fim, trebuie să ne obișnuim mintea să se bucure când alții sunt binecuvântați la fel ca noi; să se bucure când vedem cum Sionul progresează prin orice fel dorește Providența; iar inima noastră să nu permită invidiei să intre atunci când unei unelte mai slabe decât noi i se oferă o onoare mai mare; să fim mulțumiți să slujim cu credință și sârguință într-un oficiu mai mic până când vom fi chemați la un oficiu mai mare; să găsim plăcere în a face lucruri mici și să nu ne asumăm onoarea de a face lucruri mari”. El a asemănat Biserica noastră cu o clădire mare, fiecare sfânt constituind o parte a acelei clădiri, spunând că noi nu trebuie „să fim niciodată prea mândri încât să nu dorim să fim ajustați pentru a ne potrivi locului pe care trebuie să-l ocupăm în clădirea spirituală”.

Vârstnicul Snow a încheiat scrisoarea cu următoarele cuvinte: „Dacă un vârstnic care prezidează va căuta doar să devină ceea ce poate și trebuie să fie, renunțând la principiile egoiste, acționând mereu pentru binele oamenilor săi, fiind umil și fără să încerce să facă prea mult într-un timp scurt sau fără să se creadă prea mare fără să fi ajuns la acel nivel, el nu va fi niciodată în încurcătură privind modul de a sluji corespunzător cu credință și sârguință în oficiul său și nici nu-i va lipsi vreodată puterea lui Dumnezeu de a duce la îndeplinire scopurile Sale înțelepte”¹. (Vezi sugestia 1 de la pagina 233.)

Învățăături ale lui Lorenzo Snow

Domnul le-a dat conducătorilor din Biserica Sa o poruncă divină: „Paște oile Mele”.

Fiecare bărbat care deține o chemare oficială, căruia Dumnezeu i-a dat preoția Sa sfântă și divină, să se gândească la ceea ce le-a spus Salvatorul celor Doisprezece Apostoli chiar înainte ca El să se ducă în prezența Tatălui Său – „Paște oile Mele” (Ioan 21:16–17). Și El a continuat să spună aceasta până când apostolii Săi au fost triști că El a trebuit să-i roage în acest fel. Dar El a spus: „Paște oile

Mele”. Ceea ce înseamnă: „Mergeți înainte cu toată inima, fiți total devotați lucrării Mele. Acești oameni din lume sunt frații și surorile Mele. Îmi pasă foarte mult de ei. Aveți grijă de oamenii mei. Pașteți turma Mea. Duceți-vă și predicați Evanghelia! Vă voi răsplăti pentru toate sacrificiile pe care le faceți. Să nu credeți că vreun sacrificiu este prea mare pentru realizarea acestei lucrări”. El i-a rugat din toată inima Lui să realizeze această lucrare. Și, acum, eu îi rog pe toți cei care dețin această preoție, pe oficianții care prezidează în țarăș, pe episcopi, pe membrii Înaltului Consiliu, să meargă și să pască turma. Aveți grijă de ei... Lucrați pentru ei și nu vă limitați gândurile și sentimentele la a vă slăvi singuri. Atunci, Dumnezeu vă va da revelație după revelație, inspirație după inspirație și va învăța cum să dobândiți binecuvântări pentru sfinți în lucruri ce au legătură cu bunăstarea lor materială și spirituală.² (Vezi sugestia 2 de la pagina 234.)

**Conducătorii și învățătorii sunt chemați să
urmeze exemplul Salvatorului și să slujească
dând dovadă de dragoste, fără a se făli.**

De ce este un bărbat chemat să acționeze ca președinte asupra unor oameni? Este pentru a dobândi influență și, apoi, pentru a folosi acea influență pentru propria-i slavă? Nu, din contră, el este chemat să acționeze într-o asemenea poziție pe baza aceluiași principiu conform căruia a acționat Isus Hristos atunci când I-a fost dată preoția, anume de a face sacrificii. Pentru el însuși? Nu, ci în interesul oamenilor asupra cărora el prezidează. I se va cere să se jertfească pe cruce așa cum a făcut Salvatorul? Nu, ci să devină slujitorul fraților lui, nu stăpânul lor, și să lucreze pentru binele și bunăstarea lor. Fără să exercite influența astfel obținută pentru binele personal, al familiei sale, al rudelor și prietenilor personali, ci tratându-i pe toți oamenii ca fiind frații săi, având aceleași drepturi ca el și, astfel, căutând să-i binecuvânteze și să-i ajute pe toți în mod egal, conform talentelor și demnității lor și, făcând astfel, să-și dezvolte acel sentiment patern care există deja în inima Tatălui...

Fie ca cei care predică printre sfinți, să înțeleagă de ce le-a fost dată preoția; fie ca ei să înțeleagă și să simtă pe deplin de ce au fost desemnați să slujească într-o anumită chemare în care trebuie să

„Veți vedea că, în general, talentul este răspândit printre mulți oameni și rareori combinat într-un singur individ.”

aționeze conform voinței Învățătorului, ca slujitori ai tuturor, ca ei să învețe să se îngrijească de nevoile tuturor oamenilor cu aceeași dragoste cu care o fac pentru propriile lor nevoi... Atunci, ei vor înțelege semnificația celor mai mari două porunci în care, așa cum a spus Salvatorul, „se cuprinde toată Legea și Prorociei”, și anume să-L iubim pe Domnul cu toată inima noastră, cu tot sufletul nostru și cu tot cugetul nostru și pe aproapele nostru ca pe noi înșine (vezi Matei 22:37–40).³

Spuneți o singură rugăciune înainte să [predați], și aceasta este: cereți-I Domnului să spuneti ceva în timpul prezentării dumneavoastră care să fie în folosul celor cărora vă adresați. Să nu vă preocupați niciodată dacă va fi ceva care va contribui sau nu la faptul ca dumneavoastră să fiți laudat, ci pur și simplu gândiți-vă că sunteți chemat să vă adresați celor prezenți și că ei își doresc să primească ceva care să-i ajute. Acest lucru poate veni doar de la Domnul. Nu vă faceți griji dacă... cei care vă aud vor spune dacă ați vorbit sau nu frumos. Să nu vă gândiți deloc la acest lucru, ci îndepărtați orice urmă de egoism pe care ați putea-o avea în minte, pentru ca Domnul să vă poată revela ceva ce va fi spre folosul oamenilor.⁴ (Vezi sugestia 3 de la pagina 234.)

Conducătorii înțelepți apreciază talentele celorlalți și le oferă oamenilor ocazii de a sluji.

Pornind de la ideea că un conducător a ajuns să fie iubit de oameni și că are o reputație bună printre ei datorită integrității și cinstei sale, precum și dorinței lui de a lucra în folosul lui Dumnezeu și al oamenilor, dornic să facă orice sacrificiu și să-și arde, ajunge să aibă parte de încrederea lor și, odată ce are parte de o încredere atât de sacră, ce ar putea el să facă pentru a mulțumi mințile oamenilor care, mai mult sau mai puțin, este înclinată spre progres? Lăsați un astfel de bărbat să-i cheme în ajutor pe acei frați care sunt cei mai capabili, permițându-le să-l ajute în responsabilitățile sale. Deoarece veți vedea că, în general, talentul este răspândit printre mulți oameni și rareori combinat într-un singur individ; iar acest talent are nevoie doar de o șansă pentru a putea fi dezvoltat. El i-ar putea spune cuiva: „Frate cutare, dumneavoastră sunteți mai potrivit decât mine să sluiți în chemarea respectivă” sau altuia: „Dumneavoastră sunteți cel mai potrivit pentru acest departament” și așa mai departe până când folosește talentele tuturor și, în loc să micșoreze încrederea oamenilor în el, o astfel de atitudine o va întări.⁵ (Vezi sugestia 4 de la pagina 234.)

Modalitatea potrivită de a conduce este prin intermediul umilinței, al unui exemplu bun și devotamentului față de bunăstarea celorlalți.

Conducerea autoritară nu reprezintă conducerea potrivită prin care să guvernezi sfinții, de aceea căutați mai degrabă să sluiți în spiritul umilinței, al înțelepciunii și bunătății, predând mai mult prin practică decât prin teorie. Deși o persoană ar trebui să predea cu elocvența unui înger, totuși obiceiurile bune, exemplele bune și faptele bune ale cuiva, care dă dovadă de un devotament constant față de preocupările oamenilor, predau într-un mod mult mai elocvent, mult mai eficient.⁶

Dacă veți fi la fel de credincioși și de uniți precum membrii Primei Președinții și cei ai Cvorumului celor Doisprezece și ne veți urma așa cum Îl urmărim noi pe Hristos, totul va fi bine în ceea ce vă privește. Noi suntem hotărâți să ne îndeplinim responsabilitatea,

să-I slujim Domnului și să lucrăm pentru binele oamenilor Săi și în vederea realizării lucrării Sale. Noi suntem slujitorii dumneavoastră în Domnul și dorim bunăstarea dumneavoastră și a întregii omeniri.

Domnul nu i-a ales pe cei măreți și educați ai lumii pentru a înfăptui lucrarea Sa pe pământ. Nu cei care au fost pregătiți și instruiți în colegii și seminare teologice, ci bărbații umili, devotați scopului Său, au fost cei pe care El i-a ales să coordoneze treburile Bisericii Sale, bărbați care sunt dornici să fie conduși și îndrumați de Duhul Sfânt și care Îi aduc slavă Lui, știind că doar prin puterile lor nu ar putea face nimic. Vă pot asigura, dragi frați și surori, că eu nu am nicio intenție să-mi asum responsabilitatea pe care o am acum. Dacă aș fi putut-o evita în mod onorabil, nu m-aș fi aflat niciodată în oficiul actual. Nu l-am cerut niciodată și nu am cerut niciodată ajutorul vreunui frate de-al meu ca eu să obțin această poziție, ci Domnul ne-a revelat mie și fraților mei că aceasta este voia Lui, iar eu nu am nicio intenție să evit vreo responsabilitate și nici să refuz să slujesc în vreo chemare în care Domnul îmi cere s-o fac.⁷

Mă voi strădui să mă dedic scopurilor dumneavoastră și scopurilor împărăției lui Dumnezeu. Vă voi sluji cât de bine mă voi pricepe și voi înțelege, atâta timp cât scopurile dumneavoastră vor coincide cu scopurile Celui Atotputernic. Voi face aceasta cu ajutorul Domnului.⁸ (Vezi sugestia 5 de pagina 234.)

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predați. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile v–vii.

1. În ce fel este valabilă pentru noi scrisoarea lui Lorenzo Snow adresată conducătorilor din Anglia (paginile 227–229)? De exemplu, ce poate rezulta când avem o „atitudine de trufie” în chemările noastre din cadrul Bisericii? Cum putem sluji cu credință și sânguință în chemările noastre fără să ajungem să ne slăvim singuri?
2. Studiați secțiunea care începe la pagina 229. În ce moduri pot conducătorii să „[pască] turma” lui Hristos? Ce au făcut conducătorii Bisericii pentru ca dumneavoastră să „[pașteți]”? Ce trăsături de caracter admirați la acești conducători?

3. Citiți avertizările președintelui Snow despre slăvirea de sine (paginile 230–232). Apoi, recapitulați al doilea paragraf întreg de la pagina 217. De ce trebuie să ne analizăm motivele atunci când slujim? Gândiți-vă, cu ajutorul rugăciunii, la motivele pentru care slujiți în cadrul Bisericii.
4. Cugetați la paragraful de la mijlocul paginii 232. În ce mod este afectată o episcopie sau o ramură atunci când conducătorii împărtășesc anumite responsabilități cu ceilalți membri? Ce rezultate ați văzut când membrii Bisericii care au diferite talente și experiențe au conlucrat pentru a realiza un obiectiv comun?
5. Președintele Snow ne-a sfătuit: „Conducerea autoritară nu reprezintă conducerea potrivită prin care să guvernezi sfinții” (pagina 232). Care sunt unele dintre posibilele rezultate ale unei conduceri autoritare exercitată de conducătorii Bisericii? Dar exercitată de către părinți? Care sunt unele dintre posibilele rezultate ale unei conduceri umile?

Scripturi suplimentare: Matei 6:24; 20:25–28; 23:5; Marcu 10:42–45; Ioan 13:13–17; 2 Nefi 26:29; 28:30–31; Mosia 2:11–19; 3 Nefi 27:27; D&L 46:7–11; 50:26; 121:34–46

Ajutor pentru predare: „Întrebările scrise pe tablă înainte de oră îi vor ajuta pe cursanți să înceapă să se gândească la subiecte chiar înainte să înceapă lecția” (*Predarea, nu este chemare mai mare*, p. 93).

Note

1. Scrisoare a lui Lorenzo Snow adresată lui William Lewzey și William Major, nov. 1842, în Lorenzo Snow, *Letterbook, 1839–1846*, Biblioteca de Istorie a Bisericii.
2. *Deseret News*, 14 ian. 1880, p. 787.
3. *Deseret News*, 13 iunie 1877, p. 290–291.
4. *Improvement Era*, iulie 1899, p. 709.
5. *Deseret News*, 13 iunie 1877, p. 290.
6. „Address to the Saints in Great Britain”, *Millennial Star*, 1 dec. 1851, p. 362.
7. *Deseret Semi-Weekly News*, 4 oct. 1898, p. 1.
8. În Conference Report, oct. 1898, p. 54.

Munca misionară: „A ajunge la inima fiecărui om”

„Există o modalitate de a ajunge la inima fiecărui om și este responsabilitatea dumneavoastră să găsiți calea către inima acelorora pentru care sunteți chemat.”

Din viața lui Lorenzo Snow

Lorenzo Snow a fost botezat în Kirtland, Ohio, unde a studiat limba ebraică într-o clasă alături de profetul Joseph Smith și alți conducători ai Bisericii. El spera ca, într-o zi, să urmeze o „educație în limbile clasice” la un colegiu din estul Statelor Unite.¹ Însă, în timp ce lucra pentru realizarea acestui obiectiv, a început să se simtă atras de un alt scop. Mai târziu, el a spus:

„Am primit [adevărurile Evangheliei] cu inima deschisă și eram hotărât să nu mă opresc acolo... Începusem să mă îngrijorez puțin în mintea mea dacă, după ce am primit această cunoaștere minunată, era potrivit pentru mine să stau fără să mărturisesc despre ea. Tinerii care fuseseră trimiși în misiuni se întorceau și mărturiseau despre binecuvântările pe care le primiseră... și am început să mă gândesc că, în loc să mă pregătesc pentru a merge la un colegiu sau o facultate din est, ar trebui să încep să mărturisesc despre ceea ce Domnul mi-a făcut cunoscut într-o măsură atât de mare. În același timp, nu mi-ar fi plăcut să renunț la planurile mele privind educația, deoarece plănuisem aceasta de foarte multă vreme și aveam atunci ocazia și banii de a realiza acel lucru”.

Luptându-se cu sentimentele sale, i-a cerut sfatul unui prieten de nădejde: „I-am spus ce doream, iar el a spus: «Frate Snow, nu aș da nimănui sfatul pe care simt să vi-l dau dumneavoastră în situația dată. Dacă aș fi fost în locul dumneavoastră, aș da curs planurilor mele și aș dobândi o educație». Acela era chiar lucrul

„Când un om primește cunoaștere, el este îndemnat s-o împărtășească și celorlalți; când un om devine fericit, spiritul care-l înconjoară îl învață să se străduiască să-i facă și pe alții fericiți.”

pe care am dorit să mi-l spună și m-a bucurat. Am fost mulțumit pentru o vreme; dar, în timpul iernii, auzindu-i pe acei vârstnici tineri mărturisind despre succesul lor în predicarea Evangheliei, am început să mă gândesc și mai mult la aceasta. Domnul mi-a dat o cunoaștere despre faptul că El va veni pe pământ și că trebuie făcută o pregătire pentru acest lucru: El mi-a dat tot ce am cerut și chiar mai mult; căci botezul cu Duhul Sfânt pe care l-am primit și cunoaștere perfectă dată mie atunci au fost mai reale și mai convingătoare decât scufundarea mea în apa rece; și am simțit că aveam o responsabilitate. Așadar, mi-am închis cărțile [și] mi-am pus latina și greaca deoparte”².

După ce a luat această decizie, Lorenzo Snow a slujit în misiune în statul Ohio, în anul 1837. Ulterior, el a slujit în alte misiuni – mai întâi în statele Missouri, Illinois, Kentucky și Ohio, iar apoi în Anglia, Italia, Hawaii, nord-vestul Statelor Unite și în statul Wyoming. Pe când era în Anglia, el i-a scris o scrisoare mătusei sale în care-i explica de ce a dorit să plece de-acasă pentru a sluji ca misionar: „Gândul că sunt la o distanță ce variază între 6.400 și 8.000 de kilometri de casa copilăriei mele și de toți prietenii mei, ridică în mod firesc întrebarea: *De ce mă aflu aici?...* Mă aflu aici pentru că Dumnezeu a vorbit și a chemat un profet prin care El a restaurat plenitudinea Evangheliei nepieritoare, cu toate darurile, puterile, rânduielile și binecuvântările ei; cu o invitație către toate popoarele: *«Pocăiți-vă, căci împărăția cerului este aproape»*. Prin voia lui Dumnezeu, eu am fost chemat în calitate de ambasador, să duc acest mesaj popoarelor pământului, ceea ce văd că-mi oferă o mare responsabilitate pe care nu o pot îndeplini fără ajutorul Celui Atotputernic”³.

Președintele Snow a fost mereu recunoscător pentru decizia pe care a luat-o de a-I sluji Domnului în calitate de misionar. În luna septembrie a anului 1901, la vârsta de 87 de ani, el a spus: „Simt bucurie chiar și acum când mă gândesc la zilele mele ca misionar. Sentimentele avute datorită acelor experiențe speciale au devenit o parte importantă din mine”⁴. (Vezi sugestia 1 de la pagina 245.)

Învățăături ale lui Lorenzo Snow

Pentru că am primit plenitudinea Evangheliei, dorim să-i ajutăm pe alții să se bucure de aceleași binecuvântări.

Când un om primește cunoaștere, el este îndemnat s-o împărtășească și celorlalți; când un om devine fericit, spiritul care-l înconjoară îl învață să se străduiască să-i facă și pe alții fericiți... Este posibil ca un om să devină fericit fără să aibă vreo cunoaștere despre Evanghelia lui Hristos?... Deși în lume [oamenii] încearcă să fie fericiți, ei nu au succes în ceea ce încearcă să realizeze. Ei nu pot fi fericiți decât dacă trăiesc conform unui singur principiu, și anume dacă acceptă plenitudinea Evangheliei, care ne învață să nu așteptăm până ajungem în eternitate pentru a începe să devenim fericiți, ci ne învață să ne străduim aici să ajungem, noi și cei din jurul nostru, să ne bucurăm de binecuvântările Celui Atotputernic.

Prin urmare, acesta ar trebui să fie scopul și motivația noastră: să învățăm să devenim utili; să fim salvatori pentru semenii noștri; să învățăm cum să-i salvăm; să le transmitem o cunoaștere despre principiile care le sunt necesare pentru a-i aduce la același grad de inteligență la care suntem noi.⁵

Mergeți și faceți-vă prieteni printre cei care vă înconjoară; sau alegeți-l pe unul și încercați să-i inspirați sentimentele, credința, circumstanțele și mintea; și încercați să-i luminați, iar dacă sunt păcătoși, lucrați pentru a-i salva de păcatele lor și eliberați-i din robia în care se află pentru a se bucura de lumina și libertatea de care vă bucurați, căci în acest mod puteți face bine folosind informațiile pe care vi le-a dat Domnul.⁶ (Vezi sugestia 2 de la pagina 245.)

Misionarii sunt dornici să facă sacrificii pentru a-i ajuta pe alții să ajungă la o cunoaștere a adevărului.

De îndată ce s-au stabilit sfinții în aceste văi [în Utah], slujitorii Domnului și-au și îndreptat atenția către marea muncă misionară pe care Biserica trebuia s-o facă.

Eram foarte săraci și ne chinuiam să facem din zonă una locuibilă, dar nu ne puteam neglija obligația de a răspândi Evanghelia în străinătate; căci Domnul dăduse porunca de a fi răspândită în

toată lumea. Este una dintre dovezile divinității acestei lucrări, căci în mijlocul tuturor alungărilor și persecuțiilor de care au avut parte, sfinții din zilele din urmă au căutat cu credință să îndeplinească această poruncă a Domnului.

În cadrul conferinței generale a Bisericii desfășurată în luna octombrie a anului 1849 – după numai doi ani de la intrarea pionierilor în valea Salt Lake – un număr de vârstnici au fost chemați să deschidă misiuni în diferite zone ale pământului. Patru dintre Cei Doisprezece au fost desemnați să preia conducerea. Apostolul Erasmus Snow a fost chemat să meargă în Scandinavia, apostolul John Taylor în Franța, eu în Italia, iar apostolul Franklin D. Richards în Anglia, unde fusese stabilită deja o misiune. Având în vedere circumstanțele potrivnice în care ne aflăm, cu familiile noastre aproape sărace lipite, aceasta a fost o însărcinare foarte grea pentru noi; însă Domnul a chemat, iar noi am simțit că trebuia să acceptăm, indiferent de sacrificiul cerut.⁷

Noi ne dedicăm viața în folosul lucrării atât de mult încât pare că nu ne pasă prea mult de ea, pentru ca oamenii să poată înțelege că există un Dumnezeu în lumile veșnice; pentru ca ei să înțeleagă faptul că Dumnezeu are ceva de făcut, în prezent, cu privire la faptele copiilor oamenilor. Lumea crede din ce în ce mai mult că infidelitatea nu este ceva greșit. Chiar și printre cei din familia umană care se numesc creștini, mii și zeci de mii dintre ei, deși nu sunt dornici să recunoască acest lucru pentru că nu este plăcut, nu cred că Dumnezeu ar avea vreo legătură cu copiii oamenilor. Noi trebuie să mergem înainte și să facem sacrificii pentru ca acel crez și acea cunoaștere să poată ajunge la copiii oamenilor.⁸

Când îi chemăm pe tinerii noștri misionari să meargă la popoarele pământului, ei se gândesc mult la acest lucru și, auzind experiența avută de cei care au fost în lume ca misionari, nu este un lucru prea grozav pentru oameni să se gândească la încercările și dificultățile prin care vor trebui să treacă. Însă virtutea se găsește în dorința lor de a începe și de a se supune și urma cerințele.⁹

Sunt lucruri privitoare la misiune care nu sunt într-un totu plăcute vârstnicilor noștri tineri. Ei înțeleg că trebuie să sacrifice confortul de acasă și înțeleg faptul că se duc printre oameni care nu vor fi întotdeauna recunoscători pentru ceea ce ei au să le spună; cu toate

„Uitați de propriile preocupări și succesul dumneavoastră va fi mare și glorios și întreaga Biserică va simți efectele lucrărilor dumneavoastră.”

acestea, de cealaltă parte, ei simt că dețin semințele vieții și că, dacă pot găsi un bărbat cinstit sau o femeie cinstită, Spiritul Domnului va lucra asupra inimii lor și ei vor primi, probabil, acest mesaj glorios pe care misionarii îl au de transmis. Acest lucru le oferă bucurie și satisfacție. Încă ceva, ei văd în această experiență o șansă de a obține ceea ce va fi de mare valoare pentru ei în viitoarele lor responsabilități. Este un lucru straniu că, dintre miile de scrisori pe care le-am primit de la cei care au fost chemați să slujească în misiuni – majoritatea tineri – îmi amintesc doar de un singur caz în care am primit un refuz. De ce este așa? Este pentru că spiritul dragostei și nemuririi, Spiritul Celui Atotputernic, este cu acești vârstnici tineri, iar ei au primit revelații care-i inspiră să facă ceea ce altfel niciun alt stimulent nu i-ar putea îndemna să facă.¹⁰ (Vezi sugestia 3 de la pagina 245.)

Misionarii nu trebuie să uite vreodată că sunt ambasadori ai cerului și că aduc vești de bucurie.

Noi îi trimitem pe vârstnicii noștri să predice Evanghelia. Cine-i trimite? Dumnezeu lui Israel îi trimite. Este lucrarea Lui. Nu există

niciun om muritor care să fie mai interesat de succesul unui vârstnic atunci când el predică Evanghelia decât este Domnul care-l trimite să le predice oamenilor care sunt copiii Domnului. El i-a zămislit în cealaltă lume, iar ei au venit aici deoarece Domnul a dorit ca ei să vină.¹¹

Noi simțim că dumneavoastră [misionarii] veți avea un succes mare, deoarece simțim și știm că ați fost chemați de Dumnezeu. Înțelepciunea omului nu s-ar fi gândit vreodată la o lucrare ca aceasta. Eu sunt surprins când mă gândesc la măreția ei. Pot să spun că este exact lucrarea care este necesară pentru această perioadă de timp; și am încredere că vă veți implica în ea cu toată inima dumneavoastră. Dezvoltați atitudinea pe care Isus a avut-o atunci când a spus că El nu putea face nimic altceva decât voia Tatălui (vezi Ioan 5:30).

Nu vă necăjiți din cauza dificultăților sau pierderilor aparente pe care le aveți; uitați de propriile preocupări și succesul dumneavoastră va fi mare și glorios și întreaga Biserică va simți efectele lucrărilor dumneavoastră.

Să nu vă deranjeze niciodată indiferența unora dintre cei în mijlocul cărora veți lucra și micile dezamăgiri de care veți avea parte; Spiritul Domnului va fi cu dumneavoastră și veți provoca spiritele celor cărora le veți sluji și le veți birui indiferența... veți fi mulțumiți că ați realizat lucrarea pe care ați fost trimiși s-o înfăptuiți...

Vi s-a conferit toată autoritatea, însă nu este deloc nevoie să vorbiți despre aceasta. Vă veți da seama că nu este nevoie să vorbiți despre ea; Spiritul Domnului o va confirma și oamenii vor simți că o dețineți, iar această confirmare și acest sentiment vor fi autoritatea dumneavoastră.

Veți găsi anumiți oameni care vor crede că știu mai mult decât dumneavoastră însă, dacă vă veți face datoria așa cum vi s-a spus, înainte de a pleca de la ei, aceștia vor simți că știți puțin mai mult decât ei și că i-ați binecuvântat și ajutat...

Încercați să fiți prietenoși cu cei la care ați fost trimiși. Umilința pe care o ați arătat și Spiritul Domnului care este cu dumneavoastră vor indica competența dumneavoastră pentru poziția pe care ați fost chemați s-o ocupați. Încercați să înțelegeți natura umană și să

aționați conform ei, pentru a face pe toată lumea fericită și toate lucrurile plăcute...

Există o modalitate de a ajunge la inima fiecărui om și este responsabilitatea dumneavoastră să găsiți calea către inima acelorora pentru care sunteți chemat...

Simt în inima mea că trebuie să spun: Dumnezeu să vă binecuvânteze! Veți fi puși deoparte înainte să plecați, iar noi ne vom ruga pentru dumneavoastră și ne vom gândi foarte mult la dumneavoastră. Fiți blajini și umili. Când vă veți uita la cei cărora le veți predica, două motive să fie cele care să vă inspire: primul, acela ca dumneavoastră să vorbiți bine și să faceți, ca orator, o impresie bună auditoriului; iar, al doilea, va ridica întrebarea: De ce mă aflu aici? Pentru a semăna semințele vieții în inima celor care se află în acest auditoriu; iar în inima dumneavoastră ar trebui să vă rugați: „O, Doamne, permite să fie așa; să pot avea puterea, prin intermediul Spiritului Tău, de a impresiona inima acestor oameni ai Tăi!”. Acea rugăciune foarte scurtă este tot ceea ce trebuie să spună un vârstnic. Este tot ceea ce trebuie să spuneți. „Pot să spun ceva pentru a salva aceste suflete?” Aceasta este ceea ce Prima Președinție... și toate autoritățile dumneavoastră generale doresc ca dumneavoastră să faceți.¹²

Atenția dumneavoastră trebuie îndreptată către lustruirea armurii dumneavoastră spirituale. Constat că, atunci când las deoparte toate preocupările mele materiale, ochiul meu este îndreptat numai către lucruri spirituale. Rugați-vă, fraților, și gândiți-vă la beneficiile postului... Nu glumiți prea mult și aveți grijă să nu întristați Spiritul. Când eram în misiune, am văzut că, după o săptămână sau două, puteam să uit de casă, iar Spiritul lui Dumnezeu m-a îmbărbătat. Spiritul tinde spre libertate și jovialitate, dar nu fiți prea joviali... Continuați să vă rugați mereu pentru a avea Spiritul lui Dumnezeu cu dumneavoastră, din creștetul capului până la degetele de la picioare.¹³

Vârstnicii care muncesc în vie nu trebuie să piardă niciodată din vedere faptul că sunt ambasadori ai cerului și că aduc vești de bucurie oamenilor care nu-L cunosc pe Domnul...

Când profetul Joseph Smith i-a trimis pe primii vârstnici într-o țară străină, el a prevăzut modul în care oamenii îi vor primi și le-a

spus că, deși vor fi câțiva care îi vor primi ca slujitori ai lui Dumnezeu, cei mai mulți îi vor respinge și vor acorda foarte puțină atenție mesajului lor. Aceasta a fost situația slujitorilor lui Dumnezeu încă de la începutul vremurilor, iar noi trebuie să fim mulțumiți de rezultatele lucrărilor făcute cu credință, chiar dacă putem să aducem doar câțiva oameni la cunoașterea adevărului...

Sper și mă rog ca niciun vârstnic care slujește... să nu uite cine este și să cedeze în fața ispitelor lumii. Nu există decât un singur mod de a le evita, iar acela este a întoarce spatele răului, chiar și celui mai mic semn al răului. Vor avea parte, într-o formă sau alta, de ispite. Aceasta este treaba dușmanului salvării noastre; însă este treaba vârstnicilor lui Israel să se împotrivescă ispitelor și, pentru a avea succes în acest demers, ei trebuie să se păstreze neîntinați de lume... În măsura în care ei cultivă și păstrează spiritul misiunii lor, înțeleg importanța chemării lor mărețe în Hristos Isus și trăiesc conform aceluiași spirit, ei vor putea sta ca îndrumători și salvatori ai oamenilor, oferindu-le lumina cerului și vor fi diferiți de ceilalți oameni; dar, dacă ei trec de partea dușmanului și acceptă spiritul lumii, ei nu vor mai avea putere și vor deveni ca ceilalți oameni, buni doar să se întoarcă acasă și să soarbă tristețea căderii, precum și să-i facă pe cei dragi ai lor să jelească din cauza stării lor... Dar dacă Îl vor căuta continuu pe Domnul cu umilință, cu ochiul îndreptat numai către onoarea și slava Lui și dorindu-și în inimă salvarea sufletelor oamenilor făcând tot ceea pot pentru a-i salva, ei vor avea bucurie peste măsură datorită lucrărilor lui fizice pe care le-au făcut și, în cele din urmă, vor fi părtași, alături de Tatăl și de Fiul, ai unor lucruri care sunt prea mărețe și glorioase ca oamenii muritori să le poată înțelege sau la care să se poate gândi.¹⁴ (Vezi sugestiile 4 și 5 de la pagina 245.)

Inima noastră se bucură atunci când îi ajutăm pe alții să primească plenitudinea Evangheliei.

Noi credem că, pentru a realiza această lucrare, va fi nevoie să se exercite și să se aibă parte de multă răbdare, credință, sârguință, perseverență și îndurare îndelungată; însă în orașele... în care mii de oameni au primit Evanghelia în cele din urmă, în cele mai multe dintre ele, s-a lucrat multe luni fără rezultate vizibile înainte ca

acestor principii să li se acorde atenția și supunerea cuvenite... În unele situații, s-ar putea să trebuiască să lucrăm luni de zile sau chiar ani; dar avem încredere că, prin intermediul credinței, rugăciunii, faptelor și binecuvântărilor Domnului, în cele din urmă vom birui și triumfa asupra tuturor acestor dificultăți pentru onoarea și slava lui Dumnezeu; și mai mult, noi vom fi, de asemenea, bucu-roși să știm că *ne-am făcut datoria* și ne-am curățat veșmintele de sângele tuturor oamenilor.¹⁵

Odată, înainte de a pleca spre Italia, am vizitat unitățile Bisericii din Manchester, Macclesfield, Birmingham, Cheltenham, Londra, Southampton și din sudul [Angliei]... Am avut plăcerea de a-i întâlni pe mulți dintre aceia pentru care am fost o unealtă în aducerea lor în Biserică [cu opt ani înainte]; și nu mai este nevoie să vă spun că reîntâlnirea cu acei oameni a fost o bucurie la care mi-a făcut mereu plăcere să meditez. Apostolul Ioan a remarcat în zilele sale: „Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați” (1 Ioan 3:14). Această dragoste pe care vărstnicii Bisericii o simt pentru oamenii din lume și dragostea pe care oamenii o simt pentru vărstnicii care le aduc mesajul Evanghelie este ea însăși o mărturie suficientă pentru convingerea unei inimi cinstate că sursa ei este divină și că Dumnezeu este cu noi. Acest sentiment sacru și sfânt, trezit în noi de Duhul Sfânt, ne-a făcut să fim deja o comunitate diferită față de restul familiei umane; și acesta este sentimentul care va revoluționa lumea întreagă și-i va convinge pe cei necredincioși că Dumnezeu nu este doar Tatăl nostru al tuturor, ci și că noi suntem prietenii și slujitorii Lui.¹⁶

Mi-am dedicat viața slujirii Domnului; *tot ce am și tot ce sunt* a fost pus pe altarul sacrificiului pentru ca să-L pot onora, pentru a putea face voia Sa într-un mod plăcut și pentru a putea răspândi principiile vieții printre copiii oamenilor. Când mă gândesc la trecut și observ mâna Domnului îndrumându-mă în mod miraculos și ajutându-mă să progrez, mai mult decât m-aș fi gândit vreodată, datorită tuturor lucrurilor care au avut legătură cu aceste misiuni, mă simt foarte încurajat să merg mai departe, către viitor; în mod sigur, limba nu poate exprima recunoștința profundă din inima mea pentru binecuvântările Sale. Pentru acei frați și sfinți a căror generozitate a sufletului și al căror interes față de lucrarea lui Dumnezeu

au fost demonstrate în mod special în misiunile lor, fie ca binecuvântările Celui Preaînalt să se reverse cu aceeași generozitate și, când peste ani, ei vor auzi dulcele sunet al miilor și zecilor de mii din acele popoare aducându-I laude Celui Atotputernic pentru lumina revelației, atunci inima lor se va bucura, de asemenea, de cunoașterea că și ei au participat la realizarea acelei mântuiri glorioase.¹⁷ (Vezi sugestia 6 de la pagina 246.)

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predați. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile v–vii.

1. Citiți paginile 235–237 și gândiți-vă la răspunsurile lui Lorenzo Snow la întrebarea: „De ce mă aflu aici?”. În ce moduri poate această întrebare să-i influențeze pe toți membrii Bisericii în responsabilitățile lor de a împărtăși Evanghelia?
2. Cugetați la sfatul președintelui Snow din secțiunea care începe în partea de sus a paginii 238. Gândiți-vă la modul în care puteți urma acest sfat pentru a ajuta pe cineva să fie cu adevărat fericit.
3. Președintele Snow a vorbit despre sacrificiile pe care el și alții le-au făcut pentru a putea împărtăși Evanghelia (paginile 238–240). Ce exemple ați văzut de oameni care au făcut sacrificii pentru a împărtăși Evanghelia? De ce credeți că oamenii sunt dornici să facă aceste sacrificii?
4. Cum ar putea asigurările de la paginile 240–241 să ajute un misionar cu timp deplin? Cum ne pot ajuta ele pe fiecare dintre noi atunci când împărtășim Evanghelia? În ce moduri putem folosi aceste învățături pentru a ajuta pe cineva care ezită să slujească în misiune?
5. Pe măsură ce recapitulați sfatul președintelui Snow de la paginile 241–243, gândiți-vă la modul în care este pus în practică în viața tuturor membrilor Bisericii. De exemplu: Ce credeți că înseamnă să „uitați de propriile preocupări”? Care sunt câteva dintre diferitele modalități prin care noi putem încerca să „[ajungem] la inima fiecărui om”?

6. Citiți ultimul paragraf al capitolului, în care președintele Snow ne vorbește despre bucuria nepieritoare a muncii misionare. Când ați simțit bucuria muncii misionare? De ce trebuie uneori să avem răbdare înainte de a putea trăi pe deplin această bucurie?

Scripturi suplimentare: Alma 26:1–8, 35–37; D&L 12:7–8; 18:10–16; 84:88

Ajutor pentru predare: „Rugați cursanții să aleagă o secțiune și s-o citească în liniște. Invitați-i să se adune în grupuri de două sau trei persoane care au ales aceeași secțiune și să discute despre ceea ce au învățat” (de la pagina vii a acestui manual).

Note

1. Journal and Letterbook, 1836–1845, Biblioteca de istorie a Bisericii, p. 33; vezi, de asemenea, „The Grand Destiny of Man”, *Deseret Evening News*, 20 iulie 1901, p. 22.
2. „The Grand Destiny of Man”, p. 22.
3. În Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), p. 48.
4. „Letter from President Snow”, *Millennial Star*, 12 sept. 1901, p. 595.
5. *Deseret News*, 15 mai 1861, p. 82.
6. *Deseret News*, 11 mart. 1857, p. 3; în sursa originală, pagina 3 este numerotată incorect ca fiind pagina 419.
7. În „Scandinavians at Saltair”, *Deseret Evening News*, 17 aug. 1901, p. 8.
8. În „Laid to Rest: The Remains of President John Taylor Consigned to the Grave”, *Millennial Star*, 29 aug. 1887, p. 549.
9. În „Report of the Funeral Services Held over the Remains of Daniel Wells Grant”, *Millennial Star*, 20 iunie, 1895, p. 386.
10. În Conference Report, apr. 1901, p. 2–3.
11. *Deseret Weekly*, 12 mai 1894, p. 637.
12. „Instructions to Missionaries”, *Improvement Era*, dec. 1899, p. 126–129; Lorenzo Snow a oferit acest sfat fraților care fuseseră recent chemați să slujească în calitate de misionari pentru Asociația de îmbunătățire reciprocă. Cuvântarea sa a fost inclusă în *Improvement Era* cu explicația că a fost „plină de sfaturi și îndrumări utile fiecărui lucrător în această cauză”.
13. În Journal History, 9 apr. 1862, p. 4.
14. „Letter from President Snow”, p. 595–596.
15. „The Malta Mission”, *Millennial Star*, 5 iun. 1852, p. 237.
16. „Letter from President Snow”, p. 595.
17. „Address to the Saints in Great Britain”, *Millennial Star*, 1 dec. 1851, p. 365.

Împărăția lui Dumnezeu își continuă progresul

„Este responsabilitatea celor care declară că sunt implicați în lucrarea [lui Dumnezeu] să meargă mai departe, să înainteze... Atâta timp cât putem să facem un pas înainte, acel pas trebuie făcut.”

Din viața lui Lorenzo Snow

În anul 1844, în timp ce-și îndeplinea responsabilitatea în estul Statelor Unite, Lorenzo Snow a aflat că profetul Joseph Smith și fratele lui, Hyrum, fuseseră uciși. El a spus: „Vestea despre acest eveniment trist, desigur, a venit total pe neașteptate și m-a uimit și îndurerat profund, într-un mod ce nu poate fi exprimat în cuvinte”. Supunându-se instrucțiunilor Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, el a făcut pregătirile necesare pentru a se întoarce acasă, în Nauvoo, Illinois.¹

Mai târziu, el a spus: „Pe vremea lui Joseph, erau unii care credeau că această Biserică nu putea prospera decât dacă Joseph o conducea și, când vremea a sosit ca el să plece din această lume, ca martir, în lumea spiritelor, sfinții din întreaga împărăție a lui Dumnezeu au fost foarte tulburați. A fost ceva neașteptat. Ei abia puteau înțelege ce urma să se întâmple. Responsabilitatea [de a conduce Biserica] a revenit, apoi, Cvorumului celor Doisprezece Apostoli; și, prin binecuvântările pe care Dumnezeu le-a revărsat asupra lor și prin spiritul inspirației care exista în inima lor, precum și datorită îndrumării Celui Atotputernic, împărăția și-a continuat progresul”².

Al doilea președinte al Bisericii, Brigham Young, a decedat în anul 1877, după ce a condus Biserica timp de 33 de ani. Vârstnicul Lorenzo Snow, pe atunci membru al Cvorumului celor Doisprezece, a fost din nou martorul unei schimbări în conducerea de pe

*Președintele Lorenzo Snow a mărturisit despre restaurarea
Evangeliei prin intermediul profetului Joseph Smith.*

pământ a Bisericii. El a spus mai târziu că președintele Young „a murit aproape pe neașteptate. Sfinții nu erau pregătiți aproape deloc pentru acel eveniment. Cu toate acestea, împărăția lui Dumnezeu și-a continuat progresul”³.

Când John Taylor, al treilea președinte al Bisericii, a murit în anul 1887, vârstnicul Snow i-a încurajat pe sfinți: „Domnul a crezut de cuviință să-l cheme acum pe fratele nostru preaiubit, președintele Taylor, departe de aceste scene ale suferinței, aceste scene ale martiriului, iar Biserica încă își continuă progresul”⁴.

În anul 1898, la aproximativ 11 ani după ce i-a încurajat pe sfinți la funeraliile președintelui Taylor, Lorenzo Snow a simțit el însuși nevoia unei astfel de încurajări. La acea vreme, el slujea în calitate de președinte al Cvorumului celor Doisprezece. Președintele Wilford Woodruff slujea în calitate de președinte al Bisericii, iar sănătatea lui fizică era firavă. Președintele Snow știa că, în acord cu regula stabilită privind succesiunea la conducerea Bisericii, el ar urma să prezideze asupra Bisericii dacă mai trăia după moartea președintelui Woodruff. Într-o seară, el s-a simțit extrem de copleșit din cauza acestei posibilități. Considerându-se nepotrivit să preia conducerea Bisericii, s-a dus să se roage singur într-o încăpere a templului din Salt Lake. El l-a rugat pe Dumnezeu să-i cruțe viața președintelui Woodruff, însă a și promis că va îndeplini orice responsabilitate îi va da Dumnezeu.

Președintele Woodruff a murit la data de 2 septembrie 1898, la scurt timp după rugăciunea spusă cu ardoare de către președintele Snow în templu. Președintele Snow se afla în orașul Brigham, la aproximativ 100 de kilometri (60 de mile) nord de orașul Salt Lake, atunci când a primit vestea. El a făcut aranjamentele necesare pentru a călători, la Salt Lake, cu trenul, în aceeași seară. Imediat după sosire, el s-a dus din nou să se roage singur într-o încăpere din templu. El și-a recunoscut sentimentele de nepotrivire, însă și-a exprimat dorința de a face voia Domnului. El a cerut îndrumare și a așteptat un răspuns, însă nu a primit niciunul. Prin urmare, a părăsit încăperea.

Intrând într-un hol mare, el a primit răspunsul – și încurajarea – pe care le căutase. În fața lui stătea Salvatorul înviat care i-a spus ce trebuia să facă. Președintele Snow i-a spus, mai târziu, nepoatei sale,

Alice Pond, despre această experiență. Alice a consemnat conversația pe care a avut-o cu bunicul ei în templul din Salt Lake:

„Aflându-mă în holul mare care duce la camera celestială, am făcut câțiva pași înaintea bunicului, moment în care el m-a oprit și a spus: «Stai puțin, Allie, vreau să-ți spun ceva. Acesta este locul în care Domnul Isus Hristos mi S-a arătat atunci când a murit președintele Woodruff. El m-a instruit să mă duc și să reorganizez imediat Prima Președinție a Bisericii și să nu mai aștept așa cum s-a făcut după moartea foștilor președinți, precum și că eu trebuia să fiu succesorul președintelui Woodruff».

Apoi, bunicul a făcut un pas către mine, și-a întins mâna stângă și a spus: «El a stat chiar aici, la aproximativ un metru deasupra podelei. Părea că El stătea pe o placă de aur masiv».

Bunicul mi-a spus ce Personaj plin de slavă este Salvatorul și mi-a descris mâinile, picioarele, înfățișarea și minunatele Sale robe albe, toate acestea fiind de un alb și o strălucire atât de puternice, încât el abia a putut privi spre El.

Apoi, bunicul a făcut un alt pas către mine, și-a pus mâna dreaptă pe capul meu și a spus: «Acum, draga mea nepoată, doresc ca tu să-ți amintești că aceasta este mărturia bunicului tău, că el ți-a spus cu propria lui gură că el L-a văzut cu adevărat pe Salvator aici, în templu, și a vorbit cu El față în față»⁵.

Întâlnirea președintelui Snow cu Salvatorul a fost o confirmare sacră a unui adevăr pe care el îl cunoștea de mulți ani – că Isus Hristos este conducătorul Bisericii. Inspirat de acest adevăr, președintele Snow a mărturisit des că Biserica va continua să progreseze în pofida opoziției. El și-a exprimat recunoștința pentru privilegiul de a lua parte la progresul lucrării Domnului în zilele din urmă. În cadrul conferinței generale din luna octombrie a anului 1898, când a fost susținut în calitate de președinte al Bisericii, el a spus: „Fie ca noi să hotărâm în inima noastră, fie ca noi să-I mărturisim Domnului în interiorul nostru că la următoarea conferință vom fi oameni mai buni, mai uniți decât suntem astăzi. Acesta trebuie să fie sentimentul și aceasta trebuie să fie hotărârea fermă a fiecărui bărbat și fiecărei femei prezenți în această adunare solemnă. Simt în

inima mea că voi încerca să fiu mai devotat decât am fost în trecut intereselor împărăției lui Dumnezeu și îndeplinirii scopurilor Sale”.⁶ (Vezi sugestia 1 de la pagina 257.)

Învățăături ale lui Lorenzo Snow

Pentru a împlini profeția, Domnul a restaurat Biserica Sa pe pământ.

În calitate de slujitor al lui Dumnezeu, eu depun mărturie despre revelarea voii Sale în secolul al XIX-lea. A avut loc prin propriul Său glas din ceruri, prin arătarea personală a Fiului Său și prin slujirea îngerilor sfinți. El le poruncește tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască, să se întoarcă de pe căile răului și să renunțe la dorințele lor păcătoase, să fie botezați pentru iertarea păcatelor lor pentru a-L putea primi pe Duhul Sfânt și a ajunge să aibă o legătură strânsă cu El. El a început lucrarea de mântuire despre care au vorbit toți profeții sfinți, înțelepții și văzătorii tuturor veacurilor și raselor omenirii.⁷

Mormonismul, o poreclă dată adevăratei religii a sfinților din zilele din urmă, nu pretinde să fie ceva nou, cu excepția acestei generații. El se declară a fi planul original al salvării, stabilit în ceruri înainte ca lumea să fi fost și revelat omului de către Dumnezeu în diferite veacuri. Noi, ca Biserică, credem cu adevărat că Adam, Enoh, Noe, Avraam, Moise și alți omeni demni din vechime au avut această religie în mod succesiv, într-o serie de dispensații... Pe scurt, mormonismul este credința creștină străveche restaurată, Evanghelia străveche readusă – de această dată pentru a inaugura ultima dispensație, pentru a stabili începerea Mileniului și pentru a încheia lucrarea de mântuire privind această planetă.⁸

Putem vedea mâna Celui Atotputernic stabilind o împărăție despre care a vorbit, în veacurile de mult trecute, profetul Daniel – o împărăție care va crește și va umple tot pământul (vezi Daniel 2:44), când lumina și inteligența vor fi răspândite atât de mult, încât nu va mai fi necesar pentru niciun om să-i spună aproapelui său: „Cunoaște pe Domnul! [Căci toți Îl] vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare” (vezi Ieremia 31:34); și când Spiritul Domnului va

*„Dragi frați și surori, Dumnezeu a întemeiat Biserica și Împărăția
Sa pe pământ pentru folosul și binecuvântarea familiei umane.”*

fi revărsat asupra tuturor fapturilor într-o asemenea măsură încât fiii și fiicele lor vor profeti, bătrânii lor vor visa visuri și tinerii lor vor vedea vedenii (vezi Ioel 2:28) și când nu se va mai face niciun rău și nicio pagubă pe tot muntele Domnului (vezi Isaia 11:9).⁹ (Vezi sugestia 2 de la pagina 257.)

**Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele
din Urmă este zidită pe o temelie sigură și va
continua să progreseze în pofida opoziției.**

Dragi frați și surori, Dumnezeu a întemeiat Biserica și Împărăția Sa pe pământ pentru folosul și binecuvântarea familiei umane, pentru a o îndruma pe calea adevărului, pentru a o pregăti pentru exaltarea în prezența Sa, pentru venirea Sa glorioasă și pentru împărăția Sa pe pământ. Scopurile Sale vor fi îndeplinite în pofida întregii opoziții pe care ar putea-o avea din partea oamenilor ticăloși și puterilor întunericului. Tot ce va sta în calea acestei lucrări va fi dat la o parte. Nimic nu se va putea împotrivi puterii Sale și tot ceea ce El a hotărât se va îndeplini în totalitate și în mod perfect. Dragostea lui Dumnezeu pentru oamenii Săi va continua și va rămâne, iar ei vor triumfa prin puterea Lui.¹⁰

Să vorbim acum despre distrugerea acestei împărății... Ați putea încerca, de asemenea, să smulgeți stelele de pe cer sau luna ori soarele de pe orbitele lor! Nu se va întâmpla niciodată, căci aceasta este lucrarea Celui Atotputernic.¹¹

Împărăția lui Dumnezeu progresa cu forță și putere, având un succes mare și glorios.¹²

Această lucrare este zidită pe o temelie sigură, fiind clădită pe stânca veacurilor... În pofida celor care se pierd de la cărare și și-au distrus credința, Biserica va progresa.¹³

Această Biserică va rezista, deoarece este zidită pe o temelie sigură. Nu este rezultatul unui om; nu este rezultatul studiului din Noul Testament sau din Vechiul Testament; nu este rezultatul cunoașterii pe care am dobândit-o în colegii sau la seminare, ci vine direct de la Domnul. Domnul ne-a arătat-o prin principiul revelator al Spiritului Sfânt al adevărului și fiecare om poate avea parte de aceeași experiență...

El ne oferă cunoaștere despre ceea ce trebuie să facem, în măsura în care noi suntem dornici să ne sacrificăm viața în loc să ne opunem acelei cunoașteri. El ne revelează secretele împărăției celestiale și ne comunică în mod constant lucruri pe care nu le-am știut niciodată înainte. Această cunoaștere și inteligență crește continuu în noi...

Noi am primit prea multă cunoaștere pentru a putea fi oprțiți în scopurile noastre. În ceea ce-i privește pe cei care doresc să persecute sau să distrugă mormonismul, lăsați-i să-și facă lucrarea... Lucrarea noastră este să creștem în cunoașterea lui Dumnezeu, să ținem poruncile lui Dumnezeu, să fim credincioși, să continuăm să progresăm și să devenim din ce în ce mai perfecți pe măsură ce înaintăm în ani.¹⁴ (Vezi sugestia 3 de la pagina 257.)

**Noi suntem oamenii lui Dumnezeu și El ne
va proteja în timp ce noi vom merge înainte
și vom face tot ceea ce El ne cere.**

În multe situații... când distrugerea oamenilor lui Dumnezeu părea iminentă și nu se întrededa nicio cale de scăpare... a apărut, pe neașteptate, ceva sau cineva care a fost pregătit pentru salvarea lor împiedicând distrugerea care ar fi avut loc. Observăm aceasta în cazul israeliților care au fost conduși de Moise. Când au ajuns la Marea Roșie și oastea egipteană era în spatele lor amenințând să-i distrugă, nu păreau să aibă nicio șansă de scăpare însă, chiar în momentul în care a fost necesară eliberarea, iată, șansa s-a ivit, iar ei au fost eliberați (vezi Exodul 14:10–25).

Așa a fost și așa va fi cu noi mereu. Deși dificultățile noastre pot părea foarte mari, totuși ne vor fi oferite mijloacele scăpării noastre dacă noi ne îndeplinim responsabilitățile care ne-au fost date în calitatea noastră de copii ai lui Dumnezeu. Dar, în viitor, ar putea fi necesar – și aceasta este ideea a ceea ce vreau să spun – ca unii sfinți să aibă rolul Esterei, împărăteasa, și să fie dornici să sacrifice orice și tot ce li se cere pentru scopul de a duce la îndeplinire eliberarea sfinților din zilele din urmă.

Mai întâi, trebuie să știm că suntem oamenii lui Dumnezeu... Este responsabilitatea noastră să luăm inițiativa, așa cum a făcut

Estera, și să fim dornici să riscăm tot pentru salvarea oamenilor. Acceptându-și responsabilitatea, Estera a spus: „Dacă va fi să pier, voi pieri” (vezi Estera 4:3–16)... Însă oamenii lui Dumnezeu nu vor pieri. Întotdeauna va exista un berbec încurcat cu coarnezle într-un tufiș ca plată pentru eliberarea lor (vezi Genesa 22:13)...

Domnul a spus: „Am hotărât în inima Mea să vă încerc în toate lucrurile pentru a vedea dacă rămâneți în legământul Meu, chiar până la moarte, pentru ca să fiți demni. Pentru că, dacă nu veți rămâne în legământul Meu, nu veți fi demni de Mine” (vezi D&L 98:14–15). Avem suficiente motive pentru care să dorim să trăim, însă avem și mai multe motive pentru a renunța la viața noastră pentru Domnul. Însă nu există moarte în aceste aspecte. Există salvare și viață dacă oamenii lui Dumnezeu – cei care se numesc după numele Domnului Isus Hristos – vor ține poruncile Sale și vor face ceea ce este plăcut în fața Lui. Planul Celui Atotputernic nu include opțiunea ca oamenii Săi să fie distruși. Dacă noi vom face ceea ce trebuie și vom ține poruncile Sale, El ne va elibera în mod sigur din orice dificultate.¹⁵ (Vezi sugestia 4 de la pagina 257.)

Este timpul ca noi să ne smerim înaintea lui Dumnezeu și să realizăm lucrarea pe care El ne-a încredințat-o.

Este responsabilitatea celor care declară că sunt implicați în lucrarea Sa să meargă mai departe, să înainteze... fără să cârtească sau să trebuiască să fie îmboldiți; atâta timp cât putem să facem un pas înainte, acel pas trebuie făcut.¹⁶

Acum este timpul ca sfinții din zilele din urmă să se smerească înaintea Celui Atotputernic... Acum este timpul ca sfinții din zilele din urmă să afle ce și-au luat angajamentul să facă și să devină; este timpul ca sfinții din zilele din urmă să se pocăiască de păcatele și nesăbuințele lor și să se roage Celui Atotputernic, pentru ca ajutorul Lui să poată fi oferit... ca noi să putem merge înainte și să realizăm marea lucrare care ne-a fost încredințată.¹⁷

Suntem implicați în lucrarea lui Dumnezeu. Viitorul nostru poate fi glorios, dar să ne amintim mereu, în tot ceea ce facem, că suntem slujitorii lui Dumnezeu și că facem voia Sa. Fie ca integritatea noastră să nu fie îndoielnică, iar credința noastră să crească în mod

continuu pe măsură ce trecem prin viață. Voi fi mulțumit să acționez acolo unde m-a pus Dumnezeu și-L voi întreba pe Domnul ce pot face pentru a ajuta la clădirea împărăției lui Dumnezeu în acel loc și-I voi cere să mă ajute să procur cele necesare traiului familiei mele.¹⁸

Noi putem crește în cunoaștere și putere, precum și în capacitatea noastră de a clădi împărăția lui Dumnezeu pe pământ, această creștere realizându-se prin sânguința noastră, umilința noastră și loialitatea față de legămintele pe care le-am făcut.¹⁹

Se pare că, din cauza ignoranței noastre de a nu înțelege pe deplin căile Domnului și scopurile Sale, atunci când lucrăm la îndeplinirea planului Domnului, ajungem la un moment dat când ne oprim pentru a ne odihni pentru o vreme, însă realitatea este că nu există un astfel de moment în responsabilitatea noastră și nici nu poate fi unul atâta timp cât oamenii continuă să lucreze și să-și pună încrederea în promisiunile lui Dumnezeu...

Fie ca toți oamenii să fie credincioși și foarte sânguincioși în ține-rea poruncilor lui Dumnezeu și să nutrească dorința de a face bine celor din jurul lor; și dacă, analizându-ne trecutul, nu am acționat în conformitate cu îndemnul conștiinței noastre, atunci să ne punem viața în ordine, astfel încât să fim oameni buni în fața lui Dumnezeu și în fața oamenilor, pentru a putea fi pregătiți pentru orice s-ar putea întâmpla. Fie ca lucrarea de a clădi temple și case de preaslăvire să progreseze; fie ca [noi] să continuăm să [ne] educăm copiii și să-i creștem cu frica de Domnul și fie ca Evanghelia să fie dusă în continuare popoarelor din depărtare...

Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu și El îi îndrumă direcția și progresul pe pământ, iar această lucrare trebuie să fie mereu cel mai important lucru din mintea noastră; și, atâta timp cât continuăm să slujim putem să rămânem în mod sigur stabili, fermi și hotărâți în scopul nostru, arătând astfel lumii credința și devotamentul nostru față de principiile adevărului pe care Dumnezeu le-a revelat...

Este foarte posibil ca Domnul să facă în așa fel încât să avem parte de o încercare mare, cum ar fi să ceară un sacrificiu mare din partea oamenilor Săi. Întrebarea pentru noi este, vom face acel sacrificiu? Această lucrare este lucrarea Celui Atotputernic, iar

binecuvântările promise pe care le căutăm vor veni după ce vom fi puși la încercare și vom dovedi că suntem credincioși. Nu încerc să le spun acestor oameni că vor avea parte sau că nu vor avea parte de o încercare foarte grea prin care vor trebui să treacă; întrebarea mea este: Sunt eu pregătit să primesc orice binecuvântare ar dori Domnul să ne ofere mie sau oamenilor Săi și s-o folosesc în mod adecvat sau, pe de altă parte, sunt pregătit să fac orice sacrificiu mi-ar cere? N-aș da un șfanț pe vreo religie pentru care nu ar merita să trăiești și pentru care nu ar merita să mori; și nu aș aprecia prea mult un bărbat care nu ar fi dornic să sacrifice tot ce are de dragul religiei sale.

Prin urmare, vă spun tuturor: Mergeți mai departe! Mergeți mai departe și dobândiți salvarea Domnului și nu fiți pasivi!²⁰ (Vezi sugestia 5 de mai jos.)

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predăți. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile v–vii.

1. Recapitulați povestirile de la paginile 247–251. Ce credeți că înseamnă să spui că împărăția lui Dumnezeu progresează? Ce întâmplări v-au ajutat să vedeți progresul împărăției lui Dumnezeu?
2. În ultimul paragraf de la pagina 251, președintele Snow face referire la patru profeții din Vechiul Testament. Cum sunt aceste profeții împlinite astăzi?
3. Studiați învățăturile președintelui Snow despre progresul Bisericii în pofida opoziției (paginile 253–254). Cum ne-ar putea ajuta aceste învățături atunci când oamenii ne persecută din cauza credinței noastre? Cum ați trecut peste opoziția cu care s-a confruntat mărturia dumneavoastră?
4. Analizați al treilea și al patrulea paragraf ale penultimei secțiuni. Ce putem învăța din exemplul Esterei atunci când ni se cere să facem sacrificii? În astfel de situații, cum credeți că ne va ajuta să „știm că suntem oamenii lui Dumnezeu”?

5. În ultima secțiune a capitolului, președintele Snow îi sfătuiește pe membri să clădească împărăția lui Dumnezeu oriunde i-a așezat Domnul. Cum ajută eforturile depuse de părinți acasă la clădirea împărăției lui Dumnezeu pe întreg pământul? Cum pot învățătorii de acasă și învățătoarele vizitatoare să clădească împărăția lui Dumnezeu?

Scripturi suplimentare: Matei 24:14; Eter 12:27; Moroni 7:33; D&L 12:7–9; 65:1–6; 128:19–23

Ajutor pentru predare: „Este un ajutor, deseori, să începeți să vă gândiți la lecția care urmează la scurt timp după ce ați predat lecția precedentă. Probabil veți fi cel mai conștient de cei cărora le predați, de nevoile și interesele lor imediat după ce ați fost cu ei” (*Predarea, nu este chemare mai mare*, p. 97).

Note

1. Vezi Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), p. 79–82.
2. În „Laid to Rest: The Remains of President John Taylor Consigned to the Grave”, *Millennial Star*, 29 aug. 1887, p. 549.
3. În „Laid to Rest: The Remains of President John Taylor Consigned to the Grave”, p. 549.
4. În „Laid to Rest: The Remains of President John Taylor Consigned to the Grave”, p. 549.
5. Alice Pond, în LeRoi C. Snow, „An Experience of My Father’s”, *Improvement Era*, sept. 1933, p. 677; vezi, de asemenea, corespondența dintre vărstnicul John A. Widtsoe și Noah S. Pond, soțul lui Alice Armada Snow Young Pond, 30 oct. 1945 și 12 nov. 1946, Biblioteca de istorie a Bisericii. Alice avea puțin peste 20 de ani, era înzestrată și pecetluită cu soțul ei atunci când președintele Snow i-a împărtășit această experiență în templu.
6. În Conference Report, oct. 1898, p. 55.
7. „Greeting to the World by President Lorenzo Snow”, *Deseret Evening News*, 1 ian. 1901, p. 5.
8. „Mormonism by Its Head”, *Land of Sunshine*, oct. 1901, p. 252.
9. *Deseret News*, 24 ian. 1872, p. 597.
10. *Deseret Semi-Weekly News*, 4 oct. 1898, p. 1.
11. *Deseret News*, 24 ian. 1872, p. 598.
12. *Deseret Weekly*, 4 nov. 1893, p. 609.
13. *Millennial Star*, 12 mai 1890, p. 293; dintr-o parafrază detaliată a unui discurs pe care Lorenzo Snow l-a rostit în cadrul Conferinței Generale din luna aprilie a anului 1890.
14. În Conference Report, apr. 1900, p. 3–4.
15. *Deseret News*, 22 nov. 1882, p. 690.
16. *Deseret News: Semi-Weekly*, 27 iunie, 1882, p. 1.
17. *Deseret News*, 22 nov. 1882, p. 690.
18. În Journal History, 11 iulie 1865, p. 2.
19. *Deseret News*, 15 mai 1861, p. 82.
20. *Deseret News: Semi-Weekly*, 27 iunie, 1882, p. 1.

Să-L iubim pe Dumnezeu mai mult decât iubim lumea

„Trebuie să atingem... un nivel mai înalt: trebuie să-L iubim pe Dumnezeu mai mult decât iubim lumea.”

Din viața lui Lorenzo Snow

La scurt timp după ce Lorenzo Snow a fost botezat și confirmat în Kirtland, Ohio, un număr de sfinți din zilele din urmă, inclusiv unii conducători ai Bisericii, s-au răzvrătit împotriva profetului Joseph Smith. Conform lui Lorenzo Snow, această apostazie a fost provocată de specule sau, cu alte cuvinte, riscuri neobișnuite asumate în afaceri în speranța de a se îmbogăți rapid. Orbiți de dorința de a avea lucrurile temporare ale lumii, oamenii s-au îndepărtat de binecuvântările eterne ale Evangheliei.

După aproximativ 50 de ani, președintele Snow, slujind în calitate de președinte al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, s-a adresat unui grup de sfinți din zilele din urmă în Logan, Utah. El le-a vorbit despre adversitatea la care fusese martor în Kirtland și i-a avertizat că urmau să aibă parte în scurt timp de încercări similare. „În curând veți avea parte de ceva care vă va pune la încercare, o încercare mai mare decât ați avut vreodată parte”, a spus el. „Cu toate acestea, tot ce trebuie să facem este să vedem care sunt greșelile și slăbiciunile noastre, dacă am făcut sau dacă avem vreuna. Dacă nu am fost loiali în trecut, haideți să ne înnoim legămintele cu Dumnezeu și să hotărâm, prin post și rugăciune, că vom obține iertare pentru păcatele noastre, ca Spiritul Celui Atotputernic să poată fi asupra noastră, ca noi să putem scăpa de ispitele puternice care se apropie. Vor veni multe ispite. Știți care au fost în Kirtland rezultatele acestui spirit al speculei. Prin urmare, luați seama!”¹.

Chiar și după mărețele evenimente din templul din Kirtland, mulți sfinți din Kirtland au căzut în apostazie.

Deoarece avertizarea președintelui Snow este valabilă și pentru sfinții din zilele din urmă de astăzi, o mare parte din această cuvântare rostită pentru sfinții din Logan este inclusă în acest capitol. El a spus: „Poate că unele cuvinte despre starea noastră la acea vreme [în Kirtland] ne-ar putea fi de ajutor în viitor – ne-ar putea învăța ceva util”². (Vezi sugestia 1 de la pagina 266.)

Învățăături ale lui Lorenzo Snow

Când oamenii permit deșertăciunilor să le pătrundă în minte și inimă, ei se depărtează de principiile eterne.

Îmi amintesc foarte clar momentele agitate pe care le-am trăit în Kirtland... acolo unde locuia profetul lui Dumnezeu, unde Dumnezeu Însuși, chiar Isus, Fiul lui Dumnezeu, a apărut și S-a arătat în slava Sa. El a stat pe balustrada pupitrului templului, construit prin poruncă. Sub picioarele Sale era o lucrare pavată cu aur pur, de culoarea chihlimbarului. Părul Său era alb ca zăpada curată. Înfățișarea Lui era ca soarele în toată puterea lui. Glasul Său era ca sunetul vuietului apelor. (Vezi D&L 110.) Această apariție a avut loc în templul care a fost construit în cinstea Lui. Mă aflu în Kirtland la acea vreme, când noi am avut parte de evenimente pe care cred, uneori, că începem să le repetăm. Circumstanțele în care se aflau sfinții din zilele din urmă la acea vreme erau neobișnuite; cel puțin, efectele asupra oamenilor erau neobișnuite... La acea vreme spiritul speculei a pătruns în mintea oamenilor acestei națiuni. Existau specule în domeniul financiar, bancar, funciar, în domeniul parcelelor de pământ din oraș, precum și în numeroase alte domenii. Acel spirit al speculei a apărut în lume și a măturat inima sfinților asemenea unui val puternic sau unui torent rapid și mulți au căzut și au devenit apostazi.³

Unii dintre ei [sfinții din Kirtland] au început specula; ei și-au uitat religia, au uitat principiile care le fuseseră revelate și, mulți dintre ei, s-au lăsat pradă curentului vremii și au început să facă speculă. Au început să apară probleme – invidie și certuri – iar Domnul, fiind nemulțumit de ei, a adus distrugere în rândul lor și comunitatea lor s-a destrămat.⁴

Chiar înainte de această mare apostazie, Domnul revărsase binecuvântări minunate asupra acestor oameni. Darurile Evangheliei fuseseră revărsate într-o mare măsură – bogățiile eternității. Îngeri i-au vizitat. Fiul lui Dumnezeu, după cum am menționat înainte, a vorbit cu slujitorii Săi. La dedicarea templului, binecuvântările primite de oameni au fost minunate. În acea perioadă când Dumnezeu ne-a binecuvântat din belșug, eu însumi am fost prezent la diferitele adunări desfășurate în templu. Noi am avut adunări de rugăciune și adunări de mărturie, iar mărturiile depuse de frați și surori au fost minunate. Ei au profetizat, au vorbit în limbi și multora li s-a dat puterea de a tălmăci limbile. Aproape toți cei din Kirtland au avut parte de aceste binecuvântări. În acea vreme, inima lor era devotată, ei simțeau că ar fi putut sacrifica tot ce aveau. Aproape că simțeau că trăiesc în prezența lui Dumnezeu și era firesc ca, datorită acelor influențe minunate, ei să aibă acel sentiment.

De toate aceste binecuvântări, precum și multe altele pe care nu am timp să le descriu, se bucurau sfinții din zilele din urmă chiar înaintea acelei perioade în care spiritul de speculă a început să pătrundă în inima oamenilor. Oricine ar fi crezut că, după primirea acestor binecuvântări minunate, nicio ispită nu i-ar fi putut corupe pe sfinți. Însă a făcut-o și i-a risipit în toate cele patru vânturi ale pământului.

Deși pare incredibil, acest spirit al speculei a pătruns și printre membrii Cvorumului celor Doisprezece Apostoli și printre aceia ai Cvorumului celor Șapte Președinți ai Celor Șaptezeci; în mod sigur, nu a existat vreun cvorum al Bisericii care să nu fi fost afectat, mai mult sau mai puțin, de acest spirit al speculei. Intensificarea aceluia spirit a dus la dezbinare. Frații și surorile au început să se acuze reciproc și să se certe unul cu celălalt, deoarece nu mai aveau aceleași interese.

Se va întâmpla la fel și cu sfinții din zilele din urmă cărora mă adresez acum? Mi-e teamă că acel spirit își va face apariția, însă nu vă pot spune cât de mult vă va influența. Totuși, veți avea parte de acest lucru; și, poate că este foarte necesar să aveți această experiență...

Jumătate din Cvorumul Apostolilor, în perioada Kirtland, a căzut pradă acestor influențe malefice. Această speculă, această dragoste

pentru aur – dumnezeul lumii – a fost cea care a produs acest efect întristător. Și, dacă a avut acest efect asupra celor care dețineau cea mai mare preoție pe pământ, cum ne va afecta pe noi care, poate, nu avem inteligența, informațiile și experiența pe care le-au avut ei?

Acum, dumneavoastră sunteți un grup bun de oameni... Dumnezeu vă iubește. El se bucură în neprihănirea dumneavoastră și nu l-ar plăcea să vadă repetarea acelor evenimente... care au avut loc în Kirtland. Nu trebuie să se întâmple acest lucru. Avem în mâinile noastre puterea de a ne feri de acele lucruri care i-au dezbinat pe sfinți în Kirtland și i-au biruit pe jumătate dintre Cei Doisprezece. Domnul nu-și dorește ca, în această zi din urmă, aceste evenimente să se producă din nou.⁵

Sfinții din zilele din urmă ar trebui să fie atât de înțelepți și inteligenți încât să nu cadă în capcane de acest fel. Nu este bine. Nu merită ca vreun om să întoarcă spatele acestor principii glorioase și acelor lucruri primite din lumile eterne – să întoarcem spatele acestor lucruri, să devenim confuzi și să ne dedicăm lucrurilor fără valoare ale lumii. Nu este bine pentru noi. Indiferent de ispita de care am putea avea parte sau de care avem acum parte, ar trebui să dăm atenție istoriei și să nu ne permitem să fim biruiți, căci altfel vom regreta foarte mult.⁶ (Vezi sugestia 2 de la pagina 266.)

**Noi am făcut legământ să ne separăm de deșertăciuni
și să ne dedicăm împărăției lui Dumnezeu.**

Dumnezeul lumii sunt aurul și argintul. Oamenii din lume preaslăvesc acest dumnezeu. Pentru ei, el este atotputernic, deși ei nu sunt dispuși să admită acest lucru. Este prevăzut, în înțelepciunea lui Dumnezeu, ca sfinții din zilele din urmă să demonstreze dacă au dobândit suficientă cunoaștere, înțelepciune și putere de la Dumnezeu, încât să nu fie biruiți de dumnezeul lumii. Trebuie să ajungem la acel nivel. Trebuie să atingem un alt standard, un nivel mai înalt: trebuie să-L iubim pe Dumnezeu mai mult decât iubim lumea, mai mult decât iubim aurul sau argintul și să ne iubim aproapele ca pe noi înșine.⁷

Dacă... eșuăm să ținem legămintele pe care le-am făcut, anume să ne folosim timpul, talentele și aptitudinile pentru a clădi

împărăția lui Dumnezeu pe pământ, cum ne-am putea aștepta să ieșim, în dimineața primei învieri, implicați în marea lucrare a mântuirii? Dacă noi, în felul nostru de a fi, în obiceiurile și în ocupațiile noastre imităm lumea, identificându-ne astfel noi înșine cu lumea, credeți, frații mei, că Dumnezeu va revărsa asupra noastră binecuvântările pe care dorim să le primim? Vă spun că nu, El nu o va face! Trebuie să dezvoltăm în noi înșine neprihănirea cerului și să plantăm în inima noastră neprihănirea lui Dumnezeu. Domnul a spus, prin intermediul profetului Ieremia: „Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu” (Ieremia 31:33). Aceasta este ceea ce dorește Domnul să facă și El va realiza acest lucru în noi dacă ne supunem voinței Sale.⁸

Îi mulțumesc lui Dumnezeu că, în aceste vremuri de corupție și ticăloșie în lume, noi avem bărbați și femei sfinți și neprihăniți care-și pot dedica acele talente superioare pe care Dumnezeu le-a revărsat asupra lor pentru a-L slăvi și preamări. Și mai pot spune că sunt mii de bărbați și femei virtuoși și onorabili, pe care Domnul i-a adunat din rândul națiunilor, care sunt, de asemenea, dornici să-și dedice timpul și talentele pentru a ajuta la realizarea lucrării lui Dumnezeu pentru binele copiilor Săi.⁹ (Vezi sugestia 3 de la pagina 266.)

Noi urmăm exemplul Salvatorului atunci când refuzăm să schimbăm gloriile eternității cu bogățiile lumii.

Vă puteți aștepta... să aveți parte de obstacole în timpul vieții care vă vor pune la încercare tăria de caracter până la cele mai înalte limite, iar unii dintre dumneavoastră să fiți ispitiți să deviați de la calea adevărului și cinstei și, asemenea lui Esau, să doriți să renunțați la gloriile eternității pentru câteva momente trecătoare de satisfacție și plăcere (vezi Genesa 25:29–34); atunci... folosiți-vă ocazia de a urma exemplul Salvatorului nostru care, atunci când I s-a oferit slava acestei lumi, nu a făcut ceva nesăbuit; El i-a răspuns ispititorului Său: „*Înapoia Mea, Satano!*” (vezi Luca 4:5–8).¹⁰

Când reflectez asupra vieții, îmi dau seama că această lume este scurtă în comparație cu eternitatea; că inteligența noastră, partea divină din noi a existat dintotdeauna, nu a fost niciodată creată și

Asemenea tânărului bogat care a vorbit cu Salvatorul (vezi Matei 19:16–22), unii oameni din ziua de astăzi sunt ispitiți să se depărteze de cei nevoiași.

va exista întotdeauna în toată eternitatea (vezi D&L 93:29). Știind aceste realități, ar fi bine pentru noi, în calitate de ființe inteligente, să înțelegem că această viață se încheie peste câteva zile iar, apoi, urmează acea viață care este eternă; și, în măsura în care noi am ținut poruncile, vom avea un avantaj asupra aceluia care nu au reușit să facă aceste progrese.¹¹

Evanghelia unește inimile celor care o acceptă, nu face diferențe, nu cunoaște diferența dintre cel bogat și cel sărac; suntem toți uniți ca unul pentru a ne îndeplini responsabilitățile care ne-au fost date... Acum permiteți-mi să adresez următoarea întrebare: Cine deține ceva, cine poate cu adevărat să-și atribuie vreunul dintre bunurile acestei lumi? Eu nu îndrăznesc, eu sunt un simplu administrator peste puține lucruri și răspund în fața lui Dumnezeu pentru modul în care le folosesc și le gestionez. Sfinții din zilele din urmă au primit legea Evangheliei prin revelațiile de la Dumnezeu și este scrisă atât de clar încât toată lumea o poate înțelege. Și, dacă înțelegem și aprofundăm angajamentele pe care ni le luăm atunci când facem legăminte prin intermediul botezului pentru iertarea păcatelor, trebuie

să continuăm să înțelegem că acea lege ne cere să căutăm *mai întâi* împărăția lui Dumnezeu și că timpul, talentele și aptitudinile noastre trebuie folosite în folosul ei (vezi Matei 6:33; 3 Nefi 13:33). Dacă nu ar fi așa, cum ne-am putea aștepta în viitor, când acest pământ va fi devenit locul unde vor locui Dumnezeu și Fiul Său, să dobândim viață eternă și să trăim și domnim alături de El?

Cine ar putea spune că cel bogat sau cel care are mai multe talente are speranțe sau șanse mai mari de a dobândi aceste binecuvântări decât cel sărac sau cel care are un singur talent? După cum înțeleg eu, omul care lucrează într-un magazin, fie în calitate de croitor, tâmplar, pantofar, fie în orice departament de producție și care trăiește conform legii Evangheliei și este cinstit și credincios în chemarea lui, acel om este la fel de îndreptățit să primească aceste binecuvântări și toate celelalte binecuvântări ale noului și nepieritorului legământ ca oricare alt om; datorită loialității sale, el va deține tronuri, principate și puteri, copiii lui vor fi la fel de numeroși ca stelele în întinderea cerului și ca nisipul de pe malul mării. Eu întreb: Cine are un potențial mai mare decât acesta?¹² (Vezi sugestiile 3 și 4 de mai jos.)

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predați. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile v–vii.

1. Gândiți-vă la relatarea de la paginile 259–261. Ce anume legat de deșertăciuni îi face pe oameni să-și uite religia? Cum ne putem îngriji de nevoile noastre materiale fără a fi biruiți de deșertăciuni?
2. Analizați secțiunea care începe la pagina 261. Cum ne poate ajuta dragostea noastră față de Dumnezeu să evităm să fim biruiți de deșertăciuni?
3. Președintele Snow ne-a învățat că am făcut legământ să „ne folosim timpul, talentele și aptitudinile pentru a clădi împărăția lui Dumnezeu pe pământ” (pagina 263). Gândiți-vă ce puteți să faceți pentru a ține acest legământ.

4. Recapitulați ultima secțiune din acest capitol. În ce moduri ne pot ajuta următoarele adevăruri să ne ținem legămintele? „Această lume este scurtă în comparație cu eternitatea.” Nimeni nu „poate cu adevărat să-și atribuie vreunul dintre bunurile acestei lumi”.

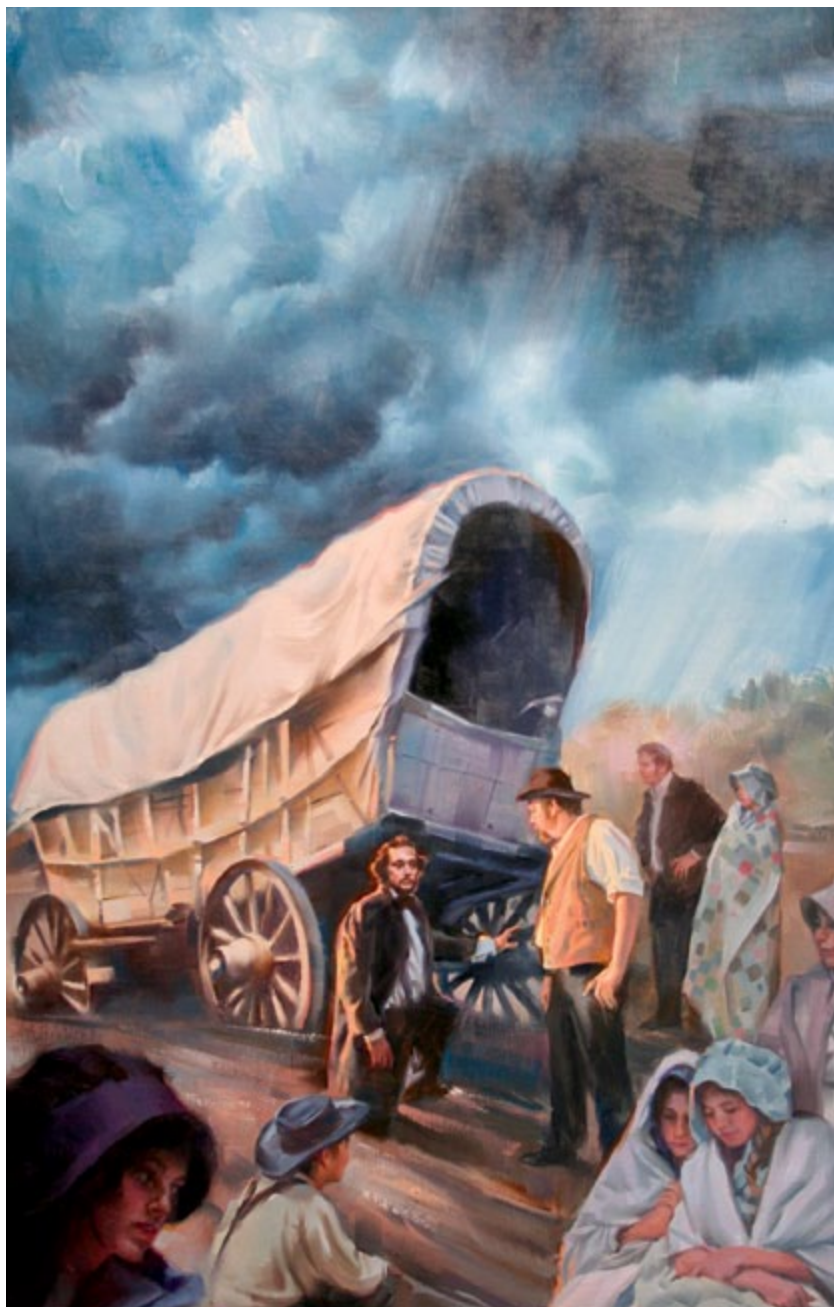
Scripturi suplimentare: Matei 6:19–24; Ioan 17:15; 1 Ioan 2:15–17; Iacov 2:13–19; Mormon 8:35–39; D&L 38:39; 63:47–48; 104:13–18

Ajutor pentru predare: Discuțiile în grupuri mici [dau] unui număr mare de oameni ocazia de a participa activ la o lecție. Persoanele care ezită de regulă să participe pot să împărtășească în grupuri mici idei pe care nu le-ar împărtăși în fața întregului grup” (*Predarea, nu este chemare mai mare*, p. 161).

Note

1. *Deseret Semi-Weekly News*, 4 iunie 1889, p. 4.
2. *Deseret Semi-Weekly News*, 4 iunie 1889, p. 4.
3. *Deseret Semi-Weekly News*, 4 iunie 1889, p. 4.
4. *Deseret News*, 11 apr. 1888, p. 200; dintr-o parafrază detaliată a unui discurs pe care Lorenzo Snow l-a rostit în cadrul Conferinței Generale din luna aprilie a anului 1888.
5. *Deseret Semi-Weekly News*, 4 iunie 1889, p. 4.
6. *Deseret News*, 11 apr. 1888, p. 200.
7. *Deseret Semi-Weekly News*, 4 iunie 1889, p. 4.
8. *Deseret News: Semi-Weekly*, 23 ian. 1877, p. 1.
9. *Deseret Semi-Weekly News*, 4 iun. 1889, p. 4.
10. În Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), p. 486.
11. *Brigham City Bugler, Supplement*, 1 aug. 1891, p. 2.
12. *Deseret News: Semi-Weekly*, 23 ian. 1877, p. 1.

În timp ce traversa statul Iowa, familia Snow a primit ajutor din partea cuiva pe care ei îl ajutaseră cu o zi înainte.

Să facem bine altora

„Cultivați un spirit de caritate; fiți pregătiți să faceți pentru ceilalți mai mult decât v-ați aștepta ca ei să facă pentru dumneavoastră dacă situația ar fi inversă.”

Din viața lui Lorenzo Snow

Lorenzo Snow și familia sa au făcut parte din primul grup de sfinți din zilele din urmă care a plecat din Nauvoo, Illinois. Alături de un grup format din alte familii, ei au pornit spre vest, spre statul Iowa în luna februarie a anului 1846. Condițiile meteorologice le-au îngreunat călătoria – zi după zi, ei s-au chinuit prin ploaie, zăpadă și noroi.

Într-o zi, în timp ce familia Snow călătorea, un membru al companiei le-a cerut ajutorul. Lorenzo Snow a scris în jurnalul său că un bărbat „mi-a cerut să-i permit să-și pună cufărul în căruța mea, deoarece spunea că nu-l mai putea căra”. Căruța era „plină de tot ceea ce noi am putut pune în ea”, își amintea Lorenzo, însă „tot i-am spus să-l pună acolo și să ni se alătore”.

Seara următoare, familia a avut parte de ceea ce Lorenzo a numit „o întâmplare foarte neplăcută”: o osie a căruței lor s-a rupt. El a spus: „Ploua foarte tare și era destul de frig. Ne-am întins imediat cortul [și] am făcut un foc mare din lemn de hicori... Apa și noroiul erau destul de adânci și nu puteam ajunge la căruță fără să trecem prin ele... Ne aflam la 24 de kilometri depărtare de tabără și la 14 sau 16 kilometri de prima casă și niciunul dintre noi nu era mecanic, posibilitatea de a ne repara căruța nefiind una foarte mare”.

În mod neașteptat, ajutorul a venit de la bărbatul pe care-l ajutaseră cu o zi înainte. „Mă plângeam de ghinionul meu”, spunea Lorenzo, „când el a venit la mine și mi-a spus că meseria lui era aceea de a face căruțe și că putea cu ușurință să-mi repare căruța...”

Imediat ce vremea i-a permis, fratele Wilson (căci așa se numea persoana menționată anterior) s-a apucat de treabă și a făcut o osie din lemn mult mai bună decât aceea pe care o rupsesem. Căruța fiind reparată, am plecat din acel loc după ce stătusem mai multe zile din cauza ploii și noroiului”.

Pentru Lorenzo Snow, această experiență a întărit o lecție prețioasă despre slujire și înfrățire. El a scris în jurnalul său: „Faptul de a face cuiva o favoare duce deseori la primirea uneia”¹. (Vezi sugestia 1 de la pagina 275.)

Învățăături ale lui Lorenzo Snow

Suntem copiii aceluiași Tată Ceresc și am fost trimiși în lume pentru a ne face bine unul altuia.

Suntem copiii aceluiași Tată din lumile celestiale... Dacă ne-am cunoaște unul pe celălalt așa cum ar trebui... am fi mult mai înțelegători cu ceilalți oameni decât suntem acum și fiecare om s-ar gândi în mintea sa cum ar putea să-i facă bine aproapelui său, cum i-ar putea alina tristețile și să-l întărească în adevăr, cum i-ar putea alunga întunericul din minte. Dacă ne înțelegem unul pe altul și dacă înțelegem adevărata relație care există între noi, atunci vom avea alte sentimente decât avem acum; însă această cunoaștere poate fi obținută numai atunci când dobândim spiritul vieții și când suntem dornici să ne întărim reciproc în neprihănire.²

Am fost trimiși în lume să facem bine altora; și când le facem bine altora, ne facem bine nouă înșine. Trebuie să ne amintim întotdeauna acest lucru, soțul în ceea ce o privește pe soția lui, soția în ceea ce-l privește pe soțul ei, copiii în ceea ce-i privește pe părinții lor și părinții în ceea ce-i privește pe copiii lor. Întotdeauna există ocazii de a ne face bine unul altuia.³

Mă rog la Dumnezeu, în numele lui Isus, ca dumneavoastră și cu mine să încercăm zilnic să fim puțin mai credincioși, să fim puțin mai buni astăzi decât am fost ieri, să încercăm și să avem puțin mai multă dragoste și afecțiune față de aproapele nostru, deoarece ni se spune că în aceasta se cuprinde toată legea și prorocii: „Să-L iubim pe Domnul, Dumnezeul nostru, cu toată inima noastră , cu tot sufletul nostru și cu tot cugetul nostru și pe aproapele nostru

ca pe noi înșine”. (Vezi Matei 22:37–40.) „Să le facem altora ceea ce am dori ca ei să ne facă nouă.” Aceasta este în acord cu legea și prorocii. (Vezi Matei 7:12.) Acestea sunt principii pe care trebuie să le învățăm... Noi trebuie să fim prieteni oriunde și cu oricine. Nu există vreun sfânt din zilele din urmă care să urască oamenii din lume: ci noi suntem prietenii lor, suntem obligați să fim, cel puțin în ceea ce-i privește. Trebuie să învățăm să ne punem la dispoziție caritatea și eforturile în folosul întregii omeniri. Aceasta este misiunea sfinților din zilele din urmă – nu doar s-o ținem pentru noi înșine, ci s-o răspândim peste tot, deoarece este necesar și trebuie oferită întregii omeniri.⁴

Fiți cinstiți, corecți și miloși, dând dovadă de un spirit de noblețe și evlavie în toate intențiile și angajamentele pe care le luați față de dumneavoastră înșivă – în toate faptele și preocupările dumneavoastră. Cultivați un spirit de caritate; fiți pregătiți să faceți pentru ceilalți mai mult decât v-ați aștepta ca ei să facă pentru dumneavoastră dacă situația ar fi inversă. Ambiționați-vă să fiți măreți, nu după standardele lumesti, ci în ochii lui Dumnezeu și fiți măreți în următorul aspect: *„Iubiți-L pe Domnul Dumnezeul nostru cu tot sufletul dumneavoastră, cu tot cugetul dumneavoastră și cu toată tăria dumneavoastră, precum și pe aproapele dumneavoastră ca pe dumneavoastră înșivă”*. Trebuie să-i iubiți pe oameni, deoarece ei sunt frații dumneavoastră, copiii lui Dumnezeu. Rugați-vă cu sârguință pentru a avea acest spirit filantropic, această dezvoltare a gândurilor și sentimentelor, precum și pentru a avea puterea și abilitatea de a lucra cu seriozitate în folosul împărăției lui Mesia.⁵ (Vezi sugestia 2 de la pagina 275.)

**Noi suntem mai fericiți atunci când îi
ajutăm pe alții să fie fericiți.**

Trebuie să avem în noi dorința puternică de a le face bine altora. Să nu ne mai gândim prea mult la noi înșine. Noi toți vom avea parte de bine dacă ne concentrăm atenția într-o anumită măsură asupra celorlalți, dacă vom încerca să-i facem mai fericiți și dacă îi vom ajuta să se apropie mai mult de Domnul... Când vă simțiți puțin descurajați, uitați-vă în jurul dumneavoastră și găsiți pe cineva care se află într-o situație mai grea decât dumneavoastră; mergeți

la el și vedeți care este problema, apoi încercați s-o rezolvați cu înțelepciunea pe care Domnul o revarsă asupra dumneavoastră; iar primul lucru de care vă veți da seama este acela că descurajarea dumneavoastră a dispărut, vă simțiți ușurați, Spiritul Domnului este asupra dumneavoastră și totul pare luminos.⁶ (Vezi sugestia 3 de la pagina 275.)

**Când căutăm, mai întâi, să satisfacem nevoile
altora, noi înșine progresăm mai repede.**

Unul dintre cele mai bune lucruri pe care un tânăr băiat sau o tânără fată le poate avea în vedere, atunci când încearcă să fie măreț sau măreață, este acela de a-i ajuta și pe alții să fie măreți; și să nu-i deranjeze să petreacă puțin timp ajutându-i pe alții să fie mai buni. Cea mai bună cale de a ne îmbunătăți pe noi înșine este aceea de a lucra asiduu pentru a le face bine altora. Amintiți-vă constant acest lucru.⁷

Pentru a urma orice fel de studiu, omul trebuie să continue să muncească și, după ce a terminat un curs, el trebuie să parcurgă altul și să continue să muncească pentru a le putea cunoaște foarte bine; iar el nu le va cunoaște niciodată atât de bine ca atunci când împărtășește cu alții informațiile pe care le dobândește. Lăsați-l să se ducă la muncă, să-și adune prietenii și să se străduiască să le ofere aceeași cunoaștere pe care a primit-o el și, atunci, el începe să se simtă luminat în ceea ce privește acele lucruri pe care nu le-ar fi știut niciodată dacă nu ar fi urmat acel curs al învățării și împărtășirii cu alții a informațiilor pe care le deține. Toți cei care au fost învățatori la școală vor înțelege bine ceea ce vreau să spun...

Fie ca omul să-și amintească de faptul că sunt alții care sunt în întuneric și care nu au avansat atât de mult în cunoaștere, în înțelepciune și în inteligență; și fie ca el să împărtășească acea cunoaștere, inteligență și putere cu prietenii și frații săi, deoarece el este mult mai avansat decât ei și, făcând astfel, el își va da seama în scurt timp că mintea lui se va dezvolta și că lumina și cunoașterea pe care el le-a dobândit vor crește și se vor dezvolta mult mai rapid...

Dacă doriți să aveți parte de prietenia și afecțiunea prietenilor dumneavoastră, duceți-vă să munciți și să-i alinați cu acea lumină

„Permiteți-i minții dumneavoastră să se deschidă astfel încât să ajungeți să-i înțelegeți și să vă pese de preocupările prietenilor care vă înconjoară.”

pe care ați primit-o, ținând minte că acele binecuvântări au venit de la Dumnezeu și că, făcând astfel, nu faceți decât ceea ce orice om ar trebui să facă...

Acum, pentru ca un om să poată obține el însuși cele mai mari și mai mărețe binecuvântări, să poată obține aprobarea Celui Atotputernic și pentru a putea progresa continuu în lucrurile ce au legătură cu neprihănirea, el trebuie să facă toate lucrurile pe cât de bine îi stă în putință. Lăsați-l să se ducă la muncă și să fie dornic să facă sacrificii pentru folosul prietenilor săi. Dacă dorește să se întărească, cel mai bun mod prin care o poate face este acela de a-și întări prietenii...

Permiteți-i minții dumneavoastră să se deschidă, astfel încât să ajungeți să-i înțelegeți și să vă pese de preocupările prietenilor care vă înconjoară și, atunci când depinde de dumneavoastră să faceți ceva bun pentru prietenii dumneavoastră, faceți acest lucru

și, făcând astfel, veți constata că veți avea parte de lucrurile de care aveți nevoie mai repede decât dacă ați munci pentru a vi le procura fără a vă gândi la binele prietenilor dumneavoastră. Eu știu că acesta este un principiu bun și important.⁸ (Vezi sugestia 4 de la pagina 275.)

**Când facem sacrificii pentru binele altora,
noi devenim mai neprihăniți.**

Trebuie să simțim... că există și alți oameni în afară de noi; trebuie să ne uităm în inima celorlalți și să le cunoaștem sentimentele și să devenim mult mai asemănători lui Dumnezeu decât suntem acum...

Va trebui să ne sacrificăm noi înșine în folosul celor cu care avem de-a face. Vedem acest lucru la Salvator, la fratele Joseph și îl vedem la președintele nostru [Brigham Young]. Isus, fratele Joseph și fratele Brigham au fost mereu dornici să sacrifice tot ceea ce au avut sau au pentru binele oamenilor; acesta este lucrul care-i dă fratelui Brigham putere cu Dumnezeu și putere cu oamenii, anume sacrificiul de sine de care dă dovadă tot timpul. Este la fel și cu alții; măsura în care ei doresc să facă sacrificii pentru alții este și măsura în care Dumnezeu îi ajută să devină mai asemănători Lui, iar binecuvântările lumilor eterne sunt asupra lor și ei sunt aceia care vor dobândi nu doar drepturile asupra acestei lumi, ci și binecuvântările eternității. Măsura în care dumneavoastră... faceți sacrificii unul pentru altul este și măsura în care veți progresa în lucrurile lui Dumnezeu. Acum, dacă doriți să aveți cerul cu dumneavoastră și să ajungeți în cer, atunci trebuie să urmați acel curs pe care-l urmează îngerii care sunt în cer. Dacă doriți să știți cum puteți să progresați, vă voi spune: Trebuie să deveniți mai asemănători lui Dumnezeu...

Oamenii se pot bucura de cer pretutindeni în jurul lor. Noi trebuie să lucrăm din greu pentru aceasta; trebuie să ne apucăm de treabă și să întemeiem cerul pe acest pământ, în pofida relilor care ne înconjoară, a diavolilor care sunt în jurul nostru și în pofida ticăloșiei care există, noi tot trebuie să ne apucăm de treabă și să întemeiem cerul pe acest pământ.

Un om nu se va putea bucura niciodată de cer până când nu va învăța cum să-l obțină și cum să acționeze conform principiilor sale. Acum, gândiți-vă la câțiva oameni și la circumstanțele în care trăiau în urmă cu 20 de ani... când aveau parte de o oarecare bucurie, pace, fericire chiar dacă situația nu era una tocmai plăcută. Acum poate că ei se găsesc în circumstanțe mai bune și au suficienți bani pentru a-și satisface nevoile materiale însă, dacă nu au prieteni, dacă nu au parte de acele sentimente bune din partea fraților lor, atunci ei sunt nefericiți, chiar mai mult decât au fost acum 20 de ani...

Fie ca Domnul să vă binecuvânteze, dragi frați și surori, și fie ca dumneavoastră să vă gândiți la aceste lucruri, fie ca noi să ne iubim unul pe altul, să trăim în așa fel încât să progresăm atât cât Domnul ne va da înțelepciune și posibilitate și să ajungem să avem încredere unul în celălalt.⁹ (Vezi sugestia 5 de la pagina 276.)

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predați. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile v–vii.

1. Recapitulați povestirea de la paginile 269–270. Când ați observat că „faptul de a face cuiva o favoare duce deseori la primirea uneia”?
2. Președintele Snow ne-a amintit că suntem cu toții copii ai lui Dumnezeu (paginile 270–271). Cum ar trebui să ne influențeze această cunoaștere acțiunile unuia față de celălalt? Ce ocazii le oferă Societatea de Alinare femeilor de a face bine altora? Ce ocazii le oferă bărbaților un cvorum al preoției de a face bine altora?
3. Cugetați la ultimul paragraf de la pagina 271. De ce suntem noi mai fericiți atunci când îi ajutăm pe alții să fie fericiți? Cum pot părinții să-și ajute copiii să învețe acest adevăr?
4. De ce credeți că creștem în înțelepciune atunci când ne împărtășim cunoașterea altora? (Pentru câteva exemple, vezi paginile 272–274.) Ce experiențe ați avut care v-au demonstrat adevărul acestui principiu?

5. Studiați secțiunea care începe la pagina 274. De ce credeți că simplele acte de slujire au puterea de a ne aduce mai aproape de cer? În timp ce cugetați la mesajul acestui capitol, gândiți-vă la modalitățile prin care puteți face din căminul dumneavoastră un loc mult mai asemănător cerului.

Scripturi suplimentare: Matei 25:31–45; Luca 6:36–38; Mosia 2:17; 4:14–27; D&L 81:5; 82:3

Ajutor pentru predare: „Este mai bine să folosești doar câteva idei bune și să ai o discuție bună – și o înțelegere bună – decât să te grăbești încercând să predai fiecare cuvânt din manual... O atmosferă destinsă este absolut esențială dacă doriți să aveți Spiritul Domnului prezent în clasa dumneavoastră” (Jeffrey R. Holland, „Teaching and Learning in the Church”, *Ensign*, iunie 2007, p. 91).

Note

1. Journal of Lorenzo Snow, 1841–1847, Biblioteca de Istorie a Bisericii, p. 39–42.
2. *Deseret News*, 28 ian. 1857, p. 371.
3. În Conference Report, apr. 1899, p. 2.
4. *Salt Lake Daily Herald*, 11 oct. 1887, p. 2.
5. În Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), p. 486–487.
6. În Conference Report, apr. 1899, p. 2–3.
7. *Improvement Era*, iulie 1901, p. 714.
8. *Deseret News*, 11 mart. 1857, p. 3; în sursa originală, pagina 3 este numerotată incorect ca fiind pagina 419.
9. *Deseret News*, 11 mart. 1857, p. 4.

Profetul Joseph Smith

„L-am cunoscut pe Joseph Smith ca fiind un om cinstit, un om integru, onest și loial, dornic să sacrifice tot ce avea, chiar și propria-i viață, ca mărturie în fața cerurilor și a lumii că el a declarat adevărul familiei umane.”

Din viața lui Lorenzo Snow

„P oate că mai sunt doar câțiva oameni în viață care l-au cunoscut la fel de bine pe Joseph Smith, profetul, precum l-am cunoscut eu”, a spus președintele Lorenzo Snow în anul 1900. „Am fost deseori în prezența lui. L-am vizitat acasă, am stat cu el la masă, am fost împreună în diverse situații și am avut interviuri cu el în particular, pentru a mă consulta.”¹

Pe lângă aceste ocazii din viața personală, Lorenzo Snow l-a cunoscut pe Joseph Smith și în viața publică – în slujirea sa în calitate de prieten al sfinților și de profet al restaurării. El a relatat despre o adunare la care Joseph Smith a participat în templul din Nauvoo, care era construit parțial. Profetul s-a dus la prezidiu însoțit de un predicator al unei alte religii. Predicatorul „era foarte serios. Oricând se spunea ceva care îi făcea pe oameni să se amuze sau să râdă, [el] rămânea perfect tăcut, nelăsând să i se vadă nicio schimbare a expresiei chipului său”. În schimb, Joseph Smith „s-a simțit foarte bine în acea dimineață” și a făcut un comentariu care „i-a făcut pe oameni să râdă” înainte de începerea adunării. „După începerea adunării”, a scris Lorenzo, „președintele Smith s-a ridicat în picioare și a vorbit cu mai multă putere decât l-am auzit vreodată înainte. Oamenii au fost încântați, el era plin de Spiritul lui Dumnezeu și a vorbit cu multă putere și elocvență”².

Profetul Joseph Smith a fost „un om al lui Dumnezeu, plin de dorința de a-și îndeplini chemarea”.

Deși președintele Snow era impresionat de experiențele pe care le avusese alături de Joseph Smith, mărturia lui despre misiunea profetului nu se baza pe acele experiențe. El a declarat de multe ori că și-a primit mărturia prin intermediul Duhului Sfânt. El a spus: „Cât despre [Joseph Smith], fiind un om integru și cinstit, nici eu și nimeni altcineva care l-a cunoscut nu avem vreun motiv de îndoială. Dar niciodată nu m-am dus să predic principiile acestei Evanghelii bazându-mă doar pe informațiile primite prin intermediul lui sau al oricărui alt om, însă am crezut în cuvintele lui exact așa cum le-am primit ca fiind cuvintele adevărului, de la un om inspirat al lui Dumnezeu... Spiritul lui Dumnezeu, Duhul Sfânt pe care toți oamenii Îl pot primi și de care se pot bucura... a confirmat adevărul a ceea ce el mi-a spus și aceasta a devenit pentru mine acel gen de cunoaștere pe care niciun om nu o poate da sau lua”³. (Vezi sugestia 1 de la pagina 285.)

Învățăături ale lui Lorenzo Snow

Când Joseph Smith și-a primit chemarea divină, el era un tânăr pur, sincer și cinstit.

Joseph Smith, pe care Dumnezeu l-a ales să întemeieze această lucrare, era sărac și puțin educat și nu făcea parte din niciun cult creștin cunoscut. El era un băiat simplu, cinstit, integru, neobișnuit cu șiretlicurile, vicleniile și sofismele folosite de politicienii și oamenii religioși ipocriți pentru a-și îndeplini scopurile. Asemenea lui Moise din vechime, el s-a simțit nepriceput și nepregătit pentru însărcinarea dată, aceea de a deveni un reformator religios, în cea mai nedorită poziție – de a lupta împotriva opiniilor și crezurilor existente de sute de ani, care erau aprobate și susținute de oameni, de cei mai mari cunoscători ai doctrinei teologice; însă Dumnezeu l-a chemat să-i elibereze pe cei săraci și cinștiți din toate națiunile din sclavia lor spirituală și temporală. Și Dumnezeu i-a promis că oricine ar primi mesajul său și i s-ar supune – ar fi botezat pentru iertarea păcatelor, având o intenție adevărată – ar putea primi revelații divine, ar primi pe Duhul Sfânt, aceleași binecuvântări ale Evangheliei care au fost promise și obținute prin intermediul Evangheliei când a fost predicată de către apostolii din vechime. Și, acest

mesaj, această promisiune, avea să fie valabilă oriunde și oricui avea să-i fie transmisă de către vârstnici, mesagerii autorizați ai lui Dumnezeu. Acest lucru l-a spus Joseph Smith, băiatul puțin educat, obișnuit, sincer, simplu și cinstit.⁴

Prima dată când l-am văzut pe profetul Joseph Smith, aveam aproximativ 18 ani. Era în toamna anului 1832. Se zvonea că profetul avea să țină o adunare în Hiram, ținutul Portage, Ohio, la aproximativ trei kilometri distanță de casa tatălui meu. Auzind multe povestiri despre el, curiozitatea mea era foarte mare și m-am gândit să profit de această șansă și să mă duc să-l văd și să-l aud. Prin urmare, împreună cu unii dintre membrii familiei tatălui meu, m-am dus în Hiram. Când am ajuns, oamenii erau deja adunați pe o mică terasă; acolo se aflau aproximativ o sută cincizeci sau două sute de oameni. Adunarea începuse deja, iar Joseph Smith stătea în ușa casei lui [John] Johnson, privind spre terasă și adresându-se oamenilor. I-am analizat cu atenție înfățișarea, hainele și comportamentul în timp ce-l auzeam vorbind. Comentariile sale se rezumau în principal la propriile sale experiențe, în special la vizita îngerului, mărturisind foarte puternic despre aceste manifestări minunate. La început, el a părut puțin timid [ezitant] și a vorbit cu un glas mai degrabă slab, însă, pe măsură ce continua, el a devenit foarte încrezător și puternic și părea să facă tot auditoriul să simtă că el era cinstit și sincer. Pe mine m-a făcut cu siguranță să simt acest lucru și m-a impresionat în moduri care au rămas și în prezent.⁵

Când m-am uitat la el [cu acea primă ocazie] și am ascultat, m-am gândit că un om care depune o mărturie atât de minunată cum a depus el și având înfățișarea pe care o avea el nu putea să fie un profet fals.⁶ (Vezi sugestia 2 de la pagina 285.)

De-a lungul vieții, profetul Joseph și-a păstrat cinstea și caracterul de o înaltă moralitate.

Joseph Smith, profetul, de care timp de mai mulți ani am fost la fel de apropiat ca și de fratele meu, știu că a fost un om integru, un om dedicat intereselor umanității și cerințelor lui Dumnezeu în toate zilele vieții sale. Nu a mai existat vreodată un om care să fi fost mai integru și mai devotat intereselor omenirii decât profetul Joseph Smith.⁷

L-am cunoscut pe Joseph Smith ca fiind un om cinstit, un om integru, onest și loial, dornic să sacrifice tot ce avea, chiar și propria-i viață, ca mărturie în fața cerurilor și a lumii că el a declarat adevărul familiei umane.⁸

Știu că el a fost un om al lui Dumnezeu, plin de dorința de a-și îndeplini chemarea – un om a cărui integritate nu putea fi pusă la îndoială și care a fost cinstit în tot ce a făcut. Nimeni care l-a cunoscut atât de bine ca mine nu i-ar fi putut reproșa ceva, în ceea ce privește caracterul său moral... Eu depun mărturie despre caracterul bun al fratelui Joseph Smith, despre onestitatea lui, despre loialitatea lui, despre credința lui, generozitatea și bunăvoința lui, ca om și ca slujitor al lui Dumnezeu.⁹ (Vezi sugestia 2 de la pagina 285.)

**Nefiind ipocrit , Joseph Smith putea atât
să ia parte la distracții inofensive, cât și să
predea cu puterea lui Dumnezeu.**

Am participat... deseori la adunări în templu și l-am auzit pe profet vorbind despre cele mai mărețe principii. Erau momente când era plin de Duhul Sfânt, de parcă ar fi vorbit cu glasul unui arhanghel fiind plin de puterea lui Dumnezeu, întregul trup strălucindu-i și chipul fiindu-i luminos...

Erau momente când el vorbea despre lucruri obișnuite și momente când explica misterele împărăției. Schimbarea era atât de evidentă, încât se părea că el fusese înălțat în cer în timp ce li se adresa oamenilor care erau pe pământ, după care revenea la subiecte mai obișnuite...

Joseph Smith era mereu natural și extrem de calm, nu a fost niciodată confuz sau enervat din cauza oamenilor sau lucrurilor din jurul lui. Mulți predicatori au venit la el și au încercat să-l prindă nepregătit sperând să-l găsească făcând ceva cu care l-ar fi putut acuza însă, și când era singur, faptele lui erau întotdeauna la fel. El nu s-a făcut niciodată vinovat de ipocrizie. El a practicat toate sporturile sănătoase și nu a considerat că nu era potrivit să se joace cu mingea, să ia parte la o cursă de alergări ori să practice orice alt sport în aer liber. Aflându-se acasă la profet, un predicator s-a uitat pe geam și l-a văzut pe profet făcând lupte libere, în grădină, cu

Lui Joseph Smith îi plăcea să participe la „distracții inofensive” alături de membrii familiei și de prieteni.

un prieten. Această întâmplare, alături de alte exemple de distracție inofensivă, l-au convins pe predicator de cinstea profetului și de faptul că nu era deloc ipocrit...

Cu o altă ocazie, Joseph Smith juca fotbal cu o parte dintre tinerii băieți din Nauvoo. Când fratele său, Hyrum, a văzut acest lucru, a intenționat să-l corecteze pe profet, certându-l chiar, spunând că un astfel de comportament nu era potrivit pentru un profet al Domnului. Profetul i-a răspuns cu un glas duios: „Frate Hyrum, participarea mea alături de băieți într-un joc inofensiv ca acesta nu-mi face rău în niciun fel, din contră, îi bucură și-i apropie de mine”¹⁰. (Vezi sugestia 3 de la pagina 285.)

Întărit de Duhul Sfânt, Joseph Smith a ajuns să aibă o putere și o influență spirituale mari.

Joseph Smith, profetul mareț, nu era un om educat atunci când Dumnezeu l-a ales și i-a făcut cunoscută misiunea sa. Domnul revarsă daruri spirituale și cunoaștere asupra celor neînvățați și măreția împărăției le este făcută cunoscută prin puterea Duhului Sfânt, iar ei cresc treptat în cunoașterea lucrurilor lui Dumnezeu.¹¹

Spre sfârșitul vieții sale, Joseph Smith a devenit expert în întărirea și încurajarea semenilor săi. Acest lucru mi-a fost foarte clar adus la cunoștință cu ocazia întoarcerii mele dintr-o misiune în Europa. Am remarcat și chiar i-am spus că se schimbase foarte mult de când îl văzusem ultima dată; că devenise mai viguros și mai puternic. El a admis acest lucru și a spus că Domnul îl înzestrase cu porții suplimentare din Spiritul Său.

Într-o zi, el i-a chemat pe frații din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli și pe alți vârstnici distinși ai Bisericii pentru a le desemna diferitele responsabilități și misiuni. Fiecare dintre ei a luat loc și a așteptat cu multă nerăbdare să audă cuvintele profetului referitoare la viitoarele sale îndatoriri. Ei au simțit că se aflau în prezența unei ființe superioare. Când era în Kirtland, profetul nu părea să aibă acea tărie și putere... însă în anii următori, el a devenit atât de puternic în puterea Domnului încât oamenii au simțit acest lucru. Așa s-a întâmplat cu această ocazie. Vârstnicii au simțit puterea lui superioară. „Frate Brigham”, a spus el, „doresc ca tu să te duci în est și să te ocupi de treburile Bisericii în statele estice, iar fratele Kimball te va însoți.” Întorcându-se spre altcineva, a spus: „Concentrează-ți atenția asupra publicării ziarului nostru” și, în felul acesta, i-a desemnat fiecăruia misiunea sa specială, toți acceptând cuvântul său ca fiind voia Domnului...

Profetul avea puterea de a produce o impresie remarcabilă asupra tuturor celor care-l abordau. Era ceva la el care le ajungea la inimă. Acest lucru se întâmpla îndeosebi cu frații atunci când primeau de la el însărcinările de a merge și predica Evanghelia. Inspirația care se revărsa de la el le ajungea la suflet, iar cuvintele lui pătrundeau până în cele mai adânci locuri ale ființei lor. Ei l-au iubit și au crezut în el și erau pregătiți să facă tot ce le cerea el pentru

progresul lucrării lui Dumnezeu. El i-a umplut cu puterea prezenței sale și i-a entuziasmat cu mărturia despre misiunea sa profetică. Sunt mulți oameni în lume care au un spirit de prietenie și căldură extraordinară și care este simțit de toți cei care-i întâlnesc. Am întâlnit mulți astfel de oameni, dar nu am întâlnit încă o altă persoană în a cărei companie să fi simțit influența specială și puternică pe care am simțit-o în prezența profetului Joseph Smith. Era datorită porției deosebite din Spiritul lui Dumnezeu pe care el o avea, simpla strângere de mână putea să facă o persoană să fie plină de această influență și orice om ar fi știut că dădea mâna cu o persoană extraordinară.¹² (Vezi sugestia 4 de la pagina 285.)

**Fiecare dintre noi poate dobândi o mărturie că
Joseph Smith a fost un profet și că Evanghelia
a fost restaurată prin intermediul lui.**

Cu inima sinceră, cu scopul sincer de a cunoaște adevărul, am primit mesajul [lui Joseph Smith] – am acceptat această formă a doctrinei și am primit în modul cel mai real și satisfăcător, o revelație divină – binecuvântarea promisă – o cunoaștere a acestei lucrări. Sunt eu singurul martor? Care a fost experiența miilor de oameni cărora mă adresez acum? Sunteți și dumneavoastră martori?¹³

Care este natura mărturiei noastre? Este aceasta: că aceasta este dispensația plenitudinii timpurilor; că îngerul pe care Ioan, autorul Apocalipsei, l-a văzut zburând prin mijlocul cerului cu Evanghelia nepieritoare pentru a o vesti locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod – că acel înger și-a făcut apariția și a restaurat Evanghelia pe pământ, Joseph Smith fiind unealta prin care s-a împlinit restaurarea (vezi Apocalipsa 14:6).¹⁴

Joseph Smith a afirmat că Petru, Iacov și Ioan i-au apărut și i-au conferit autoritatea de a administra rânduielile sfinte ale Evangheliilor prin care fiecărui bărbat cu inima sinceră și fiecărei femei cu inima sinceră îi erau promise Duhul Sfânt și o cunoaștere perfectă a doctrinei.¹⁵

Joseph Smith a fost autorizat să deschidă un canal și să întocmească un plan prin care omul să poată primi o cunoaștere despre

aceste lucruri, pentru ca noi să nu ajungem să depindem de mărturia profeților sau de mărturia apostolilor din vechime ori de mărturia apostolilor din zilele noastre sau de Cartea lui Mormon sau de orice altceva ce a fost făcut sau spus în trecut, ci să putem cunoaște singuri. Aceasta este o cunoaștere personală.¹⁶

Eu știu că Joseph Smith a fost un profet adevărat al Dumnezeului cel Viu. Eu mărturisesc că el l-a văzut și a vorbit cu Dumnezeu și cu Fiul Său, Isus Hristos. Domnul mi-a dat această mărturie vie și ea arde în sufletul meu de când am primit-o. Eu o transmit acum întregii lumi. Nu numai că mărturisesc întregii omeniri că Joseph Smith a fost trimis de Dumnezeu și că lucrarea care a fost întemeiată prin intermediul lui este lucrarea lui Dumnezeu, dar și avertizez toate națiunile pământului despre profețiile făcute de profet și mărturisesc în cel mai solemn mod că eu știu că ele sunt adevărate.¹⁷ (Vezi sugestiile 5 și 6 de la pagina 286.)

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predați. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile v–vii.

1. Imaginați-vă evenimentul descris la pagina 277. Ce transmite această relatare despre Joseph Smith?
2. Recapitulați descrierile președintelui Snow despre caracterul lui Joseph Smith (paginile 279–280). În ce moduri credeți că l-a ajutat pe Joseph Smith propriul său caracter să devină o unealtă în mâinile Domnului?
3. Care sunt gândurile sau sentimentele dumneavoastră despre faptul că profetul Joseph își făcea timp pentru „distracții inofensive” (paginile 280–281)? Cum ne putem asigura că distracțiile noastre contribuie și nu ne distrag de la abilitatea noastră de a fi plini de Duhul Sfânt?
4. În ce moduri a „[crescut Joseph Smith] treptat în cunoașterea lucrurilor lui Dumnezeu”? (Pentru câteva exemple, vezi paginile 283–284.) Ce putem să facem pentru a urma exemplul profetului atunci când căutăm să creștem spiritual?

5. Citiți primul paragraf al secțiunii de la pagina 284 ca și cum președintele Snow vi s-ar adresa direct. Cum i-ați răspunde la întrebări?
6. Analizați secțiunea care începe la pagina 284. Ce experiență ați avut în care a trebuit să știți singur că Evanghelia a fost restaurată prin intermediul profetului Joseph Smith? Ce sfat i-ați da unui membru al familiei sau unui prieten care dorește să dobândească această mărturie?

Scripturi suplimentare: D&L 1:17; 5:9–10; 35:17–18; 135:3; Joseph Smith – Istorie 1:1–26

Ajutor pentru predare: „Când o persoană adresează o întrebare, gândiți-vă să-i invitați pe ceilalți să răspundă în loc să răspundeți dumneavoastră. De exemplu, puteți să spuneți: «Este o întrebare interesantă. Ce cred ceilalți?» sau «Poate să ne ajute cineva cu această întrebare?»» (*Predarea, nu este chemare mai mare*, p. 64).

Note

1. În Conference Report, oct. 1900, p. 61.
2. „Reminiscences of the Prophet Joseph Smith”, *Deseret Semi-Weekly News*, 29 dec. 1899, p. 1.
3. *Deseret News: Semi-Weekly*, 27 iun., 1882, p. 1.
4. *Deseret News: Semi-Weekly*, 9 mart. 1886, p. 1.
5. „Reminiscences of the Prophet Joseph Smith”, p. 1.
6. „The Grand Destiny of Man”, *Deseret Evening News*, 20 iul. 1901, p. 22.
7. În Conference Report, apr. 1898, p. 64.
8. *Millennial Star*, 25 nov. 1889, p. 738; dintr-o parafrază detaliată a unui discurs pe care Lorenzo Snow l-a rostit în cadrul Conferinței Generale din luna octombrie a anului 1889.
9. *Millennial Star*, 27 iun. 1895, p. 402.
10. „Reminiscences of the Prophet Joseph Smith”, p. 1.
11. În Journal History, 14 nov. 1898, p. 4; dintr-o parafrază detaliată a unui discurs pe care Lorenzo Snow l-a rostit în cadrul conferinței țărâșului Box Elder din luna noiembrie a anului 1898.
12. „Reminiscences of the Prophet Joseph Smith”, p. 1.
13. *Deseret News: Semi-Weekly*, 9 mart. 1886, p. 1.
14. *Deseret News*, 22 nov. 1882, p. 690.
15. *Deseret News: Semi-Weekly*, 9 mart. 1886, p. 1.
16. *Deseret News*, 22 nov. 1882, p. 690.
17. „Reminiscences of the Prophet Joseph Smith”, p. 1.

Reflecții asupra misiunii lui Isus Hristos

„Cu toții depindem de Isus Hristos, de venirea Sa în lume pentru a deschide calea prin care noi putem dobândi pace, fericire și exaltare.”

Din viața lui Lorenzo Snow

În luna octombrie a anului 1872, președintele Brigham Young l-a desemnat pe primul său consilier, președintele George A. Smith, să se ducă în anumite țări din Europa și din Orientul Mijlociu. Într-o scrisoare adresată președintelui Smith, președintele Young și cel de-al doilea consilier al său, președintele Daniel H. Wells, au spus: „Noi dorim ca tu să observi îndeaproape posibilitățile care există sau ar putea exista ca Evanghelia să fie predicată în diferitele țări pe care le vei vizita”. Călătoria aceea urma să se încheie în Țara Sfântă, unde președintele Smith avea să „dedice și să-I consacre Domnului acel pământ”. Președinții Young și Wells au scris: „Ne rugăm ca tu să fii protejat și să călătorești în liniște și în siguranță, ca să fii binecuvântat din belșug cu vorbe de înțelepciune și cu o vorbire fluentă în toate discuțiile tale despre Evanghelia sfântă, să risipești prejudecățile și să plantezi semințe de neprihănire printre oameni”¹. Președintele Smith a luat cu el un grup mic de sfinți din zilele din urmă, inclusiv pe vârstnicul Lorenzo Snow, care era pe atunci membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli. Sora vârstnicului Snow, Eliza R. Snow, care, la acea vreme, slujea în calitate de președintă generală a Societății de Alinare, a făcut și ea parte din grup.

În timp ce vârstnicul Snow călătorea, el a scris des scrisori în care prezenta informații geografice, descria clădirile, obiceiurile și condiția socială a oamenilor. Însă când el și cei care-l însoțeau au vizitat locuri din Țara Sfântă, scrisorile sale și-au schimbat tonul.

„Noi mărturisim întregii lumi că știm, prin revelație divină, chiar prin manifestările Duhului Sfânt, că Isus este Hristosul, Fiul Dumnezeuului cel Viu.”

Gândurile sale s-au îndreptat către Fiul lui Dumnezeu, care pășise deseori prin aceleași locuri cu secole înainte. De exemplu, el a scris despre experiența sa din luna februarie a anului 1873, când grupul se apropia de Ierusalim:

„Încă o oră... și vom ajunge la Ierusalim. Am înaintat și am urcat pe o colină [sau un deal] și ne-am uitat îndelung la «Orașul Sfânt» – Ierusalim. Departe, în dreapta lui, este Muntele Sion, orașul lui David. Departe, în stânga noastră, acea colină înaltă cu un aspect atât de arid, Muntele Măslinilor, odată locul preferat al Salvatorului nostru și ultimul loc în care El a călcat cu picioarele Sale sacre înainte să Se înalțe pentru a Se duce în prezența Tatălui Său. Aceste locuri istorice interesante, cu toate evenimentele sacre care au avut loc acolo, îți inspiră gânduri și reflecții impresionante și solemne. Da, iată Ierusalimul! Unde Isus a trăit și a predicat și a fost răstignit, unde El a spus «S-a isprăvit!», și-a plecat capul și a murit! Am coborât dealul încet, cugetând, pe drumul șerpuitor... până când am ajuns în oraș”².

După ce a fost la râul Iordan, vârstnicul Snow a scris: „După ce am băut din apele sale dulci și revigorante și ne-am spălat în valurile sale sacre, gândurile și reflecțiile noastre s-au îndreptat către zilele copilăriei, când eram obișnuiți să citim scripturile sfinte care descriu evenimentele importante care au avut loc în această zonă – trecerea israeliților, când râul a secat atunci când preoții, purtând pe umerii lor chivotul sacru, au pășit în râul care curgea; despărțirea apelor de către Ilie atunci când el a trecut râul pe uscat și a fost înălțat la cer într-un vârtej de vânt; și Elisei, în timp ce se întorcea, a luat mantaua lui Ilie, care căzuse de pe el, și a lovit apele cu ea, spunând: «Unde este acum Domnul, Dumnezeul lui Ilie?», aceasta fiind a treia ocazie în care apele râului Iordan au fost despărțite. Însă există un alt eveniment asociat acestui loc, de o importanță mult mai mare – botezul Salvatorului nostru, descris în următorul fel – «Ioan [a venit] și propovăduia în pustia Iudeii, [iar] Isus a venit din Galileea la Iordan... ca să fie botezat de el» (vezi Matei 3); și noi ne aflam chiar acolo sau foarte aproape de locul unde au avut loc toate aceste evenimente memorabile, stând pe mal, uitându-ne la vâlcea și spălându-ne în același râu care mărturisea în tăcere despre acele evenimente sublime”³. (Vezi sugestia 1 de la pagina 295.)

Învățăături ale lui Lorenzo Snow

Isus Hristos a venit în lume pentru a face voia Tatălui și pentru a deschide calea păcii, fericirii și exaltării noastre.

Această Evanghelie a fost prezentată lumii cu mai multe ocazii. A fost cunoscută de către profeți. Ei au înțeles în mod clar și deslușit că Isus urma să fie Mielul ucis încă dinaintea întemeierii lumii (vezi Apocalipsa 13:8; Moise 7:47) și că, la vremea potrivită, El se va arăta copiilor oamenilor, că va muri pentru păcatele lor și că va fi răstignit pentru a putea desăvârși planul salvării.⁴

Când Isus era culcat într-o iesză, fiind un bebeluș neajutorat, El nu știa că era Fiul lui Dumnezeu și că, înainte, El crease pământul. Când decretul lui Irod a fost dat, El nu știa nimic despre acesta; El nu avea puterea de a Se salva; iar [Iosif și Maria] au trebuit să-L ia și să [fugă] în Egipt pentru a-L proteja împotriva efectelor aceluiași decret... El a crescut și S-a maturizat și, în timpul progresului Său, I s-a revelat cine era și scopul pentru care El era în lume. Slava și puterea pe care El le-a avut înainte de a veni în lume I-au fost făcute cunoscute.⁵

Isus, în timp ce călătorea aici pe pământ îndeplinindu-Și misiunea, le-a spus oamenilor că El nu înfăptuia miracolele pe care le făcea în mijlocul lor prin propria Sa putere, nici prin propria Lui înțelepciune, ci că El era acolo pentru a face voia Tatălui Său. El nu a venit să caute slava și cinstea care vin de la oameni, ci slava și cinstea care vin de la Tatăl Său care L-a trimis. El a spus: „Eu am venit în Numele Tatălui Meu, și nu mă primiți; dacă va veni un altul, în numele lui însuși, pe acela îl veți primi” (Ioan 5:43).

Acum, particularitatea misiunii Sale și ceea ce a diferențiat-o de alte misiuni, a fost următoarea: El nu a venit să caute slava și cinstea care vin de la oameni, ci slava și cinstea care vin de la Tatăl Său și să realizeze lucrarea Tatălui Său care L-a trimis. În aceasta a constatat secretul succesului Său; și tot în aceasta constă secretul succesului fiecărui om care lucrează conform aceluiași principiu.⁶

Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a fost, la un moment dat, pus într-o situație care a necesitat cel mai mare efort pentru a putea realiza ceea ce era necesar pentru salvarea a milioane dintre copiii lui

La sfârșitul anului 1872 și începutul anului 1873, vârstnicul Lorenzo Snow și alții au călătorit în Țara Sfântă.

Dumnezeu. A necesitat cel mai mare efort și cea mai mare fermitate care trebuiau să fie manifestate înainte ca Fiul lui Dumnezeu să fi putut trece prin încercarea grea, prin sacrificiul care era necesar.⁷

Isus, Fiul lui Dumnezeu, a fost trimis în lume pentru ca dumnea-voastră și cu mine să putem primi aceste binecuvântări extraordinare. El a trebuit să facă un sacrificiu măreț. Pentru ca El să poată realiza ceea ce Tatăl I-a cerut, El a avut nevoie de toată puterea și credința Sa... El nu a cedat, deși încercarea a fost atât de grea încât sudoarea Lui s-a transformat în picături de sânge... Sentimentele Lui trebuie să fi fost imposibil de descris. El Însuși ne spune, așa cum este consemnat în secțiunea 19 din cartea Doctrină și legăminte, că suferința Lui a fost atât de mare, încât L-a făcut chiar pe El „să [tremure] de durere și să [sângereze] din fiecare por și să [sufere] atât în trup, cât și în spirit – și [ar] fi dorit să nu [fie] obligat să [bea] paharul amar și apoi să [dea] înapoi”. Însă El a spus continuu în inima Lui: „Tată, făcă-se nu voia Mea, ci a Ta” (vezi D&L 19:15–19)⁸.

Cu toții depindem de Isus Hristos, de venirea Sa în lume pentru a deschide calea prin care noi putem dobândi pace, fericire și exaltare. Și, dacă El nu ar fi terminat această lucrare, noi nu am fi primit niciodată aceste binecuvântări și privilegiile care ne sunt garantate în Evanghelie, prin mijlocirea lui Isus Hristos, căci El a făcut lucrarea necesară...

Chiar dacă El S-a sacrificat și Și-a făcut partea din planul pentru mântuirea oamenilor, dacă oamenii nu depun efort pentru a dobândi acea uniune dintre El și ei, atunci salvarea lor nu va avea loc niciodată.⁹

Noi înțelegem în totalitate că, așa cum Isus Hristos a trăit aici într-un trup și cum El a primit un trup în care El trăiește acum ca ființă glorificată, tot așa și noi avem dreptul la aceeași binecuvântare, la aceeași exaltare și la aceeași glorie.¹⁰ (Vezi sugestiile 2 și 3 de la pagina 285.)

**Isus Hristos a vizitat pământul în zilele din urmă,
revelând adevăruri cerești în vederea salvării noastre.**

Acel Personaj care a trăit în cer, care a domnit acolo înainte ca lumea să fi fost, care a creat pământul și care, la jumătatea timpului, a venit pentru a desăvârși și salva ceea ce El a creat, le-a apărut oamenilor din această perioadă de timp.¹¹

Noi mărturisim întregii lumi că știm, prin revelație divină, chiar prin manifestările Duhului Sfânt, că Isus este Hristosul, Fiul Dumnezeului cel Viu și că El i S-a arătat în persoană lui Joseph Smith, tot așa cum a făcut în vechime cu apostolii Săi după ce a înviat, și că El i-a făcut lui cunoscute adevărurile cerești, care sunt singura cale prin care omenirea poate fi salvată.¹²

Au fost doi bărbați în templul din Kirtland care L-au văzut... Fiul lui Dumnezeu, care a fost ucis de către iudei, le-a apărut, iar ei au spus: „Vălul a fost ridicat de pe mintea noastră și ochii înțelegerii noastre s-au deschis. L-am văzut pe Domnul stând pe balustrada pupitrului, înaintea noastră”... Sub picioarele Sale era aur pur. În-fățișarea Sa era mai strălucitoare decât soarele. Glasul Său era ca sunetul vuietului unor ape mari. Era glasul lui Iehova, spunând: „Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă; Eu sunt Acela care trăiește, Eu sunt Acela care a fost ucis; Eu sunt avocatul vostru pe lângă Tatăl. Iată, păcatele voastre vă sunt iertate; voi sunteți curați înaintea Mea; de aceea, înălțați-vă capul și bucurați-vă. [Voi ați] construit această casă pentru numele Meu. Eu [voi accepta] această casă [și voi revărsa Spiritul Meu asupra celor care țin poruncile Mele și nu voi permite ca această casă sfântă să fie pângărită]” (vezi D&L 110:1-8).

Acesta a fost glasul aceluiași Personaj pe care iudeii L-au respins, iar El a fost văzut acolo. Acum, eu știu că aceste lucruri sunt la fel de adevărate precum Dumnezeu există. Însă națiunile pământului nu cunosc acest lucru, anume că Isus, Fiul lui Dumnezeu, a venit și S-a arătat oamenilor și i-a îmbrăcat cu autoritate să predice Evanghelia și să promită Duhul Sfânt tuturor celor care vor crede și se vor supune acestor principii și că vor primi o cunoaștere că aceste principii sunt adevărate.¹³ (Vezi sugestia 4 de la pagina 295.)

**Salvatorul va veni din nou, iar noi trebuie
să ne pregătim pentru venirea Sa.**

Noi avem o mărturie despre Hristos, anume că El va veni pe pământ pentru a domni.¹⁴

În cele din urmă, Isus va veni și va apărea în mijlocul nostru așa cum a apărut atunci când El era pe pământ printre iudei, va mânca și va bea cu noi, va vorbi cu noi și ne va explica tainele împărăției și ne va spune lucruri despre care nu este îngăduit să se vorbească acum.¹⁵

Dacă vă aflați într-un tren în mișcare, atâta timp cât veți sta liniștiți pe scaun acel tren vă va duce la destinația dorită; dar dacă veți coborî din vagoane, acest lucru va fi periculos și s-ar putea să dureze mult timp până când va veni un alt tren. Este la fel și cu noi – dacă trăim neprihănit, dacă ne îndeplinim responsabilitatea, dacă ne îndreptăm spre îndeplinirea obiectivului și dacă ne ținem legămintele, atunci îmfăptuim lucrarea lui Dumnezeu și realizăm scopurile Sale și vom fi pregătiți pentru timpul când Isus, Fiul lui Dumnezeu, va veni în slavă și glorie și le va oferi celor care s-au dovedit credincioși toate binecuvântările promise și de o mie de ori mai mult...

Vă spun dumneavoastră, sfinți din zilele din urmă, dacă vreunul dintre dumneavoastră este somnoros, citiți cuvintele Salvatorului, rostite atunci când El era pe pământ, despre cele zece fecioare, când cinci dintre ele au fost înțelepte și au avut untdelemn în candelile lor iar, când mirele a venit, doar jumătate dintre toate fecioarele au fost pregătite să iasă și să-l întâmpine (vezi Matei 25:1–13; D&L 45:56–59). Să nu permitem să ni se întâmple și nouă acest lucru, în calitate de sfinți din zilele din urmă. Să fim fideli legămintelor

Președintele Snow i-a încurajat pe sfinți să urmeze exemplul celor cinci fecioare înțelepte din pilda Salvatorului despre cele zece fecioare.

nepieritoare pe care le-am făcut și să-I fim fideli lui Dumnezeu. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe sfinții din zilele din urmă și să reverse Spiritul Său asupra dumneavoastră. Fie ca dumneavoastră să-I fiți credincioși Dumnezeului dumneavoastră, să fiți credincioși familiilor dumneavoastră, să fiți prudenți în toate lucrurile, să lucrați în folosul împărăției lui Dumnezeu și fie ca noi să nu ne numărăm printre fecioarele nesăbuite, ci să fim găsiți demni să ne numărăm printre cei care vor fi încoronați ca împărați și împărătese și vor domni de-a lungul eternității.¹⁶ (Vezi sugestiile 5 și 6 de la pagina 295.)

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predați. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile v–vii.

1. Cugetați la cuvintele președintelui Snow despre experiențele pe care le-a avut în Țara Sfântă (pagina 289). De ce credeți că

gândurile și reflecțiile sale au devenit „impresionante și solemne” atunci când era acolo? În ce moduri putem ajunge să avem sentimente similare față de Salvator, chiar și fără a vizita Țara Sfântă?

2. Studiați secțiunea care începe la pagina 290, gândindu-vă la ceea ce a făcut Isus Hristos pentru dumneavoastră. În timp ce cugetați la dorința Salvatorului de a „căuta slava și cinstea care vin de la Tatăl Său”, gândiți-vă la ce trebuie să faceți pentru a face voia lui Dumnezeu.
3. La pagina 290, președintele Snow împărtășește „secretul succesului”. Cum funcționează acest secret pentru noi?
4. Citiți secțiunea care începe la pagina 292. În ce mod vă influențează viața mărturia dumneavoastră despre Isus Hristos? Gândiți-vă la diferitele modalități prin care putem împărtăși lumii mărturia despre Isus Hristos. De exemplu, ce putem să facem pentru a ne împărtăși mărturia membrilor familiei noastre? Dar celor cărora le slujim în calitate de învățători de acasă sau de învățătoare vizitatoare? Dar vecinilor noștri? Dar oamenilor cu care ne întâlnim zi de zi?
5. În ce moduri ne putem pregăti pentru a Doua Venire a lui Isus Hristos? (Pentru câteva exemple, vezi paginile 293–294.) Cum îi putem ajuta pe alții să se pregătească?
6. În ce moduri v-au influențat învățăturile președintelui Snow mărturia despre Isus Hristos? Căutați modalități de a vă împărtăși mărturia membrilor familiei și altora.

Scripturi suplimentare: Luca 12:31–48; 2 Corinteni 8:9; 2 Nefi 2:7–8; 25:23, 26; Alma 7:11–13; D&L 35:2; Joseph Smith – Istorie 1:17

Ajutor pentru predare: „Rugați cursanții să aleagă o secțiune și s-o citească în liniște. Invitați-i să se adune în grupuri de două sau trei persoane care au ales aceeași secțiune și să discute despre ceea ce au învățat” (pagina vii a acestui manual).

Note

1. Scrisoare din partea lui Brigham Young și Daniel H. Wells adresată lui George A. Smith, în *Correspondence of Palestine Tourists* (1875), p. 1–2.
2. În *Correspondence of Palestine Tourists*, p. 205.

3. În *Correspondence of Palestine Tourists*, p. 236–237.
4. *Deseret News*, 24 ian. 1872, p. 597.
5. În Conference Report, apr. 1901, p. 3.
6. *Deseret News*, 8 dec. 1869, p. 517.
7. În Conference Report, oct. 1900, p. 2.
8. *Millennial Star*, 24 aug. 1899, p. 531.
9. *Deseret News*, 11 mart. 1857, p. 3; în sursa originală, pagina 3 este numerotată incorect ca fiind pagina 419.
10. *Deseret News*, 22 nov. 1882, p. 690.
11. În *Journal History*, 5 apr. 1884, p. 9.
12. *Deseret News: Semi-Weekly*, 23 ian. 1877, p. 1.
13. *Millennial Star*, 18 apr. 1887, p. 245.
14. *Deseret News*, 11 apr. 1888, p. 200; dintr-o parafrază detaliată a unui discurs pe care Lorenzo Snow l-a rostit în cadrul Conferinței Generale din luna aprilie a anului 1888.
15. În Conference Report, apr. 1898, p. 13–14.
16. *Millennial Star*, 18 apr. 1887, p. 244–246.

Lista ilustrațiilor

- Copertă: *Lorenzo Snow*, de John Willard Clawson; hârtie marmorată © Artbeats.
- Pagina iv: Fotografie folosită prin amabilitatea Bibliotecii de Istorie a Bisericii.
- Pagina 2: Gravură folosită prin amabilitatea Bibliotecii de Istorie a Bisericii.
- Pagina 5: Fotografie folosită prin amabilitatea Bibliotecii de Istorie a Bisericii.
- Pagina 8: Detaliu din *Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, anul 1853*, gravură realizată de Frederick Hawkins Piercy.
- Pagina 13: *Vapor către Sion*, de Glen S. Hopkinson. © Glen S. Hopkinson. Copierea interzisă.
- Pagina 15: *Lorenzo Snow dând o binecuvântare unui bărbat rănit*, de Brian Call. © Brian Call.
- Pagina 18: *Căruța acoperită a pionierilor*, de Minerva Teichert. Prin amabilitatea Muzeului de Istorie a Bisericii.
- Pagina 38: *Lorenzo Snow*, de Lewis Ramsey. Prin amabilitatea Muzeului de Istorie a Bisericii.
- Pagina 44: Fotografie folosită prin amabilitatea Bibliotecii de Istorie a Bisericii.
- Pagina 48: *Ioan botezându-L pe Isus*, de Harry Anderson. © IRI.
- Pagina 52: *Ziua Cincizecimii*, de Sidney King. Prin amabilitatea Muzeului de Istorie a Bisericii.
- Pagina 62: Fotografie de Frank Helmrich. © 2009 Frank Helmrich.
- Pagina 64: *Lorenzo Snow rugându-se*, de Brian Call. © Brian Call.
- Pagina 74: Fotografie de William Arley Cole.
- Pagina 75: *William Cluff și Alma Smith dându-i o binecuvântare lui Lorenzo Snow*, de Sam Lawlor. © Sam Lawlor.
- Pagina 78: Fotografie de Steve Bunderson. © 2000 Steve Bunderson.
- Pagina 86: Fotografie © Corbis.
- Pagina 91: *Apostolul Pavel*, de Jeff Ward. © Jeff Ward.
- Pagina 96: *Cuvântarea de pe munte*, de Carl Heinrich Bloch. Folosită cu permisiunea National Historic Museum din Frederiksborg din Hillerød, Danemarca.
- Pagina 100: *Avraam la stejarii lui Mamre*, de Grant Romney Clawson, după un original al lui Harry Anderson. © IRI.
- Pagina 110: Detaliu din *Sugar Creek, anul 1846*, de Gregory Sievers. © Gregory Sievers.
- Pagina 113: Desen realizat de Peter O. Hansen în jurnalul lui Heber C. Kimball.
- Pagina 127: *Iona*, de Robert T. Barrett. © Robert T. Barrett.

- Pagina 154: Detaliu din *Hristos în Ghetsimani*, de Heinrich Hofmann. Prin amabilitatea C. Harrison Conroy Co., Inc.
- Pagina 159: *Moise despărțind apele Mării Roșii*, de Robert T. Barrett. © 1983 IRI.
- Pagina 164: Fotografie de Ivan Ortiz Ponce. © 2002 Ivan Ortiz Ponce.
- Pagina 184: *El a uns ochii orbului*, de Walter Rane. Prin amabilitatea Muzeului de Istorie a Bisericii.
- Pagina 192: Fotografie folosită prin amabilitatea Bibliotecii de Istorie a Bisericii.
- Pagina 204: *Plecând din Nauvoo*, de Glen S. Hopkinson. © Glen S. Hopkinson.
- Pagina 209: Fotografie de Steve Bunderson. © 2006 Steve Bunderson.
- Pagina 216: Fotografie © Getty Images.
- Pagina 222: *Restaurarea Preoției lui Melhisedec*, de Walter Rane. © IRI.
- Pagina 248: *Prima viziune*, de Minerva Teichert. Prin amabilitatea lui Ray M. și LaFond Pope Hall. Copierea interzisă.
- Pagina 252: *Joseph Smith jr. primind revelație*, de Daniel A. Lewis. © 2007 Daniel A. Lewis.
- Pagina 260: *Domnul Se arată în templul din Kirtland*, de Del Parson. © 2001 IRI.
- Pagina 265: *Hristos și tânărul bogat*, de Heinrich Hofmann. Prin amabilitatea C. Harrison Conroy Co., Inc.
- Pagina 268: *Lorenzo Snow și familia sa primesc ajutor în timpul călătoriei*, de Sam Lawlor. © Sam Lawlor.
- Pagina 278: *Joseph Smith*, autor necunoscut. Această ilustrație este folosită prin amabilitatea Arhivelor Community of Christ, Independence, Missouri.
- Pagina 282: *Joseph jucându-se cu copiii săi*, de Robert T. Barrett. © 1991 Robert T. Barrett.
- Pagina 288: *Hristos într-o robă roșie*, de Minerva Teichert. © IRI. Prin amabilitatea Muzeului de Istorie a Bisericii.
- Pagina 291: *Ierusalim*, de James Fairman. Prin amabilitatea Muzeului de Istorie a Bisericii.
- Pagina 294: *Pilda celor zece fecioare*, de Dan Burr. © IRI.

Index

A

Adevăr, darul Duhului Sfânt duce la întregul, 76–77

A Doua Venire a lui Isus Hristos, 293–294

adversitate. *Vezi* Încercări

Anglia

călătoria lui Lorenzo Snow în, 197–199

misiunea lui Lorenzo Snow în, 10–16, 227, 227–228

Apostazie

în Kirtland, Ohio, 259–260

rezultă concentrării asupra lucrurilor lumesti, 259–261

Apostoli, responsabilitățile lor, 20

B

Biserica lui Isus Hristos

progresează în pofida opoziției, 250–257, 253–254

zidită pe o temelie sigură, 253–254

Vezi, de asemenea, Împărăția lui Dumnezeu; Slujirea în cadrul Bisericii

Botez

înfăptuit cu autoritatea corespunzătoare, 56–57

înfăptuit prin scufundare, 51–52

lui Isus Hristos, 51, 289

lui Lorenzo Snow, 6, 49

necesar pentru iertarea păcatelor, 51–52, 53–54

precede darul Duhului Sfânt, 51–52

ținerea legământului făcut la botez aduce binecuvântări, 57–58

Bucurie

devotamentul față de cauza adevărului aduce, 201–202

în pofida dificultăților, 92–93, 117–118

Bunăstare, devotament față de, bunăstarea altora, 232–233

C

Caracter

dezvoltarea unuia corespunzător, 123–124

neprihănit, ne apropie mai mult de Domnul, 123–125

păstrarea unui caracter neprihănit, 129–130

pocăința întărește, 127

scripturile ne învață despre perfecționarea, 126–127

se dezvoltă treptat, 127–128

Caritate

membrele Societății de Alinare dau dovadă de, 175

să oferim tuturor, 269–270

Cămin. *Vezi* Familie

Căsătorie

eternă, în temple, 150

eternă, pentru cei necăsătoriți în această viață, 136–137

eternă, trebuie încurajată, 136

Societatea de Alinare încurajează fidelitatea în, 175

unitatea privind sentimentele în cadrul, 137–138

Chemări

nevoie de ajutorul Domnului în îndeplinire, 158–159, 186–187

- onorarea lor, 196–197
toate sunt importante în lucrarea lui Dumnezeu, 194–195
- Cluff, William, ajută la salvarea vieții lui Lorenzo Snow, 73–76
- Conducători
au nevoie de îndrumare din partea Spiritului, 229–230
li s-a poruncit să pască oile Domnului, 229–230
nu trebuie să caute onoare pentru ei înșiși, 222, 229–230
trebuie să delege responsabilități, 230–231
trebuie să fie preocupați de bunăstarea altora, 222, 228–232
trebuie să slujească dând dovadă de dragoste, 229–230
- Confirmare. *Vezi* Duhul Sfânt
- Convertire
începe cu o mărturie, 65
lui Lorenzo Snow, 6–7, 61, 63–64
printr-o credință sporită, 63–66
- Copii
o moștenire prețioasă, 134
trebuie să învețe legea zeciuiei, 171
- Credință
asociată botezului și confirmării, 49–50
cunoașterea spirituală sporește, 63–64
dezvoltarea ei întărește caracterul, 123
exercitarea sporește, 64–66
îndeplinirea responsabilităților dând dovadă de, 190–191
un dar al Spiritului, 73–75
- Cunoaștere
dobândirea cunoașterii spirituale, necesită efort, 65–67
împărtășire, cu alții, 271
sporirea cunoașterii spirituale, 66–67
Vezi, de asemenea, Învățare
- Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, chemarea lui Lorenzo Snow, 19–20
- Cvorumuri, unitate în, 207–208
- D**
-
- Daruri spirituale, căutând, 222–224
- Descurajare, biruire, 102, 183–185
- Deșertăciune
avertizare împotriva, 259–263
ne întorc împotriva principiilor eterne, 261–263
să ne detașăm de, 106–107, 185–187, 263–264
să refuzăm să dăm gloriile eternității pentru, 264–265
- Disciplină, necesară pentru a deveni perfect, 99
- Dragoste
a misionarilor față de oameni, 243
a unuia față de celălalt, 208–211, 270–271
în munca misionară, 235
mai multă pentru Dumnezeu decât pentru lume, 263
- Duhul Sfânt
aduce pace și fericire, 76–77
ajută în circumstanțe speciale, 73–76, 79
conferit prin așezarea mâinilor, 52–53
darul, asociat cu credință și pocăință, 49–50
darul, trebuie oferit cu autoritatea corespunzătoare, 54
duce la întregul adevăr, 73–75
îi îndeamnă pe membri să slujească în misiuni, 235
în calitate de prieten al nostru, 79–80, 81

- îndemnrurile Lui, îi salvează viața lui Lorenzo Snow, 71–73
- îndrumarea Lui duce la binecuvântări, 55–57
- lucrează asupra inimilor simpatizanților, 239
- ne ajută să îndeplinim responsabilități, 77–78
- ne ajută să îndurăm încercări, 77–79
- ne pregătește pentru gloria celestială, 80–81
- ne ține pe calea cea dreaptă, 80
- oferă îndrumare, 76
- revelează lucrurile lui Dumnezeu, 75–76
- Dumnezeu Tatăl**
- căutarea slavei lui, asigură succesul, 158–160
- cu ajutorul lui, putem să facem tot ce ni se cere, 196–198
- făcând voia lui, 157–158
- Isus Hristos a făcut voia lui, 290–291
- îi protejează pe oamenii Săi, 254–255
- potențialul de a deveni asemănători lui, 87–92
- pregătește lucruri minunate pentru cei credincioși, 146
- recunoașterea mâinii lui, în binele pe care-l facem, 160
- toți oamenii sunt copiii lui, 270–271
- E**
-
- Educație**
- importanța ei pentru Lorenzo Snow, 3–4, 37–39
- necesită credință, efort și perseverență, 38–39
- spirituală, 40, 63–64
- Eternitate, gloria ei, mai mare decât bogățiile lumii, 264–266**
- Exaltare**
- posibilă prin intermediul lui Isus Hristos, 291–292
- potențialul pentru, 84–89, 135–136
- Exemplu**
- conducătorii și învățătorii trebuie să-l urmeze pe cel al Salvatorului, 230–231
- dat de părinți copiilor lor, 138–139
- este un învățător elocvent, 230
- F**
-
- Familie**
- binecuvântările ei, disponibile tuturor celor credincioși, 133–134
- influența bună a Societății de Alinare asupra, 175
- pecetluită în templu, 146
- predarea Evangheliei în cadrul, 137–138
- relațiile sacre și eterne în cadrul, 134–135
- unitate în cadrul, 136–137, 207
- Femei, în lucrarea Domnului, 175**
- Vezi, de asemenea, Societatea de Alinare*
- Fericire**
- acceptarea Evangheliei aduce, 238
- asigurată prin intermediul lui Isus Hristos, 290–291
- în mijlocul supărărilor, 111–114
- pășirea în lumina Duhului Sfânt aduce, 76–77
- sporește atunci când îi ajutăm pe alții s-o găsească, 271
- vine prin intermediul preoției, 221
- Fondul permanent pentru emigrare, 205–206**
- G**
-
- Guy, Joseph, vindecat prin intermediul binecuvântării oferite de Lorenzo Snow, 217–218
- H**
-
- Har, 183

I

- Iertare, 211
- Ispite
 cum să scăpăm, 259–261
 Domnul ne întărește pentru a birui, 116–117
 misionarii trebuie să stea departe de, 243
 munca în templu ne ajută să rezistăm, 149–150
 să nu fim biruiți de, 261–262
 să rămânem credincioși în timpul, 116
- Istoria familiei, să facem sacrificii pentru a o realiza, 143
- Isus Hristos
 botezul lui, 53, 289
 Conducătorul Bisericii, 251–252
 exaltare prin intermediul lui, 88–89, 290–291
 exemplu privind rezistența împotriva ispitei, 264
 exemplu privind slujirea în cadrul preoției, 197
 iertare prin intermediul sângelui ispășitor al lui, 54
 i Se arată lui Lorenzo Snow, 27, 249–250
 ispășirea lui, pentru toți oamenii, 196
 mărturie despre, 63, 194–195, 281–282
 misiunea lui, 290–292
 nașterea lui, 290
 prerânduirea lui, 115
 Se arată în Templul din Kirtland, 261–262, 281–282
 se roagă ca toți să fie una, 206–207
 supunere față de voia Tatălui, 156–159, 287–288
 va veni pe pământ pentru a domni, 293–294

Î

- Împărăția celestială
 Duhul Sfânt ne pregătește pentru, 80–81
 să ne străduim pentru a ajunge în, 93
- Împărăția lui Dumnezeu
 căutând mai întâi, 266
 clădirea, 253, 263–264
 devotament față de, 261–262
 membrele Societății de Alinare ajută la progresul, 177–178
 nu poate fi distrusă, 250–251
 progresul continuu al, 253–254
Vezi, de asemenea, Biserica lui Isus Hristos; Slujirea în cadrul Bisericii
- Încercări
 Domnul ne întărește pentru a birui, 116–117
 Duhul Sfânt ne ajută să îndurăm, 79–80
 ne ajută să ne apropiem mai mult de Dumnezeu, 117–118
 ne permite să arătăm dragostea lui Dumnezeu, 116
 ne pregătește pentru gloria celestială, 114–116
 să găsim bucurie în timpul, 92–93, 111–114
 să rămânem credincioși în timpul, 111–114, 116
- Încredere
 în Dumnezeu, 179–180, 183–185
 în promisiunile Domnului, 256–257
- Învățare
 necesită perseverență, 39–40
 prin credință, 39–40
 prin Spirit, 41–43
 repetiția este utilă în, 42–43
Vezi, de asemenea, Cunoaștere

Învățători

- au nevoie de îndrumare din partea Spiritului, 43–46, 230–232
- îi învață pe copii să plătească zeciuială, 171
- luminați atunci când predau altora, 272
- trebuie să slujească dând dovadă de dragoste, 230

J

- Jensen, Ella, readusă la viață prin intermediul binecuvântării oferite de Lorenzo Snow, 26–27

L

Legăminte

- eșecul de a le ține, 252–253
- ținerea legământului făcut la botez aduce binecuvântări, 55–57
- ținerea lor aduce bucurie, 201–202

- Legea celestială, să trăim conform, 201

Lucrare

- în folosul prietenilor, 272–274
- să realizăm, care ne-a fost încredințată, 255–256
- unde ne pune Domnul, 183

Lucrarea Domnului

- aduce bucurie, 201–202
- aduce prosperitate, 189
- avem nevoie de ajutorul lui Dumnezeu pentru a o îndeplini, 189
- poate fi grea, 201–202

M

- Malta, slujirea lui Lorenzo Snow în, 193–194

- Mândrie, exemplul mândriei unui conducător al Bisericii, 227, 228–229

Mărturie

- despre Isus Hristos, 63, 194–195, 292–293

- despre Joseph Smith și despre restaurare, 284–285
- este un bun punct de pornire, 65

- Mileniu, munca în templu în timpul, 149

- Misiunea italiană, Lorenzo Snow o stabilește, 21–24, 215–218

Munca misionară

- aduce vești de bucurie, 240–241
- bucuria de a lua parte în, 237, 240–241
- îi ajută pe alții să primească binecuvântările Evangheliei, 238–239
- membrii iau parte la, 193–194
- motive de a sluji cu timp deplin, 237–238
- primirea ajutorului Domnului în, 235–236
- sacrificii pentru a sluji, 238–240, 233
- sfat despre modul de a sluji, 240–242
- slujind în calitate de ambasadori ai cerului, 240
- și dragostea pentru semeni, 243

Muntele Pisga

- amuzament la, 112–114
- Lorenzo Snow prezidează, 19, 112–114

O

- Opoziție, nu va distruge împărăția, 253–254

- Orașul Brigham, Lorenzo Snow în, 28–29

P

Pace

- Duhul Sfânt poate aduce, 79–80
- prin intermediul lui Isus Hristos, 291–292

- Patten, David W., depune mărturie în fața lui Lorenzo Snow, 1, 3

Părinți

- încurajează dragostea și bunătatea în cadrul căminului, 136–137
- să cultive principiile vieții și salvării, 139
- să-i învețe pe copii să plătească zeciuială, 171
- trebuie să dea un exemplu copiilor, 137–138
- Vezi, de asemenea, Familie*

Perfecțiune

- ajutorul și asistența divină necesare pentru atingerea ei, 106–107
- în ceea ce privește competența noastră, 101–102
- pocăința este necesară pentru, 102–103
- porunca de a o dobândi, 99–101
- un proces de zi cu zi, 103–104, 107
- vine prin suferință, 115

Persecuție, nu va distruge Biserica, 254–255

Planul salvării

- Evanghelia este, 243
- întocmit înainte ca lumea să fi fost, 251
- viața și moartea lui Isus Hristos cuprinse în, 290–291

Pocăință

- asociată botezului și confirmării, 51–52
- biruie eșecul, 102–105
- ne ajută să progresăm, 127
- pentru neplata zeciuiei, 168–169

Preoție

- autoritate dată din cer, 219–220
- deținătorii ei, conlucrează cu surorile din cadrul Societății de Alinare, 177–178
- deținătorii ei, trebuie să caute și să exercite daruri spirituale, 222–223
- deținătorii ei, trebuie să le slujească altora, 222–223

- deținătorii ei, trebuie să urmeze principiile neprihănirii, 222–224
- ne ajută să fim fericiți, 221
- ne îndrumă și ne perfecționează, 221
- restaurată prin intermediul lui Joseph Smith, 221–222

Prietenie

- cu cei de alte credințe, 284
- necesită efort din partea ambelor părți, 212

Prosperitate, secretul, 170

R

Rânduieli

- administrate prin intermediul preoției, 54–55, 219–220
- aduc daruri și binecuvântări eterne, 54
- pentru cei morți, 147–149, 146

Răbdare, necesară pentru a deveni perfect, 99

Restaurare

- mărturia lui Lorenzo Snow despre, 284–285
- profețită, 251
- realizată prin intermediul lui Joseph Smith, 219–220, 284–285

Revelație

- ajută în mijlocul dificultăților, 76–77
- Biserica este zidită pe temelie, 76–77
- umilința este necesară pentru primirea, 82

S

Sacrificiu

- cerut din partea misionarilor, 238–239
- făcut cu ajutorul lui Dumnezeu, 185–186
- necesar pentru salvarea temporară, 254–255

- pentru a înfăptui munca în templu,
 149
 pentru binele altora, 220–222,
 274–275
 poate fi cerut de către Domnul, 256
 Scopul vieții, 161
 Scripturi, predau despre potențialul
 nostru divin, 89–92
 Slava lui Dumnezeu, mintea să fie
 îndreptată numai către, 189
 Slujindu-le altora
   analizarea motivelor personale pen-
   tru, 227–228
   din aceasta rezultă binecuvântări,
   269, 270
   folosirea talentelor pentru, 232–233
   ne desăvârșim prin, 272–274
   ne face mai fericiți, 271
   ne permite să devenim mai neprihă-
   niți, 274–275
   Vezi, de asemenea, Slujirea în cadrul
   Bisericii
 Slujirea în cadrul Bisericii
   dificilă, dar încântătoare, 201–202
   fiecare chemare este importantă,
   196–199
   îi ajută pe alții să primească salvare,
   195–196
   plină de credință și entuziasm,
   200–201
   Societatea de Alinare oferă ocazii
   de, 179–180
   Vezi Slujindu-le altora
 Smith, Alma L., ajută la salvarea vieții
 lui Lorenzo Snow, 74–76
 Smith, Hyrum, martiriul lui, 247
 Smith, Joseph
   a ajuns să aibă o putere și o in-
   fluență spirituale mari, 283–284
   caracterul de înaltă moralitate al lui,
   279–280
   chemarea divină a lui, 279
   era un tânăr sincer când a fost che-
   mat, 279–280
   experiența lui Lorenzo Snow cu,
   279–280
   îi plăceau distracțiile inofensive,
   281–282
   Lorenzo Snow îl vede pentru prima
   dată, 279
   martiriul lui, 247
   mărturia lui Lorenzo Snow despre,
   279, 284–285
   nu era ipocrit, 281–282
   preoția restaurată prin intermediul
   lui, 219–220
   vorbește cu putere în templul din
   Nauvoo, 277
 Snow, Eliza R. (sora lui Lorenzo Snow)
   a doua președintă generală a Socie-
   tății de Alinare, 175
   îl însoțește pe Lorenzo Snow în Țara
   Sfântă, 287–289
   nu are copii, 135–136
 Snow, Lorenzo
   acceptă căsătoria pluralistă, 19
   acceptă chemarea lui Brigham
   Young de a reforma, 123, 124
   are parte de furtună în timpul călă-
   toriei spre Anglia, 183–185
   botezul lui, 6, 49
   chemat în Cvorumul celor Doispre-
   zece Apostoli, 19–20
   clădește Biserica în Malta, 193–194
   conduce sfinții din orașul Brigham,
   24–25
   conduce sfinții la Muntele Pisga, 19
   convertirea lui, 6–7, 61, 63–64
   copilăria lui, 3–4
   dă o binecuvântare unui băiat val-
   dez, 217–219
   decide să slujească în misiune cu
   timp deplin, 235–237
   devine președinte al Bisericii, 29–30
   dobândește o mărturie, 6–7

dornic să învețe, 3–4, 39–40
 educația lui, 4–6
 experiențe în compania lui Joseph Smith, 277–281
 i se salvează viața pe când era misionar în Insulele Hawaii, 73–76
 Isus Hristos i Se arată, 29, 248–249
 îi dă o binecuvântare Ellei Jensen, 27–28
 îi dă o binecuvântare stewardului rănit, 13–16
 îi lasă bani soției lui Brigham Young, 10–11
 în calitate de misionar cu timp deplin, 7–16, 20–23, 73–76, 217–219
 predică legea zeciuiei, 32–32, 163–167
 primește ajutor de la un bărbat căruia îi slujise, 269, 270
 se împrietenește cu alți conducători religioși, 30–31
 slujește cu credință și sânguință în cadrul preoției, 123, 124
 stabilește misiunea italiană, 21–24
 strânge donații pentru Fondul permanent pentru emigrare, 205–206
 supraveghează o reuniune de familie, 133, 129
 susținut în calitate de președinte al Bisericii, 248–251
 și munca în templu, 26
 trimite o scrisoare conducătorilor preoției din Londra, 227, 227–229
 vizitează Țara Sfântă, 288–289
 vorbește în cadrul unei activități a Societății de Alinare, 175
 vorbește în public despre necazuri și succese lumești, 98–99
 Snow, Oliver (tatăl lui Lorenzo Snow), 3–4
 Snow, Rosetta Leonora Pettibone (mama lui Lorenzo Snow), 3–4

Societatea de Alinare
 ajută la progresul împărăției lui Dumnezeu, 177–178
 conlucrând cu deținătorii preoției, 177–178
 dă dovadă de caritate și religie pură, 177
 influență bună în cămine, 178
 îi ajută pe membri să-și dorească gloria celestială, 180
 întărește caracterul matern, 178
 misiunea, 177
 trebuie să primească mai multe ocazii de a sluji, 178–179
 Speculă, spiritul, a dus la apostazie în Kirtland, 261–262
 Strigătul Osana, 144–145
 Succes
 rezultă din îndeplinirea voinței Tatălui, 153–158
 supunerea duce la, în lucrarea lui Dumnezeu, 200–201
 Succesiunea la președinție, 249–251
 Supunere
 aduce binecuvântări, 48–49
 față de voia lui Dumnezeu, aduce putere, 157–159

T

Talente
 conducătorii folosesc talentele altora, 232–233
 pilda talanților, 197–199
 Tatăl Ceresc. *Vezi* Dumnezeu Tatăl
 Temple
 binecuvântările slujirii în, 149–150
 familii pecetluite în, 147
 făcând sacrificii pentru a lucra în, 149
 importanța lui pentru Lorenzo Snow, 26–27
 invitație de a intra în, 146

- locuri în care se învață despre binecuvântările lui Dumnezeu, 147
 ne permit să fim salvatori, 149
 ne pregătesc să rezistăm ispitei, 149–150
 principala muncă în timpul Mileniului, 149
 să intrăm în templu cu inima pură, 149
 și rânduiei pentru cei morți, 147–149
- Templul din Kirtland
 binecuvântări la dedicare, 262–263
 Isus Hristos Se arată în, 143, 262–263, 292–293
- U**
-
- Umilință
 conducătorii trebuie să fie, 230–231
 necesară pentru a avea Spiritul, 79–80
 necesară pentru realizarea lucrării, 255–256
- Unitate
 aduce lumină și inteligență, 212
 arată lumii caracterul Domnului, 206–207
 în Biserică, 207–208
 în cvorumuri și organizații, 207–208
 în familii, 208
 ne face un popor puternic, 212
 ne pregătește să trăim în prezența lui Dumnezeu, 212
 rezultă când ne slujim unul pe altul, 208–212
- V**
-
- Valdezi, 22–24, 215–217
- Viitorul celor credincioși, 85–89
- Voia lui Dumnezeu, să căutăm și să urmăm, 155–160
- Voioșie, slujindu-L pe Dumnezeu cu, 200
- Z**
-
- Zece fecioare, pilda celor, 293–294
- Zeciuială
 copiii trebuie să fie învățați s-o plătească, 172
 Lorenzo Snow inspirat să predice despre, 32, 163–164
 nu este o lege dificil de înțeles și de trăit, 167–169
 părinții și învățătorii trebuie să dea exemplu privind plata, 173
 plata ei, aduce binecuvântări spirituale și materiale, 166, 169–172
 plătește pentru temple, 170, 171
 scapă membrii Bisericii de datorii, 33, 166–167
 sfințește locul, 169–170
 toți sfinții din zilele din urmă s-o plătească întreagă, 163–164, 169

BISERICA LUI
ISUS HRISTOS
A SFINȚILOR
DIN ZILELE DIN URMĂ

